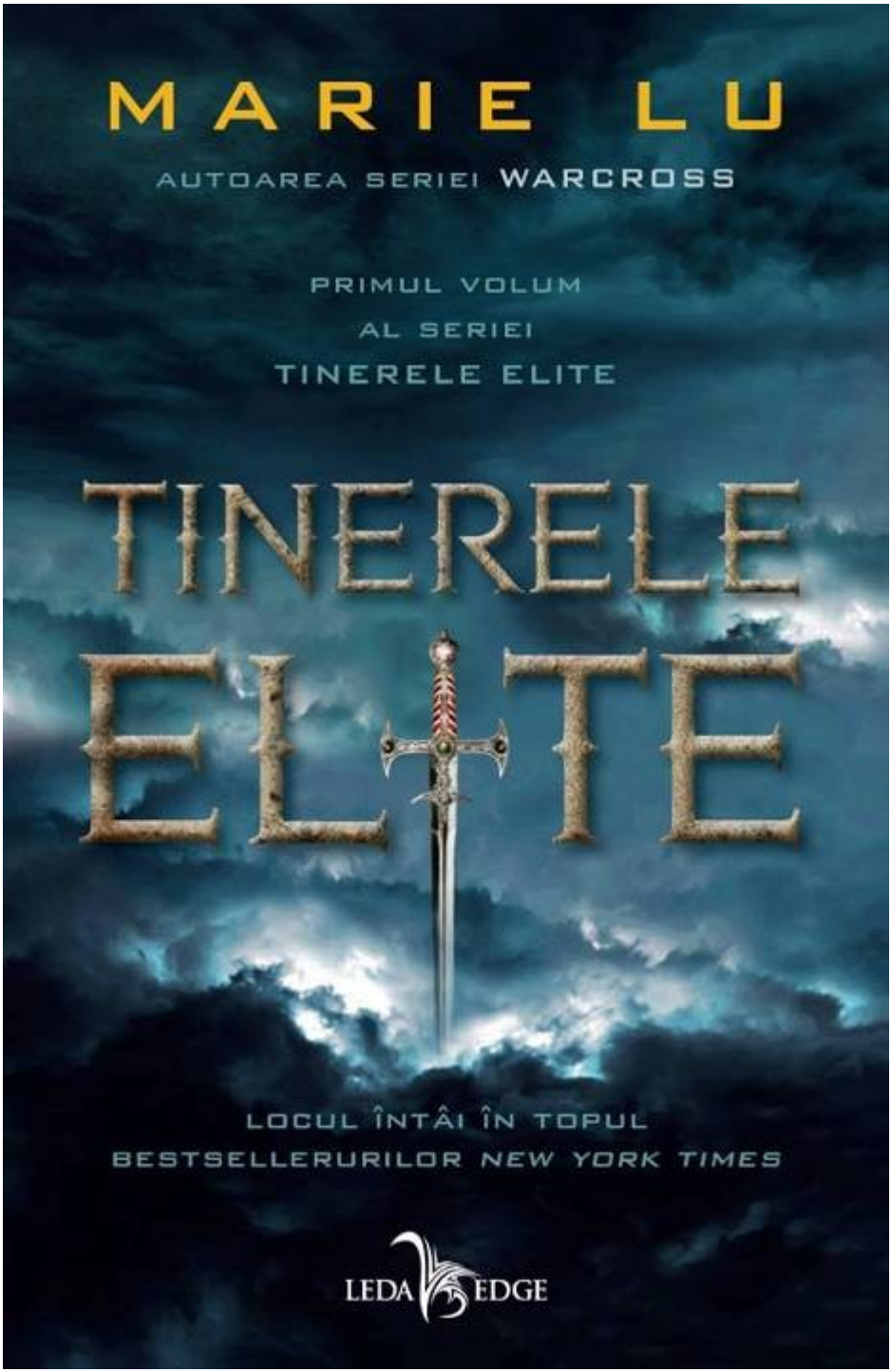
MARIE LU
AUTOAREA SERIEI WARCROSS
PRIMUL VOLUM
AL SERIEI
TINERELE ELITE
TINERELE ELITE
LOCUL ÎNTÂI ÎN TOPUL
BESTSELLERURILOR NEW YORK TIMES
LEDA EDGE

MARIE LU

TINERELE ELITE

Colecţie coordonată de Shauki Al-Gareeb

MARIE LU

TINERELE ELITE

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT BOOKS
2018

Redactare: Alina Sârbu
Tehnoredactare computerizată: Stejărel Decu-Jerep
Designul copertei: Linda McCarthy
Ilustraţia copertei: Larry Rostant
Macheta interiorului: Marikka Tamura
Harta de la pp. 6 – 7: Russell R. Charpentie

Marie Lu, *THE YOUNG ELITES*
Copyright © 2014 by Xiwei Lu.
Map illustration copyright © 2014 by Russell R. Charpentier.
First published by G.R. PUTNAM S SONS, Penguin Group.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978 – 606 – 793 – 363 – 5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lu, Marie
Tinerele Elite/Marie Lu; trad. din lb. engleză: Iulia
Dromereschi. — Bucureşti: Corint Books, 2018
ISBN 978 – 606 – 793 – 363 – 5
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

Mătuşii mele, Yang Lin, pentru tot ceea ce face.

KENETTÍRd
TáMOTURd
TéRaÍMURTLE
Mafíll
TéRaÍMURTLE SOARFELUT

Patru sute au murit aici, la noi. Mă rog că ai voştri să o ducă mai bine. Marinarii oraşului au anulat serbările dedicate Lunilor de Primăvară, din cauza ordinelor de instituire a carantinei, iar balurile mascate specifice acestei perioade s-au împuţinat tot aşa cum s-au împuţinat şi carnea sau ouăle.

Majoritatea copiilor din bolniţa noastră scapă de molimă, însă au parte de nişte sechele dintre cele mai ciudate. Părul unei fetiţe a devenit, peste noapte, negru din auriu, cum fusese. Un băieţel de vreo şase anişori are cicatrice care îi brăzdează faţă, deşi nu l-a atins nimeni, în niciun fel. Toţi ceilalţi doctori sunt cuprinşi de groază. Vă rog să îmi daţi de ştire dacă remarcaţi şi dumneavoastră lucruri asemănătoare, *messere*[1]. Simt că e pe punctul să se schimbe ceva şi tare nerăbdător sunt să studiez aceste manifestări.

Dottore[2] *Siriano Baglio către dottore Marino di Segna, scrisoare din cea de-a treizeci şi una zi a lunii lui april 1548*
Cartierele răsăritene ale orașului Dalia, Kenettra

1 Messere (pl., messeri) (it.), formă protocolară de adresare din Evul Mediu, înlocuită în prezent de signore (pl., signori), „domnule; domnilor” (n. red.).
2 „Doctorul în medicină” (it.) (n. red.).

A treisprezecea zi
a lunii lui iuno 1361

Oraşul Dalia
Kenettra de Răsărit
Tărâmurile Mării

Unii ne detestă, considerându-ne demni de spânzurătoare. Alţii se tem de noi, crezându-ne demoni numai buni de ars pe rug. Iar alţii ne venerează, spunând că suntem copiii zeilor.
Dar *cu toţii* ne cunosc.
Autor necunoscut despre Tinerele Elite

Adelina Amouteru

Voi muri mâine-dimineaţă.

Cel puţin, asta e ceea ce-mi spun inchizitorii atunci când îmi vizitează celula. Sunt aici de vreo câteva săptămâni – ştiu asta fiindcă am numărat câte mese am primit până acum.

O zi.

Două zile.

Patru zile.

O săptămână.

Două săptămâni.

Trei…

După aceea, m-am oprit din numărat. Orele se contopesc, o înlănţuire fără de sfârşit a nimicniciei, plină cu raze de lumină şi fiori de frig, şi piatră udă, şi ţăndările minţii mele, şi şoaptele dezmembrate ale gândurilor mele.

Dar mâine, totul se va sfârşi. Mă vor arde pe rug în piaţa mare a oraşului, în văzul tuturor. Inchizitorii îmi spun că afară deja a început să se adune o mare de oameni.

Mă îndrept de spate, aşa cum am fost învăţată. Umerii mei nu ating zidul. Îmi ia o vreme să-mi dau

seama că mă legăn în faţă şi în spate, poate pentru a-mi păstra discernământul, poate doar pentru a mă încălzi. Îngân un vechi cântec de leagăn, pe care mama mi-l cânta când eram foarte mică. Fac tot ce îmi stă în puteri pentru a-i imita vocea, sunetele ei dulci şi delicate, dar notele îmi ies frânte şi răguşite, deloc asemănătoare cu acelea pe care mi le aduc aminte. Mă opresc. Nu mai încerc.

E atât de umed totul aici, jos! Apa se scurge de deasupra uşii mele şi a săpat, în zidul de piatră, un şanţ de un verde decolorat şi murdar. Şi părul meu e slinos, iar unghiile, pline de sânge şi de noroi. Vreau să le curăţ. Oare e ciudat că, în ultima mea zi, nu mă pot gândi decât la cât de nespălată sunt? Dacă surioara mea ar fi aici, ar murmura ceva să mă calmeze şi mi-ar înmuia mâinile în apă călduţă.

Nu mă pot opri să mă întreb dacă ea e bine. Căci n-a venit să mă vadă.

Îmi prind capul în mâini. Cum de-am ajuns în halul ăsta?

Dar ştiu, fireşte.

Fiindcă sunt o ucigaşă.

*

Totul s-a întâmplat în urmă cu vreo câteva săptămâni, într-o noapte furtunoasă, la *villa* tatălui meu. Nu puteam dormi. Ploaia cădea şi tot cădea, iar fulgerele se răsfrângeau din fereastra dormitorului meu. Dar nici măcar furtuna nu putea acoperi conversaţia care se purta jos. Tata şi

oaspetele său vorbeau despre mine, firește. Conversaţiile tatei din miez de noapte erau întotdeauna despre mine.

Eram principalul subiect de bârfă al cartierului familiei mele, acela de răsărit al Daliei. *Adelina Amouteru*? spuneau toţi. *Ah*, *e una dintre acele fete care au supravieţuit febrei*, *acum zece ani*. *Sărmana de ea*! *Tatăl său o va căsători numai cu mare*, *mare greutate*.

Nimeni nu voia să spună că asta s-ar fi întâmplat pentru că n-aş fi fost *frumoasă*. Nu sunt arogantă, doar sinceră. Cândva, doica mea îmi spusese că toţi bărbaţii care îşi lăsaseră vreodată privirile să cadă asupra răposatei mele mame aşteptau, curioşi, să vadă cum urmau să arate cele două fete ale sale când aveau să devină femei. Sora mea mai mică, Violetta, avea doar paisprezece ani şi era deja perfecţiunea întruchipată. Spre deosebire de mine, Violetta moştenise temperamentul plăcut şi farmecul nevinovat ale mamei. Îmi săruta obrajii, râdea, făcea piruete şi visa... Când eram foarte mici, stăteam împreună în grădină şi îmi împletea saschiu în păr. Eu îi cântam. Inventam jocuri pentru ea.

Cândva, ne iubeam...

Tata îi aducea Violettei bijuterii şi o privea cum bate din palme, încântată, în timp ce i le prindea în jurul gâtului. Îi cumpăra rochii deosebite, care ajungeau în portul oraşului nostru venind din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Îi spunea poveşti şi o săruta de noapte bună. Îi amintea cât era de

frumoasă, la ce rang înalt avea să urce familia noastră prin căsătoria bună pe care urma să o facă şi cum putea să atragă până şi prinţi sau regi, dacă ar fi dorit. Violetta avea deja un şir întreg de peţitori, dornici să fie siguri că o vor dobândi de nevastă, iar tata îi spunea fiecăruia să fie răbdător, fiindcă ea nu avea să se mărite până când nu împlinea şaptesprezece ani. *Ce tată grijuliu*! se gândeau cu toţii.

Fireşte însă că nici măcar Violetta nu fusese în întregime ferită de cruzimea tatălui nostru.

El îi cumpăra anume rochii strâmte şi chinuitoare. Se bucura să-i vadă picioarele sângerând din cauza pantofilor duri şi împodobiţi cu nestemate, pe care o încuraja să-i poarte.

Totuşi, o iubea, în felul său. Situaţia ei era diferită, să ştiţi, fiindcă Violetta reprezenta investiţia lui.

Cu mine era altă poveste. Spre deosebire de sora mea, care era binecuvântată cu un păr negru, strălucitor, care îi punea în valoare ochii negri şi tenul măsliniu, lucios, eu sunt plină de defecte. Şi prin asta vreau să spun că, pe când aveam patru ani, febra sângelui şi-a atins apogeul şi toată lumea din Kenettra şi-a ferecat casele, copleşită de panică. Fără folos, însă! Mama, sora mea şi cu mine ne-am îmbolnăvit, toate, de febră. Puteai să-ţi dai seama foarte uşor cine era infectat – pe pielea respectivului apăreau modele ciudate, încâlcite; părul şi genele sale îşi schimbau culoarea şi din ochi îi curgeau lacrimi trandafirii, cu firicele de sânge. Îmi amintesc încă duhoarea specifică

bolii din casa noastră şi arsura coniacului de pe buzele mele. Ochiul meu stâng s-a umflat atât de tare, încât un doctor a trebuit să îl scoată. A făcut asta cu un cuţit încins şi o pereche de cleşti care ardeau.

Aşa că, da…

Se poate spune că sunt plină de defecte.

Însemnată.

O *malfetto*.

În timp ce sora mea a scăpat neatinsă de pe urma febrei, eu am rămas doar cu o cicatrice acolo unde, cândva, se afla ochiul meu stâng. În timp ce părul surorii mele a rămas de un negru strălucitor, şuviţele şi genele *mele* s-au transformat, devenind de un argintiu ciudat, în continuă schimbare, aşa că, în lumina soarelui, par aproape albe, ca o lună de iarnă, în timp ce, în întuneric, se schimbă într-un cenuşiu intens, ca o mătase lucioasă, toarsă din metal.

Cel puţin, mie mi-a fost mai bine decât mamei. Ea a murit, la fel ca toţi ceilalţi adulţi infectaţi. Încă îmi mai aduc aminte cum, noapte de noapte, plângeam în dormitorul ei pustiu, dorindu-mi ca febra să îl fi luat, mai bine, pe tata.

Tata şi oaspetele lui misterios vorbeau încă, jos. M-am lăsat răpusă de curiozitate şi mi-am trecut picioarele peste marginea patului, m-am strecurat spre uşa camerei şi am crăpat-o puţin. Lumina slabă a lumânărilor învăluia holul de afară. La parter, tata şedea faţă în faţă cu un bărbat înalt, cu umeri laţi, cu părul coliliu la tâmple, strâns la ceafă într-o coadă scurtă, aşa cum era obiceiul, a

cărui haină de catifea strălucea în lumină, neagră şi portocalie. Şi veşmântul tatei era tot din catifea, dar ponosit. Înainte ca febra sângelui să răvăşească ţara, hainele sale erau la fel de bogate ca ale oaspetelui său. Dar acum? E dificil să menţii relaţii comerciale sănătoase când ai drept fiică o *malfetto*, care-ţi întinează numele familiei.

Amândoi beau vin. Tata trebuia să se fi aflat într-o dispoziţie favorabilă negocierilor, fiindcă scosese vin dintr-unul dintre ultimele butoaie bune.

Am deschis puţin mai larg uşa, m-am strecurat afară, pe hol, şi m-am aşezat, cu genunchii la bărbie, pe scări. Era locul meu preferat. Uneori, mă prefăceam că sunt regină şi că mă aflu la balconul palatului, privindu-mi supuşii, care mi se închinau adânc. M-am aşezat şi atunci, ca de obicei, şi am ascultat, cu multă atenţie, conversaţia. Ca de obicei, m-am asigurat că părul îmi acoperea cicatricea. Mâna mea se odihnea într-o poziţie stranie, pe balustrada scării. Tata îmi rupsese cel de-al patrulea deget şi acesta nu se mai vindecase aşa cum ar fi trebuit, rămânând strâmb. Nici acum nu îl puteam îndoi corect în jurul balustradei.

— Nu vreau să te insult, *messere* Amouteru, îi spunea omul tatei. Ai fost un negustor cu o reputaţie excelentă. Dar asta a fost cu mult, mult timp în urmă. În prezent, nu prea vreau să fiu văzut făcând afaceri cu o familie de *malfetto*. Ştii doar c-aduce ghinion! Şi-mi poţi oferi foarte puţine lucruri.

Tata şi-a păstrat zâmbetul pe faţă. Zâmbetul nefiresc, forţat, din timpul tranzacţiilor.

— Există cămătari în oraş care încă mai lucrează cu mine. Te pot plăti de îndată ce îşi revine ca lumea comerţul în port. Mătăsurile de Tamoura şi condimentele sunt foarte cerute anul acesta…

Bărbatul nu a părut deloc impresionat.

— Regele e prost ca noaptea, a răspuns el. Iar noaptea nu e un timp bun pentru a conduce ţara. Porturile vor lucra încet în următorii ani, mi-e teamă, şi, cu noile legi privind impozitele, datoriile tale doar vor creşte. Cum ai putea să mă răsplăteşti?

Tata s-a sprijinit de spătar, a sorbit din vin şi a oftat.

— Trebuie să existe ceva ce-ţi pot oferi.

Bărbatul şi-a privit, gânditor, paharul. Ridurile adânci de pe chipul lui, care îi vădeau cruzimea, mă făceau să tremur.

— Vorbeşte-mi despre Adelina. Câte cereri în căsătorie ai primit?

Tata s-a îmbujorat. Asta de parcă vinul nu l-ar fi făcut deja să se înroşească destul!

— Nu prea s-au zorit peţitorii să îmi ceară mâna Adelinei.

Bărbatul a zâmbit.

— Vasăzică, nicio cerere în căsătorie pentru micul tău monstru.

Tata şi-a făcut gura pungă:

— Nu atât de multe pe cât mi-aş fi dorit, nu, a recunoscut el.

— Ce spun ceilalţi despre ea?

— Ceilalţi pretendenţi?

Tata şi-a trecut o mână peste faţă. Îl stânjenea să-mi recunoască toate defectele.

— Spun acelaşi lucru. Mereu se revine la... semnele ei. Ce să vă spun, *messere*? Nimeni nu vrea ca o *malfetto* să îi poarte în pântecul ei copiii!

Bărbatul asculta, scoţând sunete care arătau că înţelege situaţia şi că e plin de compătimire.

— Aţi auzit ultimele veşti din Estenzia? Doi nobili care se întorceau pe jos la casele lor după ce fuseseră la operă au fost găsiţi făcuţi scrum. Li se dăduse foc. Tata schimbase brusc subiectul, sperând ca străinului să i se facă milă: Erau urme de arsuri pe zid, trupurile li se topiseră din interior spre exterior. Tuturor le este teamă de *malfetto*, domnule. Chiar şi *dumneavoastră* şovăiţi să faceţi afaceri cu mine. Vă rog! Sunt disperat.

Ştiam despre ce vorbea tata. Se referea la aşa-zişii *malfetto*, acei copii care, după ce se lecuiseră de febra sângelui, căpătaseră cicatrice mult mai adânci decât ale mele şi diverse puteri înfricoşătoare, care nu au ce căuta în lumea oamenilor. Cu toţii vorbeau despre aceşti *malfetto*, însă numai în şoaptă: cei mai mulţi se temeau de ei şi le spuneau *demoni*. Dar eu, una, îi admiram în taină. Se zvonea că pot face să apară focul din eter. Că pot chema vântul. Că pot controla animalele. Că pot dispărea. Că pot ucide într-o clipită pe oricine.

Dacă te apucai să cauţi, pe piaţa neagră puteai cumpăra gravuri de lemn pe care erau inscripţii complicate cu numele acestor *malfetto*, obiecte de colecţie interzise, care, se presupunea, aveau să îţi

ofere protecţia lor sau, cel puţin, garanţia că ei nu-ţi vor face rău. Indiferent de ce anume credeau despre ei, toată lumea le cunoştea numele. *Distrugătorul*. *Magiano*. *Calcă-Vânt*. *Alchimistul*.

Tinerele Elite.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Am auzit că până şi peţitorii care o refuză pe Adelina se uită la ea plini de dorinţă. S-a oprit: E drept că însemnele ei sunt… regretabile. Dar o fată frumoasă rămâne o fată frumoasă.

Ceva tare ciudat i-a sclipit în priviri. Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos, văzându-l, şi mi-am apăsat bărbia mai tare pe genunchi, parcă din dorinţa de protecţie.

Tata a părut derutat. S-a ridicat în scaun, îndreptându-şi spatele, şi i-a făcut semn bărbatului cu paharul cu vin:

— Îmi faceţi, cumva, o ofertă pentru mâna Adelinei?

Bărbatul şi-a băgat mâna în buzunarul hainei, de unde a scos o pungă de bani maronie, pe care a aruncat-o pe masă, unde aceasta a aterizat cu un clinchet puternic. Ca fiică de negustor, ajungi să cunoşti tot ce are de-a face cu banii, aşa că mi-am dat seama, după sunetul scos şi după mărimea monedelor, că punga era plină ochi cu talanţi de aur. Mi-am înăbuşit un icnet.

În timp ce tata a căscat gura la vederea pungii, bărbatul s-a sprijinit din nou de spătar şi a sorbit, gânditor, din vin.

— Am aflat despre dările pe proprietate pe care nu le-ai plătit coroanei încă. Îţi cunosc şi

datoriile recente. Şi le voi acoperi eu pe toate, în schimbul fiicei tale, Adelina.

Tata s-a încruntat.

— Dar aveţi deja o soţie!

— Am, aşa este. Bărbatul s-a oprit, apoi a adăugat: N-am spus niciodată că aş vrea *să mă însor* cu ea. Îţi propun doar să ţi-o iau de pe cap.

Am simţit cum chipul mi se goleşte de sânge.

— O vreţi… ca metresă, atunci? a întrebat tata.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Niciun nobil întreg la minte nu şi-ar lua drept soţie o fată însemnată astfel. Nu ar putea să apară la braţul meu la niciun eveniment public. Am o reputaţie de păstrat, *signore* Amouteru! Dar cred că putem face lucrurile să meargă. Ea va avea un cămin, iar tu îţi vei primi aurul. A ridicat o mână: Cu o condiţie. O vreau *acum*, nu într-un an. N-am răbdare să aştept până când va împlini şaptesprezece ani.

Un zumzet straniu mi-a umplut urechile. Niciun băiat şi nicio fată nu se puteau dărui altuia până nu împlineau şaptesprezece ani. Bărbatul acesta îi cerea tatei să încalce legea. Să îi sfideze pe zei.

Tata a ridicat o sprânceană, uimit, dar nu l-a contrazis.

— Metresă, a spus el. *Messere*, de bună seamă, cred că vă imaginaţi cum îmi va afecta acest lucru reputaţia. Ar fi ca şi cum aş vinde-o unui bordel!

— Şi cât de bună e reputaţia ta acum? Ce prejudicii a adus deja existenţa ei reputaţiei tale profesionale? S-a aplecat în faţă: Doar nu sugerezi,

cumva, că mi-aş putea compara casa cu un bordel, nu? Cel puţin, Adelina va face parte dintr-o gospodărie nobilă.

În timp ce îl priveam pe tata cum îşi sorbea vinul, au început să-mi tremure mâinile.

— Metresă, a repetat el.

— Gândeşte-te repede, *signore* Amouteru. Nu îţi voi mai face oferta aceasta încă o dată.

— Îngăduiţi-mi să mă gândesc o clipă, l-a asigurat tata, neliniştit.

Nu ştiu câtă vreme a tăcut, dar, când a vorbit iar, am tresărit la auzul vorbelor lui:

— Adelina ar putea fi o partidă bună. Daţi dovadă de înţelepciune pentru că înţelegeţi asta. E încântătoare, în ciuda însemnelor ei, şi... are personalitate.

Bărbatul şi-a mişcat paharul, făcându-şi vinul să se rotească.

— Iar eu o voi îmblânzi. Ne-am înţeles?

Mi-am închis singurul ochi. Lumea mea fusese cuprinsă de beznă. Mi-am imaginat faţa omului lipită de a mea, mâna lui pe talia mea şi zâmbetul lui oribil. Nici măcar soţie! *Metresă*! Gândul m-a făcut să mă chircesc pe scări. Ca printr-o ceaţă, amorţită toată, l-am văzut pe tata cum îi strângea mâna bărbatului şi apoi cum îşi ciocnesc paharele cu vin.

— Da, ne-am înţeles, i-a spus. Arăta de parcă ar fi fost uşurat de o povară: Mâine, va fi a dumneavoastră. Numai că... să fiţi discret. Nu vreau ca inchizitorii să îmi bată la uşă şi să-mi dea o amendă fiindcă v-am dat-o prea de tânără.

— E o *malfetto*, i-a răspuns bărbatul. Nu-i va păsa nimănui.

Apoi şi-a strâns mănuşile şi s-a ridicat de pe scaun, cu o mişcare elegantă. Tata l-a salutat cu o înclinare din cap.

— Voi trimite o caleaşcă după ea, mâine-dimineaţă! a mai spus, în încheiere, bărbatul.

În timp ce tata îl conducea spre ieşire, m-am strecurat în dormitorul meu şi am rămas acolo, în beznă, tremurând. De ce, oare, cuvintele tatei continuau să mă înjunghie în întuneric? Ar fi trebuit să fiu deja obişnuită cu ele. Ce îmi spusese cândva? *Biata mea Adelina*, îmi zisese, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare. *Ce păcat*! *Uită-te la tine*! *Cine va dori vreodată o malfetto ca tine*?

Va fi bine, am tot încercat să mă conving. *Măcar voi scăpa de tata*. *Nu va fi chiar atât de rău*! Dar, chiar când m-am gândit la asta, am simţit o greutate în piept. Ştiam adevărul. Niciun *malfetto* nu era dorit. Cu toţii aduceau ghinion. Şi, acum mai mult ca niciodată, erau temuţi. Aş fi fost aruncată cât colo de îndată ce omul s-ar fi săturat de mine.

Privirea mi-a rătăcit în jur, prin dormitor, şi mi s-a oprit asupra ferestrei. Pentru o clipită, inima a încetat să îmi mai bată. Ploaia trasa linii furioase pe geam, dar, printre ele, puteam încă să văd albastrul peisaj citadin al Daliei: şirurile de turnuri din cărămidă cu acoperişuri ca nişte cupole, aleile pavate, templele de marmură şi docurile unde colina pe care fusese ridicat oraşul cobora lin în mare, locul unde, în nopţile senine, gondolele cu felinare aurii alunecau pe apă şi unde se auzea

cum vuiau asurzitor cascadele care mărgineau Kenettra spre miazăzi. În seara aceea, apele se învolburau, mânioase, iar spuma albă a valurilor se izbea de plaja oraşului, inundând canalele.

Am continuat să mă uit pe geamul plesnit de picături de ploaie.

În noaptea aceea... Avea să se întâmple în noaptea aceea.

M-am grăbit spre pat, m-am aplecat şi am scos de sub el o boccea pe care mi-o făcusem dintr-un cearşaf şi în care se afla argintărie fină: furculiţe şi cuţite, candelabre, platouri gravate, lucruri pe care le-aş fi putut vinde pentru a obţine hrană şi adăpost.

Acesta e încă unul dintre lucrurile de admirat la mine. Fur. Am furat de prin casă luni bune, tot adunând diverse lucruşoare sub pat, ca să mă pregătesc pentru ziua în care nu aveam să mai suport să trăiesc cu tata. Nu era cine ştie ce, dar am socotit că, dacă urma să vând tot negustorilor potriviţi, puteam căpăta câţiva talanţi de aur. Era îndeajuns să mă descurc măcar vreo câteva luni.

Apoi, m-am grăbit spre cufărul cu haine, am scos afară un braţ de veşminte din mătase şi am dat zor prin cameră, să îmi strâng toate bijuteriile primite în decursul vremii. Brăţările mele de argint. Un colier de perle moştenit de la mama, pe care sora mea nu-l dorise. O pereche de cercei cu safir. Am înşfăcat două fâşii lungi de mătase, din care se putea face un acoperământ pentru cap cum erau acelea care se purtau în Tamoura. Căci urma să fiu nevoită să îmi acopăr părul argintiu când aveam să

fiu doar o fugară. Am strâns totul cu o concentrare febrilă. Am adăugat bijuteriile şi hainele, cu grijă, în bocceaua pe care am ascuns-o în spatele patului şi mi-am tras în picioare cizmele de călărie din piele moale.

Apoi m-am aşezat să aştept.

O oră mai târziu, când tata s-a retras la culcare, iar casa s-a cufundat în tăcere, mi-am luat bocceaua. M-am grăbit spre fereastra pe care am apăsat-o cu palma. Am împins la o parte geamul din stânga şi l-am deschis. Furtuna se mai domolise, însă ploaia încă mai cădea, molcom, suficient cât să-mi acopere zgomotul paşilor. Am privit pentru ultima dată peste umăr, spre uşa dormitorului, parcă aşteptându-mă să intre tata.

Unde pleci, *Adelina*? mi-ar fi spus. *Nu e nimic acolo*, *afară*, *pentru o fată ca tine*.

Mi-am clătinat capul, să îi fac vocea să îmi dispară din minte. N-avea decât să descopere mâine-dimineaţă că dispărusem, eu, singura lui şansă de a-şi mai plăti datoriile. Am tras adânc aer în piept, apoi am început să mă caţăr pe fereastra deschisă. Frigul mi-a cuprins braţele, pişcându-mi pielea.

— Adelina?

M-am răsucit, la auzul acelei voci. În spatele meu, silueta unei fete se contura în cadrul uşii. Surioara mea, Violetta, care-şi freca ochii toropiţi de somn. Şi se holba la fereastra deschisă şi la bocceaua de pe umărul meu. Pentru o clipă, o singură clipă îngrozitoare, am crezut că avea să deschidă gura şi să îl strige pe tata.

Dar Violetta s-a mulţumit să mă privească în tăcere. Am simţit o umbră de remuşcare, chiar dacă vederea ei mi-a trimis un fior de ciudă prin inimă. Cât de proastă fusesem! De ce să-mi pară rău pentru cineva care mă privise suferind de atâtea ori?

Te iubesc, *Adelina*, spunea, când eram mici. *Tata te iubeşte*, *şi el*. *Doar că nu ştie cum să-ţi arate asta*.

De ce îmi era milă de sora mea care era atât de apreciată?

Cu toate acestea, m-am trezit că mă duc în grabă spre ea cu paşi care nu au făcut niciun zgomot şi că îi iau mâna într-a mea, ducându-i un deget subţire la buze. Ea mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Ar trebui să mergi înapoi la culcare, mi-a şoptit.

În lucirea slabă a nopţii, am văzut sclipirea ochilor ei întunecaţi, ca de marmură, şi netezimea tenului său delicat. Frumuseţea ei era atât de pură!

— Vei da de bucluc dacă va da tata peste tine! a continuat.

I-am strâns mâna şi mai tare încă şi m-am aplecat, lăsându-ne frunţile să se atingă. Am rămas aşa o vreme, şi mi s-a părut că suntem iar copii, sprijinindu-ne una de cealaltă. De obicei, Violetta era aceea care se îndepărta de mine, ştiind că tatei nu i-ar fi plăcut să ne vadă atât de apropiate. De data aceasta, însă, s-a agăţat de mine. De parcă ştia că seara aceea era diferită.

— Violetta, am şoptit, mai ţii minte când l-ai minţit pe tata şi nu i-am spus cine i-a spart una dintre cele mai bune vaze?

Sora mea a dat din cap în semn că da, lipită de umărul meu.

— Aş avea nevoie să faci din nou asta. M-am dat în spate suficient cât să-i aşez o şuviţă de păr în spatele urechii: Nu-i spune nimic!

Nu mi-a dat niciun răspuns. În schimb, a înghiţit în sec şi a privit pe hol, spre camerele tatei. Nu îl ura la fel ca mine şi în ochi i se citea vinovăţia pe care o simţea la gândul că, în clipa aceea, se împotrivea învăţămintelor lui, căci o instruia că ea era prea bună pentru mine şi nu avea niciun sens să mă iubească. Într-un târziu, a încuviinţat. M-am simţit de parcă mi-ar fi fost luată o povară de pe umeri, de parcă mi-ar fi redat libertatea.

— Să ai grijă pe acolo, pe unde vei umbla! Să te ţii departe de pericole! Mult noroc!

Ne-am privit una pe alta pentru cea din urmă oară.

Ai putea veni cu mine, m-am gândit. *Dar ştiu că n-o vei face*, *fiindcă eşti prea speriată. Întoarce-te la bijuteriile şi la rochiile pe care ţi le cumpără tata*!

Totuşi, mi s-a înmuiat inima o clipă. Violetta fusese mereu fata cea cuminte. Nu alesese ea acea soartă.

Îţi doresc să ai parte de o viaţă fericită. *Sper să te îndrăgosteşti şi să faci o căsătorie bună*. *Rămas-bun*, *surioară*!

Nu am îndrăznit să aştept să spună altceva. M-

am întors pe călcâie, am mers spre fereastră şi am păşit pe pervazul ei. Camera mea era la al doilea etaj.

Aproape că m-am dezechilibrat. Ploaia făcuse ca totul să devină alunecos, iar cizmele mele de călărie nu prea izbuteau să rămână pe pervazul tare strâmt. Nişte tacâmuri de argint mi-au căzut, cu un zăngănit, din boccea pe podea.

Nu care cumva să priveşti în jos! mi-am spus, apoi mi-am croit drum de-a lungul pervazului, până când am ajuns la un balcon, peste a cărui balustradă m-am lăsat să alunec până când am început să atârn şi nu mă mai ţineam de ea decât cu nişte mâini care îmi tremurau. Mi-am închis ochiul şi mi-am dat drumul.

Când am ajuns pe pământ, picioarele mi s-au îndoit, ca retezate, iar căzătura parcă mi-a scos tot aerul din piept cu putere. Pentru o clipă, am putut doar să zac acolo, în faţa casei, udată de ploaie, luptându-mă pentru fiecare gură de aer, în timp ce muşchii mă dureau. Şuviţe de păr mi se lipiseră de faţă. Le-am dat de o parte şi m-am târât pe coate şi genunchi. Ploaia făcea ca totul în jurul meu să strălucească, de parcă aş fi fost într-un coşmar din care nu mă mai puteam trezi. Am încercat să mă concentrez. Trebuia să plec, înainte să descopere tata că fugisem. Într-un târziu, m-am ridicat cu greu în picioare şi am luat-o la goană, ameţită, spre grajduri. Caii se mişcau, neliniştiţi, când am intrat, dar mi-am dezlegat armăsarul favorit, i-am şoptit câteva cuvinte liniştitoare şi i-am pus şaua.

Ne-am avântat amândoi în furtună.

L-am mânat cât am putut de tare până când am lăsat binişor în urmă *villa* tatălui meu şi am intrat în piaţa Daliei care, la ora aceea, era cu totul şi cu totul părăsită şi numai bălţi. Cum nu mai ieşisem niciodată din casă la o oră atât de târzie, m-a tulburat nespus pustietatea acelui loc care, de obicei, era ticsit de oameni. Armăsarul meu a fornăit, neplăcut surprins de inundaţie, şi s-a tras înapoi vreo câţiva paşi. Copitele sale s-au scufundat în nămol. Am coborât din şa, l-am mângâiat pe gât, încercând să-l liniştesc, şi am încercat să-l trag în faţă.

Apoi am auzit. Sunetele scoase de copitele unui cal care galopa. Veneau din spatele meu.

Am încremenit. La început, zgomotul a părut să vină de la mare depărtare, fiind aproape acoperit de furtună, dar apoi, doar o clipită mai târziu, a devenit de-a dreptul asurzitor. Am început să tremur. *Tata*! Ştiam că el era pe urmele mele. Trebuia să fie el! Mâinile mele s-au oprit din mângâierea grumazului calului şi, în schimb, s-au prins de coama udă leoarcă a acestuia, de parcă viaţa mi-ar fi depins de încleştarea aceea. Oare Violetta îi spusese ceva tatei? Poate că el auzise şi singur zgomotul tacâmurilor care căzuseră pe jos?

Dar, înainte să mă mai pot gândi la ceva, l-am zărit, o imagine care a fost de ajuns să mă facă să fiu cuprinsă de groază şi să îmi îngheţe sângele în vene: tata, cu ochii scăpărându-i de mânie, de parcă ar fi aruncat fulgere, se ivea din pâcla umedă a miezului nopţii. Nu îl mai văzusem niciodată atât de furios, în toţii anii vieţii mele.

M-am grăbit să sar înapoi pe armăsar, dar n-am fost suficient de iute. O clipă mai târziu, calul tatei ne ajunsese din urmă, iar în secunda următoare era chiar *acolo*, cu cizmele pleoscăind într-o băltoacă şi cu haina biciuind aerul în urma lui. Mâna lui mi s-a încleştat de braţ ca o cătuşă de fier.

— Ce faci, Adelina? m-a întrebat, cu o voce ciudat de liniştită.

Am încercat în van să scap din strânsoarea lui, dar mâna lui m-a apăsat şi mai tare, până când am gemut de durere. Tata m-a tras apoi cu putere, iar eu m-am împiedicat şi am căzut. M-am trezit cu faţa în noroi. Nu mai auzeam decât mugetul ploii şi întunecimea din vocea lui.

— Ridică-te, hoţomană nerecunoscătoare ce eşti! mi-a şuierat el în ureche, ridicându-mă cu sila. Apoi, vocea lui a devenit liniştitoare: Haide, iubire! O să te murdăreşti toată. Lasă-mă să te duc acasă!

M-am uitat urât la el şi mi-am tras braţul, cât am putut de tare. Din cauza ploii, mâna i-a alunecat şi s-a descleştat, pielea mea a fost răsucită dureros, dar, pentru o clipită doar, am fost liberă.

Numai că apoi am simţit cum mâna i se încleştează în părul meu. Am început să strig, străduindu-mă, în van, să apuc ceva, orice.

— Cât eşti de obraznică! De mânioasă! De ce nu semeni şi tu mai mult cu sora ta? a murmurat el, clătinând din cap şi trăgându-mă spre calul lui.

Braţul meu a lovit bocceaua pe care o legasem la oblânc, iar toate obiectele de argint din ea s-au

împrăştiat de jur-împrejurul nostru, cu un zgomot asurzitor, sclipind în noapte.

— Unde plănuiseşi să mergi? Cine altcineva crezi c-o s-o vrea pe una ca *tine*? Nu vei primi niciodată o ofertă mai bună decât aceasta. Îţi dai seama cât de umilitor a fost pentru mine de fiecare dată când a trebuit să am de-a face cu refuzurile unora şi altora de a se însura cu tine? Ştii cât de greu îmi e să îmi tot cer scuze pentru tine?

Şi atunci m-am pus pe urlat. Am strigat din răsputeri, sperând că ţipetele mele aveau să îi trezească pe toţi oamenii care dormeau în clădirile din jurul meu şi că urmau să îi facă martorii acelei scene. Dar, oare, avea să îi pese cuiva?

Tata m-a strâns mai tare de mână şi m-a tras mai abitir de păr.

— Haide, haide, chiar în clipa asta! a spus, oprindu-se o clipă să se uite la mine. Ploaia îi şiroia pe obraji: Ce fată bună! Tatăl tău ştie mai bine ce-ţi trebuie.

Am scrâşnit din dinţi şi m-am uitat la el.

— Te urăsc! am şoptit.

Tata m-a lovit cu putere peste faţă. Am zărit un fulger de lumină. M-am împleticit şi am căzut în noroi. Încă mă mai ţinea de păr. A tras atât de tare, că am simţit cum mi se desprind şuviţe-şuviţe.

Am cam întrecut măsura, m-am gândit. Dintr-odată, mă cuprinsese groaza. *L-am împins prea departe*. Lumea toată se cufundase într-un ocean de sânge şi de ploaie.

— Eşti o ruşine! Mă faci de ocară! mi-a şoptit în ureche, iar cuvintele lui erau încărcate de mânia lui

glacială ca un sloi de gheaţă neted. Vei pleca în zorii zilei şi să ştii că mai bine te *ucid*, decât să strici învoiala pe care-am făcut-o.

În clipa aceea ceva parcă s-a frânt în mine. Buzele mi s-au curbat şi am scos un mârâit.

Un şuvoi de energie… Lumină orbitoare strânsă toată la un loc… Şi cel mai întunecat vânt.

Dintr-odată, am zărit totul: tata, nemişcat, în faţa mea, la o distanţă nici cât un fir de păr de mare, cu chipul contorsionat…

Împrejurimile iluminate de lunile atât de strălucitoare, încât spălau lumea de culori, topind totul în alb şi negru. Picăturile de ploaie care parcă atârnau în aer. Şi un milion de fire sclipitoare care legau totul de tot.

Ceva dinlăuntrul meu mi-a şoptit să trag de acele fire. Şi lumea a îngheţat, iar apoi, de parcă mintea mi s-ar fi strecurat afară din trup pentru a se cufunda în străfundurile pământului, am văzut de parcă ar fi fost aievea o nălucire: umbre negre, înalte, semeţe se avântau din ţărână, cu trupuri gârbovite şi fremătătoare, cu ochi însângeraţi şi pironiţi asupra tatei, cu gurile numai colţi căscate atât de larg, încât li se întindeau pe întreaga faţă croită numai şi numai din umbre, despicându-le capetele, parcă. Tata a căscat ochii cât cepele, apoi a privit, cuprins de groază, spre fantomele care se împleticeau spre el. Mi-a dat drumul. Am căzut şi m-am târât cât mai departe de el, cât de repede mi-a stat în puteri. Siluetele negre, fantomatice au continuat să se îndrepte spre el. M-am făcut mică, mică, în mijlocul lor, neajutorată şi

puternică, totodată, privindu-le cum treceau.

Eu sunt Adelina Amouteru, şopteau ele către tata, dând glas celor mai înspăimântătoare gânduri ale mele într-un cor de voci mustind de ură. Ura *mea*.

Eu nu aparţin nimănui. În seara aceasta, *îţi jur că mă voi ridica mai presus de tot ce m-ai învăţat*. *Voi deveni o forţă pe care această lume nu a cunoscut-o încă*. *Voi dobândi o putere atât de mare*, *încât nimeni nu va mai îndrăzni să mă rănească vreodată*.

S-au adunat în jurul lui. *Aşteptaţi*! am vrut să le strig, chiar în timp ce o ciudată euforie mă cuprindea. *Aşteptaţi, opriţi-vă*! Dar fantomele nu m-au băgat în seamă. Tata a strigat, dând din mâini cu disperare, încercând să le pocnească peste degetele osoase întinse spre el, apoi s-a întors pe călcâie şi a luat-o la sănătoasa. Orbeşte. S-a lovit de calul său şi a căzut pe spate, în noroi, iar armăsarul a nechezat, speriat, şi şi-a bulbucat ochii, rotindu-i în toate părţile. S-a dat înapoi pe picioarele din spate, lovind aerul…

Şi apoi, pământul. De fapt, pieptul tatei. Ale cărui strigăte au încetat dintr-odată. Trupul i-a fost apoi scuturat de convulsii. Fantomele au dispărut pe dată, de parcă nu s-ar fi aflat niciodată acolo. Ploaia s-a înteţit, fulgerele au brăzdat cerul, iar tunetele mi-au zguduit oasele. Calul s-a desprins de trupul zdrobit al tatei, mai trecând de câteva ori peste cadavru. Apoi s-a scuturat şi a pornit la galop prin ploaie.

Simţeam cum prin vene îmi curgeau, în acelaşi

timp, foc şi gheaţă. Muşchii îmi pulsau. Am zăcut acolo, în noroi, tremurând, fără să-mi vină să cred, cu privirea îngrozită pironită pe trupul care zăcea la doar câţiva paşi de mine. Am început să icnesc, iar scalpul parcă mi-a luat foc. Pe faţă îmi curgea sânge. Mirosul de fier mi-a umplut nările. Nu-mi dădeam seama dacă venea de la rănile mele sau de la ale tatei. Am aşteptat, adunându-mi puterile pentru a mă pregăti pentru când aveau să reapară fantomele şi să-şi întoarne furia asupra mea. Dar n-a fost deloc aşa.

— Nu am vrut, am şoptit.

Nici eu însămi nu aveam habar cu cine vorbeam.

Privirea mi s-a oprit asupra ferestrelor, îngrozită la gândul că era posibil ca oamenii să mă privească din fiecare clădire, dar nu era nimeni nicăieri. Furtuna mă acoperea. M-am târât de lângă leşul tatei. *Nimic din toate astea nu e cum ar trebui să fie*. *Nu e bine*.

Dar era o minciună. Ştiam. Până şi atunci ştiam. Vedeţi cât de mult semăn cu tata? În fond, mă bucurasem de fiecare clipă.

— Nu am vrut! am strigat din nou, încercând să-mi înăbuş vocea interioară. Dar cuvintele îmi erau doar un amestec nevolnic, strident: Eu n-am vrut decât să fug, n-am vrut decât să scap… Nu am vrut… Nu vreau…

Habar nu am cât am rămas acolo, pironită locului. Tot ce ştiu e că, într-un târziu, m-am ridicat în picioare, împleticindu-mă. Am adunat argintăria împrăştiată de pe jos, cu nişte degete care îmi

tremurau, am legat iar bocceaua şi m-am aburcat în şa. Apoi am plecat, lăsând în urmă cadavrul însângerat de uciderea căruia eu şi numai eu mă făceam vinovată.

Am fugit de tatăl meu. De tatăl pe care îl omorâsem.

Am fugit atât de repede, încât nu m-am mai oprit să mă întreb dacă mă urmărise sau nu cineva de la vreo fereastră.

Am călărit zile în şir. Pe drum, am dat la schimb argintăria furată unui hangiu blând, unui ţăran compătimitor, unui brutar cu suflet bun, până când am adunat o punguliţă de talanţi care aveau să îmi ţină burta plină până când aveam să ajung în următorul oraş. Destinaţia mea era Estenzia, capitala de la miazănoapte, bijuteria Kenettrei, portul cu zece mii de corăbii. Un oraş care era îndeajuns de mare, încât să fie plin ochi cu nenumăraţi *malfetto*. Acolo aveam să fiu mai în siguranţă. Atât de departe de toate astea, încât nimeni nu avea cum să mă mai găsească.

Dar, în a cincea zi, m-a răpus osteneala. Nu eram soldat şi nu mai călărisem niciodată aşa. M-am ghemuit în faţa porţilor unei ferme, doar o grămadă distrusă, care delira.

M-a găsit o femeie. Purta veşminte maronii, curate şi îmi aduc aminte că am fost atât de vrăjită de frumuseţea ei maternă, încât inima mi s-a încălzit imediat, plină de încredere. Am întins o mână tremurătoare spre ea, parcă voind să o ating.

— Te rog! am şoptit, printre buzele crăpate.

Am nevoie de un loc unde să mă odihnesc.

Femeii i s-a făcut milă. Mi-a luat faţa în mâinile ei reci şi moi, mi-a privit însemnul multă vreme, apoi a dat din cap.

— Haide, copila mea! a spus.

M-a condus în podul hambarului, arătându-mi unde puteam dormi, şi, după ce am mâncat nişte pâine cu brânză tare, am adormit imediat, în siguranţă, la adăpost. Dimineaţa, m-am trezit că mâini aspre mă scoteau din fân.

M-am speriat şi am privit în sus, dând cu ochii de feţele a doi soldaţi de-ai Inchiziţiei, care se uitau la mine, cu armurile albe şi robele tivite cu aur, cu chipurile dure ca piatra. *Apărătorii păcii regelui*! Cuprinsă de deznădejde, am încercat să chem aceeaşi putere pe care o simţisem când murise tata, dar, de această dată, nu am mai fost străbătută de niciun şuvoi de energie, iar lumea nu a mai devenit alb-negru şi nicio fantomă nu s-a mai ridicat din pământ.

Lângă soldaţii Inchiziţiei stătea o fată. M-am uitat îndelung la ea, căci nu îmi venea să îmi cred. Era Violetta! Surioara mea! Părea să fi plâns, iar cearcănele de sub ochi îi pângăreau perfecţiunea. Pe obraz avea o vânătaie, care devenea tot mai neagră.

— E sora ta? a întrebat-o unul dintre soldaţii Inchiziţiei.

Violetta s-a uitat la ei în tăcere, refuzând să răspundă, însă nu fusese niciodată capabilă să mintă bine, iar în ochii ei se citea limpede că mă recunoscuse.

Inchizitorii au împins-o la o parte şi şi-au concentrat toată atenţia asupra mea.

— Adelina Amouteru, a spus unul din ei, când m-au ridicat în picioare şi mi-au legat strâns mâinile la spate. Din porunca regelui, eşti arestată…

— A fost un accident, am icnit eu, încercând să protestez. Ploaia… Calul…

Inchizitorul m-a ignorat.

— Pentru uciderea tatălui tău, *il signore* Martino Amouteru.

— Aţi spus că, dacă garantez pentru ea, îi daţi drumul! s-a răstit Violetta la ei. Am garantat! E nevinovată!

S-au oprit o clipă, iar surioara mea mi s-a agăţat de braţ. S-a uitat la mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare rău, Adelinetta mea! a şoptit, cuprinsă, dintr-odată, de nelinişte. Îmi pare *atât* de rău! Erau pe urmele tale şi nu am vrut deloc să îi ajut…

Dar ai făcut-o, în cele din urmă! Mi-am întors faţa, să n-o mai văd, dar tot m-am trezit strângând-o şi eu de braţ, până ce soldaţii Inchiziţiei ne-au separat. Am vrut să îi spun: *Salvează-mă*, *te implor*! Trebuie să găseşti o cale să mă salvezi! Dar nu mi-am putut găsi cuvintele. Eu, eu, eu… Numai la mine mă gândeam! Poate că, într-adevăr, eram la fel de egoistă ca tata.

*

Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni.

Acum ştiţi cum am ajuns aici, încătuşată de zidul unei celule umede, fără ferestre sau lumină, fără judecată şi fără vreun suflet în jur. Aşa am ajuns să-mi cunosc puterile şi să-mi văd moartea cu ochii, aşa am ajuns să am mâinile mânjite cu sângele tatălui meu. Fantoma lui e singura care îmi ţine companie. De fiecare dată când mă trezesc dintr-un vis febril, o văd, în colţul celulei, râzând.

Ai încercat să fugi de mine, spune, *dar te-am găsit*. *Tu ai pierdut*, *iar eu am câştigat*.

Îi spun că mă bucur că e mort. Îi spun să plece. Dar el rămâne cu mine.

Dar, oricum, nu mai contează…

Mâine-dimineaţă voi muri şi eu.

Enzo Valenciano

Porumbiţa ajunge târziu în noapte. Aterizează pe mâna lui înmănuşată. El pleacă de pe balcon şi o aduce înăuntru. Apoi scoate bucăţica de pergament de la piciorul porumbiţei, mângâie gâtul păsării cu o mănuşă pătată cu sânge şi deschide mesajul. Scrisul e frumos, cursiv:

Am găsit-o. Vino în Dalia imediat!
Mesagerul tău credincios

Chipul i se goleşte de orice expresie, iar el împătureşte pergamentul şi îl vârî în brasardă, în apărătoarea sa de braţ din metal. În noapte, ochii lui sunt doar întuneric şi durere.

E vremea să intre în acţiune.

Cred că mă pot ţine la distanţă, dar nu contează câte lacăte atârnă la intrare*. Întotdeauna* va exista o altă uşă.

Tristan Chirsley, Hoţul care a furat stelele

Adelina Amouteru

Pe coridorul întunecat se aud paşi. Care se opresc chiar lângă celula mea. Prin spărtura din partea de jos a uşii, un inchizitor îmi strecoară un castron de tablă plin cu terci. Care alunecă pe podea, până se opreşte într-o băltoacă neagră dintr-un colţ al celulei, împroşcând apă murdară peste tot, chiar şi în mâncare. Dacă poate fi numită mâncare.

— E ultima ta masă, mă anunţă omul, prin uşă. Îmi dau seama că se îndepărtează deja, când adaugă: Ai face mai bine să mănânci, *malfetto*! Ne vom întoarce peste o oră.

Paşii lui se aud tot mai slab, apoi, nu se mai aud deloc.

Din celula de lângă a mea, mă strigă o voce înăbuşită.

— Fata mea, şopteşte cineva, făcându-mă să tresar. *Fato*! Când nu îi dau niciun răspuns, continuă şi mă întreabă: E adevărat? Ei spun că eşti una dintre ei. Că eşti una dintre Tinerele Elite.

Tăcere.

— Ei bine? continuă el. Eşti?

Rămân tăcută.

El începe să râdă. Iar hohotele lui sunt ale unui

deţinut care a fost întemniţat atât de multă vreme, încât mintea sa deja a început să putrezească, să o ia razna.

— Inchizitorii spun că ai fi invocat puterile unui demon. Aşa e? Ai fost victima febrei sângelui? Te-a schimbat? Te-a pocit? Vocea i se frânge, iar el cântă câteva versuri dintr-un cântec popular, pe care nu-l recunosc, apoi continuă: Poate că tu ai să reuşeşti mă scoţi şi pe mine de aici. Ce zici? Mă scoţi?

Vorbele lui se topesc din nou într-un hohot.

Îl ignor, pe cât îmi stă în puteri să o fac. O Tânără Elită… Ideea e atât de ridicolă, încât simt dintr-odată dorinţa de a izbucni şi eu în râs, împreună cu tovarăşul meu cel smintit.

Totuşi, mai încerc o dată să chem nălucile stranii din seara aceea. Dar, din nou, dau greş.

Şi mai trec vreo câteva ore. De fapt, nu am habar cât timp a trecut. Tot ce ştiu e că, într-un târziu, aud paşii câtorva soldaţi venind dinspre treptele de piatră. Zgomotul se apropie, până când se aude scrâşnetul unei chei în uşa celulei, şi scârţâitul unei balamale ruginite.

Au venit deja. *Sunt aici*.

Doi inchizitori intră în celula mea. Feţele le sunt ascunse de glugi. Dau să fug de ei, dar mă prind şi mă trag, silindu-mă să mă ridic în picioare. Îmi desfac apoi cătuşele şi le lasă să cadă pe podea.

Mă zbat din toate puterile care mi-au mai rămas.

Nu e aievea. *Nimic nu e aievea*! *E doar un*

coşmar!

Însă nu e deloc un coşmar. Totul e cât se poate de real.

Inchizitorii mă târăsc în sus pe scări. Un etaj, al doilea, al treilea... Iată cât de jos am fost cetluită sub pământ! De aici, de unde am ajuns, se vede mai bine Turnul Inchiziţiei – iar podelele deja nu mai sunt din piatră mucegăită, ca în adâncurile temniţei, ci din marmură bine lustruită. Pereţii sunt împodobiţi cu tapiserii. Din loc în loc se zăresc pilaştri şi, peste tot, blazonul circular al Inchiziţiei, soarele cel veşnic. Acum, aud, în sfârşit, gălăgia de afară. Strigăte şi scandări. Mi se pune un nod în gât, şi, dintr-odată, nu vreau să mai fac niciun pas şi încerc să mă opresc, opintindu-mă să îmi înfig picioarele în pământ, în timp ce cizmele mele de călărie distruse scârţâie în van pe podea.

Căci inchizitorii reuşesc să mă tragă mai tare de braţe, silindu-mi să înaintez.

— Mişcă-te, fato! se răsteşte la mine unul din ei, căruia nu i se zăreşte deloc chipul de sub glugă.

Apoi, ieşim din turn şi, pentru o clipă, lumea dispare într-un alb orbitor. Mijesc ochii. Cred că suntem în piaţa centrală. Îmi dau seama că un adevărat ocean de oameni ne privesc, oameni care au venit cu toţii să se uite cum voi fi executată. Văzduhul e de un albastru frumos, enervant, iar norii mă orbesc cu strălucirea lor. În depărtare, văd un stâlp de fier negru ridicându-se în centrul unei platforme de lemn, pe care aşteaptă un şir de inchizitori. Chiar şi de aici le văd blazoanele circulare pe platoşe, iar mâinile înmănuşate li se

odihnesc pe plăselele săbiilor. Încerc să-mi târăsc picioarele.

Huiduieli şi strigăte furioase vin dinspre mulţime, când inchizitorii mă duc mai aproape de platforma de execuţie. Unii aruncă fructe stricate în mine, iar alţii îmi scuipă insulte. Sunt îmbrăcaţi în zdrenţe, au pantofi scâlciaţi şi rochii slinoase. Atât de mulţi săraci, atât de mulţi târgoveţi deznădăjduiţi au venit să mă vadă suferind, pentru ca asta să le abată atenţia de la amărâtele lor vieţi înfometate! Îmi ţin privirea pironită în pământ. Lumea e o ceaţă, iar eu nu pot gândi. Sub ochii mei, rugul, care păruse atât de departe, se apropie de acum tot mai mult.

— Demon ce eşti! strigă cineva spre mine.

Sunt lovită în faţă cu un lucru mic şi ascuţit. O pietricică, probabil.

— E o creatură a răului!

— O piază rea!

— O monstruozitate!

— O grozăvie!

Îmi ţin ochiul cât de bine închis pot, dar, în mintea mea, toţi cei din piaţă arată ca tata şi toţi au vocea lui.

Vă urăsc pe toţi!

Îmi imaginez că îi strâng de gât şi îi fac să tacă, unul câte unul. Vreau pace şi linişte. Ceva se mişcă în mine. Încerc să-l apuc, dar dispare imediat. Încep să respir tot mai greu.

Nu ştiu cât timp ne ia să ajungem la platformă, dar tresar când suntem acolo. Sunt atât de slăbită, încât nu pot urca scările. Unul dintre inchizitori mă

ridică şi mă aruncă pe umărul lui cu brutalitate. Mă aşază pe platformă, apoi mă împinge spre stâlpul de fier.

Drugul e făcut din metal negru, de douăsprezece ori mai gros decât braţul unui bărbat, şi de vârf îi atârnă un laţ. Lanţuri pentru mâini şi picioare se bălăngănesc din părţile sale. Porţiunea de jos îi este ascunsă de grămezi de lemne. Văd toate acestea ca printr-o pâclă.

Inchizitorii mă izbesc de rug cu forţă, apoi îmi prind lanţurile în jurul încheieturilor şi gleznelor şi îmi pun laţul la gât. O parte din mulţime continuă să mă împroaşte cu blesteme. Alţii aruncă în mine cu pietre. Mă uit spre acoperişurile care înconjoară piaţa. Lanţurile sunt reci. Mă concentrez degeaba, iar şi iar, încercând să chem pe cineva care să mă salveze. Lanţurile zăngănesc, fiindcă tremur ca varga.

Privind spre inchizitori, ochii mi se opresc asupra celui mai tânăr. Se află în faţă, în centrul platformei, cu umerii drepţi şi bărbia sumeţită, cu mâinile încrucişate la spate. Tot ce pot vedea e profilul său.

— Maestrul Teren Santoro! Unul dintre ceilalţi inchizitori îl prezintă acum, ceremonios: Inchizitorul general al Kenettrei.

Maestrul Teren Santoro? Îl privesc din nou. *Însuşi inchizitorul general al Kenettrei a venit să mă vadă cum sunt arsă pe rug*?

Teren se apropie acum de mine, calm, cu paşi încrezători. Mă dau înapoi din faţa lui, până când spatele mi se lipeşte de stâlpul de fier. Lanţurile

îmi zăngănesc. Îşi coboară capul, privindu-mă. Veşmintele sale albe de ceremonie sunt decorate cu mai mult aur decât altele pe care le-am văzut, de bună seamă, pentru a fi pe potriva rangului său, iar un lanţ complicat din aripi din aur i se răsuceşte de la un umăr la celălalt. E surprinzător de tânăr. Părul lui are culoarea spicului de grâu, mult prea deschis pentru un locuitor al Kenettrei, şi a fost tuns într-un mod elegant pe care nu am prea l-am văzut în partea de miazănoapte a ţării: foarte scurt în părţi, lung şi cu volum în creştet, şi cu o coadă subţire înfăşurată într-un lanţ metalic, de aur, care îi coboară pe ceafă. Chipul lui e sfrijit şi pare sculptat în marmură, tare chipeş în răceala sa, iar ochii îi sunt albaştri-deschis. *Foarte* deschişi, luminoşi. Atât de deschişi, încât, în lumina puternică, par aproape lipsiţi de culoare. Ceva din sclipirea lor îmi trimite un fior rece pe şira spinării. Căci în ei se iţeşte nebunia, ceva tare violent şi sălbatic.

Cu mâna lui înmănuşată îmi dă, cu delicateţe, la o parte şuviţele de păr însângerate de pe frunte, apoi îmi ridică bărbia. Îmi priveşte cicatricea. Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet bizar, aproape compătimitor.

— Ce păcat! spune. Ai fi fost o fetiţă tare drăguţă!

Îmi smulg bărbia din mâna lui.

— Şi încă una plină de temperament! Şi vorbele, şi vocea îi sunt pline de milă: Nu trebuie să-ţi fie teamă! Apoi continuă, mai încet, apropiindu-şi chipul de al meu: Îţi vei găsi

mântuirea în lumea de dincolo.

Se îndepărtează de mine, se întoarce spre mulţime şi îşi ridică braţele, poruncind astfel să se facă linişte:

— Liniştiţi-vă, prieteni! De bună seamă, suntem neliniştiţi cu toţii.

Când zgomotul mulţimii se stinge, se reduce la şoapte, îşi îndreaptă spatele şi îşi drege glasul. Cuvintele sale răsună în piaţă:

— Unii dintre voi au băgat, poate, de seamă că străzile oraşului nostru au fost potopite, în ultima vreme, de un val de fărădelegi făptuite de oameni de fapt, imitaţii, variante groteşti de oameni – care par a nu fi doar... umani. Unii dintre voi şi-au format obiceiul de a-i denumi „Tinerele Elite” pe aceşti noi duşmani ai legii, de parc-ar fi excepţionali şi *ar valora* ceva. Am venit aici, astăzi, să vă amintesc că ei sunt periculoşi şi demonici. Sunt criminali, dornici să îşi ucidă propriile neamuri. Nu au pic de respect faţă de lege sau de buna rânduială.

Teren mă priveşte. De acum, piaţa e cufundată într-o tăcere mormântală.

— Îngăduiţi-mi să vă asigur: când îi vom găsi pe aceşti răufăcători, îi vom aduce în faţa justiţiei. Răul trebuie pedepsit. Ochii lui cercetează cu atenţie mulţimea: Inchiziţia va fi mereu aici pentru a vă ocroti. Fie ca acesta să fie un avertisment pentru voi toţi!

Mă zbat în lanţurile mele, dar fără prea multă vlagă. Picioarele îmi tremură rău de tot, cu violenţă aproape. Vreau să mă ascund de oamenii aceştia,

să îmi ascund defectele de ochii lor iscoditori. Oare Violetta se află şi ea undeva în mulţime? O caut din priviri, apoi ridic ochii spre cer. E o zi atât de frumoasă! Cum de poate fi văzduhul atât de albastru? Ceva ud mi se rostogoleşte pe obraz. Buzele îmi tremură.

Zei, *daţi-mi putere*! *Mi-e atât de frică*!

Teren ia o torţă aprinsă de la unul dintre oamenii săi. Se întoarce spre mine. Simpla vedere a focului mă face să fiu cuprinsă de o groază încă şi mai mare, care îmi îngheaţă sângele în vene. Încep să mă zbat tot mai tare, înnebunită. Căci am leşinat atunci când doctorii mi-au scos ochiul stâng, cu ajutorul focului.

Ce fel de durere trebuie să fie aceea pricinuită de focul care-ţi consumă întregul trup?

Inchizitorul general îşi duce degetele la frunte, într-un gest ceremonios de rămas-bun. Apoi, aruncă torţa în grămada de lemne de la picioarele mele. Sar scântei şi lemnul uscat se aprinde imediat. Mulţimea izbucneşte în urale.

Simt cum mă cuprinde furia, care însă e amestecată cu teamă.

Nu vreau să mor azi. *Nu vreau să mor aici*.

De data asta, mă cufund adânc în propria minte şi dau, în sfârşit, de puterea pe care o căutam. Inima mi se închide, cuprinsă de deznădejde, în jurul ei.

Şi lumea întreagă se opreşte.

Flăcările rugului îngheaţă, iar focul rămâne ca pictat, nemişcat, dezbărat de culoare, atârnând, alb şi negru, în aer. Norii nu mai plutesc pe cer, iar

adierea vântului moare şi ea. Lui Teren i se şterge zâmbetul de pe chip, iar el se întoarce să mă privească. Mulţimea se opreşte din aclamat, nedumerită, tulburată, zăpăcită.

Apoi, în piept parcă mi se frânge ceva. Şi lumea îşi revine, iar flăcările fac lemnul să trosnească. Iar deasupra capetelor noastre, văzduhul albastru se cufundă în beznă. Norii se înnegresc. Contururile lor capătă forme ciudate, terifiante, şi, deasupra tuturor, soarele străluceşte încă, asemenea unui far bizar, sclipitor, pe o pânză noptatică. Mulţimea începe să urle, când noaptea se pogoară, dintr-odată, asupra noastră, iar inchizitorii îşi scot săbiile, cu capetele îndreptate în sus, ca ale tuturor.

Nu mai pot respira. Nu ştiu cum să opresc asta. În mijlocul întunericului şi al panicii, pe cer prinde să se mişte ceva. Apoi, pur şi simplu, văd cum norii negri se răsucesc şi se împrăştie într-un roi de milioane de fulgi mişcători, care se rostogolesc prin tării şi apoi coboară jos, mai jos, tot mai jos şi mai jos, spre mulţime. E un coşmar, un coşmar cu un roi de lăcuste! Care coboară asupra noastră cu o eficacitate nemilostivă. Iar zumzetul lor acoperă cu totul strigătele oamenilor. Inchizitorii îşi agită săbiile spre ele, fără niciun folos însă.

De acum flăcările îmi ling picioarele, iar căldura lor mă arde.

După mine vin… O să mă devoreze.

Chinuindu-mă să mă ţin cât mai departe de flăcări, reuşesc însă să bag de seamă ceva tare ciudat: lăcustele se apropie, e drept, numai că

apoi… Trec prin trupul meu! De parcă acesta nici măcar nu ar fi aici. Privesc scena din faţa mea: insectele trec şi prin inchizitori, la fel ca şi prin mulţimea de jos.

E o iluzie, îmi dau seama, brusc. *Exact ca siluetele negre fantomatice care l-au atacat pe tata*. *Nimic nu e aievea*.

Un inchizitor s-a ridicat în picioare: ochii îi ard din cauza fumului şi arată cu sabia în direcţia mea. Apoi se aruncă spre mine. Îmi adun ultimele fărâme de forţă şi trag de lanţuri cât de tare pot. Sânge fierbinte mi se scurge din încheieturi. În timp ce mă zbat din răsputeri, îl văd cum se tot apropie, ieşind dintr-o mare de lăcuste şi beznă.

Dintr-odată…

Simt o pală de vânt… Safir şi argint… Focul de la picioarele mele se stinge, se transformă în vălătuci de fum.

Ceva îmi întunecă vederea. Între mine şi inchizitor se interpune o siluetă, una care se mişcă uimitor, cu o graţie mortală. E un băiat, aşa cred. *Dar cine e*? El *nu* e o iluzie. Simt că e aievea, îi percep concreteţea, soliditatea trupului, pe care cerul întunecat şi lăcustele nu le au. Poartă nu veşminte, ci un adevărat vârtej de robe albastre, cu glugă. O mască argintie cu luciri metalice îi acoperă întregul chip. Se aşază pe vine, în faţa mea, cu trupul încordat ca un arc, concentrându-se doar asupra inchizitorului. În fiecare mână îi sclipeşte câte un pumnal lung.

Inchizitorul se opreşte brusc în faţa lui. Nesiguranţa i se citeşte în ochi.

— Dă-te la o parte! îi spune nou-venitului.

Băiatul mascat îşi înclină capul într-o parte.

— Cât de nepoliticos eşti! îl zeflemiseşte pe inchizitor, cu o voce catifelată şi profundă.

Până şi în mijlocul haosului aceluia, îl pot auzi limpede.

Inchizitorul îl atacă apoi cu sabia sa, dar băiatul dansează într-o parte şi loveşte cu unul din pumnale. Lama se împlântă adânc în trupul inchizitorului. Ochii bărbatului se holbează şi el guiţă ca un porc care îşi dă ultima suflare. Sunt prea uimită ca să mai pot scoate vreun sunet. Ceva în mine se bucură, dintr-odată.

Inchizitorii văd lupta şi se grăbesc spre camaradul lor căzut. Îşi scot săbiile şi le îndreaptă spre băiat. Acesta se mulţumeşte să le facă doar un semn din cap, tachinându-i, îndemnându-i să se apropie. Când fac asta, se strecoară printre ei precum apa printre stânci. Trupul i s-a transformat parcă, iar el se mişcă atât de repede, încât nu mai e decât o dâră de culoare în mişcare. Armele îi sclipesc, argintii, în beznă. Unul dintre inchizitori aproape că îl taie în două cu o lovitură de sabie, dar băiatul îi face, pur şi simplu, capul să zboare de pe umeri.

Sabia celui ucis zăngăneşte când cade pe jos. Băiatul o loveşte cu cizma, aruncând-o în aer, apoi o prinde din zbor şi o îndreaptă spre ceilalţi inchizitori.

Când mă uit cu mai multă atenţie, bag de seamă că, printre soldaţii Inchiziţiei mai sunt şi alte siluete care se mişcă, şi ele, atât de repede, încât

parcă ar pâlpâi – siluete îmbrăcate toate la fel ca băiatul. Se pare că acesta n-a venit singur.

— E Distrugătorul! strigă Teren, arătând spre băiat cu sabia pe care şi-a scos-o din teacă.

Apoi inchizitorul general se îndreaptă spre noi. În ochii lui spălăciţi se citeşte bucuria, o bucurie care îl înnebuneşte:

— Prindeţi-l!

Numele acela... Am văzut numele acela scrijelit pe gravurile din lemn care înfăţişau Tinerele Elite.

Distrugătorul! *Băiatul face parte din grupul lor*, *al Tinerelor Elite!*

Mai mulţi inchizitori se grăbesc spre platformă. Băiatul se opreşte o clipă, ca să îi privească, şi îi pot vedea tăişurile pumnalelor, care sunt pline de sânge. Apoi se îndreaptă de spate, ridică un braţ deasupra capului şi taie aerul cu el brusc, formând un arc.

O coloană de foc explodează din mâinile sale, tăind o linie de-a curmezişul platformei şi despărţindu-ne de soldaţi printr-un zid de flăcări, care se înalţă foarte sus, spre cerul întunecat. Din spatele cortinei arzătoare încep să se audă strigăte îngrozite.

Băiatul se apropie de mine. Mă uit, speriată, la chipul lui mascat, acoperit de glugă. Infernul din spatele lui îi scoate în evidenţă silueta. Singura parte a chipului său care nu e ascunsă de mască îi sunt ochii: duri, întunecaţi ca noaptea, care parcă îi ard.

Nu rosteşte nici măcar un cuvânt. Îngenunchează la picioarele mele, apoi apucă

lanţurile care-mi ţin gleznele încătuşate de rug. În strânsoarea lui, acestea devin roşii, apoi albe din cauza căldurii. Se topesc repede, eliberându-mi picioarele. El se ridică apoi şi face să se topească şi laţul din jurul gâtului meu, apoi lanţurile de la încheieturi.

Urme de arsură pe zid... Trupurile care se topiseră din interior spre exterior...

Cătuşele mi se frâng. Mă prăbuşesc, căci sunt prea slăbită să mă mai pot ţine pe picioare, dar băiatul mă prinde şi mă ridică fără efort în braţe. Mă încordez, aproape aşteptându-mă să îmi ardă pielea. Miroase a fum, iar din fiecare centimetru de trup emană căldură. Capul mi se sprijină, obosit, de pieptul lui. Sunt prea ostenită să lupt, dar încerc. Totul în jur pluteşte de acum într-un ocean de beznă.

Băiatul îşi apropie faţa de a mea.

— Stai liniştită! îmi şopteşte la ureche. Şi ţine-te bine!

— Pot să merg şi singură, mă trezesc mormăind, dar cuvintele mi se amestecă şi sunt prea extenuată să gândesc limpede.

Cred că mă duce departe de rug, dar nu mă pot concentra, întunecimea se pogoară asupra mea, iar ultimul lucru pe care mi-l amintesc e blazonul argintiu de pe apărătoarea lui de braţ.

Simbolul unui pumnal.

Oraşul Estenzia

Kenettra de Miazănoapte
Tărâmurile Mării

Spre miazănoapte, Tărâmurile Văzduhului cele înzăpezite. Spre miazăzi, Tărâmurile Soarelui cele dogoritoare. Între ele, se află noroadele din ostroavele Tărâmurilor Mării, giuvaierele avuţiei şi negoţului din lumea tuturor extremelor.

Étienne de Ariata, Popoarele Soarelui, Văzduhului şi Mării

Adelina Amouteru

O visez pe Violetta. E primăvară, târziu. Are opt ani, iar eu, zece şi suntem încă doar nişte copile nevinovate.

Ne jucăm împreună în grădiniţa din spatele casei, o pătură verde înconjurată complet de un zid vechi, în ruină, cu o poartă roşie, lucioasă, care are un zăvor ruginit. O, cât de mult iubesc grădina asta! Pe zid se caţără un văl de iederă, iar de-a lungul ei înfloresc boboci albi, cu miros de ploaie proaspătă. Alte flori cresc în buchete de-a lungul zidului: trandafiri de un portocaliu-strălucitor, petice de albăstrele, pâlcuri de crini albi şi saschiu de culoarea strugurilor. Din loc în loc se iţesc leandri roşi.

Mie şi Violettei ne plăcuse dintotdeauna să ne jucăm printre ferigile care apăreau ici şi colo, la umbră, adunate laolaltă. Acum se face că îmi desfac fusta pe iarbă şi stau cuminte, iar Violetta îmi împleteşte o coroniţă de boboci de saschiu în păr, cu degetele ei delicate. Parfumul florilor îmi umple gândurile cu o dulceaţă copleşitoare. Îmi

închid singurul ochi, imaginându-mi o coroană adevărată, din aur, argint şi rubine. Violetta mă gâdilă, iar eu o înghiontesc în coaste, înăbuşindu-mi un zâmbet. Chicoteşte. O clipă mai târziu, îi simt buzele micuţe plantând un sărut jucăuş pe obrazul meu şi mă sprijin de ea, leneşă şi mulţumită. Îngân cântecul de leagăn preferat al mamei noastre. Violetta ascultă bucuroasă, de parcă aş fi femeia pe care abia dacă a cunoscut-o. Amintiri… E unul dintre puţinele lucruri pe care le am eu şi numai eu, iar sora mea, nu.

— Mama spunea că în mijlocul crinilor albi trăiesc zâne, îi istorisesc.

Aceea e o veche poveste populară din Kenettra.

— Când florile se umplu cu picături de apă, le poţi vedea pe zâne cum fac baie.

Chipul Violettei se luminează, iar trăsăturile frumoase îi ies în evidenţă.

— Chiar aşa să fie? mă întreabă.

Zâmbesc, când o văd cum îmi soarbe cuvintele.

— Fireşte, fireşte, îi răspund, vrând să cred, la rândul meu. Le-am văzut şi eu.

Ceva îi distrage însă atenţia surioarei mele. Ochii i se măresc la vederea creaturii care se mişcă la umbra unei ferigi. E un fluture. Se târăşte printre firele de iarbă, la adăpostul ferigii, şi, când mă uit cu mai multă atenţie, remarc că i-a fost smulsă una din aripile de un turcoaz strălucitor.

Violetta scânceşte, plină de compasiune, apoi se grăbeşte spre creatura chinuită şi o ia în palme.

Îi vorbeşte drăgăstos:

— Sărmanul de tine!

Aripa rămasă i se zbate slab în palmă, iar norişori de praf strălucitor plutesc în aer. Marginile zdrenţuite ale aripii rupte arată ca nişte urme de dinţi, de parcă ar fi încercat ceva să-l mănânce. Violetta se uită spre mine cu ochi întunecaţi.

— Crezi că-l poţi salva?

Ridic din umeri.

— Va muri, spun, cu blândeţe.

Violetta apropie făptură de ea.

— Nu poţi şti asta, îmi declară.

— Nu fac decât să îţi spun adevărul.

— De ce nu vrei să îl salvezi?

— Fiindcă nu poate fi salvat.

Clatină din cap, îndurerată, de parcă aş fi dezamăgit-o.

Sunt tot mai furioasă.

— De ce mi-ai cerut părerea, dacă te hotărâseşi deja? Vocea îmi devine rece, nemilostivă: Violetta, în curând vei înţelege că nu se termină mereu totul cu bine pentru toţi. Unii dintre noi au tot soiul de beteşuguri şi nu poţi face nimic să ne repari.

Mă uit la sărmana creatură, care se zbate în mâinile ei. Aripa lui ruptă, trupul schilodit mă fac să mă cutremur de furie. Îi dau una peste mână şi fac fluturele să îi zboare cât colo. Făptura cade în iarbă, iar picioruşele i se zbat în aer.

Îmi pare rău imediat.

De ce am făcut una ca asta?

Violetta izbucneşte în lacrimi. Înainte să mă

pot scuza, îşi strânge fusta şi sare în picioare, lăsând bobocii de saschiu împrăştiaţi în iarbă. Se răsuceşte pe călcâie.

În spatele ei e tata. Mirosul de vin pluteşte dinspre el ca un nor nevăzut. Violetta îşi şterge repede lacrimile, când el se apleacă spre ea. Se încruntă.

— Draga mea Violetta, spune, atingându-i obrazul. De ce plângi?

— Nu e nimic, şopteşte surioara mea. Încercam doar să salvăm un fluture.

Ochii tatei se opresc asupra creaturii care îşi dă sfârşitul în iarbă.

— Amândouă? îi spune, cu sprâncenele ridicate. Mă îndoiesc că sora ta ar face aşa ceva.

— Îmi arăta cum să am grijă de el, insistă Violetta.

Dar e prea târziu. Privirea lui se îndreaptă deja spre mine.

Teama mă loveşte brusc şi dau să fug. Fiindcă ştiu prea bine ce are să urmeze. Când febra sângelui a lovit prima dată, ucigând o treime din populaţie şi lăsând în urmă numai copii schilodiţi, lor le-a fost milă de noi. *Sărmanii*! spuneau. Apoi, câţiva părinţi de *malfetto* au murit în tot felul de accidente stranii. Templele au declarat că decesele erau acţiuni demonice, apoi ne-au blestemat şi ne-au condamnat: *Staţi cât mai departe de aceşti monştri*! *Aduc ghinion*.

Aşa că mila s-a transformat repede în teamă. Iar groaza lor şi aspectul nostru înfricoşător au dat naştere urii.

Apoi, s-a zvonit că, dacă un *malfetto* are puteri, acestea se vor manifesta dacă va fi provocat.

Iar *asta* chiar i-a stârnit interesul tatălui meu. Dacă aveam puteri, atunci măcar valoram ceva! Tata m-ar fi putut vinde unui circ, ar fi putut obţine o recompensă dacă m-ar fi turnat Inchiziţiei, mi-ar fi putut folosi puterile în avantajul său – *orice*. Aşa că vreme de luni întregi, a tot încercat să trezească în mine ceva.

În visul meu îl văd cum îmi face semn să vin spre el, iar, când mă supun, mă apucă de bărbie cu mâinile lui reci. Trece o clipă lungă, în tăcere*. Îmi pare rău că am supărat-o pe Violetta*, vreau să spun. Dar cuvintele îmi sunt sugrumate de teamă şi rămân tăcută, încremenită, amorţită. Îmi imaginez că dispar în spatele unui văl întunecat, într-un loc în care să nu mă mai poată vedea. Sora mea se ascunde în spatele lui, cu ochii bulbucaţi. Şi se uită de la unul la altul, tot mai neliniştită.

Ochii lui privesc fluturele pe moarte care se zbate încă în iarbă.

— Haide! îmi spune tata, făcând semn spre creatură. Du treaba la bun sfârşit!

Şovăi.

Vocea lui mă îndeamnă:

— Haide! Doar asta ai vrut, nu? Îmi strânge bărbia până când începe să mă doară: Ridică odată fluturele!

Tremurând, fac ce îmi cere. Iau fluturele de aripa rămasă, cu două degete, şi îl ridic în aer. Praful lucios mi se întinde pe piele. Picioruşele continuă să i se mişte. Tata zâmbeşte. În ochii

Violettei sclipesc lacrimi. Nu asta fusese intenţia ei. Surioara mea nu intenţionează nimic, niciodată.

— Bine! spune el. Acum, rupe-i aripa!

— Nu, tată! protestează Violetta.

Şi îl înconjoară cu braţul, încercând să-l înduplece. Dar el o ignoră.

Încerc să nu izbucnesc în plâns.

— Nu vreau! şoptesc, dar cuvintele mi se sting sub privirea tatei.

Iau aripa între degete, i-o smulg, iar inima mi se frânge odată cu ea. Trupul gol şi demn de milă al fluturelui mi se târăşte în palmă. Ceva din imaginea aceea trezeşte la viaţă întunericul din interiorul meu.

— Ucide-l!

Fără să ştiu ce fac, strivesc creatura cu degetul mare. Carcasa ei zdrobită tresare scurt în palma mea, înainte să se liniştească pe vecie.

Violetta plânge.

— Prea bine, Adelina! Îmi place când reuşeşti să te accepţi. Îmi ia mâna într-a lui: Ţi-a plăcut?

Dau să scutur din cap, dar privirea lui mă îngheaţă. Vrea ceva de la mine, însă eu nu ştiu cum să îi ofer ceea ce doreşte. Gestul mi se transformă în încuviinţare. *Da*, *mi-a plăcut*. *Am adorat fiecare clipă*. *O să spun tot ce vei dori*, *numai să nu-mi mai faci rău*!

Nu se întâmplă nimic însă, iar tata se încruntă şi mai tare.

— Trebuie să fie mai mult decât atât, Adelina!

Îmi ia inelarul şi îşi trece mâna peste el. Trag mai adânc aer în piept.

— Spune-mi că am primit, măcar, o fiică *malfetto* care o să-mi fie de vreun folos! continuă tata.

Sunt derutată. Nu ştiu ce să îi răspund.

— Îmi pare rău, bâigui, într-un târziu. Nu am vrut să o supăr. Doar că…

— Nu, nu! Ştiu că nu te poţi abţine. Se uită peste umăr, la sora mea: Violetta, spune el blând, făcându-i semn să se apropie, iar ea se mişcă puţin. Haide! Să vedem dacă sora ta are vreo valoare.

Hai să vedem dacă are vreo putere! Asta ar vrea să spună, de fapt.

— Nu, tată, te rog, nu! îl imploră Violetta, apoi îl trage de braţ. N-a greşit cu nimic! Ne jucam doar.

Inima îmi bate tot mai iute. Ne uităm una la alta, iar în privirile noastre se citeşte groaza înnebunitoare.

Salvează-mă, *Violetta*!

Tata se desprinde de ea, apoi se întoarce spre mine şi îmi strânge inelarul mai tare.

— Eşti, oare, la fel de lipsită de valoare ca fluturele acela, Adelina?

Scutur din cap, cuprinsă de panică.

Nu! Te rog! Dă-mi o şansă!

— Atunci, *arată-mi*! Arată-mi odată ce poţi face!

Şi îmi rupe degetul din articulaţie.

*

Mă trezesc brusc, cu un strigăt mut pe limbă.

Degetul meu îndoit pulsează, de parcă ar fi fost rupt doar cu o clipă în urmă, nu cu şase ani mai devreme, iar eu îl frec din instinct, încercând, ca de obicei, să îl îndrept. Stomacul mi se strânge din cauza emoţiilor întunecate, urâciunea cea atât de familiară mie, pe care tatei îi plăcea să o işte.

Mijesc ochii. Unde mă aflu? Lumina soarelui pătrunde într-un dormitor necunoscut, pe o fereastră cu boltă, umplând spaţiul cu o ceaţă cremoasă, iar perdelele fine se unduiesc în bătaia vântului. Pe o masă din apropiere se află o carte deschisă, alături de o pană şi o călimară. Vaze cu boboci de iasomie sunt pe noptiere şi pe marginile balcoanelor. Parfumul lor dulce a fost, probabil, motivul pentru care am visat-o pe sora mea, în grădină. Mă foiesc, apoi îmi dau seama că stau întinsă pe un pat plin de pături şi perne brodate. Clipesc, dezorientată pe moment.

Poate că am murit. Camera nu prea seamănă însă cu apele lumii de dincolo. Ce s-a întâmplat în timpul execuţiei? Îmi amintesc de inchizitorii înşiraţi de-a lungul platformei şi de mâinile mele încercând să se elibereze de cătuşele de fier. Mi le privesc acum: bandaje albe îmi acoperă ambele încheieturi, iar, când le mişc, simt cum mă arde pielea julită aflată dedesubt. Hainele mele murdare şi sfâşiate au dispărut, fiind înlocuite de un veşmânt de mătase curat, albastru cu alb. Cine m-a spălat şi m-a schimbat? Îmi ating capul şi tresar. Cineva mi l-a bandajat strâns, chiar acolo unde m-a tras tata de păr şi, când îmi trec mâna printre şuviţe, îmi dau seama că acestea au fost spălate

temeinic. Mă încrunt, încercând să-mi amintesc mai multe.

Teren, inchizitorul general… O zi frumoasă, cu cer albastru… Rugul care are în centru stâlpul de fier, soldaţii, torţa aprinsă… Au aruncat torţa în grămada de lemne de la picioarele mele.

Apoi, *am făcut să se întunece tăriile*!

Singurul meu ochi mi se măreşte când îmi amintesc totul.

Tresar când aud o bătaie în uşă.

— Intră! strig, surprinsă de sunetul propriei voci.

Pare ciudat să dau comenzi într-o cameră care nu-mi aparţine. Îmi adun şuviţe de păr peste partea stângă a feţei, ascunzându-mi cicatricea.

Uşa se deschide. O tânără slujitoare aruncă o privire înăuntru. Când mă vede, i se luminează faţa şi intră, ţinând o tavă încărcată cu mâncare şi un pahar care sclipeşte şi care pare plin cu un întăritor. Zăresc pâine cu trandafiri, pufoasă, care scoate încă aburi calzi, o tocană groasă, plină de bucăţi aurii de carne şi cartofi, fructe glasate şi tarte groase, cu zmeură. Mirosul bogat al untului şi mirodeniilor mă ameţeşte. N-am mai mâncat mâncare adevărată de câteva săptămâni. Trebuie că par să mă minunez de feliile de piersică proaspătă, fiindcă fata îmi zâmbeşte.

— Unul dintre neguţătorii noştri ne aprovizionează de la cei mai buni pomi roditori din Valea Aurie, îmi explică.

Apoi aşază tava pe noptiera de lângă patul meu şi îmi verifică bandajele. Mă trezesc

admirându-i straiele, ca o fiică de negustor ce mă aflu. Rochia îi e făcută din satin sclipitor, tivită cu fir de aur, *foarte* fină pentru o servitoare. Nu e genul de material aspru, pe care-l cumperi pentru un pumn de lunule[3] de aramă. Acesta e un material pentru care trebuie să plăteşti talanţi de aur şi care se aduce la noi direct de pe Tărâmurile Soarelui.

— Trimit de îndată vorbă că v-aţi trezit, îmi spune, desfăcându-mi, cu grijă, bandajul din jurul capului. Arătaţi mult mai bine, după câteva zile de odihnă.

Tot ce îmi spune mă pune pe gânduri.

— Cui să trimiţi vorbă? Cât am dormit?

Servitoarea roşeşte. Când îşi atinge faţa cu mâinile, bag de seamă cât de bine îngrijite îi sunt unghiile, cât de fină şi strălucitoare îi e pielea, care pare să fi fost unsă cu uleiuri aromate. Unde mă aflu? Aceasta nu are cum să fie o gospodărie oarecare, dacă servitorii arată în felul acesta.

— Îmi pare rău, *signorina* Amouteru, spune ea.

Aşa, care vasăzică. Îmi ştie şi numele.

— Iertaţi-mă, dar nu sunt sigură cât îmi este permis să vă spun! Sunteţi în siguranţă aici, staţi liniştită, iar el va ajunge în curând aici, să vă explice totul. Se opreşte şi se întinde după tavă: Luaţi o îmbucătură, tânăra mea stăpână! Cred că muriţi de foame.

---

3 Lunule (engl.), figură din geometria plană formată din două arce de cerc aflate de aceeaşi parte şi care au aceleaşi extremităţi. Denumirea provine din lunula (lat.), „semilună” (n. red.).

Mi-e tare foame, ce-i drept, totuşi şovăi. Faptul că pare să-mi trateze rănile nu explică *în ce scop* face asta. Mă gândesc din nou la femeia care m-a primit în noaptea aceea de demult, după moartea tatălui meu şi despre care am crezut că mă ajuta. Şi cum m-a dat apoi pe mâna Inchiziţiei. Cine poate şti ce otrăvuri vor fi fost puse în mâncarea aceasta?

— Nu mi-e foame, mint, zâmbindu-i politicos. Sunt convinsă că îmi va fi, mai târziu.

Îmi întoarce zâmbetul şi cred că remarc un strop de compasiune.

— Nu trebuie să vă prefaceţi! îmi răspunde, bătându-mă, uşurel, pe mână. O să las tava aici, pentru când veţi fi pregătită.

Se opreşte, căci se aud paşi pe coridor.

— El trebuie să fie! spune tânăra. Probabil că ştie deja, adaugă ea.

Apoi îmi dă drumul mâinii, face o plecăciune rapidă în faţa mea şi se grăbeşte spre uşă. Dar, înainte să plece, pe uşă intră un băiat.

Mi se pare, cumva, cunoscut. O clipă mai târziu, îi recunosc ochii – negri ca noaptea, cu gene dese. Acesta e salvatorul meu misterios! Numai că acum, în loc să poarte masca argintie şi robele cu glugă, e îmbrăcat într-o tunică scurtă din catifea neagră, tivită cu aur, de sub care se zăreşte o cămaşă din pânză de in fină – veşminte îndeajuns de alese, încât să se potrivească doar celor mai bogaţi aristocraţi. E înalt. Are tenul de un maroniu cald, specific celor din partea de miazănoapte a Kenettrei, pometii îi sunt proeminenţi şi chipul,

slab şi frumos. Părul lui mă uimeşte însă mai presus de toate. În lumină, pare roşcat-închis, atât de închis, încât e aproape negru, o nuanţă intensă de sângeriu pe care nu am mai văzut-o niciodată, şi e legat la spate într-o coadă scurtă, care îi acoperă ceafa. Culoarea aceea nu aparţine acestei lumi.

El e însemnat, la fel ca mine.

Servitoarea face o plecăciune adâncă şi mormăie ceva ce nu pot pricepe. Apoi tânăra se înroşeşte toată. Tonul pe care-l foloseşte ea acum e foarte diferit de acela pe care l-a folosit cu mine. Înainte, a părut relaxată, iar acum pare sfioasă şi neliniştită.

Băiatul îi răspunde dând din cap o singură dată. Slujnica nu are nevoie de un alt îndemn pentru a pleca. Mai face o plecăciune şi porneşte iute spre coridor. Neliniştea mea creşte. Doar l-am văzut cum a făcut praf, ca în joacă, fără niciun pic de efort, un întreg escadron de inchizitori, bărbaţi în toată firea, bine instruiţi în arta războiului.

Se deplasează prin cameră cu graţia pe care mi-o amintesc. Când mă vede chinuindu-mă să mă ridic mai bine în capul oaselor, îşi flutură mâna, cu dezinvoltură. Pe deget îi luceşte un inel de aur.

— Te rog! îmi spune, privindu-mă cu coada ochiului. Rămâi aşa cum pofteşti!

Acum, îi recunosc şi vocea. E adâncă şi blândă, rafinată, ca un strat de catifea sub care sunt ascunse multe taine. Se aşază pe un scaun capitonat de lângă patul meu. Se lasă pe spate şi îşi întinde corpul, iar apoi îşi sprijină bărbia în

palmă, în timp ce mâna cealaltă îi rămâne pe plăselele unui stilet pe care îl poartă atârnat într-o teacă la cingătoare. Chiar şi înăuntru, poartă mănuşi subţiri, iar când privesc cu mai multă atenţie, bag de seamă că pe ele se zăresc stropi de sânge. Mă străbate un fior. El nu zâmbeşte.

— Eşti pe jumătate tamourană, spune, după o clipă de tăcere.

Clipesc, nedumerită:

— Poftim?

— Amouteru este un nume de familie tamouran, nu unul specific Kenettrei.

Cum de ştie băiatul ăsta atât de multe despre Tărâmurile Soarelui? Amouteru nu este, nici pe departe, un nume de familie tamouran prea des întâlnit.

— Sunt mulţi oameni din Tamoura care s-au strămutat în partea de miazăzi a Kenettrei, îi răspund.

— Atunci, probabil că ai avut cândva şi un nume de alint din Tamoura.

Spune asta în treacăt, degajat, ca şi cum doar ar face conversaţie, ceea ce mi se pare ciudat, după tot ce s-a întâmplat.

— Mama îmi spunea *kami gourgaem*, îi răspund.

— „Lupuşorul”.

Îşi înclină capul puţin.

— Interesantă alegere! continuă.

Întrebarea lui îmi aduce în minte o imagine cu mama, o amintire petrecută cu luni înainte de declanşarea molimei de febra sângelui. *Ai focul*

tatălui tău în tine, kami gourgaem! îmi spusese, luându-mi bărbia în mâinile ei calde. Îmi zâmbise într-un fel care făcea să îi pară dură purtarea de obicei blândă. Apoi, se aplecase şi îmi sărutase fruntea: *Mă bucur*. *Vei avea nevoie de asta*.

— Mama credea că lupii sunt drăguţi, îi răspund.

Mă priveşte cu o curiozitate tăcută. Simt cum o picătură de sudoare mi se prelinge pe spate. Am din nou sentimentul că l-am mai văzut cândva, altundeva decât pe rug, în timpul execuţiei.

— Cred că te-ntrebi unde te afli, lupuşorule.

— Chiar aşa, răspund, îndulcindu-mi vorba, ca să-i arăt că sunt inofensivă. V-aş fi recunoscătoare dacă aş putea afla.

Ultimul lucru de care am nevoie e ca un ucigaş cu mănuşi însângerate să mă deteste.

Expresia lui rămâne distantă, precaută.

— Eşti în centrul Estenziei.

Mi se opreşte respiraţia.

— Estenzia?

Portul care este capitala Kenettrei se află pe coasta de miazănoapte a ţării. E, poate, cel mai îndepărtat oraş de Dalia, şi locul în care am vrut să ajung, când am fugit. Îmi vine să sar din pat şi să dau fuga să privesc oraşul mitic, însă mă silesc să-mi păstrez atenţia îndreptată asupra tânărului aristocrat aşezat în faţa mea, încercând să-mi ascund entuziasmul brusc.

— Şi domnia voastră cine sunteţi? îl întreb. *Messere*…, îmi amintesc să adaug.

El mă salută cu o înclinare din cap:

— Enzo, răspunde.

— În timpul execuţiei… vă spuneau… *Distrugătorul*.

— Da, e drept, sunt cunoscut şi astfel.

Mi se ridică părul pe ceafă.

— De ce m-aţi salvat?

Chipul i se relaxează pentru prima dată, iar un zâmbet mic, amuzat, i se iţeşte pe buze.

— Alţii mi-ar mulţumi, mai întâi.

— *Mulţumesc*! De ce m-aţi salvat?

Intensitatea privirii lui Enzo îmi face obrajii să devină trandafirii.

— Lasă-mă să te conduc, astfel încât să descoperi singură răspunsul.

Îşi schimbă poziţia şi nu mai stă picior peste picior, ci loveşte podeaua cu cizma şi se apleacă în faţă. Acum văd că inelul de aur de pe degetul său are gravată o formă simplă, ca a unui diamant.

— Spune-mi, continuă el, în dimineaţa când urma să fii arsă pe rug a fost pentru prima dată când ai dat naştere la ceva nefiresc?

Mă opresc, înainte să îi răspund. Să mint? Dar ar şti dac-aş face-o. Doar a fost acolo când urma să fiu executată. Ştia de ce fusesem arestată. Aşa că decid să îi spun adevărul.

— Nu.

Se gândeşte o clipă. Apoi îmi întinde o mână înmănuşată.

Pocneşte din degete.

O flacără mică se trezeşte la viaţă în vârful degetelor sale, lingând, flămândă, aerul din jur. Spre deosebire de ce-o fi fost ceea ce creasem eu

în timpul execuţiei, focul lui e real, iar căldura sa distorsionează spaţiul din jur şi îmi încinge obrajii. Amintiri violente din ziua execuţiei îmi aleargă prin minte. Mă feresc de foc, terorizată. *Zidul de flăcări pe care l-a creat din nimic*! Şi acela fusese real.

Enzo îşi răsuceşte încheietura, iar flacăra se stinge, lăsând în urmă doar un firicel de fum. Inima îmi bate slab.

— Când aveam doisprezece ani, spune el, febra sângelui a ajuns, într-un final, în Estenzia. M-am chinuit cu ea cam un an. Am fost singurul membru al familiei care s-a îmbolnăvit. La un an după ce m-au declarat vindecat, tot nu îmi puteam controla căldura corpului. Făceam o febră cumplită, doar ca peste o clipă să îngheţ. Şi apoi, într-o bună zi, s-a întâmplat asta. Îşi priveşte mâna, apoi se uită la mine: Care e povestea ta?

Deschid gura, apoi o închid. Tot ce spune are sens. Febra a lovit ţara în valuri, un întreg deceniu, începând cu casa mea din Dalia şi încheind cu acest oraş, cu Estenzia. Dintre toate oraşele Kenettrei, Estenzia a avut cel mai mult de suferit. Au murit patruzeci de mii şi tot pe atâţia au rămas însemnaţi pe viaţă. Aproape o treime din populaţie, în total. Oraşul încă se chinuie să îşi revină.

— E o poveste teribil de personală, ca s-o poţi spune cuiva pe care abia l-ai cunoscut, reuşesc să îngaim.

Se uită la mine cu un calm imperturbabil.

— Nu ţi-am spus povestea mea ca să ajungi să mă cunoşti! îmi spune.

Roşesc, împotriva voinţei mele.

— Ci ca să facem un târg, îşi duce el gândul până la capăt.

— Adică sunteţi unul dintre…

— Şi tu la fel, spune Enzo. Poţi crea iluzii. Nu mai e nevoie să-ţi spun că mi-ai atras atenţia. Când îmi vede privirea sceptică, explică: Umblă vorba că toate templele din Dalia sunt pline ochi de adoratori înfricoşaţi, de când cu şmecheria pe care-ai făcut-o cu tatăl tău.

Pot crea iluzii! Pot plăsmui imagini care nu sunt acolo, de fapt, şi pot face oamenii să creadă că sunt reale. Simt cum o senzaţie care îmi provoacă repulsie mi se târăşte din stomac şi urcă pentru a-mi îmbrăţişa pielea. *Eşti un monstru*, *Adelina*!

Îmi trec instinctiv mâna peste braţ, încercând, parcă, să mă curăţ de o boală. Tata s-a străduit din greu să provoace asta în mine. Acum puterea e aici. Iar el e mort.

Enzo aşteaptă, răbdător. Nu ştiu cât timp trece, până când murmur, într-un târziu:

— Aveam doar patru ani când m-am îmbolnăvit de febra sângelui. Doctorii mi-au scos ochiul. Şovăi: Am mai făcut… *asta*… doar de două ori, înainte. În copilărie, nu s-a întâmplat nimic neobişnuit.

El încuviinţează.

— Unii îşi manifestă puterile mai târziu, dar poveştile noastre sunt la fel. Ştiu ce înseamnă să creşti fiind însemnat, Adelina. Cu toţii înţelegem ce înseamnă să fii o pocitanie.

— Cu toții? întreb. Mă gândesc iar la gravurile de lemn care pot fi cumpărate pe piaţa neagră,

apoi la zvonurile despre Tinerele Elite: Mai sunt şi alţii ca noi?

— Da. Veniţi din toate colţurile lumii.

Calcă-Vânt! *Magiano*! *Alchimistul*!

— Cine sunt? Câţi sunt?

— Puţini, dar se tot adună. În cei mai bine de zece ani care au trecut de când febra sângelui s-a stins în Kenettra, unii dintre noi am început să ne facem simţită prezenţa. Ba o apariţie ciudată, ici, ba un martor straniu, colo. Acum şapte ani, sătenii din Triese di Mare au lapidat o fetiţă, fiindcă acoperise cu o pojghiţă de gheaţă iazul lor, în miezul verii. Acum cinci ani, oamenii din Udara au ars pe rug un băiat, pentru că făcuse un buchet să înflorească sub ochii iubitei sale. Îşi trage mai strâns mănuşile pe mâini, iar singurul meu ochi se îndreaptă spre petele de sânge care acoperă pielea acestora: Aşa cum poţi vedea şi singură, eu, unul, am păstrat binişor taina despre puterile mele din motive uşor de priceput. Doar când am întâlnit pe altcineva care avea puteri stranii date de febră, mi-am schimbat gândurile.

— Aşadar… sunteţi una din Tinerele Elite.

Ei, poftim! Am spus-o pe şleau, cu voce tare!

— E un nume pe care l-au inventat oamenii, unul care se referă la tinereţea noastră şi la puterile noastre nefireşti. Inchiziţia îl detestă. Enzo zâmbeşte, cu o expresie leneşă şi glumeaţă: Conduc Societatea Pumnalului, un grup format din Tinere Elite care îi caută pe alţii asemenea nouă, înainte să-i găsească Inchiziţia. Dar nu suntem singurele Elite – sunt convins că mai există mulţi

alţii împrăştiaţi prin toată lumea. Ţelul meu este să reuşesc să aduc unirea noastră, a tuturor. Arderile pe rug, cum ar fi trebuit să fie a ta, se petrec de fiecare dată când Inchiziţia crede că l-a găsit pe unul dintre noi. Există oameni care îşi abandonează propriii membri însemnaţi ai familiei fiindcă le este teamă de „piaza rea”. Regele se foloseşte de *malfetto* ca de o scuză menită să-i justifice proasta guvernare. De parcă noi am fi vinovaţi de starea poporului înfometat. Dacă nu răspundem cu aceeaşi monedă, regele şi Axa Inchiziţiei sale ne vor ucide pe toţi, pe fiecare dintre copiii însemnaţi de febra sângelui. Privirea îi devine de oţel, nemilostivă: Dar şi noi ştim să luptăm. Nu-i aşa, Adelina?

Cuvintele lui îmi amintesc de şoaptele ciudate care mi-au însoţit iluziile – acel ceva întunecat şi răzbunător, tentant şi puternic. O greutate mă apasă pe piept. Mi-e teamă. Dar sunt şi curioasă.

— Ce veţi face? şoptesc.

Enzo se lasă pe spate şi priveşte spre fereastră.

— Vom lua în stăpânire tronul, fireşte!

Pare aproape indiferent, de parcă ar discuta despre micul dejun.

Vrea să îl ucidă pe rege? Şi cum rămâne cu Inchiziţia?

— Dar e imposibil! spun eu, dintr-o suflare.

Se uită la mine pieziş, totodată curios şi ameninţător.

— Serios?

Simt cum toată pielea mă furnică. Mă uit cu

mai multă atenţie la el. Apoi, deodată, îmi acopăr gura cu mâna. Ştiu unde l-am mai văzut.

— Tu… mă bâlbâi. Dumneavoastră sunteţi prinţul!

Nu e de mirare că îmi pare atât de cunoscut! Am văzut multe portrete cu întâiul născut al regelui Kenettrei, făcute pe vremea când era doar un copil. Pe atunci, era prinţul moştenitor, viitorul nostru rege. Se spunea că aproape murise din cauza febrei sângelui. În loc de asta, scăpase cu viaţă, dar rămăsese însemnat. Nepotrivit să mai moştenească tronul. Atunci auzisem pentru ultima dată de el. După ce tatăl său, regele, a murit, sora mai mare a lui Enzo l-a dezmoştenit şi l-a exilat permanent de la palat, interzicându-i să se mai apropie vreodată de familia regală. Soţul ei, un duce puternic, devenise rege.

Îmi cobor privirea.

— Alteţa Voastră! spun, plecându-mi capul.

Enzo răspunde cu o înclinare din cap abia perceptibilă.

— Acum cunoşti adevăratul motiv pentru care regele şi regina îi acuză pe alde *malfetto*. Îi fac să pară monstruozităţi doar pentru ca eu, unul, să par, şi de acum înainte, incapabil să domnesc.

Mâinile încep să îmi tremure. Acum înţeleg. El adună o ceată care să-l ajute să-şi recapete dreptul lui din naştere, acela de moştenitor al tronului.

Enzo se apropie suficient cât să-i pot zări vinişoarele de un roşu-aprins din ochi.

— Îţi fac o ofertă, Adelina Amouteru! Îţi poţi petrece restul vieţii fugind, fără prieteni, singură,

temându-te mereu că Axa Inchiziţiei o să te găsească şi o să te dea pe mâna justiţiei pentru nişte crime pe care nu le-ai comis. Sau putem vedea dacă locul tău e, cumva, alături de *noi*. Darurile pe care ţi le-a lăsat febra nu sunt chiar atât de capricioase cum îţi par acum. Există un ritm şi o ştiinţă cu ajutorul cărora îţi poţi controla puterea. Dincolo de tot haosul acesta, există raţiune, există un sens. Dacă doreşti, poţi învăţa să îţi controlezi talentul. Şi vei fi bine plătită pentru asta.

Când nu spun nimic, Enzo ridică o mână înmănuşată şi îmi atinge bărbia.

— De câte ori ţi s-a spus *pocitanie*? îmi şopteşte el. *Monstru*? *Nulitate*?

De prea multe ori, îmi vine să-i răspund.

— Atunci, lasă-mă să-ţi spun un secret.

Se întoarce, aşa că buzele i se apropie şi mai mult de urechea mea. Mă trece un fior pe şira spinării.

— Nu eşti o pocitanie, continuă. Nici măcar nu eşti *malfetto*. De aceea le este teamă de tine. Fiindcă zeii ne-au înzestrat cu puteri, Adelina, şi fiindcă ne-am născut pentru a conduce, suntem meniţi s-o facem.

Un milion de gânduri îmi aleargă prin minte: amintiri din copilărie, viziuni cu tata şi cu sora mea, cu temniţele Inchiziţiei, cu rugul şi stâlpul lui de fier, cu ochii decoloraţi ai lui Teren, cu mulţimea care mă batjocorea. Îmi amintesc cum m-am ghemuit mereu în capul scărilor, pretinzând că aş conduce de undeva, de sus. *Pot să mă ridic peste*

toate, *dacă devin una dintre ei*. *Mă pot apăra*.

Deodată, în prezenţa acestei Tinere Elite, puterea Axei Inchiziţiei pare foarte îndepărtată.

Îmi dau seama că Enzo priveşte felul în care părul şi genele mele îşi schimbă culoarea vag, odată cu lumina. Privirea îi poposeşte acolo unde părul îmi ascunde cicatricea. Roşesc. Se întinde spre mine. Şovăie, parcă aşteptând să mă feresc, dar eu rămân nemişcată, până când îmi atinge părul şi mi-l dă, cu grijă, după ureche, expunându-mi imperfecţiunile. Căldura din degetele lui îmi străbate corpul, o senzaţie fascinantă, care îmi face inima să bată cu putere.

O vreme, nu spune nimic. Apoi, îşi scoate o mănuşă. Icnesc. Sub pielea mănuşii, mâna lui e o masă de carne arsă, majoritatea vindecată în straturi groase de ţesut cicatrizat, pe care, probabil, l-a acumulat peste ani, în timp ce vreo câteva locuri rămân roşii şi, parcă, mânioase. Îşi pune mănuşa la loc, transformând imaginea cumplită într-una simplă, a unei mănuşi din piele neagră, pătate de sânge. O reprezentare a *puterii*.

— Înfrumuseţează-ţi defectele! îmi spune încet. Asta le va transforma în atuuri. Şi, dacă vei deveni una dintre noi, te voi învăţa să le foloseşti aşa cum foloseşte un asasin cuţitul. Mijeşte ochii; zâmbetul lui subtil devine periculos: Aşadar… spune-mi, lupuşorule! Vrei să îi pedepseşti pe aceia care te-au nedreptăţit?

Teren Santoro

E după-amiază târziu în Estenzia.

Teren aşteaptă în spatele unui stâlp din curtea principală a palatului. Simte cum i s-a pus un nod în gât. Albul mantiei sale de inchizitor general se confundă cu marmura. Pe chip i se joacă umbrele şi razele soarelui. Ceva mai departe, pe aleea din curte, parţial ascunsă privirilor de lujerii trandafirilor, regina Kenettrei se plimbă singură. Părul ei negru este prins sus, în creştet, într-un vârtej de bucle, iar pielea sa are o nuanţă caldă în lumina soarelui. *Maiestatea Sa*, *regina Giulietta* I *a Kenettrei*...

Teren aşteaptă până când ea se apropie îndeajuns. Când trece pe lângă el, o prinde de încheietură şi o trage cu blândeţe în umbrele din spatele stâlpului.

Regina lasă să îi scape un icnet, apoi zâmbeşte.

— Te-ai întors din Dalia! şopteşte ea. Şi ai revenit la prostiile tale de copilandru.

Teren o lipeşte de stâlp. Buzele lui îi mângâie pielea gâtului. Rochia ei pare să aibă un decolteu deosebit de generos azi, subliniindu-i rotunjimile sânilor, iar el se întreabă, cuprins de gelozie, dacă o poartă ca să-l tenteze pe rege sau pe el. Regele e bătrâior, trecut binişor de patruzeci de ani. Teren are doar nouăsprezece. *Oare mă place fiindcă sunt tânăr*? *Poate că mă consideră doar un băieţaş*, *un copilandru*, *cu patru ani prea tânăr pentru ea*. Se

minunează iar de cât de norocos a fost să atragă atenţia unei persoane de viţă regală.

— M-am întors seara trecută, răspunde el, tot în şoaptă, apoi o sărută apăsat. Doreaţi să mă vedeţi, Maiestatea Voastră?

Regina oftează, când el îi sărută linia maxilarului. Degetele ei ating crestăturile de pe centura lui de argint, iar tânărul se arcuieşte spre ea, plin de dorinţă.

— Da.

Apoi îl opreşte pentru o clipă, ca să-l privească, plină de reproş. Ochii ei sunt foarte întunecaţi, atât de întunecaţi, încât uneori par complet goi. De parcă s-ar putea cufunda şi ar putea muri în ei.

— Aşadar… Au luat-o?

— Da.

— Şi o vei putea găsi din nou?

Teren încuviinţează.

— Nu ştiu cu ce blestem ne-au lovit zeii, ca să căpătăm asemenea demoni printre noi, dar îţi promit că ea va deveni avantajul de care aveam nevoie. Mă va duce drept la ţintă, drept la ei. Am adunat deja cinci patrule din cei mai buni oameni ai mei.

— Şi sora fetei? Ai menţionat-o în raport.

Teren îşi pleacă fruntea.

— Da, Maiestatea Voastră. Violetta Amouteru se află în custodia mea. Zâmbeşte scurt: Nu i s-a făcut niciun rău.

Regina încuviinţează, dând din cap. Se întinde şi îi desface o clemă de la gulerul uniformei, expunându-i clavicula, pe care o mângâie apoi cu

un deget subţire şi tânărul expiră brusc*. În numele zeilor*, *cât te doresc*! *Te iubesc*! *Nu sunt demn de tine*! ar vrea el să-i spună.

Ea strânge din buze, pierdută în propriile gânduri, apoi îl priveşte din nou în ochi.

— Să-mi dai de ştire când vei găsi fata! Nu-mi place deloc felul în care aceste aşa-zise Elite pun coroana într-o încurcătură de-a dreptul stânjenitoare.

Aş face orice pentru tine!

— Cum porunciţi, Maiestatea Voastră!

Giulietta îi atinge obrazul, cu afecţiune. Mâna ei e rece.

— Regele se va bucura să audă asta, de îndată ce va coborî din patul amantei sale! zice ea, subliniind ultimele cuvinte.

Teren se încruntă. Regele ar trebui să se întâlnească acum cu consiliul său, nu să-şi facă de cap în pat cu cine ştie ce metresă.

El nu e rege! *E un duce cu care regina a fost obligată să se mărite*. *Un duce zgomotos*, *arogant şi lipsit de orice brumă de respect*.

Îşi coboară buzele pe ale ei, furându-i un alt sărut prelung. Vocea lui devine tandră şi chinuită de dorinţă.

— Când vei veni din nou să mă vezi? Te rog, vino degrabă!

— Voi veni în seara asta.

Ea îi zâmbeşte cu prudenţă, un zâmbet încărcat de secrete bine cumpănite. E zâmbetul cuiva care ştie precis ce să îi spună unui soldat-copil, îndrăgostit nebuneşte. Îl trage suficient de

aproape ca să-i şoptească în ureche:

— Şi mie mi-a fost dor de tine!

Patru sunt locurile în care spiritele încă mai cutreieră… În Bezna-Nopţii, cea acoperită de zăpadă, în paradisul demult uitat din Sobri Elan, pe lângă Stâlpii de Sticlă din Dumon şi-n mintea omenească, tărâmul de-a pururi misterios, unde fantomele vor bântui în veci. *Mordove Senia*, O amănunţită cercetare a miturilor străvechi şi moderne

Adelina Amouteru

Vreme de o săptămână întreagă, nu mi-am părăsit dormitorul. Plutesc, parcă, ba recăpătându-mi, ba pierzându-mi din nou cunoştinţa, trezindu-mă doar să mănânc plăcinte şi vânat fript, bucatele care-mi sunt aduse zilnic la pat, şi să îi îngădui servitoarei să-mi schimbe bandajele şi veşmintele.

Uneori, Enzo mai vine să vadă ce fac. Chipul îi e mereu la fel de lipsit de orice expresie şi mâinile îi sunt înmănuşate. În afară de el, nimeni nu mă vizitează. Nu am alte informaţii despre Societatea Pumnalului. Ce vor face acum cu mine, chiar nu am habar.

Şi astfel trec mai multe zile. Prosperiziua. Aevaziua. Moraziua. Amareziua. Sapienziua. Îmi imaginez ce face, oare, acum Violetta, dacă se gândeşte şi ea la mine. Dacă e sau nu în siguranţă. Dacă mă caută sau dacă m-a uitat deja şi îşi vede de viaţa ei.

Când vine din nou Prosperiziua, mi-am revenit deja îndeajuns, încât să pot renunţ la bandaje.

Juliturile de pe încheieturi şi glezne s-au transformat în nişte vânătăi şterse, iar umflătura de pe obraz a dispărut. Chipul meu e, din nou, ca pe vremuri. Sunt mai slabă, e drept, iar părul mi s-a transformat într-o încâlceală de noduri. Locul de unde m-a tras tata încă mă doare. Mă privesc în oglindă în fiecare seară, în timp ce lumânările trimit umbre portocalii pe chipul meu şi îmi luminează pielea cicatrizată de deasupra ochiului lipsă. În minte am numai gânduri negre. Ceva e viu în acele şoapte şi îmi solicită atenţia, chemându-mă tot mai adânc în umbre, dar mie îmi e teamă să îl ascult.

Arăt la fel. Dar, totodată, arăt ca o străină.

*

Voci care vin din spatele uşii care dă în camera mea mă fac să mă trezesc, în auriţii zori ai zilei. Rămân nemişcată, ascultând conversaţia care răzbate până la mine.

Recunosc imediat vorbitorii. Enzo şi servitoarea.

— … Treburi de făcut. *Signorina* Amouteru cum se simte?

— Mult mai bine. Pauză: Ce să fac azi cu ea, Alteţa Voastră? Acum se simte bine şi devine tot mai neliniştită. S-o plimb prin toată curtea?

O pauză scurtă. Mi-l imaginez pe Enzo ajustându-şi mănuşile, pe jumătate întors cu spatele la fata în casă, părând la fel de indiferent precum îi e vocea. Într-un târziu, el răspunde:

— Du-o la Raffaele!

— Prea bine, Alteţa Voastră!

Conversaţia se încheie. Aud sunetul unor paşi răsunând pe coridor, apoi îndepărtându-se şi dispărând de tot. O dezamăgire stranie mă cuprinde, când mă gândesc că Enzo nu mă va vizita azi. Speram să-l pot întreba şi alte lucruri. *Toată curtea*, a spus servitoarea, referindu-se, parcă, la clădirea în care locuim cu toţii. Ce fel de curte? O proprietate regală? Şi cine e Raffaele?

Rămân în pat şi aştept, până când servitoarea ţâşneşte înăuntru.

— Bună dimineaţa, *signorina*! spune ea, din spatele vrafului de mătăsuri pe care le poartă în braţe, în timp ce cară şi un castron cu apă aburindă. Ia te uită, cât trandafiriu în obraji aveţi astăzi! Adorabil!

Cât de straniu e să am pe cineva care îmi face mereu complimente şi îmi satisface orice capriciu! Dar zâmbesc, drept mulţumire. Mă freacă bine şi mă îmbracă în cămaşa mea lungă, alb cu albastru, în timp ce eu îmi aranjez şuviţele peste ochiul lipsă. Tresar când trece cu peria peste partea rănită a scalpului.

Într-un târziu, suntem gata. Mă conduce spre uşă, iar eu inspir adânc când ies, pentru prima dată, din dormitor.

Mergem în josul unui coridor îngust, care se bifurcă. Studiez pereţii. Sunt împodobiţi cu tablouri care îi înfăţişează pe zei: poveştile despre preafrumosul Pulchritas ieşind din spuma mării şi despre tânărul Laetes căzând din ceruri pictate în

culori atât de vii, încât parcă ar fi fost terminate abia acum o săptămână. Un brâu din marmură cu vinişoare înconjoară partea de jos a tavanului boltit. Mă holbez atât de mult la coridor, încât încep să rămân în urmă şi numai când servitoarea îmi strigă să mă grăbesc, îmi iau privirea de la picturi şi zoresc să o ajung din urmă. În timp ce merg, încerc să găsesc ceva să-i spun, dar, de fiecare dată când deschid gura, ea se mulţumeşte să îmi zâmbească politicos şi priveşte în altă parte. Hotărăsc să păstrez tăcerea. Mai facem o cotitură şi ne oprim brusc în faţa a ceea ce pare a fi un zid solid şi un şir de coloane.

Îşi trece o mână de-a lungul uneia, apoi apasă zidul. Privesc, uimită, cum peretele se dă la o parte, scoţând la iveală un alt coridor.

— Haideţi, tânără *signorina*! îmi spune ea, peste umăr.

O urmez, fără să scot un cuvânt. Zidul se închide în urma noastră, de parcă n-ar fi existat nimic de partea cealaltă.

Cu cât mergem mai mult, cu atât mai curioasă devin. Fireşte că toată organizarea asta a spaţiului are sens. Dacă aceasta este clădirea unde stau Tinerele Elite – adică asasinii căutaţi de Inchiziţie –, atunci, de bună seamă, ei nu ar îngădui să se pătrundă aici pe o uşă pe care să o deschizi direct din stradă. Elitele sunt un secret bine tăinuit ascuns în spatele zidurilor altei clădiri. Dar ce e, oare, acea *curte* pe care au pomenit-o mai devreme?

Servitoarea se opreşte, în cele din urmă, în

faţa unor uşi înalte de la capătul unui coridor. Uşile duble sunt decorate cu gravuri complicate care îi înfăţişează pe Amare şi pe Fortuna, zeul iubirii şi zeiţa prosperităţii, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare intimă. Mi se taie răsuflarea. Căci acum ştiu unde mă aflu.

Locul acesta e doar un bordel!

Servitoarea deschide uşile duble. Păşim într-o cameră împodobită cu decoraţiuni superbe, în care mai zăresc o uşă care duce, cel mai probabil, spre un dormitor. Gândul acesta mă face să mă înroşesc. O parte a camerei e deschisă şi dă spre o curte interioară, de fapt, o grădină luxuriantă.

Fâşii străvezii de mătase atârnă din tavan până aproape de podea, fremătând uşor, în timp ce şiraguri de clopoţei argintii cântă în bătaia vântului. Parfumul de iasomie umple aerul.

Servitoarea bate la uşa dormitorului.

— Da? răspunde cineva dinăuntru.

Chiar şi înăbuşită de lemnul uşii, îmi dau seama că vocea e minunată. Ca a unui menestrel.

Servitoarea îşi pleacă fruntea, deşi eu şi numai eu o pot vedea.

— *Signorina* Amouteru a venit să vă facă o vizită.

Tăcere. Apoi, aud un târşâit moale de paşi şi uşa se deschide. Mă trezesc holbându-mă la un băiat care mă lasă fără grai.

Un celebru poet de pe Tărâmurile Soarelui a descris, cândva, un chip frumos drept unul „sărutat de luni şi de ape”, o odă închinată celor trei luni ale noastre şi graţiei luminii lor reflectate în ocean.

Bardul a făcut acest compliment doar de două ori: o dată propriei mame şi a doua oară celei din urmă prinţese a Imperiului Feishen. Dacă ar mai fi în viaţă şi ar privi chipul pe care îl privesc eu acum, l-ar mai face pentru a treia oară. Căci, de bună seamă, lunile şi apele probabil că-l iubesc cu deznădejde pe băiatul ăsta.

Părul lui negru şi lucios îi cade pe un umăr într-o cosiţă împletită lejer, mătăsoasă. Pielea lui măslinie e netedă, fără niciun cusur, şi străluceşte. Izul slab ca de mosc al crinilor de noapte îl învăluie, ameţitor, de parcă ar promite ceva interzis. Sunt atât de distrasă de înfăţişarea lui, încât îmi ia o clipă să îi remarc însemnul: apăraţi de gene lungi şi negre, ochii nu îi sunt la fel, unul fiind de culoarea mierii în lumina soarelui, iar al doilea, de un verde vărătic, strălucitor, de smarald.

Servitoarea ne salută iute, făcând un semn cu capul, şi apoi dispare pe coridor, lăsându-ne singuri. Băiatul îmi zâmbeşte, iar în obraji îi apar gropiţe.

— Mă bucur nespus să te cunosc, *mi Adelinetta*, îmi spune, curtenitor.

Apoi îmi ia mâinile şi se apleacă să mă sărute pe ambii obraji. Mă înfior de cât de moi îi sunt buzele. Mâinile lui sunt reci şi netede, degetele, subţiri, înconjurate de inele de aur înguste, iar unghiile îi lucesc. Vocea lui e la fel de poetică precum am intuit din spatele uşii.

— Eu sunt Raffaele, se prezintă.

O mişcare din spatele lui îmi abate atenţia. În ciuda luminii slabe din încăpere, descopăr

contururile unei alte persoane care se răsuceşte în patul lui. Părul necunoscutului e sărutat de razele soarelui şi atunci văd că şuviţele lui sunt scurte, de culoare şaten. Mă uit la Raffaele. Aici chiar e un bordel! Raffaele probabil că este unul dintre clienţi.

Tânărul îmi remarcă şovăiala, apoi roşeşte şi îşi coboară genele. Nu am mai văzut vreodată un gest mai graţios.

— Îmi cer iertare, *signorina*! Deseori, munca mea continuă până dimineaţa.

— Ah! reuşesc să îngaim.

Cât sunt de naivă! El nu e, nici pe departe, un client! Bărbatul din dormitor e clientul, iar Raffaele, *consortul*. Cu un chip ca al lui, ar fi trebuit să ştiu imediat, însă, pentru mine, consort înseamnă o persoană care se prostituează în stradă. Sunt lucrători săraci şi disperaţi, care se vând la marginea drumului şi în bordeluri. Nu adevărate opere de artă.

Raffaele priveşte iar peste umăr, şi, când pare că i-a adormit iar adânc clientul, iese şi închide uşa, fără un sunet.

— Prinţii negustori au tendinţa să doarmă până târziu, spune el, cu un zâmbet delicat.

Apoi, îmi face semn să îl urmez. Mă minunez de eleganţa simplă a gesturilor sale, bine cumpănită, aşa cum eu, una, cred că ar trebui să se comporte un consort de înaltă clasă. Oare toată camera şi curtea îi aparţin?

— Să-ţi simt energia atât de aproape e puţin copleşitor, îmi mărturiseşte el.

— Mă poţi simţi?

— Doar eu sunt cel care te-a descoperit!

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Raffaele mă conduce afară din cameră, pe coridor, până când ajungem într-o curte mare, cu fântâni arteziene. Briza îi răscoleşte părul, dezvelind câteva şuviţe de un azuriu strălucitor ca safirul, care sclipesc sub cele negre, asemenea unor linii din nestemate pe pânza întunecată a unui tablou. Un al doilea însemn.

— În noaptea în care ai fugit de acasă, spune el, în timp ce ne plimbăm, te-ai oprit în piaţa centrală din Dalia.

Amintirea mă face să tresar. Faţa spălată de ploaie a tatei despicată de un rânjet ameninţător îmi joacă dinaintea ochilor.

— Da, şoptesc.

— Enzo mă trimisese în partea de miazăzi a Kenettrei pentru câteva luni, să îi găsesc pe cei asemenea ţie. Te-am simţit din prima clipă în care am intrat în Dalia. Atracţia era slabă, totuşi, venea şi pleca, şi mi-au trebuit vreo câteva săptămâni ca să-mi restrâng căutările la cartierul tău. Raffaele se opreşte în faţa celei mai mari fântâni arteziene din curte: Dar prima dată când *te-am văzut* a fost în piaţa aceea. Te-am privit cum călăreai prin ploaie. Fireşte, i-am trimis de îndată de ştire Alteţei Sale.

Cineva mă privise, într-adevăr, în acea noapte. *Un băiat care-i poate simţi pe cei ca mine – pe cei ca noi!* Aceea trebuie să fie puterea lui, tot aşa cum a lui Enzo era să dea naştere focului, iar a mea, să fac să apară nălucile.

— Vasăzică, tu recrutezi Tinere Elite pentru Societatea Pumnalului?

— Da. Ceilalţi îmi spun Mesagerul, iar vânătoarea mea după cei ca noi e întotdeauna o adevărată aventură. La fiecare o mie de *malfetto*, există *unul* cu totul şi cu totul special. După ce un potenţial recrut cade în mâinile Inchiziţiei, însă, e dificil să îl salvăm la timp. De fapt, tu eşti prima pe care am smuls-o direct din ghearele lor. Raffaele îmi face cu ochiul lui care are culoarea nestematelor: Felicitări!

Distrugătorul! Mesagerul! O societate plină de persoane cu nume duble, cu semnificaţii ascunse. Inspir adânc, gândindu-mă la celelalte Tinere Elite despre care am auzit diverse zvonuri şi la numele lor.

— Nimeni nu mi-a spus că locul ăsta e un... bordel.

— Hai să-i spunem o *curte a plăcerilor*, precizează Raffaele. Bordelurile sunt pentru cei săraci şi lipsiţi de bun-gust.

— O curte a plăcerilor, repet.

— Clienţii noştri vin aici pentru muzică şi conversaţie, pentru frumuseţe, râsete şi isteţime. Beau şi cinează cu noi. Uită de griji. Îmi zâmbeşte fermecător: Uneori, în afara dormitorului. Alteori, înăuntru.

Îi arunc o privire bănuitoare.

— Şi sper că nu e nevoie să devin consoartă, la rândul meu, ca să mă alătur Societăţii Pumnalului? De bună seamă, nu vreau să jignesc pe nimeni, adaug repede.

Râsetul blând al lui Raffaele e singurul răspuns pe care îl primesc. La fel ca toate celelalte lucruri ale lui, şi hohotele îi sunt perfecte, rafinate, la fel de melodioase precum clinchetele unor clopoţei de vară, nişte sunete care-mi umplu inima de lumină.

— Unde alegi să dormi nu te defineşte, nu te reprezintă ca persoană. Oricum, nu ai vârsta cuvenită, *mi Adelinetta*. Nimeni de la Curtea Fortunata nu te va sili să serveşti clienţi, fireşte, doar dacă nu cumva te va interesa să o faci.

La această simplă sugestie faţa începe să-mi ardă, roşie-purpurie. Raffaele mă conduce de-a lungul unei laturi a curţii. Acolo, vântul aduce cu sine parfumul dulce al primăverii.

Pot spune că bordelul – mă rog, *curtea plăcerilor* – e situat pe o pantă a unui deal abrupt, şi, când ajungem la o belvedere, privesc oraşul de sub noi. Şi mi se taie răsuflarea.

Estenzia!

Cupole de cărămidă roşie şi drumuri largi, curate. Turnuri spiralate, arcade care au curburi largi. Străduţe înguste, năpădite de flori colorate şi de viţă-de-vie. Monumente impresionante, strălucind în soare. Oameni care se mişcă de colo-colo, de la o clădire la alta, cai care trag căruţe încărcate cu butoaie şi lăzi. Statui de marmură ale celor doisprezece zei şi îngeri, cu picioarele acoperite de flori, străjuiesc pieţele principale. Sute de nave trag în port, în vreme ce altele pleacă: galioane pântecoase şi caravele subţiri, iuţi ca argintul viu, cu pânze lucioase, maronii şi albe, care se conturează pe fundalul de un albastru

profund al mării, în vreme ce steagurile pe care aceste corăbii le arborează formează un adevărat curcubeu din culorile regatelor de pe tot cuprinsul lumii. Printre nave plutesc gondolele ca nişte licurici printre giganţi. Undeva, în depărtări, bate un clopot. La orizont, contururile neclare ale unui şir de insule se iţesc pe suprafaţa netedă a Mării Soarelui. Iar sus, pe cer…

Mi se taie suflarea de încântare când o creatură imensă, care seamănă cu o pisică-de-mare uriaşă, alunecă, leneş, pe deasupra portului, cu aripile cărnoase netede şi translucide în lumină, cu coada întinsă în spatele său, ca o linie lungă. Cineva, doar un punct negru abia vizibil, călăreşte pe spatele său. Creatura scoate un sunet vibrant, stăruitor, care răsună şi e repetat de ecou pe deasupra oraşului.

— O baliră! exclam.

Raffaele îmi aruncă o privire peste umăr, cu un gest atât de firesc, de lin, de regal, încât, fie şi numai pentru acesta, şi oricine l-ar putea considera a face parte din cea mai nobilă dintre familii. Zâmbeşte când îmi vede bucuria.

— Aş fi crezut că le-ai zărit adesea în timp ce transportă marfa în Dalia, ţinând cont că tu locuiai atât de aproape de cascadă.

— Niciodată atât de aproape.

— Înţeleg! Păi, pe aici avem ape calde şi puţin adânci, aşa că batirele se adună, vara, ca să nască. Te vei sătura de ele în curând, crede-mă.

Clatin din cap şi continui să privesc scena.

— Oraşul e minunat!

— Doar pentru un nou-venit. Zâmbetul i se şterge de pe chip: Nu suntem precum popoarele din Tărâmurile Văzduhului, unde febra sângelui a fost blândă şi puţinii oameni însemnaţi sunt preamăriţi. Estenzia a fost devastată de febră. De atunci, tot suferă. Negoţul e la pământ. Piraţii jefuiesc navele care merg pe rutele noastre comerciale. Oraşul sărăceşte, iar oamenii flămânzesc. Toţi *malfetto* sunt consideraţi ţapii ispăşitori. Chiar ieri a fost ucisă o fată *malfetto*, înjunghiată pe stradă. Inchiziţia se preface că nu vede.

Încântarea mea dispare dintr-odată. Când privesc iar spre oraşul de sub noi, bag de seamă numeroasele prăvălii care au ferestrele acoperite de scândurile bătute pe deasupra, cerşetorii şi pelerinele albe ale inchizitorilor. Mă întorc cu spatele la toate, căci mă simt prost.

— Nici în Dalia situaţia nu e diferită, mormăi. Urmează o tăcere scurtă: Unde sunt celelalte Tinere Elite?

Ajungem la un zid de piatră alb, aflat în spatele unui cotlon îngust al curţii interioare, situat în aşa fel, încât nu te-ai gândi să te opreşti acolo, dacă n-ai avea habar ce-i cu el. Raffaele îşi trece degetele de-a lungul zidului, înainte să apese. Spre surprinderea mea, zidul alunecă şi se deschide încet. O pală de vânt rece ne întâmpină. Trag cu ochiul înăuntru. Scări de piatră roase se răsucesc în jos, în beznă.

— Nu te gândi la ei, îmi spune. Azi suntem doar noi doi.

O furnicătură ciudată şi plăcută, totodată, îmi lunecă, parcă, pe ceafă. El nu mai spune nimic, iar eu hotărăsc să nu îi mai cer atât de stăruitor şi alte informaţii.

Pornim direct spre beznă. Raffaele desprinde un felinar mic de pe zid şi îl aprinde, iar strălucirea slabă a acestuia creează siluete negre şi portocalii în întuneric. Tot ce pot vedea sunt treptele din faţa mea şi faldurile veşmintelor lui Raffaele. De bună seamă, aceasta e o curte a plăcerilor cu teribil de multe spaţii secrete!

După o vreme, scările se opresc în faţa unui alt perete gol. Raffaele îl face şi pe acesta să se deschidă. Zidul se mişcă, gemând, parcă, greoi. Păşim într-o încăpere luminată de petice de lumină care se strecoară printr-un grilaj din tavan şi care fac să strălucească firele de praf care plutesc în aer. Barele grilajului sunt acoperite de muşchi. Într-un colţ, o masă plină de pergamente şi hărţi, planetarii ciudate care reprezintă traseele lunilor şi manuscrise cu anluminuri. Locul miroase a umezeală şi a răcoare.

Raffaele se apropie de masă şi dă la o parte nişte hârtii.

— Nu te speria! îmi spune.

Mă încordez.

— De ce? Ce facem aici?

Raffaele evită să mă privească. În schimb, trage un sertar al mesei şi scoate câteva tipuri diferite de pietre. De fapt, *pietre* nu e cel mai bun cuvânt. Sunt nestemate rare, geme, tocmai scoase din pământ. Ceva mi se pare cunoscut în decor.

Da, acum îmi aduc aminte: pentru vreo două lunule de aramă, escrocii de pe stradă pun nişte pietre vopsite în faţa unui copil şi apoi se prefac a-i povesti diverse lucruri despre personalitatea lui.

— Ne jucăm? întreb.

— Nu tocmai. Îşi suflecă mânecile: Înainte să devii una dintre noi, trebuie să treci cu bine prin mai multe încercări, prin mai multe probe. Astăzi, o vei susţine pe prima.

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Şi care e această încercare?

— Fiecare Elită reacţionează diferit la energie şi fiecare Elită are puncte tari şi puncte slabe diferite. Unii răspund la forţă şi curaj. Alţii sunt înţelepţi şi raţionali. Iar alţii sunt conduşi de pasiune. Nu trebuie decât să priveşti spre nestemate. Astăzi, vom afla cine eşti *tu*, cu adevărat. Cum se conectează cu lumea energia *ta* specifică.

— Şi la ce slujesc pietrele?

— Noi toţi suntem copiii zeilor şi ai îngerilor. Un zâmbet blând îi luminează acum chipul lui Raffaele: Se spune că nestematele sunt amintirile nepieritoare ale locurilor unde zeii au atins pământul cu mâinile, în timpul creaţiei. Unele cheamă un anumit tip de energie, care va curge prin tine. Ele îşi vor îndeplini cel mai bine rolul dacă rămân în forma lor naturală, de geme.

Raffaele ridică o altă piatră preţioasă. În lumină, aceasta pare zimţată şi transparentă.

— Diamantul, spre exemplu, continuă el. Aşază gemă la locul său şi ridică alta, cu o nuanţă

albăstruie: Veritiumul[4], de asemenea. Mai avem: calcedonie, piatra-lunii, opal, acvamarin. Le aşază în şir, una după alta.

Când, în cele din urmă, termină, pe masă sunt înşirate douăsprezece pietre preţioase. Fiecare dintre ele sclipeşte într-o altă nuanţă în lumină.

— Şi piatra-nopţii[5], încheie el. Câte una pentru fiecare zeu şi pentru fiecare înger. Unele îţi vor părea mai atrăgătoare decât altele.

Le privesc, mai degrabă derutată de acum.

— De ce mi-ai cerut să nu mă sperii?

— Fiindcă, într-o clipă, vei simţi ceva foarte ciudat.

Şi, zicând acestea, Raffaele întinde o mână spre mine, făcându-mi semn să rămân în picioare, în centrul încăperii. Apoi, începe să aşeze cu grijă nestematele, într-un cerc, în jurul meu.

— Nu te împotrivi! îmi cere. Linişteşte-te şi lasă energia să plutească prin tine!

Şovăi, apoi încuviinţez.

El termină de aranjat nestematele. Mă foiesc pe loc, privindu-le pe fiecare cu o curiozitate care creşte şi tot creşte. Raffaele se dă un pas înapoi, mă cercetează o clipă, apoi îşi încrucişează braţele, făcând să-i foşnească mânecile din mătase.

— Acum, vreau să te relaxezi! Eliberează-ţi mintea de orice gând de prisos!

Trag adânc aer în piept, apoi încerc să fac ce-

4 Numele acestei pietre preţioase a fost inventat de autoare, probabil, de la veritas (lat.), „adevăr; realitate” (n. red.).

5 Nightstone (engl.), o altă nestemată inventată de autoare (n. red.).

mi spune.

Tăcere... Nu se întâmplă nimic. Îmi opresc gândurile, îndreptându-le spre o apă calmă, spre noapte. Lângă mine. Raffaele îşi coboară fruntea într-o încuviinţare care ar putea trece aproape neobservată.

Simt un fior ciudat în braţe şi ceafă. Când privesc în jos, spre pietre, văd că cinci dintre ele au început să strălucească, luminate parcă dinăuntru, în nuanţe de stacojiu, alb, albastru, portocaliu şi negru.

Raffaele păşeşte de parcă ar aluneca de jur-împrejurul meu, lent, iar ochii îi strălucesc, plini de curiozitate. Felul în care îmi dă târcoale mă face să mă gândesc la un animal de pradă, mai ales când trece prin partea unde era cândva ochiul meu pierdut şi unde vederea îmi e mai slabă, aşa că sunt silită să-mi întorc chipul, pentru a-l urmări. Ridică încet un picior, iar papucul lui bătut cu pietre scumpe împinge la o parte fiecare nestemată care nu luceşte. Ridică apoi cele cinci pietre rămase, se întoarce la masă şi le aşază cu multă băgare de seamă.

Diamant, roseit[6], veritium, ambră[7] şi piatra-nopţii. Îmi muşc buza, nerăbdătoare să aflu ce înseamnă.

— Bun! exclamă el. Acum, vreau să priveşti diamantul!

Pentru o clipă, Raffaele nu se mişcă. Tot ce

6 Roseite (engl.), mineral cristalizat din familia mica, de culoare galben-maronie (n. red.).

7 Aici, chihlimbar (n. red.).

face e să mă privească intens, calm. Braţele îi atârnă pe lângă corp. Distanţa dintre noi pare să freamăte, ca şi cum ar fi prins viaţă. Încerc să mă concentrez asupra pietrei şi să nu tremur din toţi rărunchii.

Raffaele îşi înclină capul.

Tresar. Simt cum un şuvoi de energie trece prin mine, ceva puternic şi luminos, care ameninţă să mă dărâme. Mă sprijin de zid. O amintire îmi străbate mintea ca un fulger, atât de vie şi de colorată, încât pot jura că o retrăiesc.

Eu am opt ani, iar Violetta, şase. Alergăm să îl întâmpinăm pe tata, care tocmai a revenit dintr-o călătorie de o lună în Estenzia. El o ridică în braţe pe Violetta, râde şi o învârte în cerc. Ea ţipă, încântată, în timp ce eu stau şi privesc. Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, o provoc pe Violetta la o întrecere printre copacii din spatele casei. Aleg o rută plină de pietre şi crevase, ştiind prea bine că abia şi-a revenit după un episod de febră şi e încă slăbită. Când Violetta se împiedică de o rădăcină şi îşi juleşte genunchii, zâmbesc şi nu mă opresc s-o ajut. Alerg, alerg, alerg, până când devin una cu vântul. Nu am nevoie de tata să mă învârtă. Pot deja să zbor. Mai târziu, seara, îmi studiez partea acoperită de cicatrice, lipsită de ochi, a feţei, şuviţele de păr argintiu. Apoi, iau peria de păr şi sparg oglinda într-o mie de bucăţi.

Amintirea păleşte. Strălucirea pulsează încă o clipă în interiorul diamantului, înainte să dispară. Trag adânc aer în piept şi mă înfior, pierdută într-o ceaţă de uimire şi vinovăţie.

Ce a fost *asta*?

Raffaele face ochii mari, mai întâi, apoi îi mijeşte, cercetând diamantul. Îl privesc şi eu, aşteptându-mă, parcă, să înceapă să strălucească în vreo culoare, dar nu zăresc nimic. Poate sunt prea departe să-mi dau seama. Acum el se uită la mine.

— Fortuna, zeiţa prosperităţii! îmi spune. Diamantul arată că eşti în deplin acord, că eşti atrasă de putere şi ambiţie, el dă la iveală focul care arde în tine. Adelina, îţi poţi întinde mâinile de o parte şi de alta?

Şovăi, dar, când Raffaele îmi zâmbeşte încurajator, fac ce îmi spune. Întind braţele până când sunt paralele cu podeaua. Raffaele dă diamantul deoparte şi îl înlocuieşte cu veritiumul, care acum e scăldat în lumină. Mă studiază puţin, apoi se întinde şi se preface a trage ceva invizibil prin aer. Am o senzaţie stranie, ca şi cum ar trage ceva din mine, de parcă cineva ar încerca să mă împingă într-o parte, căutându-mi secretele. Mă trag, instinctiv, înapoi. Veritiumul sclipeşte albăstrui.

Iată ce amintire mă asaltează de data aceasta:

Am doisprezece ani. Violetta şi cu mine stăm în bibliotecă, unde îi citesc dintr-o carte care cataloghează flori. Îmi amintesc încă paginile acelea cu anluminuri, pergamentul care foşneşte asemenea frunzelor uscate. *Trandafirii sunt atât de frumoşi!* oftează Violetta, în felul ei nevinovat, admirând imaginile din carte. *Aşa ca tine*! Eu tac. Ceva mai târziu, când fuge să cânte la clavecin,

împreună cu tata, mă aventurez în grădină să privesc tufişurile de trandafiri. Studiez cu atenţie unul dintre trandafiri, apoi îmi privesc inelarul îndoit, pe care tata mi l-a rupt cu câţiva ani înainte. Dintr-un impuls straniu, mă întind şi îmi strâng pumnul în jurul tulpinii. O duzină de spini îmi intră în carne. Îmi încleştez maxilarul şi strâng cât de tare pot. *Ai dreptate*, *Violetta*! Într-un târziu, dau drumul tulpinii, privind cu uimire sângele care îmi înfloreşte pe mână. Spinii au acum pete stacojii. *Suferinţa intensifică frumuseţea*, îmi amintesc că m-am gândit.

Scena se estompează. Nu se mai întâmplă nimic. Raffaele îmi spune să mă întorc, iar când o fac, bag de seamă că veritiumul străluceşte într-un albastru şters. În acelaşi timp, scoate o notă muzicală în tremolo, care-mi aminteşte de un flaut stricat.

— Sapientus, zeul înţelepciunii, spune Raffaele. Eşti în acord cu veritiumul când e vorba despre adevărata fire, despre cunoştinţe şi curiozitate.

Se deplasează spre roseit, fără nicio altă completare. Pentru acesta, mă cheamă la el şi îmi spune să fredonez ceva în faţa lui. Când fac întocmai, o mâncărime slabă îmi gâdilă gâtul, amorţindu-l. Piatra luceşte cu sclipiri roşii pentru o clipă, apoi se estompează, într-o cascadă de sclipiri.

Iată şi amintirea care o însoţeşte:

Am cincisprezece ani. Tata a aranjat ca nişte peţitori să vină la noi şi să ne arunce o privire Violettei şi mie. Violetta rămâne fermecătoare şi

dulce tot timpul, cu guriţa ca un boboc de trandafir, când zâmbeşte. *Detest când se uită la mine*, îmi spune mereu. *Dar trebuie să încerci*, *Adelina*! O surprind în faţa oglinzii, trăgându-şi în jos decolteul, ca să îşi arate mai mult din rotunjimi, zâmbind când vede cum îi cade părul pe umeri. Nu ştiu ce să cred despre asta. Bărbaţii o admiră, la cină. Chicotesc şi îşi ciocnesc paharele. Urmez exemplul Violettei: flirtez şi zâmbesc din răsputeri. Remarc foamea din privirile lor de fiecare dată când mă privesc, felul în care ochii lor se opresc asupra claviculei şi asupra sânilor mei. Ştiu că mă vor. Numai că nu mă vor ca soţie. Unul dintre ei glumeşte cum mă va încolţi data viitoare când mă voi plimba singură prin grădină. Râd împreună cu el. Îmi imaginez cum îi amestec otrăvuri în ceai şi îl privesc cum devine vânăt la faţă, cuprins de groaza morţii. Îmi imaginez că mă aplec deasupra lui, privindu-l, răbdătoare, cu bărbia în palme, admirându-i trupul care moare şi numărându-i ultimele clipe. Violetta nu se gândeşte la asemenea lucruri. Ea vede peste tot doar fericire şi speranţă, iubire şi inspiraţie. Ea e ca mama. Eu sunt ca tata.

Din nou, amintirea dispare, şi din nou mă trezesc uitându-mă la Raffaele. În privirea lui citesc prudenţa, un soi de distanţare amestecată cu interes.

— Amare, zeul iubirii, îmi explică el. Roseit, pentru pasiune şi compasiunea din interior, orbitor şi roşu.

La final, ridică ambra şi piatra-nopţii. Ambra

emite o culoare galben-portocalie frumoasă, însă piatra-nopţii e doar o bucată de stâncă urâtă, întunecată, colţuroasă şi fără luciu.

— De data asta ce trebuie să mai fac? îl întreb.

— Ţine-le! spune şi îmi ia mâna într-a lui.

Mă înroşesc când simt cât de netedă îi este palma, cât de blânde îi sunt degetele. Când îmi atinge degetul rupt, tresar şi mi-l retrag. Se uită în singurul meu ochi. Deşi nu întreabă de ce am reacţionat aşa, pare să înţeleagă.

— Totul va fi în regulă, murmură el. Ţine palma întinsă!

Fac aşa cum îmi cere, iar el îmi pune pietrele în palmă, cu grijă. Degetele mi se închid în jurul lor.

Un şoc violent mă străbate. Un val de furie amară. Raffaele sare înapoi. Eu tresar, apoi mă prăbuşesc. Toate şoaptele din toate cotloanele întunecate ale minţii mele sunt acum eliberate din cuşti şi îmi umplu gândurile cu vacarmul lor. Aduc cu ele un şuvoi de amintiri – ale tuturor celor pe care le-am văzut vreodată şi ale tuturor celor pe care m-am luptat din răsputeri să le înăbuş: tata rupându-mi degetul, strigând la mine, lovindu-mă, ignorându-mă… Noaptea aceea, în ploaie… Coastele lui zdrobite… Nopţile care parcă nu se mai sfârşeau din temniţa Inchiziţiei… Ochii lipsiţi de culoare ai lui Teren… Mulţimea care mă batjocorea, aruncându-mi pietre în faţă… Rugul cu stâlpul lui de fier…

Îmi închid singurul ochi cât pot eu de strâns şi îmi apăs palmele pe urechi, într-o încercare disperată de a împiedica amintirile să mă

năpădească, dar vârtejul creşte în intensitate, ca o perdea de întuneric, care ameninţă să mă tragă după ea, în jos. Hârtiile zboară de pe masă. Sticla felinarului lui Raffaele se sparge.

Opreşte-te! *Opreşte-te*! *OPREŞTE-TE*!

Aş distruge totul, totul, numai să le fac să înceteze.

O să vă distrug pe toţi!

Scrâşnesc din dinţi, în timp ce furia se învârteşte în jurul meu, cruntă, necruţătoare, dornică să izbucnească. Prin vârtej, aud şoaptele brutale, plin de duritate ale tatei: *Ştiu cine eşti de fapt*. *Cine te va dori vreodată*, *Adelina*?

Furia mea clocoteşte.

Toată lumea! *Se vor face mici de groază la picioarele mele*, *iar eu o să-i fac pe toţi să sângereze*.

Apoi, dintr-odată, strigătele încetează. Vocea tatei se pierde, lăsând în urmă doar o amintire în aerul care tremură. Rămân prăbuşită la podea şi tremur din tot corpul, golită, fără furia mea neaşteptată, cu chipul scăldat în lacrimi. Raffaele stă la distanţă. Ne uităm unul la altul o vreme, până când, în cele din urmă, vine să mă ajute să mă ridic. Îmi face semn cu capul spre scaunul de lângă masă. Mă aşez, recunoscătoare, lăsând liniştea bruscă să mă pătrundă. Muşchii îmi sunt slăbiţi şi abia îmi pot ţine capul drept. Mă simt, pe neaşteptate, cuprinsă de dorinţa de a dormi, de a visa până voi scăpa de vlăguirea aceea, de sleirea aceea a tuturor puterilor.

După o vreme, Raffaele îşi drege glasul.

— Formidite şi Caldora, îngerii gemeni ai fricii şi furiei, şopteşte el. Ambră, pentru ura îngropată în pieptul cuiva. Piatra-nopţii, pentru bezna dinlăuntru, pentru puterea spaimei. Şovăie, apoi mă priveşte în ochi: Ceva îţi întunecă inima, ceva adânc şi amarnic. A copt în tine de ani de zile, hrănit şi încurajat. Nu am mai simţit niciodată ceva asemănător.

Tata a fost cel care a hrănit acest sentiment. Mă cutremur, amintindu-mi de fantasmele oribile care au răspuns chemării mele. În colţul camerei pluteşte stafia tatei, în parte ascunsă de un văl de iederă.

El nu e acolo cu adevărat! *E o iluzie*! *E mort*!

Dar nu încape nicio îndoială. Îi văd silueta care mă aşteaptă, iar prezenţa lui e rece şi stăruitoare, şi mă bântuie.

Privesc în altă parte, astfel încât Raffaele să nu creadă, cumva, că o iau razna.

— Ce... încep, dregându-mi apoi glasul. Ce înseamnă asta?

Raffaele face un semn din cap, compătimitor. Nu pare dornic să discute mai departe, iar eu sunt nerăbdătoare să trec la alt subiect.

— Vom vedea ce crede Enzo despre asta şi ce vor însemna toate pentru pregătirea ta viitoare, spune el, pe un ton şovăitor. Se încruntă: Va trece o vreme până vei putea fi considerată o membră a Societăţii Pumnalului.

— Aşteaptă! strig. Nu pricep! Nu sunt deja una dintre voi?

Raffaele îşi încrucişează braţele şi mă priveşte.

— Nu. Încă nu. Societatea Pumnalului e formată din Tinere Elite care s-au dovedit capabile să îşi cheme puterile când e nevoie. Care *îşi pot controla* puterile cu un nivel de precizie pe care tu nu îl poţi încă atinge. Îţi aminteşti cum te-a salvat Enzo şi cum i-a poruncit el focului să apară? Trebuie să fii stăpână pe talentele tale. Vei ajunge acolo, cu siguranţă, însă încă nu eşti acolo.

Felul în care Raffaele o spune mă pune, cumva, în gardă.

— Dacă nu sunt încă un Pumnal, atunci ce sunt? Ce se va petrece cu mine?

— Eşti ucenică. Trebuie să vedem dacă te putem pregăti pentru a fi demnă să devii una dintre noi.

— Iar dacă nu voi reuşi?

Ochii lui Raffaele, atât de calzi şi de blânzi, de obicei, par să se întunece acum şi devin de-a dreptul înspăimântători.

— Acum câţiva ani, spune el, am recrutat un băiat care putea chema ploaia. Părea promiţător şi ne puseserăm mari speranţe în el. A trecut un an. N-a putut fi învăţat să-şi controleze puterile. Ai auzit, cumva, despre seceta care a lovit partea de miazănoapte a Kenettrei, în perioada aceea?

Încuviinţez. Tata blestemase creşterea preţurilor vinului şi se zvonise că oamenii din Estenzia fuseseră siliţi să sacrifice o sută de cai de nepreţuit, fiindcă nu îşi mai putuseră permite să îi hrănească. Poporul murea de foame. Regele îşi trimisese inchizitorii, care uciseseră sute şi sute în timpul revoltelor care izbucniseră.

Raffaele oftează.

— Băiatul a pricinuit seceta din greşeală şi nu a putut cu niciun chip s-o oprească. A fost cuprins de panică şi de frustrare. Fireşte că oamenii au dat vina pe noi, pe *malfetto*! Templele îi ardeau pe rug pe cei asemenea nouă, sperând că, sacrificându-ne, ar putea scăpa de secetă. Băiatul a început să se poarte ciudat, anapoda, făcând o scenă în public când a încercat să cheme ploaia chiar în mijlocul pieţei centrale, strecurându-se noaptea în port să încerce să atragă valurile şi tot aşa. Enzo nu a fost deloc încântat. Înţelegi tu, cineva care nu-şi poate controla energia ne pune în pericol pe toţi. Nu lucrăm pe gratis. Să te ţinem aici, în siguranţă, să te hrănim şi să te îmbrăcăm, să te pregătim... Totul costă bani şi timp, dar, mai ales, ne costă renumele şi reputaţia faţă de cei care ne sunt loiali. Tu eşti o investiţie, dar şi un risc. Cu alte cuvinte, trebuie *să dovedeşti* că meriţi să fii una de-a noastră. Raffaele îmi ia mâna: Nu vreau să te sperii. Dar nu îţi voi ascunde că ne luăm misiunea în serios. Nu e un joc. Nu ne putem permite să avem o verigă slabă într-o ţară care ne vrea morţi. Strânsoarea lui creşte în intensitate: Iar eu, unul, voi face tot ce îmi va sta în puteri să mă asigur că vei deveni o verigă puternică! spune el, ca încheiere.

Încearcă să mă consoleze, cu toată sinceritatea chiar. Dar e ceva ce nu îmi spune totuşi.

În pauzele scurte, în tăcerile dintre cuvintele lui, aud tot ce ar trebui să mai ştiu.

Ei mă vor urmări. Trebuie să le dovedesc că

mă pot folosi de puterile mele şi, pe deasupra, că pot face asta cu mare precizie. Dacă, pentru vreun motiv oarecare, nu îmi voi putea controla abilităţile, ei nu se vor mulţumi doar să mă arunce, pur şi simplu, pe uşă afară. Nu, nu! Doar le-am văzut chipurile, ştiu unde locuiesc şi ce fac. Ştiu că îl au drept conducător pe prinţul moştenitor de drept al Kenettrei. Ştiu prea multe.

Nu ne putem permite să avem o verigă slabă într-o ţară care ne vrea morţi.

Iar eu aş putea fi acea verigă slabă.

Dacă nu voi fi în stare să trec încercările lor cu bine, atunci îmi vor face ce i-au făcut, probabil, băiatului care nu putea controla aşa cum trebuie ploaia.

Mă vor ucide.

Raffaele Laurent Bessette

Miezul nopţii. Toţi cei din Curtea Fortunata sunt cufundaţi în somn, dar Raffaele şade singur în dormitor, întorcând paginile delicate ale unei cărţi despre luni şi maree. Aşteptând. Într-un târziu, aude o bătaie uşoară în uşă. Se ridică, dintr-o singură mişcare lină, fluidă aproape, iar mătăsurile ornate cu mărgele în care e înveşmântat sclipesc în lumina lumânărilor. Se îndreaptă, în vârful picioarelor, spre oaspete. Enzo intră, un adevărat vârtej de veşminte negre, aducând cu el miros de vânt, de noapte şi de moarte. Raffaele se înclină, respectuos.

Enzo închide uşa în spatele său.

— Turnirul Furtunilor, şopteşte el. Am primit confirmarea. Regele şi regina vor apărea împreună, una dintre rarele ocazii când fac asta. Va fi cea mai bună ocazie pe care o vom avea să îi lovim pe amândoi odată.

Raffaele încuviinţează:

— Perfect!

Enzo se încruntă spre el:

— Pari obosit, spune. Ţi-e bine?

Clientul lui Raffaele din seara aceea plecase deja de mai bine de o oră.

— Da, da, hotărăşte tânărul să răspundă.

— Ai văzut-o azi pe Adelina?

— Da.

— Şi…?

Raffaele îi spune apoi lui Enzo totul despre

încercarea la care o supusese pe Adelina. Despre cum a reacţionat aceasta la fiecare piatră. Vorbeşte despre atracţia ei copleşitoare pentru nestematele gemene, pentru ambră şi piatra-nopţii. După cum se temea, Enzo mijeşte ochii, interesat. Raffaele se cutremură. A recrutat multe Elite pentru tânărul prinţ în ultimii ani, dar nimeni nu mai manifestase aceeaşi atracţie ca şi Enzo pentru diamant, o ambiţie la fel de arzătoare ca a acestuia. Simplul fapt că se află lângă energia lui îl intoxică parcă.

— Frică şi furie! spune prinţul, gânditor. Ochii îi sclipesc în lumina lumânărilor: Asta da, premieră!

Raffaele trage adânc aer în piept.

— Sigur vrei asta? îl întreabă pe Enzo.

Prinţul îşi duce mâinile înmănuşate la spate.

— Tu ce mă sfătuieşti?

— Scapă de ea! Acum!

— După tot tam-tamul, îmi ceri să o ucid?

Vocea lui Raffaele e plină de suferinţă, dar fermă:

— Enzo… Fiecare amintire a ei are un contur întunecat. Suferă de o adevărată infecţie, de o corupere a minţii. Ceva e *teribil de greşit* în ea. Ar fi trebuit să se manifeste devreme, când era copil, dar a început să-şi găsească puterea doar recent. S-a tot adunat înăuntrul ei, iar energia îi pare cumva deformată, pervertită, greşită, şi încă într-un fel care mă tulbură profund. Nu ştie încă, dar e cuprinsă de lăcomia de a şi-o folosi. Nu ştiu cum va răspunde la pregătire.

— Ţie îţi este teamă de fata asta! murmură

Enzo, surprins. Sau, poate, eşti fascinat de ea…

Raffaele rămâne tăcut. *Nu. Mi-e teamă de fascinaţia* ta *pentru ea*, ar vrea să spună.

Privirea lui Enzo se îmblânzeşte.

— Ştii că am încredere în tine. Am avut întotdeauna. Dar ar fi o mare pierdere să scăpăm de ea. Adelina are potenţialul de a ne deveni foarte utilă.

— Va fi foarte utilă, e de acord Raffaele.

Şuviţele albastre ca safirul din părul său reflectă lumina. Îi aruncă lui Enzo o privire furişă.

— *Dacă* te va asculta, continuă.

— Îmi voi lua înapoi tronul, în curând, şopteşte Enzo. Şi niciun *malfetto* nu va mai trăi cu teama în suflet.

De acum, Raffaele poate simţi aproape aievea ameninţarea pe care o emană trupul lui Enzo.

— Iar Adelina are potenţialul de a ne duce acolo, chiar dacă acest potenţial este întunecat. Am văzut ce poate face. N-are niciun motiv să se întoarcă împotriva noastră.

Raffaele ezită.

— Fii atent, Distrugătorule! Nu cunoaştem încă nivelul energiei sale.

— Atunci, pregăteşte-o! Să vedem cum se descurcă! Dacă îţi vei păstra aceeaşi părere în ceea ce o priveşte, de bună seamă, voi scăpa de ea. Dar, până atunci, va rămâne printre noi, continuă prinţul, iar în ochi i se citeşte duritatea.

Facem o greşeală cumplită, se gândeşte Raffaele, dar îşi pleacă fruntea, acceptând.

— Cum porunciţi, Alteţa Voastră!

Când îşi face plecăciunea, părul îi alunecă în faţă şi îi expune gâtul. Enzo se apleacă. Apoi se întinde şi dă la o parte gulerul lui Raffaele.

Vânătăi urâte, roşiatice, înconjoară baza gâtului consortului, de parcă ar fi încercat cineva să îl sugrume. Doar acum, când Enzo atinge bărbia lui Raffaele şi îi înclină faţa în direcţia luminii, vânătăile de un purpuriu slab din jurul buzelor sale devin, şi ele, vizibile.

Enzo îl priveşte pe Raffaele în ochi:

— Unul dintre clienţi a făcut asta?

Ochii lui Raffaele rămân plecaţi. Îşi potriveşte gulerul, apoi îşi dă coada lucioasă în care îi e împletit părul peste umăr. Nu spune nimic, ştiind că tăcerea lui va răspunde lui Enzo.

— Spune-mi numele lui, murmură Enzo.

Raffaele nu zice nimic, pentru o clipă. Majoritatea clienţilor săi sunt blânzi cu el, chiar şi în vâltoarea pasiunii. Dar nu toţi. Amintiri din acea seară îl năpădesc, amintiri cu mâini aspre pe gâtul său, mâini care îl împing în perete, izbindu-i faţa, în timp ce în ureche îi sunt şoptite, aspru, tot soiul de insulte. Se întâmplă în cazuri foarte rare şi nu îi place să îl supere pe Enzo cu detalii. Munca lui Raffaele e importantă pentru Pumnale, în fond. Poate nu are aceleaşi puteri precum ceilalţi, însă, chiar dacă ale lui nu pot ucide, pot hipnotiza. Mulţi dintre clienţii săi se îndrăgostesc de el atât de nebuneşte, încât devin „binefăcători” loiali ai Pumnalelor. În patul său se urzesc multe alianţe politice.

Şi totuşi… Este o muncă tare periculoasă.

Ar trebui să îi spun, mai întâi, patroanei. Ea îl va amenda pe client, între patru ochi, pentru această maltratare şi nu îi va mai permite să mă vadă.

În schimb, îl priveşte pe Enzo. Inima lui blândă devine de oţel.

Dar nu şi de data asta! *Unii chiar merită o pedeapsă mai mare decât o simplă amendă*!

— Contele Maurizio Saldana, îi răspunde prinţului.

Enzo face un semn de încuviinţare din cap. Expresia lui nu se schimbă, dar firicelele stacojii din ochii lui ard strălucitor. Apasă pieptul lui Raffaele cu un deget înmănuşat. Vocea lui e o comandă tăcută:

— Data viitoare, să nu mai ţii secrete faţă de mine!

*

În dimineaţa următoare, inchizitorii găsesc trupul dezmembrat al contelui Maurizio Saldana prins în cuie de uşa lui de la intrare, cu gura suspendată într-un strigăt şi cu cadavrul ars scrum, de nerecunoscut.

Cuvântul *magic* e, de fapt, o prescurtare de la *Magiano şi şiretlicurile lui*, *şi* a fost născocit în onoarea isprăvilor tânărului şarlatan Magiano, care nu a fost niciodată prins de Inchiziţie.

Raffaele Laurent Bessette, Eseuri

Adelina Amouteru

Violetta se temea de tunete.

Când eram mici, se strecura în dormitorul meu, de fiecare dată când furtuna ameninţa să înceapă. Se căţăra în pat şi se ghemuia lângă mine, iar eu o înconjuram cu braţul şi îi îngânam un cântec de leagăn de-al mamei, în timp ce afară furtuna se dezlănţuia. Nu mă mândresc s-o recunosc, însă mi-a plăcut întotdeauna neajutorarea ei. Mă făcea să mă simt puternică. În acele clipe, eu eram mai bună.

Aşa începe visul meu din seara asta. O furtună întunecată îmi urlă la ferestre. Visez că mă trezesc în dormitorul meu, unde o găsesc pe Violetta ghemuită lângă mine, sub cuverturi, cu spatele lipit de mine, tremurând din tot corpul, cu buclele ei întunecate răspândite pe pernă. Zâmbesc, adormită.

— Stai liniştită, *mi Violettina*! şoptesc. Îi înconjor umerii cu braţul şi încep să îngân un cântec: E doar o furtună.

— Dar se va înrăutăţi, îmi şopteşte drept răspuns.

Vocea ei sună straniu, ca un şuierat. Nu pare

omenească. Mă opresc din fredonat. Zâmbetul îmi piere.

— Violetta? murmur.

Îmi mişc braţul şi o întorc spre mine.

Unde ar trebui să i se afle chipul, nu mai e nimic.

Patul se prăbuşeşte sub mine, şi, dintr-odată, cad. Jos, mai jos, tot mai jos şi mai jos. Cad la nesfârşit.

Pleosc!

Mă zbat spre suprafaţă, icnind, şi îmi şterg apa de pe gene. Unde mă aflu? Sunt înconjurată, din toate părţile, de ceea ce pare a fi un ocean, şi niciun petic de pământ nu se zăreşte la orizont. Deasupra, cerul e de un cenuşiu aproape negru precum cărbunele. Oceanul este negru.

Mă aflu în apele lumii de dincolo. Pe tărâmul celor morţi.

Ştiu asta fiindcă lumina de aici nu seamănă cu aceea din lumea celor vii, desăvârşită, întreagă, putând să alunge umbrele cu căldura sa. Lumina de aici e moartă, îndeajuns de slabă, încât să menţină totul cufundat într-un cenuşiu veşnic, fără culori, fără sunete – nimic, doar o mare tăcută. Privesc în jos, spre apa întunecată. Ce văd îmi face stomacul să mi se strângă de groază. Căci marea e adâncă, neagră, fără de sfârşit, plină de siluete fantomatice, care alunecă, plină de monştri!

Adelina!

O şoaptă mă cheamă. Privesc într-o parte. O copilă merge pe suprafaţa oceanului, cu pielea palidă precum porţelanul, cu trupul scheletic, sub

mătăsuri albe, cu buclele lungi de păr negru răspândite în ocean, asemenea unei pânze de funii infinite, întinzându-se cât văd cu ochiul. Este Formidite, îngerul fricii, fiica Morţii. Vreau să strig, dar nu pot scoate niciun sunet. Ea se apleacă spre mine. Acolo unde ar trebui să i se afle ochii, nasul şi gura, văd doar piele, ca şi cum cineva i-ar fi întins un material peste faţă. *Ea* era cea ghemuită în dormitorul meu, nu Violetta.

— Frica este putere, şopteşte ea.

Apoi, de sub ape, o mână osoasă mă apucă şi mă trage dedesubt.

*

Mă ridic în capul oaselor, tremurând toată. Totul dispare, înlocuit de camera mea goală, de la Curtea Fortunata. Ploaia îmi bate slab în geamuri.

După câteva clipe, îmi sprijin, ostenită, capul pe braţe. Imagini cu sora mea îmi adastă încă în minte, fragmente fantomatice. Mă întreb dacă plouă acolo unde se află Violetta, şi dacă ea nu poate dormi din pricina tunetului.

Ce voi face? Încerc, ca întotdeauna, să apuc energia îngropată adânc în mine şi s-o trag la suprafaţă, dar nu găsesc nimic. Dacă nu voi mai putea face asta niciodată? *Ar fi bine*, crede o parte din mine. Poate nici *nu ar trebui* să îmi mai folosesc vreodată puterile. Dar gândul mă face să am un gol în stomac.

Ce-ar fi să fug, în seara asta? Să evadez de la Pumnale? Cuvintele prevestitoare, ameninţătoare,

ale lui Raffaele îmi răsună iar şi iar în minte. A pomenit de popoarele de pe Tărâmurile Văzduhului cele friguroase, care îi respectă pe *malfetto* şi Elitele – aş putea fugi din Kenettra, spre îndepărtata miazănoapte.

Dar, gândindu-mă la asta, ştiu că e periculos şi fără sens. *Stai liniştită*, *Adelina*, *şi gândeşte-te*! Dacă aş încerca să fug de un grup de Tinere Elite, cum aş putea să le păcălesc? Puterile lor au fost îndelung antrenate şi exersate, ale mele, nu. Ce *am* eu însă este Axa Inchiziţiei pe urmele mele, care cercetează, probabil, amănunţit tot drumul spre Kenettra de miazăzi, chiar în clipa aceasta, aşteptând să fac un pas greşit. Dacă nu am putut scăpa de Inchiziţie prima dată, cum aş putea spera să scap şi de inchizitori, şi de Pumnale? Mai ales de aceştia din urmă, care nu s-ar linişti până când nu m-ar prinde. M-ar reduce la tăcere înainte să le pot dezvălui secretele. S-ar putea să mă prindă înainte să ajung măcar în port şi, chiar dacă aş reuşi să mă îmbarc pe o navă care să mă ducă spre Tărâmurile Văzduhului, m-ar urmări până acolo, fără îndoială. Probabil că mă urmăresc şi acum. Voi fi silită să mă uit mereu peste umăr. Şansele mele de a scăpa sunt aproape inexistente.

Aşa că analizez a doua posibilitate.

Dacă *aş deveni* una dintre Pumnale? Ce aş avea de pierdut? Nu sunt mai în siguranţă pe cont propriu decât dacă rămân cu ei. Dar, dacă vreau să trăiesc, trebuie să rămân şi să-mi dovedesc valoarea. Şi, pentru a face asta, nu doar că trebuie să învăţ cum să-mi controlez energia, ci şi să-mi

fac aliaţi. Prieteni. Singurătatea mi-a cam fost potrivnică, până acum. Mă cutremur când îmi amintesc reacţia pe care am avut-o când am ţinut în mâini piatra-nopţii, atunci când, indiferent ce va fi făcut Raffaele, el a forţat întunecimea din mine să iasă la suprafaţă.

Dar dacă aşa sunt cu adevărat? *Fii sinceră cu tine însăţi*, mi-a spus cândva Violetta, când încercam, în van, să-l câştig pe tata de partea mea. Dar aşa spune toată lumea şi nimeni nu vorbeşte serios. Nimeni nu vrea să fii tu însăţi. Întotdeauna vor doar să fii acea versiune a ta *care le place lor*.

Bine! Dacă vreau să fiu plăcută, *iubită*, atunci aşa voi face. Voi câştiga aprecierea lui Enzo. Îl voi impresiona.

Când zorile mi se strecoară în cameră şi o îmbăiază într-un auriu şters, sunt extenuată. Mă mişc când bate cineva încet la uşă. Probabil e servitoarea.

— Intră, spun.

Uşa se deschide puţin. Nu e servitoarea, ci Raffaele însuşi. E îmbrăcat într-un veşmânt negru, superb, tivit cu spirale aurite, cu mâneci largi, care i se umflă când merge. Fruntea şi gâtul îi sunt înconjurate de lanţuri subţiri, de aur, care îi ascund pielea, iar cosiţa împletită îi cade pe un umăr. Şuviţele de culoarea safirului strălucesc în întuneric ca nişte pene de păun. Ochii lui ca nişte nestemate sunt machiaţi cu linii îndrăzneţe de pudră neagră. Arată şi mai uluitor decât mi-l aminteam, iar eu îmi abat privirea de la el,

ruşinată, pentru că mă holbam.

— Bună dimineaţa! îmi spune, apropiindu-se să mă sărute pe ambii obraji.

Nu dă niciun semn din şovăiala pe care o arătase faţă de mine după încercarea cu nestematele.

— Enzo şi ceilalţi s-au întors, mă informează, privindu-mă grav. Să nu-i facem să aştepte!

Mă îmbrac în pripă. Raffaele mă conduce din nou prin tunelul cel tainic, în aceeaşi direcţie în care am mers când mi-a testat energia. De data asta, însă, continuăm să mergem şi trecem dincolo de uşa spre apartamentul lui, înaintând tot mai departe în tunel, până când ne înghite bezna. Paşii noştri se aud cu ecou. Pe măsură ce înaintăm, tavanul pare tot mai înalt. Un miros de frig şi umezeală se simte în aer.

— Cât de departe merge tunelul ăsta? întreb în şoaptă.

Vocea catifelată a lui Raffaele pluteşte spre mine, de sus.

— Sub străzile Estenziei se află catacombele celor morţi.

Catacombele! Simt că mă înfior.

— Tunelele acestea se întind sub întregul oraş, continuă el. Fac legătura între câteva dintre casele noastre de refugiu, dar şi între locuinţele şi moşiile „binefăcătorilor” noştri. Sunt atât de multe tunele şi catacombe sub oraş, încât despre multe dintre ele oamenii au uitat complet, odată cu trecerea timpului.

— E umed aici.

— Din cauza ploilor de primăvară. Din fericire, suntem pe un teren înalt.

Ajungem, în sfârşit, la nişte uşi înalte, duble. Nestematele încrustate în lemnul străvechi lucesc în lumina slabă. Recunosc aceleaşi geme pe care le-a folosit Raffaele ca să mă supună la încercare.

— Am rugat-o pe una dintre Elitele noastre să le încrusteze, îmi explică el. Doar energia sporită a atingerii unei Elite se poate conecta cu nestematele. Energia lor, la rândul său, mişcă mecanismele din interiorul uşilor, pentru a le deschide. Îmi face semn: Spune o rugăciune, *mi Adelinetta*! Vom pătrunde în tărâmul celor morţi.

Apoi murmură o rugăciune scurtă către Moritas, zeiţa morţii, ca să ne permită să trecem cu bine şi în deplină siguranţă şi îi urmez exemplul. Când terminăm, acoperă cu palma una dintre nestemate.

Şi toate gemele încep să lucească. Un şir complicat de clicuri se aud din lemn, iar uşa pare să se descuie. Privesc, uimită. Acela chiar că e un mecanism tare ingenios! Raffaele se uită la mine şi în ochi pare să-i licărească o scânteie de simpatie.

— Curaj! îmi şopteşte.

Apoi, se apasă cu toată greutatea în uşi, iar ele se deschid.

O peşteră enormă, de mărimea unei săli de bal, ni se înfăţişează privirilor. Felinarele de pe pereţi luminează apa care s-a adunat în bălţi pe pământ. De-a lungul pereţilor se înşiruie arcade şi coloane de piatră, care par să fi fost sculptate cu secole întregi în urmă. Cele mai multe stau încă în

picioare, unele însă s-au prăbuşit şi bucăţile lor sunt împrăştiate pe jos. Lumina slabă se reflectă în apă, iar sclipirile sale plutesc, se întretaie şi se mişcă, mereu în schimbare. Totul are o nuanţă verzuie aici. Aud cum apa picură undeva, în depărtare. Pereţii sunt împodobiţi cu fresce luminate care îi reprezintă pe zei, degradate de apa care iese la suprafaţă, prin pereţi, încă din vremurile străvechi, în ciuda strădaniilor artiştilor. Îmi dau seama imediat că imaginile au o vechime de secole, fiindcă stilul e specific unei alte epoci. Mai văd şi nişe ocupate de urne prăfuite, care conţin cenuşa generaţiilor de mult uitate.

Dar ce îmi atrage, cu adevărat, atenţia este micul semicerc de persoane care ne aşteaptă. În afară de Enzo, mai sunt încă patru. Toţi stau cu faţa spre noi şi poartă veşmintele albastre-închis ale Societăţii Pumnalului. Expresiile le sunt greu de descifrat, bizare, în lumina slabă. Încerc să le ghicesc vârstele. Cred că suntem cam de-o seamă – doar toţi aceia care au supravieţuit febrei sângelui erau abia nişte copii când aceasta a luat sfârşit, de fapt. Unul dintre Pumnale este uriaş, iar veşmintele abia-abia dacă îi ascund braţele groase, musculoase, care par capabile să rupă un bărbat zdravăn în mici *fărâme*. Lângă el se află o fată micuţă şi slăbuţă, care îşi ţine o mână înfiptă în şold. E singura care-mi face un semn de salut din cap. Pe umăr are un vultur auriu, imens. Îi zâmbesc şi eu, şovăielnic, cu privirea aţintită asupra păsării. Lângă ea este un băiat firav, iar ultima e o fată cu umeri laţi şi bucle lungi, arămii, cu tenul mult prea

palid ca ea să fie de baştină din Kenettra. O fi de prin Tărâmurile Văzduhului? Ea îşi încrucişează braţele şi mă priveşte, înclinând uşor capul, iar ochii îi par reci şi curioşi. Zâmbetul îmi piere cu totul.

În mijlocul lor stă în picioare Enzo însuşi, cu părul lui de culoarea sângelui, cu mâinile la spate şi cu privirea pironită asupra mea. Orice urmă de ghiduşie a dispărut, de parcă nici n-ar fi fost, spre deosebire de prima dată când am stat de vorbă, în dormitorul meu. Astăzi, are un chip dur şi neiertător: tânărului prinţ i-a luat locul asasinul cu sânge rece. Lumina stranie din peşteră îi aruncă umbre în ochi.

Ne oprim la câţiva paşi de ei. Raffaele se adresează grupului:

— Aceasta este Adelina Amouteru, spune el, cu o voce limpede. Este cel mai recent recrut al nostru, posibila noastră novice. Are puterea de a face să apară iluzii, fantasme, talentul de a-i păcăli pe oameni şi modul în care ei percep realitatea.

Simt că ar trebui să spun şi eu ceva, dar nu ştiu ce. Aşa că mă mulţumesc să îi privesc cu tot curajul de care mă simt în stare.

Enzo se uită fix la mine. Nu ştiu de ce, însă mă simt atrasă spre el, la fel ca în ziua în care ne-am întâlnit. Poate, din pricina felului perfect drept în care îşi ţine umerii sau a modului regal în care-şi înalţă fruntea. Atracţia mea pentru ambiţie reacţionează pe dată la vederea lui.

— Spune-mi, Adelina! începe prinţul, iar cuvintele sale răsună cu ecou în peşteră. Ai auzit

vreodată versurile:

Când respir-un nou-născut întâia oară,
El a şi plăsmuit furtuna ce moartea din ceruri o pogoară?

— Da, îi răspund.

— Nimeni şi nimic nu e izolat. Faci un lucru, oricât de mărunt, şi va avea efect asupra cuiva aflat în cealaltă parte a lumii. Într-un fel, tu ai deja o relaţie cu noi toţi.

Face un pas mai aproape de mine. Ceilalţi rămân pe loc.

— Eşti prima Elită care s-a vădit a avea o legătură atât de strânsă cu piatra-nopţii. Există întuneric în tine, ceva care-ţi conferă o putere imensă. Mijeşte ochii: Astăzi, vreau să aduci asta la suprafaţă şi să găseşti o cale să chemi această putere, după bunul tău plac. Să înveţi cum să o supui voinţei tale. Primeşti?

Am de ales, *oare*? mă întreb. După o clipă de tăcere, îmi ridic bărbia.

— Da, Alteţa Voastră! îi spun.

Enzo îmi face un semn aprobator din cap.

— Atunci, vom folosi tot ce stă în puterile noastre pentru a le invoca pe ale tale.

Raffaele se îndepărtează de mine. Faptul că sunt singură, acum, îmi provoacă o strângere de inimă, şi mă trezesc dorindu-mi ca el, singura persoană prezentă care nu mă înspăimântă, să rămână lângă mine. Ceilalţi discută între ei, cu voci scăzute. Mă uit de la unul la altul, căutând ajutor,

dar singurul semn de bunătate îl primesc din partea fetei cu vulturul pe umăr care îmi observă neliniştea şi îmi face un semn delicat de încurajare din cap. Încerc să mă agăţ de el.

Enzo ridică o mână.

— Să începem!

Apoi, pocneşte din degete. Toate torţele din peşteră se sting, deodată.

Încăperea se cufundă în întuneric.

Pentru o clipă, mă simt cuprinsă de panică. Sunt complet oarbă. Ameţeala pe care am simţit-o cu o zi în urmă, sub influenţa pietrei-nopţii, îmi inundă simţurile. E una dintre cele mai adânci temeri ale mele, că, într-o bună zi, mi-aş putea pierde şi singurul ochi care mi-a mai rămas, şi că voi fi silită să trăiesc într-o beznă eternă, pentru tot restul vieţii. Privesc, temătoare, în jur, clipind. Tăcere şi numai tăcere. Apoi, din când în când, câte o pală de vânt, un murmur, o respiraţie, un pas cu ecou. Inima îmi bate cu putere.

Te rog am atâta nevoie de lumină!

Mijesc ochiul în întuneric, încercând să îmi obişnuiesc privirea cu bezna.

Când reuşesc să desluşesc contururile slabe ale podelei peşterii, bag de seamă că toate Pumnalele au dispărut.

Dintr-odată, vocea lui Enzo vine de undeva, din beznă.

— Păianjenule! Hoaţo-de-Stele!

Profunzimea glasului său mă bagă în sperieţi.

Mă încordez toată. Dar nu se întâmplă nimic.

Apoi, de nicăieri, porneşte vântul. O bătaie din

aripi… Brusc, sunt mii – ba nu, milioane! – de creaturi care ţipă şi mă lovesc cu aripi cărnoase, încercuindu-mă, nevăzute, în beznă. Strig, apoi mă ghemuiesc la pământ. Îmi acopăr capul cu braţele. Lilieci! Sunt lilieci! Gheruţele lor îmi sfâşie carnea. Îmi strâng ochiul cât pot de tare.

Cineva uriaş mă izbeşte cu putere. Zbor în spate şi cad la pământ. Lovitura îmi scoate tot aerul din plămâni. Nu mai pot să îmi trag suflarea. O muchie ascuţită, metalică, îmi taie braţul. Strig iar, ridicându-mi mâinile să mă apăr, dar o altă tăietură îmi crestează celălalt braţ. Sângele cald începe să îmi curgă. Întorc capul, disperată, într-o parte şi în alta. Unde este atacatorul meu? Nu văd nimic. Cineva mă loveşte în spate. Mă arcuiesc de durere. Urmează o altă lovitură, apoi simt nişte mâini aspre, care mă prind de rochie şi mă ridică în aer. Încerc, disperată, să îmi ating puterea, dorindu-mi să o pot extrage din adâncuri. Dar nu se întâmplă nimic. Mă zbat, iar de undeva, din faţă, vine un mormăit profund.

— Ce fel de *lup*? se răsteşte Păianjenul. E doar un *mieluşel*.

Scrâşnesc din dinţi şi mă zbat, lovind cu picioarele. Dau numai de aer şi mă prăbuşesc.

— Dar să ai grijă, fiindcă muşcă! remarcă altcineva, care pare să fie Raffaele.

Un felinar se aprinde în peşteră, iar lumina lui mă surprinde, iar eu mijesc ochii în direcţia lui. Milioanele de lilieci flutură feroce din aripi, ţipând, apoi se adună într-un nor şi dispar într-unul dintre tunelurile întunecate ale peşterii. De parcă nici n-ar

fi fost vreodată acolo. Privesc în jur. La mică distanţă se află băiatul imens, care trebuie să fie Păianjenul, şi fata cu vulturul. Lângă coloane şi pereţi, în umbră, observ şi alţi membri ai Societăţii Pumnalului. Unul dintre ei rânjeşte.

Pe braţe îmi curg firicele de sânge. Tăieturile par mai mici decât credeam, ţinând cont de cât de tare ustură. *Ei nici măcar nu încearcă să mă rănească*, mă gândesc, cuprinsă de agitaţie. *Se joacă doar cu mine*. *Cum de a putut Păianjenul să mă vadă în întuneric*?

Lumina dispare din nou. De data aceasta, vederea mi se adaptează mai repede şi, în beznă, remarc silueta ştearsă a Păianjenului ghemuindu-se. Mă atacă din nou. Se aruncă spre mine cu o viteză cumplită şi dispare din câmpul vizual al singurului meu ochi chiar înainte să mă atingă. Îl caut în jur, blestemându-mi ochiul lipsă şi proasta mea vedere periferică.

Apoi el se materializează parcă în partea unde sunt mai vulnerabilă, acolo unde nu văd şi mă prinde de gât, înainte să-l pot împiedica în vreun fel. Strânge tare şi mă face să mă sufoc. Mă zbat. *Vedere*! Îmi dau seama, dintr-odată, că puterile lui probabil că-i oferă capacitatea de a vedea ceea ce nu pot ceilalţi.

— O să-mi împodobesc podeaua cu o blană de oiţă, în seara asta, spune el.

Îl lovesc cu cotul cât de tare pot. Probabil nu se aştepta să ripostez, fiindcă îl nimeresc în gât. Se îneacă şi îmi dă drumul. Cad în genunchi, icnind. Păianjenul se răsuceşte, cu ochii mijiţi la mine,

furios, iar eu mă pregătesc de un nou atac.

— Ajunge! spune Enzo, încet.

Cuvântul e o poruncă rostită pe un ton scăzut, dezaprobator, care porneşte din întuneric.

Păianjenul se îndepărtează. Mă ghemuiesc, uşurată, trăgând, cu disperare, aer în piept. Torţele se aprind iar. Ne privim; ochii tânărului Pumnal sunt verzi şi duri, iar al meu e mare şi uimit. Nu simt nimic în piept, decât bătăile inimii.

Apoi, Păianjenul îşi pune sabia în teacă. Nu se oboseşte să mă ajute să mă ridic.

— E o creatură slabă, cu un singur ochi, spune el, plin de dispreţ. Ar fi trebuit să fie lăsată inchizitorilor, să nu ne mai complicăm vieţile cu una ca ea.

Şi uriaşul îmi întoarce spatele.

O scânteie de furie se aprinde în mine. Îmi imaginez cum ar fi să îl strâng şi eu pe el de gât, cum ar fi ca fantasmele întunecate pe care le pot izvodi să îi alunece pe gâtlej şi să-i taie respiraţia. Oare puterile mele pot face asta? Şoaptele din mintea mea încuviinţează, înfometate, nerăbdătoare: *Da*, *da*, *da*!

— Laşule! îi şoptesc drept răspuns.

Nu mă aude, însă fata cu vulturul – Hoaţa-de-Stele, probabil – da. Clipeşte.

Enzo mă priveşte cu interes, iar Raffaele îi şopteşte ceva în ureche. Oare aprobă?

O clipă mai târziu, Enzo ridică glasul.

— *Calcă-Vânt*!

Calcă-Vânt? Privesc în jur, căutându-mi adversarul. O văd, într-un târziu. E fata aceea

înaltă şi palidă, care nu pare a fi din Kenettra. Chicoteşte când se apropie de mine, iute şi ameninţătoare, iar eu fac un pas în spate.

— E plăcerea mea, Alteţa Voastră, îi spune lui Enzo.

Respir prea repede.

Calmează-te! *Concentrează-te*!

Dar forţa ultimului atac m-a lăsat tremurând din toate încheieturile, iar aşteptarea a ceea ce urmează îmi trimite fiorii groazei în tot corpul. Păianjenul are puterea de a vedea în bezna profundă. Ce poate face, oare, Calcă-Vânt? Poate zbura?

Apoi un ţipăt sfâşietor îmi sfredeleşte simţurile. Tresar. Mâinile îmi zboară la urechi, încercând, în zadar însă, să împiedice sunetul, care nu face decât să crească în intensitate. Distruge totul în jurul meu, transformând lumea în fâşii orbitoare de roşu şi străpungându-mi fiecare cotlon al minţii. Nu mai pot să văd. Nu mai pot să gândesc. Continuă, la nesfârşit, un cuţit aprins care-mi împunge urechile. Probabil că sângerez. Simt piatra rece pe piele. Îmi curg lacrimi pe obraji. *Am căzut*, îmi dau, oarecum, seama.

Ceva se mişcă slab în adâncurile trupului meu, dar dau să îl ating şi îl scap. Ce fel de putere e aceasta? Cum să mă lupt cu ajutorul ei?

Cum să opresc un strigăt care vine dinăuntrul minţii mele?

Încerc să mă ridic în picioare, cu greu, dar strigătul mă copleşeşte. Răsună iar şi iar prin aer, ameninţând să mă înece.

Cumva, prin tot acel haos, aud vocea lui Calcă-Vânt în ureche. Pare să fie chiar lângă mine. Când mişc capul într-o parte, o şi văd.

Izbucneşte în râs.

— Ai grijă pe unde calci, lupuşorule! mă tachinează.

Dintr-odată, mă simt ridicată de la pământ de o pală de vânt nevăzută. Braţele lui Calcă-Vânt sunt întinse în direcţia mea. Mă ridică mai sus, apoi face un gest brusc cu o mână. Vântul îmi vâjâie pe la urechi, iar eu zbor prin încăpere. Mă lovesc cu spatele de peretele dur. Mă ghemuiesc pe jos, ca o păpuşă stricată. În jurul meu, strigătul continuă.

Nu pot să fac asta!

Calcă-Vânt se apropie, iar eu mă ghemuiesc şi mai tare. Îngenunchează în faţa mea şi nu mai văd decât zâmbetul ei viclean. Strigătul din minte îmi zdrobeşte sufletul, iar durerea provocată de izbirea de perete mă face să respir scurt, gâfâit. Strigătul pare a fi al meu. Mă văd cum sunt târâtă prin ploaie de păr, şi zăresc chipul tatei şi felul în care el mă priveşte. În spatele nostru, Violetta îi strigă să se oprească. Dar el nici nu îi acordă atenţie.

Nu mai suport.

Furia mea creşte şi tot creşte, până când ating energia care-mi scăpase până atunci. Fantoma tatei pluteşte în faţa mea, iar strigătele surorii mele ne înconjoară. Dezorientată, scot un ţipăt gâtuit şi dau să prind aerul din jur.

Mâna mea loveşte ceva. Dintr-odată, strigătele încetează, iar tata şi sora mea dispar. De data asta, nu mai aud chicoteli. Şocată, văd cum Calcă-

Vânt se ghemuieşte la câţiva paşi distanţă, ţinându-se de gât. Un firicel de sânge i se scurge pe mână, acolo unde am zgâriat-o. Tresărind, îmi dau seama că, probabil, am lovit-o când credeam că îi ţin piept tatei. Furia din interiorul meu se agită încă, o furie neagră, care dospeşte, aproape tangibilă.

Scrâşnesc din dinţi.

— Aşa, care vasăzică? izbucnesc. Mă ataci când sunt lipsită de apărare?

Calcă-Vânt mă priveşte, tăcută. Apoi, îşi dă mâna la o parte, ca să-mi arate zgârietura.

— Eşti departe de a fi lipsită de apărare.

Câteva linii subţiri sunt scrijelite în pielea gâtului ei. Fără cuvinte, se apropie şi mă ajută să mă ridic.

— Nu-i rău, comentează, fără urmă de maliţie în voce. Îţi place să fii provocată, din câte văd.

Furia mi se transformă, treptat, în uimire. Mi-a făcut, oare, un compliment?

— Care e puterea ta, mai precis? reuşesc să îngaim.

Râde de expresia mea. Pare să nu îşi facă nicio grijă în privinţa zgârieturilor de pe gât şi, oarecum, pare să se poarte mai prietenos cu mine.

— Orice poate face vântul – care fluieră, strigă, urlă, te ridică de la pământ – pot face şi eu.

Mă lasă. În jur, în peşteră, ceilalţi şuşotesc între ei, iar vocile lor stârnesc ecouri în spaţiul gol. În sfârşit, Enzo face un pas în faţă, cu mâinile la spate.

— E mai bine. Strânge din buze: Dar nu e

suficient.

Aştept, clătinându-mă pe picioare, încercând să respir.

Ochii lui mă sfredelesc până la os, provocând un val de teroare şi incitare.

— Problema, Adelina, spune el, apropiindu-se, e că nu îţi este suficient de frică.

Bătăile inimii mi se accelerează.

— Dar îmi *este* frică, şoptesc.

Cuvintele sunt neconvingătoare, însă. Ce vrea să-mi facă?

— Ştii că viaţa ta nu este în pericol, continuă el. Nu îţi vei putea îmbrăţişa întunecimea decât dacă vei privi moartea cu ochii. Altfel, nu vei putea să faci legătura cu frica şi cu furia. Îşi desface mâinile de la spate: Să vedem dacă putem corecta asta.

Un cerc de foc capătă viaţă în jurul nostru, transformând peştera întunecoasă într-un spaţiu bine luminat. Flăcările se întind spre tavan. Sar, terorizată de dogoare. În gât mi se formează un strigăt: *Nu, nu*, *nu*! Orice numai foc nu!

Tot ce văd sunt ochii lui Enzo, îndreptaţi asupra mea, întunecaţi şi hotărâţi.

Atât de mult foc!

Nu sunt legată de niciun rug. *Sunt bine*. *Chiar sunt bine*.

Dar nici eu nu dau crezare propriilor spuse. Suntem din nou în ziua execuţiei mele, iar Inchiziţia mă va ucide în faţa tuturor acelora care se vor bucura să mă vadă mistuită de foc, drept pedeapsă pentru că mi-am ucis tatăl. Fie ca zeii să

mă aibă în paza lor! Deodată, atacurile celorlalte Elite pălesc, prin comparaţie. Flăcările se apropie. *Chiar* se apropie. Nu mai pot să respir.

Mă obligă *să retrăiesc sentimentul* pe care l-am avut când mi-am privit moartea cu ochii.

Enzo se apropie. Flăcările mocnesc în jurul nostru, iar el e suficient de aproape, încât să-i pot simţi căldura trupului prin veşminte, puterea brută ascunsă dedesubt. Teama care mi-a crescut în piept de când Păianjenul m-a atacat prima dată aleargă acum prin venele mele, asemenea unui curent de neoprit, amorţindu-mi membrele. Mâna lui îmi atinge şoldul. Un val violent de căldură emană din atingerea lui şi îmi pulsează prin corp, opărindu-mă. Flăcările din jur îmi ling mânecile şi privesc, îngrozită, cum se boţeşte materialul, înnegrindu-se. Totul la Enzo transmite pericolul, te face să te gândeşti că e capabil să omoare în numele dreptăţii. Sunt disperată să scap. Vreau mai mult. Tremur incontrolabil, prinsă la mijloc.

— Ştiu că-ţi doreşti frica. Respiraţia lui îmi arde pielea expusă a gâtului: Las-o să crească! Hrăneşte-o, şi îţi va oferi tot ce vrei. Înzecit.

Încerc să mă concentrez, dar nu simt decât căldura. Rugul, grămada de lemne de la picioarele mele. Ochii tatălui meu mort, care îmi bântuie visele. *Eşti o ucigaşă*, îmi şopteşte stafia lui. Dar câţi au fost ucişi de Inchiziţie? Câţi vor mai ucide? Dacă Pumnalele nu m-ar fi salvat, nu m-ar fi ucis şi pe mine?

Cu focul din jurul nostru, cu mâna lui Enzo fierbinte pe mătasea veşmântului, cu vorbele lui în

urechi şi corpul încă tremurând după atacurile celorlalţi, combinaţia de frică, ură, furie şi dorinţă devine, în cele din urmă, un tot. Simt cum întunericul de necontrolat creşte în mine, milioane de fire care leagă totul de tot, răutatea din Enzo, ticăloşia din toţi cei aflaţi în jurul meu... Şi ele tot sporesc, până când reuşesc să îmi închid mintea în jurul câtorva fire şi *să trag* de ele. Întunericul se pleacă în faţa mea, nerăbdător să îl îmbrăţişez. Îmi închid ochiul, îmi deschid inima acelui sentiment şi îmi îngădui să mă cufund pe deplin în desfătarea produsă de răzbunare.

Arată-mi ce poţi face! îmi şopteşte fantoma tatei.

Forme întunecate se ridică din pământ, demonice, cu ochi stacojii şi colţi de pe care picură sângele. Se adună în jurul nostru, tot mai înalte, până când ating tavanul. Aşteaptă răbdătoare porunca mea. Sunt fermecată, înnebunită de bucuria sentimentului de putere şi îngrozită, totodată, că sunt complet neajutorată în faţa lui.

Enzo îşi ia mâna.

Lipsa bruscă a atingerii mă distrage şi, într-o clipă, formele dispar. Demonii se afundă din nou în pământ. Coloanele de foc ale lui Enzo dispar şi ele. Suntem iar înconjuraţi de tăcerea apăsătoare a peşterii, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Umerii mei se încovoaie din cauza efortului. Fără perdeaua de flăcări, spaţiul a revenit la strălucirea lui verzuie, bizară. Ceilalţi nu mai râd. Se mulţumesc să îl privească pe Raffaele, care pare uimit, căci e încruntat şi pe chip are o expresie

tragică.

Enzo se îndepărtează. Mă clatin pe picioarele slăbite. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi zis că arată ca şi cum până şi el ar fi fost surprins.

Tot ce ştiu e că vreau s-o fac din nou. Vreau ca Enzo să mă atingă iar. Vreau să simt acel curent de putere şi vreau să-i văd pe ceilalţi intimidaţi.

Vreau *mai mult*.

N-are nicio noimă să crezi ceea ce vezi,
dacă vezi doar ceea ce crezi.
„*Amiralul*”, Recviem pentru zei,
volumul al XI-lea, traducere de Chevalle

Adelina Amouteru

Au trecut două zile de când am fost supusă încercării, şi astăzi o mulţime de pariori beţi ard pe rug un *malfetto* în piaţa publică. Mai trec vreo câteva zile, urmează o nouă crimă. De parcă uciderea noastră ar face oraşul să redevină prosper. Din curtea ascunsă care dă spre Estenzia, văd cum a doua victimă este târâtă, în timp ce suspină, pe strada principală, de o mulţime de oameni care strigă. Inchizitorii stau şi se prefac că nu observă.

Trebuie să învăţ mai repede. Lumea se strânge în jurul nostru.

— Amândoi erau *malfetto* şi au fost acuzaţi că ar avea puteri, că ar fi Elite, îmi spune azi Raffaele. Stăm împreună în camera mea, în faţa oglinzii: Niciunul nu era, fireşte. Dar familiile lor s-au întors împotriva lor, oricum. Inchiziţia plăteşte bine pentru asemenea informaţii, iar aurul e dificil de strâns în aceste vremuri.

Privesc şirul de creme şi pudre împrăştiate pe noptieră, apoi îmi privesc imaginea din oglindă. Servitoarea m-a dus, azi-dimineaţă, la o baie privată a curţii şi m-a spălat până am început să strălucesc. Acum, pielea îmi miroase a miere şi a

trandafiri. Sunt surprinsă de cât de repede mă obişnuiesc cu un asemenea lux.

Mă întorc spre Raffaele.

— De ce nu i-au salvat Pumnalele? întreb.

Răspunsul lui Raffaele nu e, de fapt, un răspuns. El ridică un tub de cremă şi îmi explică:

— Vânătorile astea de *malfetto* au loc prea des. Acţionăm doar când e necesar.

Încerc să nu par deranjată de replica lui, dar, în taină, stărui asupra înţelesului său ghicit: *Nu i-am salvat fiindcă nu erau Elite*.

— Cu mine ce veţi face? întreb.

— Vei rămâne la Curtea Fortunata. Va trebui să-ţi joci rolul.

Îmi repugnă gândul de a mă transforma în consoartă.

Raffaele trebuie să fi simţit schimbarea bruscă a energiei mele, fiindcă adaugă:

— Ai prefera să fii recunoscută de un inchizitor? Îmi aplică puţină cremă rece pe faţă: Nimeni nu se va atinge de tine, ai cuvântul meu de onoare. Dar, dacă vei juca rolul ăsta, vei avea o oarecare libertate.

Crema îmi dă mâncărimi. Privesc, uimită, felul în care îmi scoate în evidenţă căldura pielii măslinii. Apoi, el îmi trece un pieptăn de fildeş prin păr. Din când în când, degetele lui îmi ating ceafa, trimiţându-mi fiori de plăcere pe spinare. Gesturile sale au o precizie care spune multe despre talentele sale de consort. Am un gând fugar despre cum ar fi să fiu clienta lui, să îi mângâi pielea caldă, iar el să mă atingă cu buzele moi pe gât,

apoi cu mâinile sale netede, experimentate.

Raffaele ridică o sprânceană spre mine, în oglindă.

— Chestiile la care te gândeşti te-ar costa pe puţin cinci mii de talanti de aur, *mi Adelinetta*, mă tachinează cu blândeţe, înclinând capul cu o mişcare delicată, care mă face să mă înroşesc până în vârful urechilor.

Cinci *mii* de talanţi de aur?

— Pentru o noapte? reuşesc să spun, dintr-o suflare.

— Pentru o oră, mă corectează Raffaele, continuând să îmi pieptene părul.

Cinci mii de talanţi de aur pentru *o oră*! Asta înseamnă că, într-o singură noapte, Raffaele poate să câştige tot venitul anual al tatei!

— Probabil că ai transformat, de unul singur, Curtea Fortunata în cea mai bogată din ţară, spun.

Zâmbeşte cu sfiiciune, dar zâmbetul lui ascunde tristeţea, simt asta, aşa că nu mai zâmbesc nici eu.

Raffaele îmi masează scalpul cu un ulei fin, apoi termină cu pieptănatul. Se concentrează pe alte detalii: îmi pudrează pleoapa şi genele cu un praf negru, sclipitor, care le ascunde culoarea argintie. Îmi întinde pe unghii un unguent, care le face să strălucească. Îmi netezeşte sprâncenele, dându-le o formă perfectă. Tremur din nou când degetul lui îmi trece peste buze, pictându-le cu un rozaliu care le accentuează plinătatea. Mă întreb dacă unii dintre clienţii săi sunt acum susţinători ai Pumnalelor, pentru că aceşti nobili sunt atraşi de

bogăţiile pe care Enzo li le poate oferi, odată ajuns pe tron. Poate că sunt. Sau poate nu au nici cea mai mică idee cine este conducătorul Pumnalelor, ci ştiu doar că susţin un asasin experimentat care îl va detrona pe rege.

— Cum de ai ajuns să ştii atât de multe despre energie? mă hotărăsc să întreb, în timp ce lucrează.

Raffaele ridică din umeri.

— Prin încercare şi eroare, îmi răspunde. Suntem primii. Nu a mai existat cineva înaintea noastră, de la care să învăţăm. Cu fiecare nouă Elită pe care o recrutăm, învăţ, la rândul meu, experimentez şi scriu ce am aflat. Cineva trebuie să aştearnă pe hârtie cunoştinţele dobândite, pentru generaţia care va veni după noi. *Dacă* va mai fi o generaţie.

Ascult, fascinată. El e un Mesager în mai multe feluri.

— Ştii de unde a pornit totul? A început cu febra sângelui, dar…

Se întinde după o perie îngustă.

— Nu a început cu febra sângelui. A început cu energia, cu legătura dintre zei şi lumea muritoare pe care au creat-o.

— Energia?

— Da. Ea este aceea care creează pământul, văzduhul, marea şi toate fiinţele. E ceea ce ne insuflă viaţa.

— Şi ceea ce ne dă puteri?

Raffaele încuviinţează. Înmoaie peria într-un vas puţin adânc, cu pudră sclipitoare, apoi îmi

atinge marginea ochiului meu întreg. Mă încrunt, în timp ce lucrează, încercând să-mi imaginez energia asta stranie, invizibilă.

Se opreşte, pentru o clipă.

— Când îţi închizi ochiul, vezi scântei de culoare, nu-i aşa? mă întreabă.

Închid ochiul, să îi verific teoria. Da. În întuneric, plutesc scântei în nuanţe decolorate de albastru şi verde, roşu şi auriu, care apar şi dispar.

— Da.

— Ce vezi sunt, de fapt, firicele de energie. Îmi atinge atent mâna, şi un fior de plăcere îmi străbate braţul: Lumea e făcută din nenumărate astfel de fire, care leagă laolaltă toate lucrurile. Ele conferă culoare şi viaţă. Arată spre dormitorul în care ne aflăm: Chiar acum, într-un fel, tu însăţi eşti unită de tot ce ne înconjoară. De oglindă, de pereţi, de văzduh… De tot şi de toate… Chiar şi de zei.

Cuvintele lui îmi stârnesc amintirile. Mă gândesc la noaptea în care a murit tata. Când am oprit totul în loc, în jurul meu, şi picăturile de ploaie, şi vântul, când lumea s-a decolorat, rămânând în alb şi negru, iar în aer au prins a străluci fire aproape străvezii. În ziua execuţiei mele, la fel, am văzut cum orice culoare a pierit din locul unde mă aflam, înainte ca totul să revină în grabă.

— Majoritatea oamenilor nu au suficientă energie pentru a acţiona asupra acestor legături ale lor cu lumea. Nu au fost făcuţi pentru asta. Dar, când febra ne-a afectat, în noi doi ceva s-a

schimbat. Dintr-odată, am fost legaţi de lume într-un fel în care trupurile noastre nu fuseseră menite să fie vreodată.

Şi, în timp ce spune aceste cuvinte, Raffaele îmi întoarce mâna cu palma în sus, apoi îşi trece degetele subţiri de la încheietura mea, până la vârfurile degetelor. Pielea mă furnică. Trag aer în piept şi roşesc.

— Fiecare Elită e diferită, continuă el să îmi explice. Şi, dacă vei trage de fire într-un anumit fel, vei obţine lucruri diferite. De exemplu, Calcă-Vânt poate influenţa firele din aer care creează vântul. Enzo trage de firele energiei care dau căldură, acelea din el însuşi, din soare, din foc sau din alte fiinţe. Din Tărâmurile Soarelui ne sosesc relatări despre o Elită care poate preschimba metalul în aur. Altă Elită despre care am tot auzit zvonuri, Magiano, se pare c-ar fi scăpat de Axa Inchiziţiei de atâtea ori, încât, pur şi simplu, oamenii au născocit un cuvânt nou, *magie*, pornind de la numele său. Există nenumărate moduri în care energia se poate manifesta în noi. Îmi pot doar închipui ce alte lucruri mai pot face nenumăratele Elite încă nedescoperite, acelea care nu au nicio relaţie cu Pumnalele şi cu toate cele despre a căror existenţa am habar. Există chiar şi şoapte despre o Elită care ar putea învia morţii.

Mă întreb, pentru o clipă, cât de multe Tinere Elite vor mai fi existând în afara acelora din Societate. Or fi oare societăţi rivale?

— Şi tu? îl iscodesc.

— Eu pot vedea şi simţi toată energia din lume,

îmi răspunde. Fiecare firicel care conectează totul de tot. Nu pot face mare lucru, decât să trag uşurel de ele, dar de simţit le pot simţi pe toate.

După ce spune asta, se opreşte şi mă priveşte drept în ochi. Simt dintr-odată o bătaie aparte a inimii, de parcă doar privindu-l aş fi eliberat un roi de fluturi în piept. Ochii mi se cască, în clipa când înţeleg. Acesta e motivul pentru care atingerea lui mi-a făcut pielea să mă furnice.

— Nu-i de mirare că toţi clienţii tăi se îndrăgostesc nebuneşte de tine, dacă arăţi aşa şi le poţi influenţa *cu adevărat* inimile!

Raffaele râde frumos.

— Cândva, te voi putea învăţa şi pe tine, dacă vei dori aşa ceva.

Inima mi se umple de încântare, şi mă întreb dacă şi acest sentiment are de-a face cu energia lui Raffaele, acum.

— Dar eu? întreb, după o pauză. Care-i puterea mea?

— Dintre toate Pumnalele, noi doi semănăm cel mai mult. Fiindcă noi doi simţim ceea ce-i de neatins. Raffaele mă priveşte, iar soarele i se reflectă în culorile schimbătoare ale ochilor: Gândeşte-te numai la zeii mai mici, la Formidite, îngerul fricii, sau la Caldora, îngerul furiei. La Laetes, îngerul bucuriei. Denarius, îngerul lăcomiei. Firele de energie nu leagă între ele doar realităţile materiale, concrete, ci şi emoţiile, gândurile şi sentimentele – teama, ura, iubirea, bucuria sau tristeţea. E un talent puternic, dacă-l poţi îmblânzi. Căci, cu cât va exista mai multă frică şi ură în jurul

tău, cu atât mai puternică vei deveni. Frica reuşeşte să dea naştere celor mai puternice fantasme. Întunecimea se află înăuntrul tuturor, oricât de ascunsă ar fi.

Ochii lui devin solemni, iar eu mă cutremur, întrebându-mă ce fel de întuneric se poate afla în sufletul *lui* atât de blând.

— Enzo a fost prima Elită pe care ai cunoscut-o? şoptesc.

— Da.

Sunt, dintr-odată, curioasă:

— Cum v-aţi cunoscut?

Raffaele începe să strângă pudrele de pe masă.

— Mi-a plătit preţul fecioriei.

Mă întorc iute pe scaun, să îl privesc în ochi când îl întreb:

— Preţul fecioriei? Adică, tu şi Enzo…

— Nu e, nici pe departe, ceea ce crezi! spune şi îmi zâmbeşte jucăuş. Când am împlinit şaptesprezece ani, am devenit consort oficial la Curtea Fortunata. Aşa că s-a ţinut un bal mascat plin de opulenţă, pentru a fi prezentat în public şi pentru ca toţi clienţii să poată face oferte pentru… „debutul” meu.

Încerc să-mi imaginez scena: Raffaele, la vârsta mea, tânăr şi inocent, mai frumos decât oricine altcineva de pe lumea asta, în faţa unei adevărate mări de nobili mascaţi, pregătindu-se să i se dăruiască unuia dintre ei.

— Probabil că întregul oraş a fost de faţă.

Raffaele nu mă contrazice – o confirmare

suficientă.

— Enzo a venit pe ascuns în noaptea debutului meu, căutând alţii ca el. Ezită pentru o clipă, parcă rememorând: L-am simţit din clipa în care a sosit, chiar dacă a rămas ascuns, departe de privirile celorlalţi. Nu mai întâlnisem pe nimeni cu o asemenea energie. Era pentru prima dată când vedeam firele de energie din jurul lui, ca pe o aureolă, ţesându-se împreună, dar şi aparte. Probabil că mi-a remarcat interesul neobişnuit faţă de el. Servitorul lui a licitat pentru mine, şi a câştigat.

— Care a fost preţul? întreb, curioasă.

— A fost o sumă de-a dreptul obscenă. Îşi pleacă privirile: Eram de-a dreptul înspăimântat, să ştii. Auzisem poveşti de la consorţii mai în vârstă, despre nopţile lor de „prezentare”, de „debut”. Dar, când a venit în dormitorul meu, tot ce a dorit a fost să vorbim. Aşa c-am vorbit. Mi-a arătat ce poate face cu focul. I-am mărturisit că am puterea de a simţi alte Elite. Ştiam amândoi că ne riscam vieţile, vorbind deschis despre puterile noastre.

Îmi dau seama, dintr-odată, că există o singură persoană pe care Raffaele nu-şi foloseşte puterile: Enzo.

— De ce ai încredere în el?

Întrebarea mea pare bănuitoare şi dispreţuitoare, şi, imediat, îmi doresc s-o pot lua înapoi. Dar Raffaele, mereu politicos, se uită doar la mine.

— Dacă Enzo va deveni rege, spune el, voi putea renunţa la viaţa asta.

Îmi amintesc de clipa de trecătoare tristeţe pe care am remarcat-o înainte la el, apoi la nesfârşitul şir de aristocraţi pe care e plătit să-i amuze, atât înăuntrul, cât şi în afara dormitorului. La lipsa lui de libertate. Nimeni *nu alege* să ducă o viaţă de consort, indiferent cât de fastuoasă ar fi aceasta.

— Îmi pare rău! îi spun.

Raffaele îmi priveşte partea distrusă a feţei. Mă încordez. Un licăr de simpatie îi luceşte în ochi, iar el îmi atinge obrazul cu mâna. Simt un junghi în inimă. Mă liniştesc, plină de încredere. Atingerea lui calmează şi mângâie. Momentul are ceva straniu de reconfortant. Nu suntem chiar atât de diferiţi noi doi.

Servitoarea apare, cu un vraf de mătăsuri, şi momentul ia sfârşit. Raffaele ne oferă intimitate, iar ea mă ajută să mă schimb în haine noi: o rochie frumoasă, aurie, în stil tamouran. Mătăsurile lejere îmi mângâie pielea cu o răcoare plăcută. Hainele din Tărâmurile Soarelui au fost mereu mai confortabile decât corsetele ţepene şi dantela care se poartă în Kenettra.

Înainte să plece, servitoarea pune o cutie de catifea pe noptieră. Raffaele revine. Face un semn aprobator spre rochie.

— Amouteru! spune el, prelungind parcă accentele exotice ale numelui meu de familie. Mai-mai că pot să văd aievea sângele tamouran care-ţi curge prin vene.

În timp ce privesc, uimită, Raffaele îmi perie părul până când mi se desface pe spate asemenea unei mantii de argint. Răsuceşte şuviţele într-un

coc neted şi lucios, strâns pe ceafă, în stil tradiţional tamouran: ia două fâşii lungi, una albă, una aurie şi îmi înfăşoară cu atenţie capul în ele, până când tot părul mi-e ascuns sub o combinaţie elaborată, împletită, de mătase bicoloră, iar materialul rămas îmi cade pe spate, asemenea unui cearşaf de zăpadă şi soare de care el prinde apoi nestemate. Raffaele reuşeşte să lege acest acoperământ pentru cap cu mult mai multă pricepere decât aş fi putut-o face eu. La final, îmi aşază pe cap un lanţ fin, de argint, de care îmi atârnă pe frunte un diamant în formă de lacrimă.

— Aşa, aşa! spune el, mulţumit. De acum încolo, îţi vei ascunde astfel însemnele.

Mă privesc, uimită. Pometii şi nasul, curba elegantă a ochiului, toate sunt scoase în evidenţă. Nu am mai arătat vreodată mai mult ca o tamourană. E o deghizare perfectă.

Raffaele zâmbeşte, când îmi vede expresia.

— Am şi un dar pentru tine, îmi mărturiseşte, apoi se întoarce şi deschide cutia de catifea de pe noptieră.

Inima îmi stă în loc.

E o mască pentru jumătate de faţă, albă, din porţelan, rece la atingere. Are marginile ornate cu diamante, care scânteiază în lumină, şi dungi de vopsea sclipitoare, complicate, îi străbat suprafaţa. Pene micuţe, albe, se arcuiesc la vârful care se curbează spre tâmplă. Am rămas fără cuvinte. Nu am mai purtat niciodată ceva atât de frumos meşterit.

— Am comandat-o special pentru tine. Vrei să

o încerci?

Încuviinţez.

Raffaele îmi pune masca pe faţă. Se potriveşte perfect, de parcă ar fi un obiect care mi-a aparţinut cândva, ceva care a făcut întotdeauna parte din mine. Acum, porţelanul alb ca zăpada şi liniile de lumină ascund locul în care a fost cândva ochiul meu. Fără tulburarea pricinuită de însemnul meu, frumuseţea naturală a chipului străluceşte.

— *Mi Adelinetta*! şopteşte dintr-o suflare Raffaele, aplecându-se îndeajuns de aproape, încât respiraţia lui să îmi încălzească pielea gâtului. Eşti cu adevărat „sărutată de luni şi de ape”.

Îl privesc în tăcere şi simt ceva răscolitor înăuntrul meu, ceva ca un foc îngropat, care a fost ţinut sub obroc, strunit, domolit din copilărie şi deja uitat de mult. Am trăit toată viaţa în umbra tatălui şi a surorii mele. Acum, că mă aflu pentru prima dată în lumina soarelui, îndrăznesc să gândesc diferit.

Fluturele zdrobit a renăscut.

De pe coridor se aud voci înăbuşite. Înainte ca oricare dintre noi să poată reacţiona, uşa se deschide şi intră Enzo. Nu mă pot împiedica să nu roşesc şi mă întorc, sperând că nu a observat. Ochii lui se opresc asupra lui Raffaele.

— E pregătită?

Apoi, mă vede. Cuvintele pe care dorea să le rostească i se opresc în gât. Pentru prima dată de când ne-am întâlnit, o emoţie ciudată îi străbate chipul, una care reflectă ceva dinăuntrul său.

Raffaele îl priveşte.

— Aţi rămas, cumva, fără cuvinte, Alteţa Voastră? O să iau asta drept un compliment.

Enzo îşi revine imediat. Schimbă o privire cu Raffaele. Mă uit de la unul la celălalt, neînţelegând prea bine ce s-a petrecut între ei sub ochii mei. Într-un târziu, prinţul ne întoarce spatele şi pare să-mi evite intenţionat privirea.

— Va începe mâine, atunci, hotărăşte Enzo şi pleacă.

Teren Santoro

În timp ce soarele apune peste Estenzia, Teren se încuie în apartamentele sale. Are maxilarul încleştat din cauza frustrării.

Au trecut deja vreo câteva săptămâni de când Adelina Amouteru a scăpat de execuţie. El, unul, n-a reuşit încă să dea nici de urma ei. Se spune că tânăra ar fi ajuns chiar în Estenzia sau, cel puţin, aşa au înţeles patrulele sale. Numai că Estenzia e un oraş tare mare. Iar el are nevoie de mai multe informaţii.

Teren îşi descheie nasturii de aur ai uniformei de inchizitor general, îşi scoate roba şi apoi armura de dedesubt. Îşi trage peste cap cămaşa de corp din in expunându-şi torsul. Strălucirea portocalie a apusului îi îmbracă umerii şi conturul muşchilor tari ai spatelui.

Luminează şi cicatricele care i se încrucişează pe trup. Teren oftează, închide ochii şi îşi mişcă gâtul, făcând să pocnească vertebrele amorţite. Gândurile îi zboară la regină. La consiliul de azi, regele a binevoit să sosească mort de beat, râzând în hohote de temerile că poporul său înfometat s-ar putea revolta împotriva dărilor pe care i le-a impus, nerăbdător să se întoarcă de îndată, chiar în după-amiaza aceea, la vânătorile şi bordelurile sale. Pe durata întregii întâlniri, regina Giulietta s-a mulţumit să privească doar totul în tăcere. Ochii ei au rămas calmi, reci şi întunecaţi. Dacă soţul ei a înfuriat-o, nu a arătat asta prin niciun semn, oricât

de mic. Cu siguranţă că nu a dat nici vreun semn că îl invitase pe Teren în dormitorul ei, cu doar o seară înainte.

Teren închide ochii, aducându-şi aminte cum o ţinuse în braţe, şi se cutremură, cuprins de dorinţă.

Priveşte biciul de lângă pat. Se îndreaptă spre el. A comandat arma special: are nouă cozi diferite, fiecare prevăzută, la capăt, cu lame lungi din platină rară, de provenienţă străină, pentru a conferi greutate. Au vârfurile din oţel. Lamele sunt ascuţite atât de bine, încât muchiile lor ar putea tăia pielea la cea mai mică atingere.

Orice alt bărbat ar fi sfâşiat de acest bici în panglici de carne, dintr-o singură lovitură. Chiar şi cuiva precum Teren, care are pielea şi carnea înăsprite şi întărite cu ajutorul farmecelor demonice, metalul îi pricinuieşte dureri imense.

Îngenunchează pe podea. Ridică biciul. Îşi ţine respiraţia. Apoi, îşi loveşte spatele cu biciul. Lamele îi brăzdează adânc carnea, lăsându-i urme zimţate pe piele. Scoate un icnet gâtuit atunci când îl inundă durerea, tăindu-i respiraţia. Aproape imediat, tăieturile încep să se vindece.

Sunt o creatură pocită, *denaturată*, îşi spune el, fără cuvinte, repetând ceea ce a spus cândva, ca băiat de doisprezece ani, doar un ucenic-inchizitor, când a îngenuncheat în faţa prinţesei Giulietta, care abia împlinise şaisprezece.

Îşi aminteşte prea bine acea zi. Ea tocmai îi fusese dată ca soţie puternicului duce al Estenziei. Tânărul Enzo, încă moştenitor al tronului, zăcea în infirmerie, căci reuşise să supravieţuiască, şi cu

mult succes, pe deasupra, unei supe otrăvite. Iar bătrânul rege era deja pe moarte.

Giulietta s-a aplecat şi l-a privit, gânditoare, pe Teren, apoi şi-a pus degetul sub bărbia lui. I-a ridicat, cu blândeţe, capul, până când ochii lui spălăciţi, aproape lipsiţi de culoare, i-au întâlnit pe ai ei, cei atât de întunecaţi şi de reci.

— De ce îţi este teamă să mă priveşti? l-a întrebat.

— Sunteţi aleasa zeilor, Alteţa Voastră, i-a răspuns, ruşinat. Iar eu sunt doar un *malfetto*, o creatură atât de josnică, încât e mai prejos decât un câine. Nu sunt demn să mă aflu în prezenţa voastră.

El a sperat ca prinţesa să nu-i poată ghici secretul întunecat, puterile acelea stranii, demonice, care îşi făcuseră apariţia de puţină vreme.

Giulietta s-a mulţumit să zâmbească doar.

— Dacă te voi ierta fiindcă eşti *malfetto*, băiete, îmi vei jura credinţă nepieritoare? Vei face pentru mine orice îţi voi cere?

Teren s-a uitat în ochii ei, cu disperare şi dorinţă. Era atât de frumoasă! Avea un chip delicat, în formă de inimă, încadrat de bucle negre. Sânge regal. Nici urmă de însemn. Era perfectă!

— V-aş jura orice, Alteţa Voastră! Şi aş pune totul în slujba voastră. Viaţa mea. Sabia mea. Sunt al vostru pe veci.

— Prea bine! a spus ea şi şi-a aplecat capul spre el. Spune-mi, cine crezi că ar trebui să conducă regatul nostru?

Teren s-a împins, pentru a simţi şi mai bine atingerea ei. Întrebarea îl deruta.

— Prinţul moştenitor, i-a răspuns. Este dreptul său prin naştere.

Ochii ei au devenit reci, ca de oţel. De bună seamă, acela era răspunsul greşit.

— Ai spus că eşti *malfetto*, aşadar, mai prejos decât un câine. Ai vrea un *malfetto* drept rege?

Teren nu se gândise la asta. Cândva, se luptase şi se duelase cu Enzo în grădinile palatului, pe vremea când tatăl lui Teren era ocupat cu treburile Axei Inchiziţiei. Fuseseră prieteni, sau măcar prietenoşi unul cu celălalt, mereu trebuind să exerseze împreună după-amiaza. Teren ezitase, sfâşiat între ideea că Enzo făcea parte din familia regală şi realitatea de a fi atins de însemnele febrei sângelui. Într-un târziu, clătinase din cap.

— Nu, Maiestate! Nu mi-aş dori una ca asta.

Ochii Giuliettei s-au îmblânzit, iar ea i-a zâmbit din nou. Vasăzică, reuşise să dea răspunsul corect.

— *Eu* sunt prima născută. Este dreptul *meu* din naştere să domnesc.

Pentru o clipă, Teren s-a întrebat dacă nu cumva gingaşa prinţesă fusese aceea care îi strecurase lui Enzo otravă în supă.

Giulietta s-a aplecat, mai aproape de el. Apoi a rostit cuvintele care l-au vrăjit pe vecie:

— Fă aşa cum spun, micuţul meu Teren! Ajută-mă să scap lumea asta de toţi aceşti *malfetto*! Iar eu mă voi asigura că zeii îţi vor acorda iertarea lor pentru că eşti o pocitanie.

Amintirea se risipeşte. Teren ridică biciul, iar şi

iar.

În semn de pocăinţă fiindcă sunt atins de farmece blestemate, *mă jurui să mă dedic*, *plin de devotament*, *Inchiziţiei pentru restul vieţii mele*. *O voi sluji pe regină*, *ocârmuitoarea de drept a Kenettrei*. *Nu numai că voi scăpa lumea de Tinerele Elite*, *dar o voi purifica şi de toţi cei numiţi* malfetto.

Sângele curge pe carnea lovită a spatelui său, iar corpul său încearcă, instinctiv, cu disperare, să se vindece. El se clatină, ameţit de agonie. Lacrimile îi curg din ochii de un albastru nefiresc de deschis. Însemnul său…

Dar Teren scrâşneşte din dinţi şi zâmbeşte. Gândurile îi revin la Adelina. Nu putea să dispară, pur şi simplu. Probabil că era pe acolo, prin oraş, pe undeva. Trebuia doar să o caute mai bine.

Îl voi plăti pe fiecare cerşetor şi pe fiecare netrebnic de pe stradă.

Ochii îi pulsează de nerăbdare.

Da! Voi avea mii de spioni. Am planuri mari pentru tine, Adelina!

Dacă Teren ar putea acţiona după cum doreşte, le-ar ucide pe toate Tinerele Elite pe care ar putea să le dibuie. Apoi, i-ar arunca în temniţă pe toţi acei *malfetto* pe care i-ar găsi în oraş şi în întregul regat. I-ar arde pe toţi pe rug. Sunt doar nişte monstruozităţi. Dacă i-ar putea face să priceapă…

Vă voi găsi pe toţi. *Voi folosi tot ce îmi stă în puteri ca să vă mântuiesc sufletele*. *Eu*, *unul*, *m-am născut cu menirea de a vă distruge până la unul*.

În anii buni, se ospătează unii pe alţii şi petrec împreună, iubesc şi râd.
În anii răi, îşi scot săbiile şi se spintecă unii pe alţii.
Fragment din Relaţiile dintre Kenettra şi Beldain

Adelina Amouteru

Viaţa mea la Curtea Fortunata se aşază, iute-iute, pe un făgaş.

Timp de două săptămâni întregi, Raffaele mă învaţă toate artele subtile ale mişcărilor pe care se cuvine să le fac aici. Arta de a merge. Arta de a zâmbi. Arta de a evita avansurile nedorite ale clienţilor, în calitate de consoartă-în-pregătire încă minoră. Totul e simplu, în teorie, dar eleganţa lipsită de efort a lui Raffaele e alcătuită dintr-o mie de gesturi mărunte, care se dovedesc a fi şocant de dificil de imitat.

— Compari două săptămâni de pregătire cu mulţi, tare mulţi ani, îmi spune Raffaele, râzând, când mă plâng de cât de nefiresc pare mersul meu, pe lângă al lui. Nu îţi mai face atâtea griji! Ştii îndeajuns de multe pentru o novice şi asta îţi va fi de folos.

Aşa şi este. Mă obişnuiesc să-mi înfăşor părul în mătăsuri, în fiecare dimineaţă, să-mi aplic masca sclipitoare şi să străbat holurile curţii. Puţini îmi dau atenţie, câtă vreme urmez sfaturile lui Raffaele: *Eşti minoră încă. Nu ai nume, din punctul*

de vedere al curţii, şi nu ai voie să vorbeşti cu nimeni care ar putea dori să-ţi fie client. Asta ar trebui să te protejeze dacă vei simţi vreodată că trebuie să scapi de avansuri nedorite.

Libertatea e nespus de plăcută. Îmi petrec dimineţile în peşteră, observând celelalte Elite când se adună. Treptat, învăţ mai multe despre fiecare. După Enzo şi Raffaele, de exemplu, Hoaţa-de-Stele a fost următoarea recrutată. Enzo a numit-o după *Poveştile unei hoaţe de stele* ale lui Tristan Chirsley – o eroină populară care putea fura orice, fiindcă lua minţile animalelor. Însemnul ei e o formă purpurie care i se întinde de-a curmezişul feţei.

După ea a venit Păianjenul, care fusese ucenic de fierar. Însemnele negre, neregulate, de pe gâtul său i se întind până pe piept. Calcă-Vânt a fost surghiunită aici din ţinutul înzăpezit al Beldainului. Nu cunosc povestea care se ascunde în spatele acestui surghiun. Unul din braţe îi e acoperit de finii întunecate, răsucite. Ultimul recrutat, Arhitectul, este un băiat care e acum ucenicul unui maestru pictor, la Universitatea din Estenzia. El poate atinge orice – o piatră, o sabie, o persoană – şi o poate recrea într-un loc diferit. Enzo i-a dat numele său şi calitatea de Tânără Elită după ce a creat poarta cu nestemate şi mecanism complicat care încuie intrarea peşterii. Unghiile sale au dungi decolorate, linii de negru şi albastru profunde.

Sunt şase cu toţii, iar eu sper să supravieţuiesc ca să devin a şaptea.

Iau prânzul singură în camera mea şi rătăcesc

pe holuri şi prin curţi când sunt neliniştită. Ceilalţi nu vorbesc prea mult cu mine, încă. Îl văd rar pe Enzo. Chiar şi un prinţ surghiunit probabil că are încă tot soiul de datorii princiare, bănuiesc eu, dar când nu îi văd chipul jos, în peşteră, sunt dezamăgită. Uneori, simt că sunt singură pe coridoarele tainice ale curţii.

Ajung să aştept cu nerăbdare ce se petrece în fiecare seară, dansurile complicate create de consoarte pentru a atrage potenţiali clienţi din fiecare colţ al oraşului. Aproape toate celelalte consoarte sunt însemnate. Poartă măşti decorative, la fel ca mine, iar multe au părul împletit în acoperăminte complicate, adevărate opere de artă.

Singurul meu scop este să învăţ să-mi controlez puterile şi să ajung să iau parte la misiunile Pumnalelor, să am habar ce-i cu venirile şi plecările lor misterioase.

Încep să uit că Inchiziţia mă vânează.

Încep să uit că am avut vreodată o soră.

Mă gândesc la asta doar seara, târziu, când totul e liniştit, tihnit. Poate că Violetta şi-a văzut de viaţa ei şi m-a uitat.

Teren Santoro

— Maestre Santoro!

— Da, ce este?

— A venit un copil al străzii care-şi face veacul cerşind aproape de marginea Cartierului Roşu. Spune c-ar fi văzut la Curtea Fortunata ceva ce v-ar putea interesa.

— Da? Aşa să fie? Vorbeşte, băiete! Vei primi o cină fierbinte şi un adăpost peste noapte, dacă-mi e pe plac răspunsul tău.

— Prea bine, *signore*! Ăăă… Să tot fi fost ieri. Am auzit de la alţii dintr-ai noştri că Inchiziţia caută o fată cu o cicatrice peste ochiul stâng.

— Aşa este! Şi?

— Păi… Nu-s prea sigur… Da' crez c-am văzut…

— Eşti sigur sau nu? Ce-ai văzut?

— Îmi pare rău, maestre Santoro. Sunt *sigur*… *Sigur* c-am văzut aşa o fată, plimbându-se prin Curtea Fortunatei. Aceea elegantă… de pe deal…

— Da, ştiu care este! Continuă!

— Da, *signore*! Părul ei era prins într-o pânză, aşa că n-am habar ce culoare va fi avut.

— Era împletit şi prins în felul acelora din Tamoura?

— Nu ştiu. Bănuiesc că da.

Teren se lasă pe spătarul scaunului. Îl studiază pe băiatul murdar, care tremură şi stă îngenuncheat în faţa lui. În sfârşit, îi zâmbeşte puştiului.

— Mulţumesc! Le face semn inchizitorilor care au adus băiatul: Un talant de aur, o masă caldă şi o cameră la han. Încuviinţează, în timp ce chipul băiatului se luminează: Să nu se spună, cumva, că nu-s mărinimos.

Într-o iarnă, odat’ ca niciodat’,
În codru întâlnit-am un bărbat.
La sine pe dat el m-a chemat,
Şi-un sac cu bunătăţi văzut-am neîntârziat.
De toate, dorinţe trei mi-a oferit.
Cerut-am, vedeţi bine: frumuseţe, bogăţii
Şi să mă iubească pe cine-oi iubi.
Omul, nemilostiv, nimic chiar n-a rostit,
Ci el, pe loc, m-a şi-mpietrit.

Stafia cea hrăpăreață din Trecătoarea Chiparoşilor (cântec popular)

Adelina Amouteru

O altă noapte la Curtea Fortunata. O altă noapte cu veşminte sclipitoare şi dansuri senzuale.

Raffaele mă ajută să mă pregătesc până când devin de-a dreptul superbă, toată numai mătăsuri şi bijuterii, apoi mă conduce pe holurile secrete şi către principala cameră de răsfăţ, una bogat decorată, cu divanuri capitonate şi tapisate cu catifea, tipsii rotunde de iasomie aşezate pe măsuţe joase, perdele de mătase frumos arcuite şi drapate care atârnă la ferestrele înalte. În fiecare colţ al încăperii se zăresc vaze cu crini noptatici, ale căror petale de un mov-întunecat sunt deschise, iar parfumul bogat, moscat, umple aerul. Consoarte şi consorţi, îmbrăcaţi în cele mai frumoase veşminte ale lor, se adună grupuri-grupuri. Unii au deja clienţi cu ei, iar alţii chicotesc

la glume spuse de camarazii lor.

În centrul încăperii e o platformă circulară, pe a cărei margine se află nenumărate pernuţe stacojii, moi, pe care să se aşeze oaspeţii. Jumătate dintre ele sunt deja ocupate.

— Te las de acum, îmi spune Raffaele, când ne oprim în spatele vălului de mătase care duce spre încăperea principală. Ştii ce şi cum.

— Vei interpreta ceva în noaptea asta? îl întreb.

Raffaele îmi oferă un zâmbet de nedesluşit. Apoi mă sărută pe ambii obraji.

— Să mă cauţi mai încolo!

Apoi pleacă, fără vreun alt cuvânt.

În clipa în care trec de văl şi intru în încăpere, îmi croiesc drum spre locul unde se află ceilalţi ucenici, consorţi şi consoarte în pregătire, aşezaţi pe perne, mai în spate. Câţiva clienţi mă văd, iar ochii lor poposesc asupra mea, înainte să alunece asupra consoartelor disponibile. Unul, îndeosebi, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, în catifea sclipitoare, cu chipul complet ascuns în spatele unei măşti negre, mă priveşte îndelung, doar pe jumătate interesat de conversaţia tovarăşilor săi. Îmi aţin privirea înainte. Mereu îmi ia vreo câteva clipe până reuşesc să-mi las garda jos la aceste evenimente.

Celelalte consoarte ucenice mă privesc, dar niciuna nu îmi vorbeşte. Aleg o pernă aflată mai la margine, apoi privesc cum încă şi mai mulţi clienţi cu chipurile acoperite de măşti care au alături consorţi sau consoarte păşesc în încăpere, până

când aceasta se umple cu totul.

În sfârşit, servitorii sting câteva dintre felinarele de pe pereţi. Camera se întunecă, iar conversaţia devine mai şoptită. Alţi servitori aprind felinarele aflate de jur-împrejurul platformei înălţate. Îmi îndrept spatele şi mă întreb cum va arăta Raffaele. După câteva minute, matroana curţii trece prin mulţime şi se opreşte la marginea platformei. E înaltă, cu o ţinută regală, încă frumoasă, aflată la vârsta de aur. În păr i se zăresc şuviţe cenuşii. Îşi întinde braţele larg. Va trebui să-l întreb pe Raffaele data viitoare dacă şi ea este una dintre aceia care sprijină cu bani Pumnalele. Probabil că este.

— Bine aţi venit la Curtea Fortunata, oaspeţii mei! spune ea. Vocea îi e bogată şi calmă, şi toţi cei din public se apleacă în faţă, atraşi parcă spre ea: E o noapte răcoroasă şi liniştită. O vreme minunată pentru o adunare. Şi ştiu de ce aţi venit cu toţii. Se opreşte, ca să zâmbească: Vreţi să vedeţi bijuteria curţii noastre.

Primeşte, drept răspuns, un ropot de aplauze domoale.

— Nu voi mai amâna momentul! continuă ea. Lăsaţi-vă în voia unei seri de dorinţă, oaspeţii mei, şi visaţi-ne în noaptea aceasta!

Ca la un semn, restul felinarelor de pe pereţi se sting, lăsând doar platforma luminată. Se aud bătăi profunde în tobe, una după alta. Mă străbate un fior, trezindu-mi legătura profundă cu pasiunea, şi simt cum toată energia mea începe să se învolbureze, parcă. Un tânăr consort alunecă prin

întuneric. Când ajunge pe platformă şi păşeşte în lumina felinarelor, îmi înăbuş un icnet.

Raffaele e îmbrăcat în mătăsuri pale, care-l fac să iasă în evidenţă. Pieptul îi este gol şi pe el a fost pictată, de sus până jos, o linie de aur strălucitoare. Se opreşte în centrul platformei, cu privirea plecată, apoi îngenunchează, într-un gest lin, cu braţele îndoite în faţă. Mânecile lui ating podeaua. Veşmintele i se învolburează în cerc, în jur. Rămâne acolo o clipă, în timp ce ritmul tobelor se înteţeşte, apoi se ridică din nou în picioare şi merge în cerc cu atâta lentoare, încât reuşeşte aproape să îşi hipnotizeze privitorii. Nu am mai văzut un dans la fel de complicat, de delicat ca al lui, şi încă unul acompaniat de un cântec interpretat doar de tobe. S-ar putea nici să nu mai văd vreodată aşa ceva.

Cu toţii au amuţit. Treptat, pe măsură ce ritmul se înteţeşte, alţi doi consorţi i se alătură pe platformă: o fată şi un băiat, cu ochii deodată timizi şi pătrunzători, cu mişcări fluide precum apa. Acum toţi trei încep să alunece în cercuri unul în jurul celuilalt. Ceilalţi doi sunt frumoşi, dar pălesc în comparaţie cu Raffaele. Nu există nicio îndoială pe cine urmăresc ochii publicului. Privesc, fascinată. Apoi, clipa de tristeţe adâncă a lui Raffaele îmi revine în minte, iar tot ce se petrece mă face să mă înfior.

Simt cum în spatele meu se aşază cineva. La început, nu îl iau în seamă: încăperea e plină de clienţi, care au, cu toţii, atenţia concentrată asupra platformei. Dar când persoana îmi vorbeşte, şoptit,

mi se opreşte inima:

— Nu-ţi voi face niciun rău, Adelina! Dar trebuie să mă asculţi!

Vocea e foarte aproape de urechea mea, suficient de aproape, încât să simt respiraţia vorbitorului, blândă pe pielea mea. Vorbeşte atât de încet, încât abia dacă-l aud peste zgomotul tobelor. Dar îl aud totuşi. I-am mai auzit vocea doar o dată, dar aş recunoaşte-o oriunde.

Teren!

Toată energia din inimă parcă îmi izbucneşte şi dintr-odată vreau să strig: *M-a găsit*! Cu coada ochiului, văd însă că nu poartă armura şi veşmintele de inchizitor general, ci haine din catifea neagră, în timp ce chipul îi e ascuns de o mască, la fel ca ale tuturor celor prezenţi. El este bărbatul văzut mai devreme, cel a cărui privire s-a oprit asupra mea. Cum m-a găsit? *Am fost neglijentă*! M-a zărit, oare, rătăcind prin curte?

M-a recunoscut de la balcoane? Oare este singur? Mai sunt şi alţi inchizitori în mulţime? Inima îmi bate din ce în ce mai tare. Oare mă aşteaptă afară?

— Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine, ştiu, murmură el, în timp ce spectacolul continuă. Dar nu ţi-am dat de urmă ca să te arestez. Am venit să fac o înţelegere cu tine. Una care poate fi în favoarea ta, dacă vei dori, de bună seamă.

Rămân tăcută. Mâinile îmi tremură violent în poală, iar eu mi le încleştez, mai tare, tot mai tare, pentru ca nimeni să nu observe. Privirea mea rămâne aţintită asupra lui Raffaele. Oare îl mai

observă cineva pe inchizitorul general? Oare Raffaele îl vede? *Să mă ajute cineva*! mă gândesc, în timp ce privirea îmi rătăceşte prin încăpere. Dacă fac tărăboi acum, Teren va fi descoperit, dar ce-l va opri să mă târască înapoi în Turnul Inchiziţiei sau chiar să mă ucidă pe loc? Celelalte Pumnale nu sunt aici, să mă protejeze, şi nici Raffaele nu poate s-o facă. Sunt singură-singură. De capul meu.

— Ia spune-mi! îmi şopteşte Teren. Tinerele Elite te-au luat sub aripa lor protectoare?

Ritmul tobelor îmi răsună în urechi. Rămân înlemnită, incapabilă să îi răspund la vreo întrebare.

— Fiindcă, din câte văd, eşti bine, sănătoasă, bănuiesc că aşa au făcut. Nici măcar nu e nevoie să îi zăresc chipul ca să ştiu că zâmbeşte: Dar, oare, chiar ştii, cu siguranţă, care le sunt intenţiile? Ai încredere, cu adevărat, în „salvatorii” tăi?

Dacă n-aş fi fost atât de înspăimântată, aş fi izbucnit în râs. De parcă aş fi avut vreun motiv să cred că inchizitorii ar fi fost mai de încredere.

— Vorbeşte-mi, Adelina! mă avertizează el. Nu mi-ar plăcea să fiu silit să fac o scenă şi să te arestez acum şi aici.

Ameninţare mă retrezeşte la viaţă şi îmi recapăt vocea, întorc uşor capul şi apoi şoptesc cu o voce slabă şi înecată de bubuitul tobelor.

— Ce doreşti? mă bâlbâi.

Ritmul tobelor se schimbă. Teren îmi şopteşte printre bubuituri:

— Ştiu că, pentru ei, eşti o noutate. Probabil că

nu ai aflat încă tot ce pun la cale Pumnalele. Dar cred că vei afla, şi încă destul de repede. Se apropie încă şi mai mult, în timp ce tobele bat tot mai frenetic: Aşa că uite cum ne putem fi de folos unul altuia...

De ce aş vrea să te ajut?

Trag aer în piept, încercând, în van, să mă liniştesc, iar în colţurile întunecate ale încăperii parcă încep să văd aievea scene din timpul plănuitei mele arderi pe rug şi, îndeosebi, felul în care ochii lui Teren au pulsat atunci în direcţia mea.

— Ia aminte la tot ce se petrece aici! îmi porunceşte el, tot în şoaptă. Ascultă, priveşte, ţine minte! Acum ştiu unde te afli. Voi veni să te văd, din când în când. Şi mă aştept să îmi împărtăşeşti tot ce vei afla.

Inima mea ţine ritmul tobelor frenetice. Nu mai pot respira cu niciun chip.

— Dacă vei face asta, nu numai că-ţi voi cruţa viaţa, dar te voi copleşi cu bogăţii. Pot să-ţi îndeplinesc orice dorinţă. Zâmbeşte: Gândeşte-te la ce ţi-am spus! Îţi poţi găsi mântuirea, te poţi transforma, în ochii zeilor, dintr-o monstruozitate într-o adevărată salvatoare.

Se opreşte, iar vocea parcă îi devine şi mai joasă. Pe platformă, Raffaele o trage pe tânăra consoartă spre el şi se răsucesc amândoi, apoi se îndepărtează şi face la fel cu consortul.

— Dacă nu o vei face, nu numai că te voi nimici, dar îi voi nimici şi pe toţi şi toate cele la care ţii.

Unde de teamă şi mânie se ridică în pieptul meu, unindu-se înăuntrul meu şi umplându-mi mintea de şoapte.

— Ce ştii tu despre lucrurile la care ţin? murmur, iute.

— Ai uitat-o deja pe surioara ta? Ce inimă rece ai!

Violetta!

O gheară de gheaţă îmi cuprinde inima în încleştarea ei. Dintr-odată, parcă sunt din nou în plin coşmar, înconjurând-o cu braţul, protector, pe surioara mea delicată, în timp ce furtuna vuieşte afară, numai pentru a mă întoarce şi a descoperi că ea nu e, de fapt, acolo, lângă mine.

Nu! *Încearcă să te amăgească doar*!

— Ce ştii tu despre sora mea? i-o tai.

— Destul de multe. În dimineaţa execuţiei tale, a venit să mă implore să îţi cruţ viaţa. *Tu* ştiai asta? Acum, e rândul tău să-i întorci favoarea.

Minte!

— Nu se află în puterile tale! mormăi, drept răspuns.

Răspunsul lui Teren e uşor amuzat:

— Chiar vrei să te joci cu mine?

Şi toată hotărârea mea se clatină. *Şi dacă Violetta a fost*, *într-adevăr*, *la el*? Dacă Teren spune adevărul, dacă surioara mea chiar a făcut aşa cum pretinde inchizitorul, iar el a reţinut-o? Şoaptele mi se învârtejesc în minte, de neînțeles, făcându-mă să fiu cuprinsă de acea agitaţie căreia doar teroarea îi poate da naştere. Şi eu, care credeam că ea a mers mai departe, că şi-a văzut de viaţa ei

şi că, poate, s-a şi măritat până acum cu vreun bogătaş! Dar dacă, de fapt, e prizoniera Inchiziţiei de săptămâni bune?

De ce ai face asta pentru mine, *Violetta*?

— Nu te cred! şoptesc.

Teren nu îmi răspunde. Pentru o clipă, ascultăm tobele. Chiar când cred că a plecat, adaugă:

— Sora ta este la mine, fie că mă crezi, fie că nu. Şi o voi tortura cu plăcere până când îi vei putea auzi strigătele de la frumoasele balcoane ale Curţii Fortunata.

Minte! *Minte*! *Minte*!

Îmi imaginez chipul îngrozit al Violettei, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. Îmi imaginez sânge, tare mult sânge.

— Am nevoie de timp! şoptesc, fiindcă nu ştiu ce altceva să spun.

— Fireşte, fireşte, îmi răspunde Teren, încercând să mă liniştească. Suntem de aceeaşi parte. Îţi vei da seama în curând că doar alături de mine poţi lupta pentru cauza dreaptă.

Şi, când spune acestea, tonul lui devine ciudat de reverenţios – serios şi grav.

— Tu chiar mă poţi ajuta să îndrept lumea, Adelina!

Sunt prinsă în mijlocul unei pânze ca de păianjen care se ţese tot mai strâns în jurul meu.

— Săptămâna viitoare, îmi şopteşte. Vreau să te văd la Turnul Inchiziţiei. Adu-mi nişte informaţii care să-mi fie de folos.

— De unde ştiu că nu vei pune mâna pe mine

de îndată ce voi păşi acolo?

— Fată neghioabă ce eşti! izbucneşte el. Dacă voiam să te arestez, aş fi făcut-o acum, pe loc. Dar de ce să te înhaţ, dacă îmi poţi fi de folos, dacă poţi deveni micul meu ajutor? Se trage foarte aproape de mine, iar respiraţia lui fierbinte îmi atinge urechea: Dacă o să-mi placă tot ce voi auzi, când vei veni la Turn, sora ta va fi răsfăţată şi hrănită până data viitoare. Dacă nu vei veni…

Şi se opreşte, nu îşi duce ameninţarea până la capăt. Îmi dau seama că ridică din umeri, uşor.

— Ei bine, în acest caz, n-o să-mi mai ţin nici eu promisiunea.

Dacă nu-i dau ascultare, *o va ucide*!

Nu am de ales. Încuviinţez uşor, dând din cap.

Nu primesc însă niciun răspuns.

Respiraţia lui dispare de lângă urechea mea, iar aerul rece îmi înţeapă, dintr-odată, pielea.

Bătăile tobei se opresc. Pe platformă, Raffaele şi ceilalţi doi dansatori fac plecăciuni în faţa mulţimii. Toţi clienţii din încăpere sar, pe neaşteptate, în picioare, şi îşi zbiară entuziasmul, în ropote de aplauze furtunoase. În mijlocul acelui vacarm, privesc în jur, căutând, cu disperare, chipul lui Teren.

Dar inchizitorul general a dispărut deja în marea de chipuri mascate, de parcă nici nu ar fi fost vreodată acolo. Doar cuvintele sale mi-au rămas, parcă, în urechi, şi sunt repetate, cu ecou, în mintea mea, bântuindu-mă.

În noaptea aceasta, împotriva voinţei mele, am fost transformată în spioana Inchiziţiei!

Să ştie cu toţii că, aşa să-mi ajute zeii, nu-s trădător.
Nu sunt spion.
Inscripţie gravată în piatră pe zidul unei celule din Estenzia, de către un prizonier fără nume

Adelina Amouteru

În noaptea asta, mă retrag în iatacul meu, fără un cuvânt.

Raffaele se încruntă când plec, iar ochii lui mă urmăresc de-a curmezişul curţii principale, dar eu îi zâmbesc chinuit şi mă îndepărtez. Doar când mă prinde din urmă pe holurile secrete mă întorc să îl privesc şi eu.

Raffaele pare cu adevărat îngrijorat pentru mine, iar asta mă face să am o strângere de inimă. Îmi atinge obrazul uşor. Ochii lui sunt tot machiaţi îndrăzneţ, cu pudră aurie, iar genele îi sunt lungi şi negre.

— Ai părut tare speriată în timpul spectacolului, murmură el. Te simţi bine?

Mă silesc să zâmbesc şi încerc să păstrez o oarecare distanţă între noi. Ultimul lucru de care am nevoie e să-şi dea seama cât de tare tremur.

— Da, mint, sperând să nu-şi dea seama. M-am simţit prea vulnerabilă acolo, în văzul tuturor. Poate din cauza emoţiilor… Încerc, din nou, să zâmbesc: Nu te-am mai văzut niciodată aşa.

Raffaele mă priveşte cu multă atenţie. Încerc să mă liniştesc spunându-mi că poate simţi doar

felul în care se schimbă energia mea, nu poate şi să-mi citească gândurile. Dacă el crede că mă port ciudat, n-are decât să considere că e din cauza spectacolului sau din cauza faptului că m-am aflat în mijlocul unei mulţimi.

Sau aş putea să-i spun ce s-a întâmplat... Aş putea să-i spun că Teren m-a găsit, să îi mărturisesc ce mi-a cerut inchizitorul general să fac. De fapt, Enzo mi-a salvat viaţa, nu?

Dar avertismentul lui Raffaele, acela pe care mi l-a dat în timp ce mă supunea încercării cu nestematele, mă urmăreşte. *Dacă Pumnalele mă vor ucide*? Nu mă cunosc de suficient timp, încât să fi început să aibă încredere în mine. Dacă tot ce s-a întâmplat în seara asta va fi de ajuns să-i convingă că e prea riscant să mă ţină prin preajmă?

Nu! *Nu le pot spune*! S-ar putea să fiu moartă până mâine, dacă le spun. Iar Violetta va rămâne în ghearele Inchiziţiei pentru totdeauna.

Într-un târziu, Raffaele hotărăşte să renunţe. Îmi pune o mână pe umăr.

— Odihneşte-te în seara asta! mă sfătuieşte el.

Apoi mă sărută pe obraji şi se întoarce spre hol.

Îl privesc cum se îndepărtează. Nu am habar dacă mă crede sau nu.

În noaptea aceea, mă holbez, fără somn, la tavan. Încerc să mi-o imaginez pe surioara mea tremurând în aceeaşi celulă întunecată în care am stat şi eu. *Oare chiar l-a implorat să-mi cruţe viaţa? Sunt în stare să îmi pun viaţa în primejdie ca s-o salvez? De unde ştiu că el chiar o ţine întemniţată?*

Să îndrăznesc oare să mă îndoiesc?

Săptămâna viitoare...

Ce să fac? Cum să mă strecor afară de aici?

În ziua următoare, când Raffaele mă întreabă cum mă simt, îi răspund că mult mai bine. Se uită cu îndoială la mine, dar nu mă obligă să îi mărturisesc mai multe.

Mai trece o zi. Panica mea iniţială se transformă într-un curent subteran de nelinişte. Poate că am visat totul, poate că Teren nici nu a venit vreodată. Acest gând e atât de ispititor, încât aproape îmi permit să-l cred.

Dar, în a treia zi, devin capabilă să gândesc limpede.

Dacă vreau să trăiesc, trebuie să joc acest joc. Şi încă foarte bine.

*

La cinci zile după balul mascat, Raffaele şi cu mine ne-am întors în peşteră. El mă observă, iar eu îl studiez pe Enzo, care se duelează cu Păianjenul, încercând să-mi dau seama cum acţionează energiile lor. Cuvintele lui Teren îmi plutesc încă în minte, amintindu-mi ce aşteaptă inchizitorul general de la mine. Săptămâna aproape s-a încheiat. Cum o să mă pot strecura până la Turnul Inchiziţiei?

Încerc să mă concentrez.

— De unde a-nvăţat să se lupte aşa? îl întreb pe Raffaele, în timp ce-l privim pe Enzo cum îi dă târcoale Păianjenului.

— Ar fi trebuit să devină rege, îmi aminteşte Raffaele, în timp ce scrie diverse note pe o bucată de hârtie. Se opreşte să-şi înmoaie pana într-o călimară de pe podea: S-a antrenat cu inchizitorii încă de când era doar un prunc.

Enzo aşteaptă ca adversarul său să lovească primul. Pentru o perioadă îndelungată, nu se petrece nimic. Ceilalţi le aruncă şi zeflemele, şi încurajări de pe marginea cercului. Apoi, deodată, Păianjenul se aruncă asupra lui Enzo, cu sabia de lemn spintecând aerul spre partea stângă a prinţului. Partea mea slabă. Mişcarea e atât de rapidă, încât văd doar un vârtej în aer – dar, cumva, Enzo reuşeşte să prevadă unde o să cadă lovitura şi ţâşneşte din calea ei în ultima clipă. Focul îi ţâşneşte din palme, înconjurându-l într-un cilindru îngust. Păianjenul sare înapoi. Chiar şi la viteza lui, îmi dau seama că i-au fost atinse hainele de căldură.

Enzo stinge flăcările şi sare, simultan, spre Păianjen, parcă materializându-se din spatele unui văl portocaliu şi auriu. Loveşte de trei ori, succesiv. Păianjenul parează, una după alta, apoi sare înapoi. Cei doi se întrec într-o bătălie intensă. Loviturile lor puternice răsună în peşteră.

Într-un târziu, Enzo îl prinde cu garda jos pe Păianjenul care a obosit şi loveşte sabia din mâna lui, apoi prinde plăselele de lemn şi lipeşte tăişul de gâtul adversarului. Celelalte Pumnale chiuie, în timp ce Păianjenul mormăie, cuprins de frustrare. Duelul a luat sfârşit. Scot o răsuflare întretăiată, când amândoi îşi lasă armele jos şi se

îndepărtează.

Enzo e lac de sudoare, cu părul ciufulit, cu muşchii întinşi. Din câte îmi dau seama, Păianjenul e singurul capabil să-l facă pe prinţ să depună atâta efort. Cămaşa de in alb i se lipeşte lui Enzo de spate, udă şi străvezie de acum. Când îşi aranjează mănuşile, îmi aruncă o privire şi mă surprinde urmărindu-l. Încerc să îmi feresc ochii. În mintea mea, văd ce mi-ar face Enzo dacă ar afla despre discuţia cu Teren. *M-ar lăsa să fiu mistuită de flăcări*.

Enzo îmi face un semn scurt din cap, fără să zâmbească, apoi se apropie de Păianjen, să se asigure că acesta e nevătămat. Hoaţa-de-Stele aplaudă. Azi e însoţită de doi coioţi, în loc de vultur. Cel numit Arhitectul îşi trece mâinile subţiri prin păr, minunându-se de iuţeala lui Enzo. Calcă-Vânt îi cere să îi explice ultima mişcare. Chiar şi Păianjenul îl respectă acum, iar ei vorbesc lucruri pe care nu le pot auzi.

Îmi dreg glasul şi mă întorc spre Raffaele, care, plin de răbdare, pare să îşi încheie, de acum, notiţele.

— Sper că te-ai concentrat şi în timpul duelului, îmi spune el, aparent nepăsător.

Mă înroşesc când aud cum mă tachinează. Căci acesta este modul în care Raffaele vrea să mă înveţe ce este energia – încercând să mă facă *să văd* firele în aer. Mi-l scot pe Enzo din minte, mă concentrez asupra centrului fiinţei mele şi caut legăturile pe care le am cu întunericul şi ambiţia, curiozitatea şi teama. Mă imaginez părăsindu-mi

corpul, grăbindu-mă prin aer, căutând adânc în sufletele Pumnalelor care se duelează, analizându-le mişcările mărunte, delicate, croindu-mi drum printre ei ca să zăresc firele sclipitoare de energie care le alcătuiesc inimile şi minţile. Îmi încleştez maxilarul.

Nimic!

Oftez. Nu îl pot înfrunta pe Teren aşa. Lipsită de forţă.

— Mai întâi, îmi spui că trebuie să îmi stăpânesc puterile, înainte de a deveni unul dintre Pumnale, spun, întorcându-mă spre Raffaele. Cum să învăţ ceva dacă sunt mereu separată de ceilalţi?

În spatele expresiei senine de pe chipul lui remarc o fulgerare de chibzuială, de calcul rece.

— Astăzi văd că ambiţia e neliniştită înăuntrul tău. Dar, să ştii: cel mai sigur mod de a-ţi încetini progresul e să te arunci cu capul înainte în situaţii pentru care nu eşti pregătită încă. În glas i se strecoară o notă fermă: Trebuie să ai răbdare!

Ai grijă, *Adelina*! *Doar nu vrei să îi stârneşti bănuielile*!

— De ce îmi pot chema puterile doar când sunt ameninţată? şoptesc eu.

Cu coada ochiului, îl văd pe Enzo cum părăseşte peştera. Umerii mi se lasă uşor, fiindcă sunt dezamăgită.

— Gândeşte-te la următorul scenariu! îmi cere Raffaele. Cu o sută de ani în urmă, când beldainii au încercat să ne invadeze insulele dinspre miazănoapte, o armată condamnată de la bun început, formată din patruzeci de oşteni din

Kenettra, a reuşit să ţină piept unui număr de nu mai puţin de patru sute de bărbaţi din Beldain, izbutind să ne câştige suficient timp, cât să putem aduce întăriri. Uneori, trupul tău îţi dă puteri pe care, de obicei, nu le deţii, nu-i aşa?

Încuviinţez. Bătălia de pe Insula Cordonna e una din filele istoriei noastre bine-cunoscute.

— Puterea ta aparte lucrează la fel. Când *tu* eşti împinsă de teamă sau de furie extremă, trupul tău îţi măreşte energia de zece ori, câteodată chiar şi de o sută de ori. Nu e la fel pentru toţi – cu siguranţă, nu pentru mine sau pentru Hoaţa-de-Stele, al cărei ataşament faţă de voioşie înseamnă că forţa îi dispare când e speriată sau furioasă. Dar tu? Raffaele se sprijină pe spate şi mă priveşte gânditor: Acum, trebuie doar să ne dăm seama cum să folosim forţa asta *fără* să recurgem la ameninţări cu moartea. Enzo ar prefera să nu-ţi rişti viaţa de fiecare dată când îţi invoci puterile.

Mă sprijin de stâlp. Mai-mai că-mi vine să izbucnesc în râs! Dacă nu ar fi nevoie decât ca viaţa mea să fie serios ameninţată pentru a putea să-mi chem puterile, atunci chiar c-ar trebui să mă scald în putere!

Raffaele mă priveşte cu un zâmbet fin pe buze, care-mi face inima să bată nebuneşte. Astăzi, poartă veşminte de un auriu pal, iar chipul lui e nemachiat, cu excepţia unei pudre sclipitoare care-i conturează ochii. Cum se poate ca asemenea flecuşteţe să-i sublinieze într-atât frumuseţea? Nimeni nu pare să poată rezista farmecelor lui, aşa am remarcat. Până şi Calcă-Vânt cea sarcastică se

înroşeşte când îi face el un semn din cap, iar atunci când îl tachinează pe Păianjen, băiatul uriaş tuşeşte, stânjenit, fără să vrea. În ultimele zile, l-am mai văzut pe Raffaele la intrarea curţii, cu clienţi. Ieri, era cu o doamnă frumoasă. Cu o zi înainte, cu un nobil chipeş. Nu conta cine era clientul. L-am privit vrăjindu-i cu nimic mai mult decât un zâmbet şi o clipire. De fiecare dată, chipul clientului a părut să fie cuprins de dorinţă. De fiecare dată, am crezut pe deplin că respectivul se îndrăgostise de preafrumosul consort.

Raffaele ia câteva pietricele netede de pe podea. Le înşiruie în faţa mea.

— Hai să începem cu lucruri simple! spune el. Foloseşte întunericul dinăuntrul tău înainte de a-l căuta în lumea din jur! Şi îmi arată pietricelele: Aceste pietre au culoarea cenuşiu-deschis. Vreau să mă convingi că sunt negre.

Îmi întorc atenţia spre ele.

Foloseşte întunericul dinăuntrul tău!

Îmi poruncesc singură să mă concentrez asupra sentimentelor de teamă şi de ură, pentru a-mi ademeni la suprafaţă gândurile şi amintirile întunecate. Apoi, caut firele de energie din mine. Le simt, dar nu le pot atinge. Lângă mine, Raffaele ia, în continuare, notiţe pe hârtie. Cu siguranţă, îmi înregistrează progresele şi toate schimbările de energie.

Încerc câteva minute, înainte să oftez şi să ridic privirea. Raffaele îmi face semn din cap.

— Înveseleşte-te, *mi Adelinetta*! îmi cere. Doar ai reuşit să-ţi invoci energia în timpul primei

încercări. Nu te grăbi şi încearcă mai departe!

Mă concentrez din nou asupra pietrelor. De data asta, îmi închid singurul ochi. În beznă, fac să amuţească toate sunetele pe care le scot cei care se antrenează şi, în schimb, încerc să îmi rechem în memorie noaptea în care a murit tata.

Gândurile mele se întorc de la tata la sora mea. O amintire îmi ţâşneşte din neantul memoriei: din zilele noastre bune, când îmi dădea părul după urechi şi adormea pe umărul meu, în lumina blândă a după-amiezii. Imaginea dispare, înlocuită de una în care Violetta stă ghemuită în colţul unei celule întunecoase, iar Teren e în spatele meu şi îmi şopteşte în ureche. Ademenindu-mă. Mânia începe să se învârtejească, dureros, în stomacul meu, şi o las să coacă, să capete greutate şi să înceapă să tragă de inimă, până când, în sfârşit, simt o mişcare familiară în piept.

Îmi deschid ochiul şi caut în mine. De data asta, simt firele de energie întinse înăuntrul meu, iar mintea mea le atinge aşa cum nişte degete dibace ar atinge strunele unei harfe. Şi trag de ele. Trag, la început, cu şovăială, chinuindu-mă să-mi controlez mişcările. Mă încrunt, în efortul de a rămâne conectată. În faţa mea, pietrele sunt la fel de cenuşii… dar, la câţiva metri de ele, o panglică mică de întuneric se târăşte afară din pământ. Icnesc.

— Raffaele, spun, dintr-o suflare. Priveşte!

Şi, chiar în clipa când spun aceste vorbe, toată bruma de concentrare mi se risipeşte, iar firele de

energie îmi alunecă. Fantasma care începuse să se înfiripe se cufundă înapoi, în pământ. Expir, când teama care mi s-a tot adunat în stomac începe să tremure. Raffaele mă priveşte tăcut. Încerc din nou. Mâna mea atinge firele de energie. Le apuc.

Dintr-odată, o lamă argintie îmi trece prin faţa ochilor. Mă feresc, din instinct. Cineva râde deasupra mea şi îmi dau seama că e Păianjenul. M-a atacat din partea cealaltă a peşterii.

— Vai, vai! O pănglicuţă neagră! îmi aruncă el, dispreţuitor. Sunt de-a dreptul îngrozit!

Raffaele se uită urât la băiatul enorm.

— Termină! îi cere.

— Sau ce-o să-mi faci, consort ce eşti? Păianjenul scoate un mârâit spre mine, punându-şi pumnalul la loc: O să ţi se sperie mieluşelul?

Raffaele ridică o sprânceană, uimit:

— Ai vrea, poate, să discuţi despre asta cu Enzo? Eu, unul, nu aş îndrăzni să-i pun răbdarea la încercare cu doar câteva săptămâni înainte de Turnirul Furtunilor.

Turnirul Furtunilor? Oare ce au pus la cale, ce vor să facă în timpul celei mai însemnate sărbători a anului?

O clipă de îndoială se citeşte, fugar, pe chipul Păianjenului, dar el o ascunde imediat.

— Spune-i lui Enzo ce vrei! mormăie, apoi pleacă.

Simt cum mă asaltează mânia. Teama şi neliniştea acumulate sunt eliberate. Înainte să-mi dau seama ce fac, mă ridic şi mă întind. De data asta, văd firele de energie conectându-mă la

Păianjen. Trag de ele. O siluetă întunecată ţâşneşte din pământ, din faţa lui, oprindu-l pe loc. E subţire şi străvezie, deloc ameninţătoare. Dar e *acolo*. Fantasma fără formă îşi dezveleşte dinţii la el şi scoate un sâsâit. Păianjenul îşi scoate, de îndată, pumnalul.

Nu pot să o reţin însă, aşa că iluzia dispare iute. Rămân nemişcată, incapabilă să cred că tocmai am reuşit s-o scot din pământ. Celelalte Elite se opresc să vadă ce se petrece. Hoaţa-de-Stele se încruntă la mine, îngrijorată.

— Las-o în pace, mai bine! îi strigă Păianjenului.

Numai că uriaşul o ignoră, se întoarce spre mine şi îmi zâmbeşte. Într-o clipită, deja are tăişul cuţitului său lipit de gâtul meu. Metalul rece îmi apasă pielea.

— Ai grijă să nu cumva să faci un pas prea mare, fetiţo! mormăie el. Tu şi fantomele tale…

— În curând, nu vor fi mai fi doar simple fantome, murmur. Fantasma pe care am reuşit s-o plăsmuiesc mă face să prind curaj şi strâng din dinţi, dornică de violenţă: Aşteaptă tu numai şi-ai să vezi!

Buzele i se curbează când îmi aude provocarea, dar eu îl privesc drept în ochi, fără teamă.

— Ba nu! Zâmbeşte, apoi se apropie să-mi şoptească în ureche: Iar atunci când o să le fie limpede tuturor cum stă treaba cu tine şi că nu eşti bună de nimic, o să mă bucur nespus să-l privesc pe Enzo cum îţi taie beregata.

Tăişul lui îmi apasă din nou gâtul. Şi parcă văd aievea cum îi întorc pumnalul şi i-l îndrept spre beregata pe care i-o tai încet, încet de tot, de la o ureche la cealaltă, privindu-i sângele şiroind şi ieşindu-i şi pe gură. Imaginea îmi trece prin minte ca fulgerul, lăsându-mă să plutesc într-o clipă de teroare pură şi încântare absolută. Încântarea tatei. *Haide*! *Vreau să te văd încercând*. Poate ar trebui să-i dau lui Teren numele Păianjenului, când voi merge la Turnul Inchiziţiei.

— *Ajunge*! se răsteşte Raffaele.

Vocea lui aspră mă sperie. Nu cred că m-a apărat vreodată cineva cu atâta fermitate.

Păianjenul se dă înapoi, râzând.

— Mă jucam doar, spune el, cu nonşalanţă. N-am făcut nimic.

Tremur. Nu cred că Raffaele a auzit ce mi-a şoptit Păianjenul. *Sper* că nu a văzut imaginea pe care mi-am imaginat-o. Din partea cealaltă a peşterii, Hoaţa-de-Stele îmi aruncă o privire plină de compasiune, apoi se uită la Păianjen şi îşi dă ochii peste cap, arătându-şi dezaprobarea faţă de faptele acestuia.

— Eşti bine? mă întreabă Raffaele. Reuşesc să încuviinţez, iar el oftează: Îmi cer scuze! E doar gelos: nu suportă că Enzo e interesat de tine. S-a considerat mereu cel mai bun luptător al nostru şi nu îi face plăcere că interesul prinţului se îndreaptă, acum, spre tine. Dă-i ceva timp, să se acomodeze!

Îi mulţumesc pe muteşte pentru grijă. Inima îmi tresare într-un mod de-a dreptul stânjenitor la

gândul că Enzo ar putea fi interesat de mine. *De posibilele mele puteri*, mă corectez singură. Cuvintele Păianjenului mi-au rămas în minte, tachinându-mă, şi parcă mai simt încă stafia tăişului său, rece, pe gâtul meu. Oare Enzo chiar mi-ar tăia gâtul dacă nu voi reuşi să îmi strunesc puterile?

Ca la o poruncă, uşile peşterii se deschid larg. Îmi întorc capul în direcţia aceea.

Enzo se întoarce, cu veşmintele sale lungi fluturându-i în urmă. Se opreşte o clipă la intrare, privind tăcut prin peşteră. Apoi, fluieră, chemând-o la el pe Hoaţa-de-Stele.

— A venit timpul, spune el. Cum te simţi azi?

Hoaţa-de-Stele le şopteşte celor doi coioţi să stea pe loc, apoi se grăbeşte spre el, dar se opreşte brusc. Îl priveşte obraznic.

— Binişor, spune ea, făcând o plecăciune rapidă. Ca de obicei.

Un zâmbet trecător îi flutură lui Enzo pe buze:

— Excelent! Hai să mergem atunci! îi spune.

Chipul Hoaţei se luminează, iar mie nu-mi vine deloc greu să cred cuvintele lui Raffaele, cum că ea ar fi atrasă de voioşie. Le face semn celorlalţi. Raffaele se ridică într-o mişcare lină, apoi îmi face un semn.

— Tu poţi să mai rămâi, dacă vrei să exersezi, îmi spune. Ne vom întoarce la noapte.

Şi apoi părăsesc cu toţii peştera, fără un cuvânt. Sunt singura care rămâne. Enzo nici măcar nu se uită la mine.

Îmi dau seama că mi-am ţinut respiraţia de

emoţie, întunecimea începe să se agite înăuntrul meu, iar eu o las să se tot adune. Nu am habar despre ce vorbeau. Cu siguranţă, au plecat într-o altă misiune fără mine.

Asta e şansa mea să mă întâlnesc cu Teren!

Şocul produs de acest gând mă îngrozeşte şi îmi face genunchii să tremure. Săptămâna aproape a trecut. Dacă Pumnalele vor fi plecate o vreme, ocupate cu ce or fi pus la cale, atunci trebuie să profit de acest moment. Privesc iute prin încăpere, temându-mă ca nu cumva vreunul dintre ei să fi rămas în urmă şi să îmi fi auzit gândurile nerostite. Omorârea acelui *malfetto* pe care am văzut-o zilele trecute îmi revine în minte, apoi, imediat, şi ameninţarea Păianjenului.

Dar, imediat după aceea, gândurile mi se îndreaptă spre sora mea.

N-o să fac nimic altceva decât să mă apropii de Turnul Inchiziţiei. *Dacă voi vedea vreun semn care să îmi dea de bănuit*, *o să plec de îndată*. *Nu voi intra*. *Doar*…

Şi în acest punct gândurile mi se topesc, înecate de bătaia puternică a inimii.

Mă ridic în picioare. Vreau să mă mişc. Nu sunt foarte sigură că mă pot controla sau că trupul meu nu a hotărât, cumva, să-mi lase instinctele să preia conducerea. Urc scările şi îmi croiesc drum spre curtea principală. Acolo, arunc o privire spre străzi şi văd că sunt numai voioşie şi sărbătoare. Cerul pare însă întunecat şi ameninţător. Ceva important se va petrece azi în oraş.

Pumnalele au pornit în misiune.

E vremea să pornesc şi eu.

Dă-i unui kenettran aur, şi va face negoţ cu tine.
Dă-i unui kenettran un armăsar pursânge, şi va ucide pentru tine.
Înalta Curte de Justiţie din Beldain,
Documentele Comisiei întemeiate pentru a-i pune sub acuzare pe Maran şi pe părtaşul său

Adelina Amouteru

În clipa în care mă strecor afară din Curtea Fortunata şi intru pe strada principală a oraşului, simt că, de fapt, ceva nu este cum ar trebui să fie.

E drept, drumurile sunt ticsite de oameni în mătăsuri colorate, iar negustorii care vând măşti sunt peste tot, aglomerând străzile şi prezentându-şi marfa de parcă s-ar afla la unul dintre balurile mascate care se ţin primăvara în Dalia. Localnicii râd şi se bucură. Vrejuri înfloriţi de viţă-de-vie se înalţă, deşi şi verzi, în susul pereţilor tuturor clădirilor, iar caii care trag trăsuri şi căruţe vechi îşi croiesc drum în susul şi în josul drumurilor late. Gondolele se înşiruie pe canalele râului, încărcate de pasageri. Un bărbat care împinge un cărucior cu tarte cu fructe cântă o melodie populară, în timp ce o ceată de copii dansează în urma lui. Mirosul de unt şi condimente se amestecă, peste tot, cu duhoarea mulţimii.

Dar nori negri întunecă tăriile. Cerul e chiar mai mohorât decât mai devreme. În aer plutesc o umezeală, o răceală, o linişte tensionată care

contrastează puternic cu steagurile colorate care atârnă de la balcoane şi cu festivităţile de pe străzi. Oamenii zâmbitori, cu măşti, mi se par de-a dreptul ameninţători. De parcă toţi ar şti ce sunt pe cale să fac şi unde merg. Îmi ţin fruntea plecată.

Axa Inchiziţiei a postat rapoarte la fiecare intersecţie principală, cerând oamenilor să dea raportul despre orice *malfetto* care le stârneşte bănuieli. Din instinct, încerc să mă ascund în mijlocul mulţimii, încercând să rămân nevăzută. Toţi par să se îndrepte în aceeaşi direcţie, aşa că-i urmez, pierdută printre orăşenii în veşminte sclipitoare şi măşti strălucitoare. Papucii mei lipăie pe lespezile uşor curbate ale caldarâmului.

Oare ce fel de sărbătoare estenziană o mai fi şi asta? mă întreb, în timp ce străbat o străduţă îngustă, cu viţe care atârnă foarte jos.

— Pentru gloria Cartierului Roşu! Victorie! strigă cineva, în spatele meu, fluturând o bucată de mătase roşie deasupra capului.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că toţi oamenii flutură bucăţi de mătase: roşie, verde, aurie şi albastră.

În depărtare, aproape de port, acoperişul Turnului Inchiziţiei sclipeşte în soare.

Mulţimea mă înghiontеşte din toate părţile. Într-un târziu, reuşesc să îmi croiesc drum printre petrecăreţi şi apoi pe o alee îngustă şi tăcută. Sunt atentă să rămân în umbră. Dacă aş fi ştiut să-mi folosesc puterile, aş fi putut folosi o siluetă întunecată să mă ascund mai bine. Încerc să o chem iar, dar firele rămân departe de atingerea

mea, parcă pentru a-mi face în ciudă.

Când ajung la turn, sunt deja scăldată în sudoare şi tremur din toate încheieturile. Sunt norocoasă, fiindcă în partea asta de oraş par să fie puţini oameni – cu toţii iau parte la sărbătoare. Mă uit spre intrare, unde stau de pază inchizitori, şi încerc să mi-o imaginez pe Violetta înăuntru, dincolo de zidurile de piatră. Şovăi şi stau un pic locului, frângându-mi mâinile.

Dacă Teren nu o are, totuşi, pe Violetta în paza lui? Ce fel de capcană ar putea fi aceasta? Îmi muşc buza, gândindu-mă că totuşi inchizitorul general nu m-a arestat la Curtea Fortunata, dar că m-a ameninţat că o va ucide pe Violetta, dacă nu voi veni. Mă uit atât de mult la turn, că începe să mi se întunece vederea. Apoi, când strada se goleşte de oameni, mă grăbesc, cu paşi uşori, spre intrare.

Inchizitorii de pază mă împiedică să intru.

— Ce vrea să-nsemne asta? mormăie unul din ei, când mă vede.

— Te rog! reuşesc să bâigui, într-o şoaptă răguşită.

Deja mă simt grozav de vulnerabilă aici, în văzul tuturor. Dacă m-ar vedea vreuna dintre Tinerele Elite…

— Mă aflu aici pentru a-l vedea pe maestrul Teren Santoro. Care mă aşteaptă, negreşit, reuşesc să îngaim.

Inchizitorul mă priveşte cu neîncredere, apoi schimbă o privire cu cel de-al doilea inchizitor de la intrare. Clatină din cap spre mine.

— Îi voi trimite de îndată vorbă maestrului Santoro, îmi spune. Până atunci, va trebui să aştepţi aici.

— Nu! strig eu, în grabă, apoi privesc din nou străzile din jur. Simt deja cum sudoarea mi se adună pe frunte: Trebuie să-l văd de îndată! îi explic apoi cu o voce mai joasă, grăbită. Nu pot fi văzută aici! *Te rog*!

Inchizitorul mă împinge, cu o privire mânioasă:

— O să aştepţi aici, se răsteşte, până când…

Cuvintele îi sunt întrerupte când uşa din spatele lui e zgâlţâită, apoi deschisă uşurel. Acolo, stând nepăsător la intrare, cu braţele încrucişate la spate, e Teren însuşi. Pe buzele căruia înfloreşte un zâmbet când mă vede.

— Care-i problema? îi întreabă el pe străjeri.

Inchizitorul care m-a împins se răsuceşte pe călcâie, neliniştit. De pe chip i s-a şters toată mânia. Face o plecăciune iute spre Teren.

— *Signore*, începe el, fătuca asta pretinde c-ar fi venit să vă vadă. Noi…

— Aşa este, îl întrerupe Teren, cu ochii lui spălăciţi aţintiţi asupra mea. Să ştii că te-am privit în timp ce te îndreptai spre turn! îmi mărturiseşte, făcându-mi semn să mă apropii.

Înghit cu greu, căci mi s-a pus un nod în gât, apoi trec repede pe lângă cei doi inchizitori, cu capul plecat. Când păşesc în interiorul Turnului Inchiziţiei, Teren închide uşa în urma mea. Mă liniştesc, dintr-odată, uşurată că nu mai sunt afară, în văzul tuturor.

Apoi mă cutremur, când văd sala mare a

Turnului, decorată cu aceleaşi blănuri, tapiserii şi blazoane circulare, ale soarelui etern, ca şi acelea din turnul în care am fost întemniţată în Dalia.

Teren mă conduce pe un coridor îngust, apoi într-o încăpere cu o masă lungă şi câteva scaune. Trage unul dintre ele pentru mine şi mă îndeamnă să mă aşez. Mă supun, tremurând din toţi rărunchii. Am gâtul uscat. Teren se aşază lângă mine, apoi se sprijină pe spate, într-o postură relaxată.

— Ţi-ai ţinut promisiunea, observă, după o vreme. Să ştii că preţuiesc asta. Mă scuteşte de multe eforturi.

Nu vreau să întreb ce ar fi făcut dacă nu aş fi apărut acum. În schimb, îi întâlnesc privirea.

— Sora mea e în siguranţă? şoptesc.

Teren încuviinţează, dând din cap.

— În siguranţă şi nevătămată. Deocamdată…

— Te rog să îmi îngădui să o văd!

Izbucneşte în râs, uşor, dar voioşia nu i se citeşte şi în priviri, iar gheaţa din ochii lui îmi pătrunde până la os.

— Ce-ar fi dacă, mai întâi şi mai întâi, mi-ai spune ceva ce chiar aş vrea să aflu? ripostează inchizitorul general.

Rămân tăcută, şovăind, căci nu prea ştiu ce să îi spun. Gândurile mi se adună şi mi se învârtejesc în minte, asemenea unui râu învolburat. Cât de puţin îi pot spune ca s-o menţin pe Violetta teafără şi nevătămată? Oare ce l-ar mulţumi? Trag adânc aer în piept, apoi îmi adun tot curajul de care mă simt în stare.

— Nu-ţi voi spune nimic, dacă nu-mi vei dovedi, mai întâi, că e la tine.

Zâmbetul lui Teren se lăţeşte şi mă priveşte cu o căutătură care arată că, dintr-odată, i-a sporit interesul.

— Ca să vezi, una care se târguieşte! murmură el.

Aşteaptă o clipă care mi se pare nespus de lungă, înainte să se sprijine din nou de spătarul scaunului său. Apoi îşi vâră mâna în spaţiul dintre mâneca tunicii şi brasardă, apărătoarea lui pentru braţ din metal.

— Aşa şi credeam că vei fi! îmi spune.

Scoate ceva afară şi îl aruncă pe masă, unde obiectul aterizează cu un zgomot metalic.

Mă uit mai de aproape. E un colier cu safire, pe care Violettei îi face mare plăcere să-l poarte. Dar mai e ceva: legată de lanţul de argint al colierului se vede o şuviţă lungă şi groasă din părul întunecat al surorii mele.

Mi se pune din nou un nod în gât.

— Înainte să începi, spune Teren, întrerupându-mi gândurile, vreau să lămuresc lucrurile aşa cum se cuvine.

Se apleacă în faţă. Simt cum privirea lui parcă mă străpunge, mă sfredeleşte.

— Cuvântul meu are întotdeauna valoare, pentru că mi-l respect cu sfinţenie, aşa că te-aş sfătui să nu-ţi faci un obicei din a mă supune diverselor probe. De asemenea, ar fi bine să vrei şi să reuşeşti să-mi spui întotdeauna adevărul. Am mulţi „ochişori” prin tot oraşul. Dacă o să mă minţi,

voi şti de îndată. Dacă nu mă laşi să aflu ce vreau, îi voi face *rău*. Înţelegi?

E limpede: *o are chiar aici*! îmi dau seama.

Îmi apăs mâinile pe rochie, ca să le fac să nu îmi mai tremure.

— Da, şoptesc.

Nu îndrăznesc să îi mai pun alte întrebări.

— Aşa… Şi-acum, fiindcă se pare că nu ştii de unde să începi, lasă-mă să te ajut cu nişte întrebări. Se sprijină cu coatele pe genunchi şi îşi uneşte palmele: Ce ai făcut împreună cu Tinerele Elite, până acum?

Trag adânc aer în piept. *Trebuie să amân răspunsurile cât de mult pot*.

— M-am odihnit, în cea mai mare parte a timpului, îi răspund. Sunt surprinsă de cât de monotonă îmi e vocea când rostesc aceste cuvinte: Am zăcut fără cunoştinţă multe, multe zile.

— Da, da, fireşte, fireşte. Teren pare aproape plin de compătimire: Doar ai fost rănită destul de grav.

Încuviinţez.

— Nu au încă încredere în mine, mă hotărăsc să îi spun. Poartă… măşti argintii. Nu ştiu cine sunt cu exactitate.

Teren nu e însă uşor de convins.

— Păi, şi-atunci, ce ştii, de fapt?

Înghit în sec. Aerul pare tare greu în jurul meu. Trebuie să-i spun ceva. Parcă prin vis, simt că rostesc apoi cuvintele.

— Uneori, mă vizitează la Curtea Fortunata, şoptesc.

Teren zâmbeşte.

— De acolo acţionează?

— Nu sunt sigură.

Aud cum îmi bate inima în piept de emoţie. Întunericul care-mi tot creşte în piept mă ameţeşte. Mă clatin pe scaun, flămândă de putere. *Aş vrea să fi avut deja puterile lui Enzo*, mă gândesc brusc, iar dorinţa face ambiţia din mine să se reverse. *Aş vrea să fi avut puterea lui de a arde turnul ăsta din temelii*.

— Spune-mi, Adelina, continuă Teren, privindu-mă plin de curiozitate. Ce pun ei la cale?

Cu mare efort, dau la o parte întunericul care creşte şi tot creşte. Nu îmi pot folosi puterile asupra lui. Sunt prea slăbită. În plus, ce ar putea face câteva umbre? Îmi dreg glasul. Ce să îi spun ca să fie cel mai mic rău pe care l-aş putea face?

— Plănuiesc o acţiune care să se desfăşoare în timpul Turnirulului Furtunilor, reuşesc să bâigui. Dar zău că nu am habar ce vor să facă.

Teren îmi rumegă cuvintele. Apoi, bate din palme o dată şi, o clipă mai târziu, un inchizitor deschide uşa.

— *Signore*?

Teren îi face semn să se apropie şi îi şopteşte ceva la ureche. Nu aud ce. Omul îmi aruncă o privire plină de precauţie. Inchizitorul general se trage la o parte.

— Spune-i regelui de îndată, adaugă el.

Celălalt inchizitor face o plecăciune adâncă.

— Prea bine, *signore*! spune şi se grăbeşte să iasă.

— Asta-i tot? mă întreabă Teren.

Chipul blând al lui Raffaele îmi apare în minte şi, împreună cu el, şi sentimentul de vinovăţie. I-am oferit atât de puţin. *Te rog*, *sper să fie suficient*!

— Asta e tot ce ştiu, şoptesc. Am nevoie de timp.

Pentru o clipă care pare să fie o veşnicie, Teren nu reacţionează în niciun fel.

Dar, chiar în clipa când încep să cred că îmi va mai cere şi alte lucruri în timpul vizitei acesteia, se relaxează şi priveşte în altă parte.

— Ai venit azi la mine, spune el. E-un început bun. Îţi mulţumesc pentru informaţii. Şi, pentru că te-ai ţinut de cuvânt, mă voi ţine şi eu. Sora ta e în deplină siguranţă.

Am lacrimi în ochi şi mă ghemuiesc, uşurată.

— Va continua să fie teafără, câtă vreme vei continua să îmi fii pe plac. Ochii îi zboară din nou spre mine: Când ne vom revedea?

— În două săptămâni, spun eu, cu o voce răguşită. Două săptămâni! Când el tace, privesc în jos: Te rog.

Într-un târziu, încuviinţează.

— Fie! Se ridică în picioare: Poţi pleca.

Şi asta e tot.

Teren mă conduce afară din turn, printr-o intrare ascunsă în spatele unei uşi dosnice. Înainte să mă lase să plec, îmi ia mâinile într-ale lui. Se apleacă să mă sărute uşor pe obraz.

— Te-ai descurcat foarte bine, îmi şopteşte. Mă sărută apoi şi pe celălalt obraz: Ţine-o tot aşa!

Apoi mă lasă să plec, iar eu rătăcesc pe străzi, cu picioarele mele care tremură.

Sunt o trădătoare. *Ce am făcut*?

Rătăcesc pe străzi, ameţită, fără să văd mare lucru, de parcă totul ar fi înceţoşat în jur, până când îmi dau seama că m-am întors în locul unde se desfăşoară serbările. Aici, străzile liniştite fac din nou loc zgomotoşilor petrecăreţi şi, înainte să îmi dau bine seama ce se petrece, fac o cotitură şi mă trezesc în mijlocul unei mulţimi care strigă urale. Teama şi extenuarea fac loc curiozităţii. Ce e cu toată agitaţia asta? Nu mă pot întoarce la Curtea Fortunata prin mulţimea asta.

Apoi, cotesc pe altă stradă, împreună cu toţi cei din jurul meu şi pătrundem în cea mai mare piaţă publică pe care am văzut-o vreodată, una care este înconjurată, din trei părţi, de canale. Oamenii se înghesuie prin toate spaţiile rămase libere, căci mai toată piaţa este îngrădită cu funii groase, care nu permit trecerea în anumite zone, iar de jur-mprejur se zăreşte o pistă din pământ gol, pe care o cercetează cu atenţie nişte inchizitori. Un şir de oameni îmbrăcaţi în costume de mătase, care poartă măşti bogat decorate fac paradă de-a lungul pistei: purtători de stindarde şi trompetişti, *arlecchini*, aristocraţi cu valeţii lor. Toţi le fac, zâmbind, cu mâna privitorilor entuziasmaţi. Privirea îmi zboară pe deasupra mulţimii, care pare să se fi împărţit de acum în cete de oameni, fiecare fluturând mătăsuri de o singură culoare: roşii, albastre, verzi sau aurii. Balcoanele care dau spre piaţă sunt, şi ele, înţesate şi fiecare e drapat cu

steaguri colorate, care atârnă spre stradă, contrastând cu cerul întunecat.

O cursă de cai, despre asta trebuie să fie vorba, îmi dau seama. Am mai fost la câteva, în Dalia, deşi niciuna nu mi-a oferit vreodată un spectacol atât de grandios. Privesc în jurul pieţei, căutând un traseu bun înapoi spre Curtea Fortunata. Misiunea de azi a Pumnalelor trebuie să aibă de-a face cu serbarea asta.

Ridic privirea spre balcoane. Acum reuşesc să zăresc şi tronurile regale: se află într-o clădire situată în faţa pistei pentru curse, într-un balcon care oferă o privelişte perfectă, unul care are balustradele de fier decorate cu mătăsuri aurii şi albe. Dar regele şi regina nu sunt încă acolo. Poate că tronurile sunt doar pentru spectacol.

Un tunet profund străbate oraşul.

— Doamnelor şi domnilor! Stimaţi spectatori!

Unul dintre bărbaţii costumaţi de pe pistă îşi ridică braţele spre cer. Este crainicul oficial al cursei. Vocea sa bubuitoare amuţeşte forfota mulţimii. Parada costumelor se opreşte, iar scena se transformă dintr-o babilonie veselă într-o imagine a aşteptării tăcute. Inchizitori stau în picioare de jur-împrejurul pieţei, gata să restabilească ordinea, dacă va fi nevoie. Tunetul se rostogoleşte peste capetele tuturor, ca un avertisment.

— Bine aţi venit la cursele de calificare pentru Estenzia! strigă crainicul.

Se răsuceşte în toată părţile, pentru ca toată lumea să-l poată vedea, apoi se opreşte cu faţa în

direcţia tronurilor goale. Face o plecăciune adâncă, una cu mişcări complicate, studiate, apoi continuă:

— Fie ca, prin intermediul lor, să oferim un tribut Maiestăţilor lor regale şi prosperităţii pe care o vor aduce, negreşit, în Kenettra.

Răspunsul mulţimii la aceste vorbe mă surprinde. Nimeni nu aplaudă, nimeni nu ovaţionează. Se aude doar un murmur nelinişti şi câteva scandări mârâite cu „Trăiască regele!”. În Dalia, oamenii se plângeau doar de rege. Acum şi aici simt din plin aceste resentimente. Parcă mi-l şi imaginez pe Enzo aşezat pe tronul regal, prinţ moştenitor şi conducător de drept. Cât de firesc ar arăta! Câţi dintre aceşti spectatori îi sunt, oare, loiali? Câţi sunt susţinători ai Tinerelor Elite?

Pentru o clipă, îndrăznesc să mă imaginez acolo, sus, în balcon. Simplul gând la o asemenea putere mă face să mă cutremur.

Crainicul îşi întoarce atenţia înapoi spre mulţime.

— Astăzi, veţi alege pentru Estenzia cei mai rapizi călăreţi, spre a-i trimite vara aceasta la Turnirul Furtunilor. Deja au fost aleşi câte trei din fiecare cartier al oraşului nostru. Aşa cum ne cere tradiţia, primii trei clasaţi dintre cei doisprezece se vor califica.

Apoi rânjeşte larg, iar dinţii îi strălucesc, albi sub jumătatea de mască sclipitoare. Îşi duce o mână la ureche, cu un gest exagerat, şi întreabă norodul:

— Ce cartier credeţi că va câştiga?

La auzul întrebării, mulţimea parcă erupe ca un

vulcan, cuprinsă de entuziasm. Fiecare răcneşte numele cartierului său. Mătăsurile colorate se agită furios în aer.

— Aha, aud că măreţul Cartier Roşu! îi tachinează crainicul, făcând să explodeze o nouă rundă de urale, în timp ce toate celelalte trei cartiere urlă din toţi bojocii. Staţi! Staţi! Aud scandându-se „Cartierul Albastru”! Dar Cartierul Verde şi cel Auriu au parte de puternici tretini, de mânji de trei ani. Cine va câştiga? Îşi flutură mâna: Ce ziceţi, să vedem călăreţii?

Mulţimea începe să chiuie. Rămân încremenită locului. *Turnirul Furtunilor*! Despre asta vorbise Raffaele mai devreme. De aceea sunt aici Pumnalele – *aceasta* e misiunea lor. Încearcă să obţină calificarea pentru Turneu pentru unul dintre ei, probabil pentru a avea şansa de a-l ataca pe rege într-un spaţiu public. Mă simt ameţită de şocul produs de înţelegere. *Iar acum*, *eu l-am avertizat pe Teren*!

În mijlocul vacarmului uralelor, primii trei armăsari ies la paradă. Cetăţenii din Cartierul Roşu agită mătăsuri în aer, mângâind crupele cailor cât timp aceştia tropăie printre oameni, spre pistă. Atenţia îmi este abătută. Îmi dau seama, dintr-o singură privire, că armăsarii aceia sunt dintr-o rasă cu mult mai bună decât a acelora pe care mi-i amintesc din grajdurile tatei. Aceştia sunt pursânge din Tărâmul Soarelui, cu gâturi perfect arcuite şi nări care freamătă, cu ochi care încă le strălucesc din cauza temperamentului lor focos pe care caii familiei mele şi l-au pierdut de mult. Îşi

scutură coamele împodobite cu mătase roşie, iar călăreţii, îmbrăcaţi tot în roşu, le fac, încrezători, cu mâna susţinătorilor.

Apoi ies afară călăreţii din Cartierul Verde, călare pe armăsarii lor, iar eu las să-mi scape un icnet, căci sunt surprinsă.

Unul dintre călăreţi este însăşi Hoaţa-de-Stele! Semnul purpuriu de pe faţa ei este vizibil şi proeminent.

— *Signorina* Gemma din nobila familie Salvatore, călare pe gloriosul armăsar Suvenir al lui *messer* Aquino!

Şi crainicul continuă să înşire pomelnicul curselor câştigate în trecut de armăsar, însă eu nu mai ascult deja. Înlemnită în mijlocul mulţimii agitate, îmi dau seama dintr-odată că familia Gemmei trebuie să fie bogată şi puternică, dacă o *malfetto* ca ea are permisiunea să concureze în felul acesta, pe faţă.

Ar trebui să mă întorc la Curtea Fortunata, înainte să mă descopere cineva pe aici. Dar spectacolul e prea atrăgător, iar picioarele îmi rămân ancorate în pământ. Îmi pironesc privirea asupra fetei pe care o cunosc drept Hoaţa-de-Stele.

Prezenţa Gemmei iscă o revoltă în mulţime. Aud strigăte de „*Malfetto*!” scuipate în aer, învălmăşindu-se cu răsunetul huiduielilor, şi, când privesc mai bine, văd oameni care şi-au aplicat însemne false, care fac semne obscene şi o tachinează pe Gemma, cu pete purpurii exagerate pictate pe propriile chipuri. Unul dintre ei chiar

aruncă în ea cu fructe putrede.

— Bastardă ce eşti! urlă el, iar o grimasă plină de cruzime îi schimonoseşte chipul.

Gemma îl ignoră, ţinându-şi capul sus şi trecând mai departe la trap. Alte insulte zboară spre ea din toate părţile.

Până şi o nobilă primeşte asemenea insulte? Îmi muşc obrajii din cauza furiei care mă cuprinde, până când bag de seamă, cu o tresărire, că sunt şi oameni care o apără. Cu înfocare, chiar.

De fapt, o mulţime imensă de susţinători îşi flutură steagurile în aer, în semn de sprijin, majoritatea fiind din Cartierul ei Verde, deşi mai sunt şi unii din altele. Trag adânc aer în piept; pe dată, furia mi se transformă în uimire, apoi în entuziasm. Privesc surprinsă cum Gemma le face semn. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva! Tensiunea dintre susţinătorii Gemmei şi oponenţii lor e atât de mare, încât parcă face până şi aerul să trosnească, şi totul începe să semene a bătălie dintr-un război civil, iar eu trag şi mai adânc aer în piept, de parcă aş inhala puterea pe care o simt plutind în jur. *Nu chiar toată lumea îi urăşte pe* malfetto, aşa îmi dăduse de înţeles Enzo. Singurul meu ochi se îndreaptă neliniştit spre inchizitorii care par pregătiţi să intre oricând în acţiune.

Gemma absoarbe atenţia pe care i-o acordă oamenii. Îşi dă pe spate părul întunecat şi le zâmbeşte larg spectatorilor, concentrându-se asupra acelora care-şi strigă susţinerea. Apoi, sare pe spinarea armăsarului, într-o mişcare elegantă, lină. Îşi recapătă echilibrul, stând pe ambele

picioare, agilă şi micuţă, cu braţele încrucişate la piept, satisfăcută. Gemma face apoi cu mâna şi sare iar jos, în şa, aşa cum se cuvine. Tot timpul, armăsarul ei a rămas perfect calm. Dintre toţi concurenţii de până acum, e singura *malfetto*.

Călăreţii din celelalte două cartiere tropăie şi ei afară, în sfârşit, iar cei doisprezece se aliniază într-un şir deloc drept, la un capăt al pistei. Răcnetele mulţimii au devenit insuportabile.

Gemma îşi mângâie calul pe gât, iar el bate pământul cu copita, nerăbdător.

— Călăreţi, pregătiţi-vă caii! strigă crainicul.

Zgomotul mulţimii se topeşte, pentru o clipă, fiindcă tac cu toţii ca să privească startul.

Crainicul ridică o eşarfă galbenă, strălucitoare, cu o piatră înfăşurată în ea pentru greutate. O aruncă spre cer.

— *Porniţi*! urlă el.

Caii se reped. Mulţimea explodează.

Un nor de praf acoperă pista, în timp ce călăreţii parcurg prima tură. Încerc să văd ceva, şi, în sfârşit, zăresc mătăsurile verzi ale Gemmei în grupul compact. E în ultima jumătate, dar arborează un rânjet care mai-mai că-i despică faţa.

Prima tură… Un călăreţ roşu e în faţă, iar Gemma e a nouă. Mă trezesc susţinând-o în tăcere.

În jurul meu se aud doar strigăte şi urlete, fiecare strigându-şi numele favoritului. Hărmălaia îmi aminteşte de ziua în care ar fi trebuit să fiu arsă pe rug şi simt cum întunericul începe să se adune înăuntrul meu. Raffaele mi-a spus să privesc spaţiul liber, să caut firele de energie în aer.

Caii lovesc, tunător, cu copitele şi trec de curba care e foarte aproape de mine. Gemma are capul dat pe spate şi râde sălbatic, cu părul întunecat răsfirat în urma ei, ca o perdea. Mă concentrez pe spaţiul dintre ea şi ceilalţi călăreţi. Cu coada ochiului, surprind ceva care sclipeşte, dar care dispare iute când încerc să îl privesc direct.

Caii se aruncă din nou pe pistă, apropiindu-se de finalul celei de-a doua ture. Încă una! Gemma e tot a nouă. Apoi, dintr-odată, face o manevră: trage de coama armăsarului, se apropie de gâtul lui şi îi şopteşte ceva. În acelaşi timp, o pală de vânt se rostogoleşte prin piaţă. *Calcă-Vânt*! îmi dau seama.

Probabil că urmăreşte totul dintr-un punct de observaţie aflat pe undeva, pe aproape.

Gemma începe să urce în clasament. Repede. Dintr-a noua ajunge a şaptea, apoi a şasea. A cincea… Dintr-a cincea devine a patra, apoi a treia. Uralele privitorilor din Cartierul Verde ating apogeul. Capul îmi pulsează cu furie. Cu ajutorul lui Calcă-Vânt şi al propriilor puteri, Gemma ajunge treptat pe poziţia a doua. Îmi ţin respiraţia. *Concentrează-te*! Mă uit la Gemma.

Pentru o clipită, mi se pare că văd fire sclipind în aer, într-o mie de culori diferite, mişcându-se şi schimbându-şi poziţiile asemenea firelor unui război de ţesut.

Călăreţii din Cartierul Roşu aflaţi pe prima şi pe cea de-a treia poziţie încearcă să o blocheze, silind-o să rămână înghesuită între ei. Dar Gemma se străduieşte mai tare. Ceilalţi doi cai îşi înalţă,

surprinşi, capetele când praful se ridică, pe neaşteptate, chiar în faţa copitelor lor. Calcă-Vânt trebuie să fi trimis o perdea de vânt spre picioarele lor, trăgându-i înapoi.

Încă un sfert de tură. Calul Gemmei se avântă brusc înainte, direct pe primul loc. Ceilalţi încearcă să o ajungă din urmă, dar e prea târziu. Ea traversează deja linia de sosire. Crainicul agită eşarfa de mătase galbenă, iar strigătele umplu aerul. Cartierul Verde e o mare de mătăsuri dansatoare.

A câştigat!

Nu-mi pot opri un zâmbet de uşurare, chiar dacă pretind că sunt la fel de tristă precum Cartierul Albastru, în mijlocul susţinătorilor căruia mă aflu. Poate că tot ce poate face Teren cu informaţia oferită de mine va fi să trimită mai mulţi inchizitori să stea de pază cât timp se va desfăşura Turnirul Furtunilor. Poate că nu am împiedicat niciunul dintre planurile Pumnalelor. Piaţa e un vacarm de huiduieli. Strigătele furibunde precum „Descalificaţi-o!” şi „*Malfetto!*”, adică acuzaţiile că Gemma ar fi una dintre Tinerele Elite, se aud tot mai tare. Dar nimeni nu se poate împotrivi, fiindcă am văzut-o, cu toţii, cum a câştigat.

Crainicul se apropie de Gemma, care face o plecăciune de acolo de unde se află, stând în echilibru pe spinarea calului său, şi îi înmânează eşarfa galbenă, cu un gest ceremonios. Chiar dacă păstrează o atitudine festivă, îl văd cum se străduieşte să evite orice contact cu ea şi cum îşi trage mâna ca să nu îi poată fi pângărită de

atingerea Hoaţei-de-Stele. Zâmbetul Gemmei nu mai e la fel de sigur – primul semn că o deranjează atitudinea omului, dar ea tot reuşeşte să îşi ridice sus fruntea şi să îşi ascundă neplăcerea în spatele unui rânjet care i se lăţeşte tot mai mult pe faţă. Apoi, crainicul se îndreaptă spre ceilalţi călăreţi, dându-le fiecăruia câte o eşarfă verde. Tradiţia este aceeaşi ca în Dalia: călăreţii învinşi trebuie să poarte, în următoarele trei zile, culoarea învingătorului la braţ, în spirit cavaleresc, drept semn că respectă regulile competiţiei.

— *Signorina* Gemma din nobila familie Salvatore! anunţă crainicul.

— La o parte! La o parte! strigă unul dintre inchizitori din locul unde a stat până atunci, încercând să îngrădească oamenii, dar numai câţiva par dornici să îl asculte.

Grupul celor din Cartierul Verde, îndeosebi, s-a transformat într-o adevărată nebunie de culori şi sunete. Dinspre cetele celorlalte cartiere se aud murmure indignate. Încep să-mi croiesc drum afară din mulţime, pe unde-am venit. Dacă s-au încheiat cursele, trebuie să mă îndrept spre casă, înainte ca absenţa mea să fie remarcată.

— Am spus să vă daţi la o parte! latră de-a dreptul inchizitorul.

Mă opresc în loc. Mai mulţi inchizitori blochează acum ieşirile din piaţă, silindu-mă să mă opresc. Unul îl cheamă deoparte pe crainic şi îi spune ceva ce nu poate fi auzit de mulţime. Spre surprinderea mea, mai cheamă apoi doi inchizitori, care o obligă pe Gemma să se dea jos de pe cal.

Ceilalţi călăreţi care au participat la cursă se îndreaptă, în grabă, spre gloata care începe să freamăte când un inchizitor porneşte călare prin ea până în mijlocul pieţei. Odată ajuns acolo, îşi ridică braţele în aer, cerând, astfel, să se facă linişte.

— Doamnelor şi domnilor, începe el, felicit Cartierul Verde şi pe a lor *malfetto* pentru câştigarea cursei!

Gemma a rămas de una singură în piaţă, dintr-odată nemulţumită de atenţia care i se acordă.

Trebuie să plec! *Chiar acum*, *fără întârziere*! îmi spun.

— Dar am veşti de la palat. Maiestatea sa a decis că niciun *malfetto* nu mai poate fi ales pentru a participa la Turnirul Furtunilor.

De îndată, cetele cartierelor Roşu şi Albastru încep să strige urale, în timp ce susţinătorii lui Verde izbucnesc în strigăte furioase. În piaţă, Gemma rămâne pe pistă, nesigură şi încordată.

Înghit în sec. Mă cuprinde un val de vinovăţie. *Eu sunt de vină pentru toate astea*!

Crainicul, din ce în ce mai uluit, mai schimbă nişte cuvinte cu inchizitorii. Apoi, trece pe la fiecare dintre ceilalţi călăreţi, le ia eşarfele verzi şi, în locul lor, le dă câte una roşie, recunoscând astfel, în mod oficial şi pe muteşte, că, de fapt, cursa a fost câştigată de cel ajuns pe locul al doilea, în urma Gemmei. Cei din Cartierul Verde mugesc de-a dreptul, furioşi la culme. Şi deja oamenii din mulţime încep să se îmbrâncească.

Privirea mea rămâne pironită asupra Gemmei, care e, de acum, singură-singurică în piaţă, uimită

şi neajutorată, şi, pentru o clipă, mă face să îmi amintesc de Violetta. Inchizitorii o ţin acolo, de parcă ar crede că e pe punctul să facă o criză de istericale. Crainicul îi înmânează o eşarfă roşie. Mâinile mele strâng atât de tare mătăsurile pe care le port, încât pot jura că unghiile îmi intră în carne. Firele de energie sclipesc în aer, semne ale fricii care pune, încet-încet, stăpânire pe mulţime, dar şi ale propriei mele frici, care tot creşte. Simt furnicături în vârfurile degetelor care încep să îmi tremure din cauza puterii care tot sporeşte în jur. Prin mulţime, stafia tatei apare şi dispare. Se strecoară printre oameni, având aţintit spre mine zâmbetul lui hain care mă bântuie.

Obrajii Gemmei ard de ruşine. Mulţimea tace dintr-odată. Unul dintre inchizitorii care o ţin îi înfăşoară eşarfa roşie în jurul braţului. Ea îşi muşcă buza, cu privirea pironită în pământ. Inchizitorul răsuceşte eşarfa de trei ori, apoi o strânge cu cruzime. Gemma icneşte, tresărind.

— *Il signore* Barra din Cartierul Roşu! anunţă crainicul, iar noul câştigător îşi ridică braţele în aer.

Ochii Gemmei rămân în pământ.

Pleacă de acolo! mă gândesc dintr-odată, deşi aş vrea să-i strig îndemnul, dorindu-mi ca ea să mă poată auzi. Un milion de fire atârnă în văzduhul de deasupra pieţei.

Pe dată, cineva din mulţime aruncă o piatră spre capul inchizitorului.

Acesta o opreşte cu latul sabiei, înainte să-l poată atinge, şi proiectilul izbeşte metalul, căzând la pământ, fără să vatăme pe nimeni. Ochii

oşteanului cercetează acum mulţimea, căutându-l pe atacator, dar tot ce vede e o mare de chipuri uimite, tăcute şi palide. Mă încordez odată cu mulţimea. În Dalia, să ataci un inchizitor înseamnă să primeşti pedeapsa cu moartea.

Inchizitorul le face un semn însoţitorilor săi. Gemma scoate un strigăt de protest când o silesc să cadă în genunchi. Mulţimea tresare. Chiar şi cei care au insultat-o înainte par şovăielnici acum. Spre ruşinea mea, în piept mi se adună entuziasmul, nu oroarea, iar vârfurile degetelor mă mănâncă de-a dreptul. Întunericul din mine devine o furtună, neagră precum cerul, iar firele de energie se înnoadă strâns cu tensiunea din văzduh şi îmi umplu fiecare cotlon a minţii. Pumnalele se pregătesc de ceva! *Trebuie* să fie pregătiţi să o salveze, nu? Raffaele a spus că puterile Gemmei dispar când e înfricoşată.

— Poate că onoratul public are nevoie de o aducere-aminte mai dură, spune inchizitorul, cu ochii aţintiţi asupra eşarfei care ar trebui să fie simbolul camaraderiei în sport.

Îşi apasă tăişul sabiei pe gâtul Gemmei. Se ivesc vreo câteva picături de sânge.

Unde eşti, *Enzo*?

Nu mai pot rezista. Trebuie să fac iute ceva! Înainte să mă pot abţine, pătrund în mine şi trag de firele de energie din interior. Uşurinţa cu care fac asta mă izbeşte şi mă încântă, totodată. E atât de multă tensiune din care să mă hrănesc peste tot în jurul meu, atât de multă nelinişte şi urâţenie, atât de multe sentimente întunecate! Cuvintele lui

Raffaele îmi trec prin minte, ca un fulger. Mă concentrez, aţintindu-mi întreaga putere asupra firelor de care încep să trag, ştiind prea bine ce doresc să obţin. Şi firişoarele de energie se trag înapoi, protestând, dar le silesc să se supună voinţei mele.

Pe acoperişuri apar siluete întunecate, fantomatice.

Fruntea îmi e acoperită de broboane de sudoare, dar mă silesc să mă concentrez în continuare. Mă zbat să ţin firele, dar sunt atât de multe! Încleştându-mi dinţii, silesc fantomele întunecate să îşi schimbe formele. Şi, pentru prima oară, ele îmi dau ascultare! Siluetele prind forma celor din Societatea Pumnalelor, cu toţii părând îmbrăcaţi în mantii cu glugi negre şi cu măşti argintii pe chipuri, ghemuindu-se cu zecile pe acoperişuri, ca nişte santinele tăcute, negre, proiectate pe cerul tulbure, prevestitor de furtună. Iar eu le fac să rămână acolo. Respiraţia îmi devine tot mai gâfâită. Mă simt de parcă aş fi gonit întruna ceasuri întregi. Unele dintre siluete încep să tremure, abia-abia în stare să îşi păstreze forma. *Rezistă*! îmi poruncesc. Şi ele se domolesc, devin mai solide, parcă. Nu îmi vine să cred cât de reale par!

Inchizitorii îşi ridică privirea spre acoperişuri. Săbiile lor se îndepărtează de Gemma.

— Tinerele Elite! strigă vreo câţiva oameni, arătând spre fantasmele create de mine. Au sosit!

Mulţimea începe să urle de-a dreptul. Caii se sperie. Gemma sare în picioare, cu ochii mari, şi

profită de moment ca să se piardă în gloată. Îmi e aproape imposibil de acum să mă mai opun şuvoiului de întuneric din mine, care a devenit ca un drog, şi mă trezesc acceptându-l, lăsându-l să îmi umple lăuntrul, ca o cernealã.

O, câtă putere pot să am asupra acestui norod becisnic! Cât îmi place!

Dar nu sunt suficient de puternică pentru a face astfel încât iluzia să mai rămână. Dintr-odată, siluetele fantomatice se topesc în neant, de îndată ce le trag înapoi, sub linia acoperişurilor. Îmi croiesc drum cu disperare afară din piaţă, alături de ceilalţi. Izbucnirea bruscă de bravadă e înlocuită acum cu furia împotriva propriei persoane: Enzo va şti, de bună seamă, că m-am aflat aici şi ar putea afla şi care a fost motivul real al ieşirii mele în oraş. *Ar putea afla despre întâlnirea mea cu Teren*, *şi despre ce i-am spus*. Mi se face greaţă, de spaimă. Trebuie să plec de îndată.

Peste tot în jurul meu, oamenii se revarsă din piaţă. Vreo câţiva inchizitori încearcă să blocheze ieşirile, dar suntem prea mulţi, iar ei, prea puţini. Am grijă să stau aproape de zidurile clădirilor, în timp ce oamenii îşi croiesc drum pe lângă mine. În preajma mea totul e o ceaţă de culori, chipuri ascunse de măşti. Şi, de parcă ar pluti deasupra tuturor, se simte aproape teama tuturor. Firele de energie scânteiază în aer.

Apoi, parcă de nicăieri, o săgeată vine zburând din cer şi loveşte un inchizitor în piept. Îl loveşte atât de tare, încât îl răstoarnă de pe cal.

Oamenii din apropierea lui strigă şi fug în toate

direcţiile. O altă săgeată o urmează, apoi o alta. Inchizitorii îşi îndreaptă atenţia spre atacatorii nevăzuţi – şi, când fac asta, oamenii trec, în sfârşit, de ieşirile blocate şi ies din piaţă. Inima îmi bubuie în piept, când văd sânge.

Pumnalele!

Mă împleticesc afară din piaţă, apoi mă îndrept, pe unde am venit, spre Curtea Fortunata, grăbindu-mă, odată cu toţi ceilalţi. În spatele meu, aud cum inchizitorii strigă să se facă ordine, dar şi zgomotele făcute de cătuşe care îmi transmit că ostaşii au început să aresteze oamenii. Mă grăbesc şi mai mult. Energia pulsează în mine, în valuri nemiloase, hrănindu-mă chiar dacă încerc să îmi ignor curentul de putere care îmi curge acum prin vene. În ciuda tuturor celor întâmplate, simt o bucurie stranie.

Tot haosul acesta e creaţia mea!

Când ajung la Curtea Fortunata, sunt scăldată în sudoare. Respir cu mare dificultate. Fac o cotitură spre zidul lateral, care dă într-o străduţă îngustă, urc pe iedera care îl acoperă şi mă ridic peste marginea lui joasă, prăbuşindu-mă înăuntru. Apoi, mă ridic de pe jos, mă scutur de praf şi deschid o poartă lăturalnică, una ce duce spre iatacuri. În sfârşit, ajung la zidul secret. Apăs în locul ştiut, trec de el şi mă grăbesc spre camera mea. *Iată, am reuşit să ajung înaintea celorlalţi! Mă voi duce în cameră şi...*

Dar cineva mă aşteaptă deja la capătul coridorului. Enzo însuşi!

Mă ia prin surprindere să îl descopăr aici. Orice

speranţă că voi scăpa de furia sa dispare când văd expresia de pe chipul lui. Ochii îi sunt aprinşi, iar stacojiul din ei e mai puternic decât de obicei.

— Parcă trebuia să rămâi aici! spune el. Vocea lui e îngrozitor de joasă: De ce-ai plecat brambura prin oraş?

Panica se ridică dinăuntrul meu şi îmi pune un nod în gâtlej.

Ştie! Ştie tot!

Ceva se mişcă în spatele său. Privesc peste umărul prinţului şi o zăresc pe Calcă-Vânt, care nu mai poartă mască. Păianjenul e un pic mai departe, pe coridor, cu braţele încrucişate, sprijinit de un zid. Pare înfumurat şi dornic să mă vadă pedepsită cât mai iute.

— Ha! icneşte el. „Mieluşelul” a-ncurcat-o de dat-asta!

Îmi păstrez toată atenţia concentrată asupra lui Enzo şi încerc să mă gândesc la un răspuns inteligent. Orice, doar să mă protejez.

— Eu… încep. Voiam să ajut…

— Ai pricinuit o revoltă acolo, mă întrerupe Păianjenul. Te-ai oprit vreo clipă să te gândeşti ce s-ar fi putut petrece dacă ţi-ai fi pierdut controlul asupra puterilor tale?

— Am vrut să îi sar în ajutor Gemmei, răspund, cuprinsă, dintr-odată, de furie. Nu voiam să stau cu braţele-ncrucişate, s-aştept s-o văd ucisă!

Buzele Păianjenului se curbează în sus, într-un rânjet.

— Poate c-ar fi timpul să-ţi ţii vorbele ferecate în guriţa aceea drăguţă, unde le e locul!

Vocea îmi devine mieroasă:

— Bagă de seamă! Să nu cumva să mă faci să te rănesc!

Nici măcar nu am habar ce mi-a venit să spun cuvintele astea, la care nu mă gândesc decât după ce mi-au ieşit deja din gură.

Enzo ne face pe amândoi să tăcem, cu un semn din cap.

— Dante! spune el, fără să se obosească măcar să privească peste umăr.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că prinţul tocmai mi-a dezvăluit numele real al Păianjenului.

— Poţi pleca! porunceşte el.

Furia băiatului se transformă în neîncredere: fie pentru că numele i-a fost folosit deschis în faţa mea, fie pentru că a fost trimis de acolo. Sau, poate, din cauza amândurora.

— Vasăzică, o laşi pe fătuca asta să facă tot ce pofteşte? scuipă el. Ar fi putut să ne pună într-un pericol de moarte. Ar fi putut distruge întreaga misiune…

— *Inchiziţia* a fost aceea care ne-a făcut praf toată misiunea, îl întrerupe Enzo. Ochii lui rămân pironiţi asupra mea, şi simt cum un tremur familiar începe să îmi pulseze prin inimă: Poţi pleca! adaugă prinţul. Să nu cumva să mă sileşti să îţi mai spun o dată asta!

Dante mai şovăie o clipă. Apoi, se desprinde de perete.

— Păzeşte-ţi spatele, mieluşico! se răsteşte la mine, apoi pleacă.

Şi Calcă-Vânt îl priveşte îndepărtându-se şi

ridică din umeri, apoi mă priveşte bănuitoare.

— Şi-acum ce facem, Distrugătorule? întreabă ea. Ai vreun plan nou-nouţ pentru Turnirul Furtunilor?

— Nu e nevoie de niciun plan.

— Dar au descalificat-o pe Gemma! se plânge ea. Nu se mai poate apropia de rege şi de regină dacă nu ia parte la întreceri.

Enzo mă priveşte atât de intens, încât mă înroşesc.

— Nu şi dacă o deghizează cineva, răspunde el.

Clipesc, cu gândurile alergându-mi razna, din cauza noilor informaţii primite. Mai întâi, numele real al Păianjenului… Acum, asta! E… *mulţumit* de mine? Îmi permite să iau parte la planurile Pumnalelor?

Aş putea învăţa să o deghizez pe Gemma! mă gândesc. *Aş putea să îl deghizez pe oricare dintre ei*, *astfel încât să poată călări neştiut în timpul turnirului*.

Enzo se apropie, până când e la mai puţin de trei paşi de mine. Căldura care emană dinspre el îmi arde pielea, chiar şi prin haine. Întinde o mână şi atinge agrafa care-mi ţine mantia încheiată la gât. Metalul se încinge pe dată. Când mă uit în jos, văd firele de aţă care ies de acum din material şi care au marginile arse, înnegrite. Teama mea sporeşte şi mi se pune un nod în gât.

— Cred c-o să vrei să te pregăteşti mai repede! mă informează el.

Îmi ţin bărbia ridicată, refuzând să-l las să-mi

ghicească teama.

— Da, de bună seamă!

Tace. O clipă mai târziu, îşi ia mâna de pe agrafa mantiei, iar căldura e absorbită din metalul aflat pe punctul de a se topi, de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Mă mir că nu mi-a ars pielea. Când mă uit din nou la Enzo, remarc o scânteie, bruma unui sentiment cu totul diferit care se ascunde în spatele furiei sale vădite. Ceva de nedesluşit din ochii lui trimite un alt soi de căldură spre mine şi în mine.

— Aşa să fie! răspunde.

Îmi tresare inima.

— Dar te previn, Adelina! Dante are dreptate. Există o limită pe care nu ai voie să o treci niciodată în ceea ce mă priveşte. Mijeşte ochii şi îşi duce mâinile la spate: Niciodată, dar absolut niciodată nu ai voie să îmi pui în pericol Elitele, cu nesăbuinţa ta!

Cuvintele lui mă rănesc, fiindcă mă definesc ca fiind altceva decât ei, separată de ei toţi.

Dar chiar sunt separată de ei toţi. *Pentru că nu sunt decât o spioană*, *o trădătoare*! îmi spun. În plus, dacă lucrurile ar fi mers îngrozitor de prost când mi-am folosit puterile? *Dacă nu aş fi fost acolo*, *celelalte Pumnale ar fi făcut*, *cu siguranţă*, *ceva* s-*o apere pe Hoaţa-de-Stele*, *şi sunt mult mai pricepuţi decât mine la astfel de trebuşoare*. Dacă Gemma ar fi fost rănită cât timp îmi etalam eu talentele, fiindcă, pur şi simplu, nu am habar ce fac? Dacă Inchiziţia ar fi ales să o învinuiască pe ea pentru apariţia fantasmelor de Tinere Elite de pe

acoperişuri?

Dacă m-ar fi văzut Teren acolo?

— Îmi pare nespus de rău, murmur eu, cu ochii în pământ, sperând să nu îmi intuiască toate motivele în glas.

Enzo nu arată în niciun fel că mi-ar accepta scuzele. Privirea lui pare aproape în stare să îmi ardă pielea.

— Aceasta va fi cea din urmă oară când vei mai refuza să îmi dai ascultare, mă informează el, fără nicio urmă de şovăială.

Mă cutremur când îmi dau seama că exact *asta* vrea să spună.

Dacă află despre Teren, *mă va ucide fără să clipească*!

— Mâine, adaugă el, cu vocea dură ca diamantul. Să fii în peşteră, în zori! Să vedem cât de repede poţi învăţa.

Apoi, nu îmi mai aruncă nicio privire, ci se îndepărtează de mine şi porneşte pe coridor.

Calcă-Vânt mai rămâne o clipă în urmă. Mă înghionteşte uşor şi îmi aruncă un zâmbet slab, apoi îmi întinde mâna.

— Eu sunt Lucent, îmi spune.

Îi iau mâna întinsă, nefiind prea sigură ce s-ar cuveni să-i spun. O altă barieră care m-a despărţit până acum de Pumnale a fost doborâtă. Nu ştiu dacă să mă bucur sau să mă las cotropită şi mai mult de sentimentul de vinovăţie.

— Să ştii că aşa îşi arată el recunoştinţa pentru ajutorul tău, adaugă ea, plină de bunăvoinţă, înainte să plece. Felicitări! Mâine te va ajuta el

însuşi să te pregăteşti.

— Tu ai habar cine este *signorina* Gemma?

Teren rămâne adânc plecat în faţa regelui.

— Da, Maiestatea Voastră!

— Îţi dai seama că însuşi baronul Salvatore e tatăl ei?

— Îmi cer scuze prea plecate, Maiestatea Voastră!

— Tu nu eşti decât un netrebnic de inchizitor general neghiob! Nu-mi pot permite să mânii un nobil cum e baronul Salvatore. Şi să ştii că e *furibund*! Nu poţi să le permiţi inchizitorilor tăi să îi ameninţe fiica în public şi să mă umpli, astfel, de ocară, chiar dacă e o *malfetto*, pricepi?

— Dar decretul, Maiestatea Voastră…

Regele scoate un sunet dezgustat.

— Pune-mi decretul în practică, dar *cu discreţie*! Se sprijină de spătarul jilţului: Tinerele Elite au atacat în timpul cursei de calificare pentru Turnirul Furtunilor şi tu încă n-ai prins şi n-ai aruncat în temniţă pe nimeni!

Teren îşi înăbuşă cu greu frustrarea.

— Nu, Maiestate!

— Ar trebui să te arunc *pe tine* însuţi în temniţă.

Teren îşi ţine ochii în podeaua de marmură a sălii tronului. Are dinţii încleştaţi.

— Da, sire! rosteşte inchizitorul general, dar prin minte îi aleargă gânduri tot mai furioase.

Ce idiot de rege! Vrea ca Tinerele Elite să fie

capturate, dar e prea laş să-şi pună în pericol relaţiile politice. E prea laş să se războiască într-adevăr cu toţi acei malfetto.

Teren nu spune însă nimic cu voce tare şi nici nu pomeneşte măcar faptul că inchizitorii săi o ameninţaseră pe *signorina* Gemma dinadins. Nici că aceasta fusese ideea reginei. Că jocul pe care-l joacă e tot mai strâns. Întoarce-i pe nobili împotriva regelui, şi puterea lui va slăbi.

Şi, de îndată ce Adelina ne va furniza toate informaţiile de care avem nevoie...

Lângă rege, Giulietta se apleacă să îi şoptească soţului său ceva la ureche. Sâcâit, enervat, regele îi face semn să-l lase în pace. Teren simte cum îl cuprinde mânia. Giulietta îi aruncă o privire scurtă.

Ai răbdare, Teren! par să spună ochii ei. *Totul se va aranja*.

— Data viitoare când o să mă faci din nou de râs, continuă regele, îţi voi tăia capul.

Teren se înclină şi mai adânc.

— Nu va exista o dată viitoare, Maiestatea Voastră, îl asigură pe monarh, cu voce tare.

Regele pare, totodată, înfumurat şi mulţumit. Nu a priceput dublul înţeles al cuvintelor lui Teren.

Jur credinţi Societăţii Pumnalului. Jur să provoc teamă în inimile celor care conduc pe nedrept Kenettra, să iau, prin moarte, ceea ce ne aparţine, şi să fac apoi puterea Tinerelor Elite cunoscută fiecărui bărbat, fiecărei femei şi fiecărui copil din regat

Dacă îmi voi încălca jurământul, fie ca pumnalul să îmi ia ceea ce i-am luat şi eu pumnalului.

Enzo Valenciano, Jurământul de iniţiere al Societăţii Pumnalului

Adelina Amouteru

În dimineaţa următoare, când merg să mă întâlnesc cu Enzo în peşteră, pe cer se învârtejesc nori negri şi picături imense de ploaie mă stropesc în timp ce străbat în grabă curtea principală, spre intrarea secretă. Mă îndrept în jos pe scări singură, încercând să nu mă gândesc la momentele când am văzut ultima oară o asemenea furtună.

Azi, nu mai sunt deghizată în niciun fel. Sub cerul învolburat de furtună părul meu a căpătat o strălucire gri-albăstruie tare închisă, iar şuviţele îmi sunt strânse bine la spate, cât mai departe de faţă. Genele mele au şi ele o nuanţă mohorâtă. Mi-am lăsat chiar şi masca de porţelan în iatac. Hainele mele sunt simple, din Kenettra, în loc de mătăsurile tamourane: o vestă de un albastru intens, peste o cămaşă albă de in pantaloni negri şi cizme la fel, tivite cu argint. Îmi scutur apa din păr

şi merg mai departe.

Când ajung în peşteră, Enzo mă aşteaptă deja. În rest, nu mai e nimeni, doar spaţiul gol.

Prinţul poartă o tunică de catifea neagră, iar gluga de Pumnal îi e lăsată pe spate, dezvelindu-i părul roşcat. Furia care arsese în privirile lui seara trecută a fost înlocuită de o severitate rece. Nu sunt prea sigură ce se aşteaptă să fac, aşa că mă opresc la câţiva paşi în faţa lui şi îmi plec fruntea o dată, în semn de salut. Aici, singură, mă simt deodată mică; nu mi-am dat seama până acum cât de înalt este, faţă de mine.

— Bună dimineaţa! spun. Aţi cerut să vin, Alteţa Voastră, aşa că iată-mă!

Enzo mă priveşte. Mă întreb dacă va spune ceva despre felul în care mi-am controlat ieri iluziile. Amintirea mă face să mă umflu un pic în pene. Cu siguranţă trebuie să fie şi el mândru de asta, indiferent de felul în care am procedat.

— Vrei o provocare, răspunde el, ca o constatare, după o pauză.

Vocea lui răsună în spaţiul gol.

Ridic bărbia.

— Da.

Mă străduiesc să îi răspund cu cât mai multă fermitate.

O scânteie roşiatică îi apare în ochi.

— Asta te încântă, nu-i aşa? Să simţi teama?

Nu îi dau niciun răspuns. Dar cuvintele lui îmi amintesc de haosul care mă înconjurase la curse, cu o zi în urmă, şi simpla amintire mă face să simt din nou iureşul de putere pură care parcă mi-ar

curge din nou prin vene.

— Ce-ai vrea să înveţi, Adelina? mă întreabă Enzo.

Mă uit la el lung:

— Totul, răspund, surprinsă de calmul meu.

Îşi întinde mâinile înmănuşate. Fuioare de fum i se ridică din ambele palme.

— Bagă de seamă că eu nu sunt Raffaele! mă previne. Adună-ţi puterile, pentru că n-o să te cruţ!

Dintr-odată, două coloane de foc explodează într-o parte şi în alta a corpului meu – şi apoi continuă să ardă mocnit spre tavan şi se grăbesc, ca nişte şerpi lungi, să mă întemniţeze într-un coridor aprins. Mă împleticesc înapoi un pas şi încerc să mă concentrez asupra lui Enzo.

Doar ai făcut asta ieri; *poţi* s-*o faci iar*! Mă încurajez singură şi trag de firele de energie pe care le văd. O siluetă imensă începe să se ridice din pământ.

Dar nu m-am concentrat nici două clipe, că Enzo mă şi atacă. În mâini îi sclipeşte metalul: şi-a scos amândouă pumnalele! Se aruncă spre mine. Concentrarea mi se risipeşte, iar iluzia dispare pe dată. Mă arunc la pământ şi mă rostogolesc din calea lui. Marginile cizmelor mele ating zidul de foc. Tresar din cauza căldurii şi mă dau cu disperare înapoi.

Enzo mă atacă din nou, înainte să pot măcar clipi. Metalul fulgeră prin faţa singurului meu ochi. Ridic o mână, să mă apăr, iar tăişul lui îmi crestează o linie subţire, deloc adâncă, în palmă. Durerea mă străpunge.

El chiar nu are niciun pic de milă! Acesta nu e, nici pe departe, doar un antrenament accelerat, e o lecţie de viaţă.

— Aşteaptă! strig.

— Ridică-te, lupuşor! se răsteşte el.

Căldura focului face să îi sclipească părul stacojiu.

Mă străduiesc să mă ridic. Mâna mea lasă o amprentă însângerată pe pământ. Durerea şi groaza dinăuntrul meu se contopesc, oferindu-mi combustibilul de care am atâta nevoie. Trag de firele de energie, şi de data asta reuşesc să chem un lup din ceaţă neagră, un lup cu ochi aurii şi bot încreţit într-un mârâit. Un lup care se repede să îl atace pe Enzo.

Prinţul trece însă drept prin el, risipindu-l, iar concentrarea mea dispare într-un norişor de fum negru. Firele de energie îmi alunecă printre degete, înapoindu-se în lume. Încerc să le prind din nou, iar norişorul de fum se transformă într-un demon cu glugă. Enzo face o mişcare de forfecare spre mine, cu mâna. Focul îmi izbucneşte în faţă. Îmi pierd echilibrul şi cad, lovindu-mă tare de pământ. Plămânii mei se străduiesc să tragă aer în piept.

Veşmintele întunecate ale lui Enzo se opresc chiar lângă mine. Ridic privirea şi îi întâlnesc expresia rece, nemilostivă.

— Din nou! îmi porunceşte.

Îmi amintesc cuvintele lui Dante, însă nu întocmai, iar vocea lui seamănă, în mintea mea, cu a tatei. *Nu vei fi niciodată în stare să îţi controlezi*

puterile. Oare un amestec haotic de siluete negre şi forme care seamănă cu tot soiul de creaturi e tot ce pot face să apară? Teama şi furia mă potopesc din nou. Mă ridic în picioare. Las deoparte orice urmă de prefăcătorie de acum şi mă apuc să caut orbeşte în beznă, apoi îmi ridic mâinile deasupra capului.

Enzo mă atacă din nou, înainte să mă pot concentra cât de cât. Pumnalele lui reflectă lumina focului. O altă tăietură, de data asta doar o ciupitură pe braţ însă. Înţepătura îmi înfloreşte în carne şi mă face să văd stele verzi de durere. Mă aplec şi mă feresc, lipsită de demnitate, din calea lui. Teama îmi înceţoşează mintea – firele de energie sunt acolo, fire sclipitoare care plutesc înăuntrul şi în jurul meu –, dar nu mă pot concentra îndeajuns, încât să le apuc.

Încerc din nou. În aer apar alte siluete fantomatice. Însă, din nou, îmi pierd concentrarea. Asaltul lui Enzo e neînduplecat şi neobosit: un haos de mişcări care se întrepătrund parcă. Mă loveşte de fiecare dată când încerc să mă ridic. Părul mi se desface din cocul strâns cu grijă şi mi se lipeşte de faţă.

— Din nou! îmi porunceşte Enzo, ori de câte ori cad.

Din nou!

Din nou!

Din nou…

Încerc, chiar încerc din toate puterile mele. Dar, de fiecare dată, dau greş.

În sfârşit, strig şi mă feresc de tăişul

pumnalelor lui, apoi mă întorc şi fug pe coridorul de foc. Am mintea împrăştiată. Renunţ să îmi mai chem energia. În faţa mea, văd intrarea în peşteră, cu uşile închise. Înainte să le pot ajunge, însă, un zid de foc se ridică dinaintea mea. Acum sunt blocată din trei părţi de flăcări. Mă răsucesc şi îl văd pe Enzo venind cu paşi mari spre mine, cu veşmintele fluturându-i, cu chipul transformat, devenit un adevărat portret al cruzimii, al lipsei de îndurare. Dogoarea focului care mă înconjoară îmi arde mânecile, înnegrindu-le. Mă ghemuiesc, tremurând îngrozită. Nu mă pot concentra îndeajuns. Nu pot să fac nimic. Mă opreşte de fiecare dată. Cum să învăţ, dacă nu am nicio şansă să mă concentrez?

Dar, fireşte, îmi dă o lecţie!

Acesta nu e un joc nevinovat! *E cruda realitate*!

Şi, când voi fi în toiul luptei, cu adevăraţii mei vrăjmaşi, tot aşa va fi. Scâncesc, îmi închid singurul ochi, mă ghemuiesc mai strâns şi încerc să mă fac mică, mică de tot în faţa coloanelor de foc care ard mocnit în jurul meu. Lacrimile îmi curg în voie pe faţă.

Simt că lângă mine e cineva. Îmi deschid ochiul şi îl văd pe Enzo, care stă în faţa mea, cu un genunchi proptit în pământ, studiindu-mi chipul scăldat în lacrimi cu o privire în care se citeşte cea mai cruntă dezamăgire. Privirea lui îmi provoacă, fără voie, cea mai mare suferinţă.

— O, cât de uşor te frângi! spune el, dispreţuitor. Nu eşti pregătită, de fapt!

Şi, după ce spune aceste cuvinte, coloanele de foc dispar, iar el se ridică şi trece pe lângă mine, atingându-mă, în treacăt, cu veşmintele lui.

Sunt singură pe pământul peşterii, chircită, incapabilă să-mi mai controlez lacrimile care îmi curg şiroaie. Şuviţe de păr îmi brăzdează faţa.

Nu! Nu-i adevărat! Nu mă frâng uşor. Nu mă voi frânge niciodată!

Voi găsi o cale pentru a ieşi din toate încurcăturile în care m-am vârât de una singură – voi găsi o cale să mă desfac din ghearele Inchiziţiei şi voi găsi negreşit o cale să fiu liberă. Cu adevărat liberă. Privesc spre silueta lui, care se îndepărtează, printr-un văl de furie înlăcrimată. Mânia mă potopeşte, strecurându-şi întunecimea în pieptul meu, până când simt că se revarsă din fiecare fibră a trupului meu. Fiecare fir de energie e tras cu atâta putere, încât mă tem că se va rupe. Puterea mea începe să crească şi să tot crească. Şi cu coada ochiului văd cum părul mi se transformă într-un argintiu-strălucitor. Tremur şi îmi apăs mâinile în ţărână, apoi scormonesc în ea, iar durerea îmi săgetează degetul care mi-a fost rupt cândva, demult, tare demult.

Frânghii negre, urâte, încep să se târască de-a lungul pământului. Devin zeci, apoi sute, milioane şi milioane de frânghii, până când umplu podeaua şi prind să se urce pe pereţi. Printre ele picură sânge, imitând firicelele roşii din palma mea rănită. O umbră enormă mă acoperă de acum. Nu trebuie să ridic privirea ca să ştiu ce am creat: aripi negre, atât de mari, încât par să umple întreaga peşteră,

crescând din spatele meu ca o pereche de membre-fantomă. Un sâsâit grav umple totul, iar ecoul reverberează din pereţi.

Enzo se opreşte să se uite la mine, iar privirea încă îi mai este neîndurătoare. Îi zâmbesc. Aripile mele imense se sparg într-un milion de bucăţi, şi fiecare se transformă într-un ciob de sticlă neagră. Apoi le trimit pe toate, învârtindu-se, spre el. Trec prin prinţ, lovesc peretele şi erup într-o explozie sclipitoare.

Enzo nu tresare, dar *clipeşte*. Cioburile au părut îndeajuns de reale, încât să îl facă să reacţioneze. Îşi duce mâinile la spate şi mă priveşte:

— Aşa e mult mai bine! mă încurajează.

Se îndreaptă din nou spre mine. Oriunde calcă, frânghiile negre de pe pământ se strecoară în sus, devenind mâini scheletice, care încearcă să-l apuce de picioare. Mă îmbăt, cuprinsă de extaz, la vederea milioanele de fire care scânteiază sub ochii mei, gata să-mi asculte poruncile.

— Încearcă să împleteşti toate aceste fire, îmi porunceşte Enzo, în timp ce se apropie.

În spatele lui apar flăcări. Mă ridic în picioare şi mă îndepărtez de el, până când spatele îmi atinge peretele.

— Haide! mă îndeamnă din nou. Fă ceva pentru mine care să fie mai mult decât o simplă siluetă întunecată! Fă-mi ceva… *colorat*!

Încă înecându-mă de furie şi frică, înşfac toate frânghiile pe care le văd şi le împletesc, pictând ce-mi apare în minte. Şi, chiar aşa, încet, dureros, o

nouă creaţie îşi face apariţia în faţa mea. Enzo aproape că m-a ajuns. Între noi, pictez ceva roşu, atât de stacojiu, încât mă orbeşte. Roşul se transformă în petale, fiecare suprapusă peste cealaltă, toate, acoperite cu stropi de rouă întunecaţi. Dedesubt se încolăcesc tulpini verzi, pline de spini. Enzo se opreşte în faţa fantasmei plutitoare. O priveşte o clipă, apoi se întinde să o atingă. Trag de firele din aer. Pe mănuşi îi apar picături de sânge, picurând din palmele lui pe jos, imitându-mi sângele de pe mâna rănită de el. Îmi amintesc de ziua în care mi-am închis palma în jurul spinilor de trandafiri din grădina tatei.

Învăţ să imit, să mă inspir din realitate.

Enzo păşeşte înainte. Trece prin fantasma trandafirilor, apoi se opreşte la vreo doi paşi de mine. Sângele îi dispare de pe mănuşi. Îl privesc, sfidătoare. Îmi păstrez inima deschisă, bucurându-mă de şuvoiul de emoţii negative care mă umplu până la refuz. Căldura focului său îmi înroşeşte obrajii.

Enzo încuviinţează.

— Foarte bine, murmură.

Pentru prima dată, pare, cu adevărat, impresionat.

— *Chiar* sunt gata! îi răspund, furioasă. Spre nemulţumirea mea, lacrimile încă îmi mai şiroiesc pe faţă: Nu mă tem de tine, aşa să ştii! Şi, dacă-mi vei oferi şansa, îţi pot arăta de ce sunt capabilă.

Enzo se mulţumeşte să mă privească. Îi cercetez ochii, zărind din nou expresia aceea ciudată, ascunsă de trăsăturile lui reci, acel ceva

de nedesluşit, acel ceva care e mai mult decât simpla dorinţă de a-mi exploata puterile. Ceva care pare… familiar. Ne uităm unul la altul multă vreme. Într-un târziu, îmi şterge cu blândeţe o lacrimă.

— Nu plânge! îmi spune, cu fermitate. Eşti cu mult mai puternică decât crezi!

Demult de tot, demult de tot, pe când lumea era tânără, zeii şi zeiţele au dat naştere îngerilor: Bucuria şi Lăcomia, Frumuseţea, Compasiunea şi Suferinţa, Frica şi Furia, scânteile omenirii. Să simţi emoţii înseamnă, aşadar, să fii o fiinţă umană, să fii copilul zeilor.

Autori diverşi, Naşterea îngerilor

Adelina Amouteru

În sfârşit, furtuna se linişteşte, lăsând în urma ei o Estenzia devastată: ţigle de acoperiş rupte, temple inundate, vase naufragiate, morţi şi muribunzi. Unii se înghesuie în temple, în timp ce alţii se adună în pieţele oraşului. Cea mai mare dintre aceste adunări este condusă de însuşi inchizitorul general, de Teren Santoro. Pot vedea totul din balcoanele Curţii Fortunata.

— Am lăsat o *malfetto* să câştige cursa de calificare! strigă el. Şi priviţi cum ne-au pedepsit zeii. Sunt furioşi pe pocitaniile cărora le permitem să trăiască printre noi.

Oamenii ascultă într-o tăcere sumbră. Alţii încep să strige alături de el, ridicându-şi pumnii în aer, în semn de răspuns, în spatele lui Teren se zăresc trei tineri *malfetto*. Unul dintre ei abia-abia a depăşit vârsta copilăriei. Probabil că i-a scos din ghetourile oraşului. Sunt legaţi împreună de un rug ridicat în centrul pieţei şi au căluşuri în gură. Picioarele nu li se văd din grămada de lemne. Doi preoţi îi flanchează, aprobând, prin tăcerea lor, tot

ce se petrece.

Teren ridică torţa în mâini. Lumina flăcărilor îi colorează irişii palizi într-o nuanţă portocalie.

— Aceşti *malfetto* sunt acuzaţi că ar fi Tinere Elite, că s-ar fi aflat printre aceia care i-au atacat pe inchizitori, în timpul cursei. Inchiziţia i-a găsit vinovaţi. Este de datoria noastră să îi trimitem înapoi în lumea de dincolo, ca să ne menţinem oraşul în siguranţă.

Aruncă torţa în grămada de lemne. Cei trei *malfetto* dispar în spatele perdelei de foc, ţipând cât îi ţine gura.

— Începând de astăzi, strigă Teren, peste trosnetul flăcărilor, toate familiile de *malfetto* şi toate prăvăliile care le aparţin acestora vor plăti dări duble către coroană, ca daune pentru ghinionul pe care îl fac să se pogoare asupra societăţii noastre. Dacă vor refuza, vom considera că acesta reprezintă un motiv suficient şi întemeiat pentru a bănui că ar colabora cu Tinerele Elite. Iar răufăcătorii vor fi arestaţi pe dată.

Nu pot vedea Pumnalele de aici, dar ştiu că privesc, cu toţii, această execuţie de pe acoperişuri. Ştiu că, în această clipă chiar, Dante îşi pune o săgeată în arc, pregătindu-se să curme suferinţa celor trei *malfetto*. Încerc să nu mă gândesc de ce nu riscă să îi salveze cu adevărat.

În ziua următoare, o mulţime furioasă distruge prăvălioara unei familii de *malfetto*. Cioburile vitrinei sparte se împrăştie peste tot pe stradă.

Pregătirea mea se desfăşoară tot mai repede.

Enzo mă ia sub tutela lui şi începe să vină la

curte seara târziu sau dimineaţa devreme. Doar atunci când Gemma îmi şopteşte asta, aflu că Enzo nu a mai pregătit aşa pe nimeni niciodată. Cuvintele ei au menirea să mă încurajeze, dar tot ce pot face eu, una, după ce mi le spune este să nu mai pun geană pe geană noapte de noapte, îngrozită fiindcă se apropie clipa în care va trebui să-l revăd pe Teren.

Ca să mă ajute să îmi perfecţionez iluziile, Enzo îl cheamă pe Michel, Arhitectul.

— Dar e cu totul şi cu totul ridicol! spune Michel, în timpul primului nostru antrenament împreună. Are ochi de pictor, ceea ce îl face să îmi critice fără încetare plăsmuirile: Asta numeşti tu trandafir? Umbrele sunt dispuse greşit. Petalele sunt prea groase, iar textura prea aspră. Unde este esenţa trandafirului? Unde-i atingerea delicată a vieţii?

Michel mă sileşte să creez fantasme mititele, cât de mici îmi stă în putinţă. Asta mă ajută să mă concentrez fără să-mi epuizez energia, obligându-mă, totodată, să fiu atentă la toate, până şi la cele mai mici detalii, chiar şi la acelea pe care nu le iau în seamă de obicei. Învăţ să creez iluziile, fantomele unor floricele, ale unor chei sau pene, dar şi textura unei aşchii de lemn sau modul în care se încreţeşte pielea la articulaţia unui deget. Arhitectul îmi aminteşte că, dacă vreau să imit un obiect real, trebuie să gândesc ca un pictor: o piatră netedă nu e deloc netedă, ci acoperită de mici imperfecţiuni; albul nu e, nicidecum, de un alb pur, ci o combinaţie de nuanţe diferite de galben,

de mov, de cenuşiu şi de albastru; culoarea pielii se schimbă în funcţie de felul în care bate lumina; un chip nu e niciodată perfect nemişcat, ci făcut din mici mişcări nesfârşite şi de neperceput la care nu ne gândim niciodată prea mult. Chipurile sunt cele mai dificile. Dacă fac până şi cea mai mică greşeală, faţa va arăta nefiresc, ciudat, într-un cuvânt, fals. Să trezeşti o scânteie de viaţă în ochii unei persoane pare aproape imposibil.

Cuvintele lui Michel parcă le-ar imita pe ale lui Raffaele. Învăţ *să văd*. Să văd cu adevărat. Încep să remarc toate lucrurile care nu erau acolo înainte. Odată cu asta apare alt gând: dacă îmi voi putea controla puterile, poate că, data viitoare când va trebui să îl vizitez, îl voi putea înfrunta pe Teren şi cu altceva, nu doar cu nişte informaţii trădătoare. Poate că data viitoare chiar îl voi putea ataca. Acest gând mă animă cu o intensitate febrilă.

Îmi petrec fiecare clipă exersând. Uneori, mă pregătesc singură, iar alte ori îl privesc pe Enzo cum se duelează cu Lucent şi Dante. Din când în când, Gemma mă ia deoparte şi lucrează cu mine în timpul duelurilor acestora. Gemma este aceea care mă învaţă cum să îmi liniştesc mintea pentru a desluşi mai bine minţile celor din jurul meu.

— Tu de ce nu te duelezi cu ei? o întreb.

Astăzi are cu ea o pisică, una mare şi sălbatică, şi care scoate un adevărat mârâit grav.

Gemma îmi zâmbeşte, apoi priveşte pisica. Aceasta se desprinde de picioarele ei şi vine spre mine. Mă feresc de privirea ei sălbatică, însă îşi

freacă fruntea de piciorul meu şi mi se aşază la picioare.

— Eu nu sunt o luptătoare, îmi răspunde Gemma, încrucişându-şi braţele la piept. Tata crede că am mâini frumoase şi nu vrea să mi le stric, în caz că-mi voi găsi un pretendent cumsecade.

Îşi ridică mâinile, pentru a-şi sublinia vorbele şi, într-adevăr, acestea sunt deosebit de fine şi delicate. Pentru o clipă, uit cu totul că Gemma, spre deosebire de Lucent şi de fostul soldat Dante, este o adevărată *signorina* cu sânge albastru. E singurul lucru care a salvat-o de furia Inchiziţiei, după păţania de la cursa de cai. Simt şi un fior de gelozie, fiindcă pare să aibă o familie bună, care o încurajează şi o sprijină. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că pot exista şi oameni care chiar îşi iubesc copiii *malfetto*.

Pisica de la picioarele mele mă scuipă înainte să se întoarcă la Gemma. *Ce făptură idioată*! mă gândesc cu ciudă. O privesc pe Gemma.

— De ce ai mereu diverse animale cu tine? o întreb.

— Pentru că mă urmează. Uneori mi-e atât de uşor să creez o legătură cu anumite animale, încât aproape că o fac accidental. Acesta de aici m-a urmărit tot drumul de la *villa* tatei, îmi spune şi scarpină cu tandreţe capul pisicii, care, în semn de răspuns, începe să toarcă: Nu va rămâne pentru totdeauna cu mine, fireşte, dar mă voi bucura de compania sa până atunci.

Îmi concentrez din nou atenţia asupra duelului.

Privim lupta o vreme, până când Gemma îşi drege glasul, aşa că mă uit din nou la ea. De data asta, expresia lipsită de griji de pe chipul ei a fost înlocuită de una serioasă.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată pentru ce ai făcut atunci, la curse, îmi spune. A fost ceva cu totul nechibzuit, curajos şi uimitor. Şi tata, şi eu îţi suntem recunoscători.

După cum vorbeşte despre el, tatăl său trebuie să fie unul dintre binefăcătorii Pumnalelor. Cuvintele ei blânde îmi încălzesc inima, iar eu mă trezesc că îi zâmbesc, la rândul meu. Întunecimea dinăuntrul meu scade, parcă, pentru o clipă.

— Mă bucur nespus că am putut fi de ajutor, îi răspund. Păreai cam nefericită acolo.

Gemma strâmbă din nas.

— Nu a fost chiar momentul meu de glorie!

Apoi, râde. E un sunet care pare luminos aproape, al cuiva care este iubit. În ciuda tuturor, nu mă pot abţine să nu râd şi eu împreună cu ea.

*

— Te-ai ataşat de Gemma, nu-i aşa? mă întreabă Raffaele în ziua următoare, în timp ce ne plimbăm împreună prin catacombe.

Astăzi, părul îi e prins în creştet, într-un coc care are forma unui nod elegant şi care-i expune gâtul subţire. Poartă o robă albastră, tivită cu fire de argint. Pot vedea doar acea parte din el care e luminată de felinar şi asta mă nelinişteşte, făcându-mă să simt că bezna încearcă să ne

înghită.

— E tare uşor să o placi, spun eu, după o vreme.

Nu-mi place s-o recunosc însă. Nu ar trebui să mă apropii de niciunul dintre Pumnale.

Raffaele se întoarce spre mine şi îmi zâmbeşte, apoi îşi întoarce privirea.

— Tunelele se ramifică din nou aici. Vezi? spune şi se opreşte, ridicând felinarul, iar eu văd cum drumul dinaintea noastră se bifurcă.

De-a lungul pereţilor sunt aliniate şiruri nesfârşite de urne. Raffaele alege drumul din dreapta.

— Acum mergem pe sub Piaţa Celor Douăsprezece Zeităţi, cea mai mare piaţă a oraşului, mă informează el. Dacă o să asculţi cu atenţie, vei putea să auzi zarva. Nu suntem la o adâncime prea mare.

Ne oprim amândoi să ascultăm, şi, într-adevăr, aud, după o vreme, zgomotele slabe ale negustorilor care îşi laudă mărfurile: ciorapi şi dulciuri, pudră pentru curăţarea dinţilor şi pungi cu nuci prăjite trase în miere. Încuviinţez. În ultima vreme, tot timpul pe care l-am petrecut cu Raffaele a fost dedicat descoperirii catacombelor. S-a dovedit că principala peşteră subterană e conectată la un adevărat labirint mai larg de tunele. Mult, mult mai larg.

Mergem mai departe, trecând de o întretăiere după alta, printr-un adevărat fagure de alei tăcute, care există în paralel cu lumea agitată de la suprafaţă. Privesc modul în care frescele de pe

pereţi se schimbă odată cu trecerea epocilor. Simt că pereţii se închid în jurul meu, gata să mă îngroape laolaltă cu cenuşa generaţiilor din trecut. Fără ajutorul lui Raffaele, ştiu cu siguranţă că aş muri aici, pierdută în labirint.

— Drumul acesta duce spre o uşă ascunsă sub temple, spune Raffaele când trecem de o altă intersecţie. Drumul opus te va duce spre *villa* de la miazănoapte a lui Enzo, continuă şi face semn spre tunelul întunecat din faţă. A existat chiar şi un drum care trecea pe sub Turnul Inchiziţiei, dar a fost blocat acum nişte decenii bune.

Când pomeneşte de turn, rămân tăcută. Raffaele îmi observă stinghereala. Mergem prin întuneric multă vreme, fără să mai spunem nimic.

Într-un târziu, ne oprim într-o fundătură. Raffaele îşi trece degetele peste marginea zidului. Găseşte o adâncitură în piatră şi o împinge cu putere. Peretele se dă în lături lent şi lumina pătrunde înăuntru. Mă încrunt.

— Iar acesta, îşi continuă Raffaele lecţia, luându-mă de mână, este drumul meu favorit.

Trecem de peretele care s-a dat la o parte şi ne trezim în faţa intrării într-un tunel unde trepte străvechi de piatră coboară direct în apa canalelor, un loc ascuns şi liniştit care dă spre portul principal şi spre plaja Mării Soarelui. Gondole îndepărtate alunecă pe apa aurie.

Pentru o clipă, uit de toate necazurile.

— E minunat!

Raffaele se aşază pe o treaptă, chiar deasupra apei, iar eu îl imit. Pentru o vreme, nu spunem

nimic, ci doar ascultăm apa care se loveşte uşor de piatră.

— Vii adesea aici? îl întreb după un timp.

Face semn din cap că da. Ochii lui bicolori se concentrează asupra unui doc din depărtare, unde se înalţă silueta înceţoşată a palatului. Genele lui lungi sunt conturate de lumină.

— În zilele liniştite, mă ajută să mă gândesc.

Rămânem aşezaţi, în tăcere. Din depărtare, cântecele gondolierilor plutesc spre noi. Mă trezesc fredonând odată cu ei, iar cântecul de leagăn al mamei îmi vine instinctiv pe buze.

Raffaele mă priveşte cu un zâmbet mititel, iar în ochi i se citeşte interesul.

— Cânţi adeseori melodia asta, spune el după o clipă. *Cântecul de leagăn al Fecioarei Râului*... Îl cunosc. E tare frumos!

— Mi-l cânta mama când eram mititică.

— Îmi place atât de mult când cânţi! Îţi domoleşte energia.

Mă opresc, stânjenită. Probabil că mi-a simţit neliniştea profundă care mi-a tot sporit în ultimele zile şi care e stârnită de faptul că se apropie următoarea mea întâlnire cu Teren.

— Nu mă prea pricep şi nici nu am vocea ei.

Aproape că mă trezesc povestindu-i despre sora mea, pentru că vocea Violettei seamănă cu a mamei, dar apoi îmi amintesc unde se află acum surioara mea, aşa că îmi înghit cuvintele.

De data asta, Raffaele nu mai face niciun comentariu despre energia mea. Poate crede că gândul la mama mă întristează.

— Poţi să-l cânţi pentru mine? îl întreb, ca să schimb subiectul. Nu te-am auzit niciodată.

Îşi înclină capul spre mine în felul acela care mă face întotdeauna să roşesc. Atracţia mea faţă de pasiune se trezeşte la viaţă imediat. Ochii lui se îndreaptă spre apă. Fredonează puţin, apoi cântă primele versuri ale melodiei. Sunt fermecată de sunetul vocii lui, de blândeţea melodiei, de felul în care versurile plutesc în aer, limpezi, uşoare şi pline de dor. Când îl cânt eu, cântecul e format din note separate, dar, când îl cântă el, notele devin *muzică*. Parcă o aud pe mama în versurile acelea. Îmi aduc aminte de o după-amiază călduroasă petrecută în grădina noastră scăldată în soare, una când mama a dansat cu mine pe această melodie. Când m-a prins, la sfârşit, m-am întors spre ea să o îmbrăţişez şi m-am ascuns între faldurile rochiei.

Mamă! am strigat-o. *Vei fi tare tristă când o să cresc*?

Mama s-a aplecat şi m-a mângâiat pe faţă. Obrajii îi erau umezi de lacrimi. *Da*, *draga mea*, a răspuns. *Voi fi nespus de tristă*.

Melodia ia sfârşit, iar Raffaele lasă ultima notă să plutească, să se stingă în aer. Mă priveşte apoi. Îmi dau seama că am ochii plini de lacrimi şi mă grăbesc să le şterg.

— Îţi mulţumesc! şoptesc eu.

— Cu plăcere! îmi răspunde şi îmi zâmbeşte, la rândul lui, iar în ochi i se citeşte o afecţiune autentică.

Pentru o clipă, simt ceva ce nu am mai simţit în afara Societăţii Pumnalului. Ceva ce descopăr

abia acum, înconjurată de aceşti tineri străini care îmi amintesc totuşi atât de mult de mine însămi. Simt… bunătate. Una necondiţionată.

Îmi pot imagina cum ar fi viaţa mea aici, în mijlocul lor, ca una dintre ei.

Însă e tare periculos să gândesc aşa. Cum să le fiu prietenă, când eu fac ceea ce fac? Cu cât mă voi apropia mai mult de ei, cu atât îmi va fi mai dificil data viitoare, când Teren se va aştepta să îi ofer ceea ce i-am promis. Dar, cu cât inchizitorul general stă mai mult timp departe de mine şi cu cât eu însămi devin mai puternică, tot cu atât sunt şi mai îndrăzneaţă.

Privesc mai departe peisajul cu Raffaele, dar capul mi se învârte din cauza gândurilor.

Trebuie să găsesc o cale de scăpare, *trebuie să dau de Violetta*, *fără să îi mai ofer lui Teren informaţiile pe care le vrea*!

Şi singura cale este să-mi fac curaj să le spun Pumnalelor tot adevărul.

*

Lecţiile lui Raffaele au menirea de a stârni în mine pasiunea blândă, domolită, dar nimic din ceea ce fac cu niciunul dintre Pumnale nu e, nici pe departe, asemenea antrenamentelor cu Enzo.

Enzo îmi pune la încercare emoţiile, cu brutalitate. Mă învaţă cum să creez o fantasmă a focului nespus de convingătoare, îmi arată cum scânteiază o flacără, cum i se schimbă culoarea din roşu în auriu şi din albastru în alb. Iar eu ţes şi ţes,

şi tot ţes, până când sunt complet istovită.

— Loviturile tale nu au o ţintă clară, nu te concentrezi când le tragi, se răsteşte într-o seară, în timp ce mă învaţă principiile duelului cu o sabie de lemn. Adună-ţi toată puterea şi fii atentă!

Loviturile săbiilor noastre răsună în peştera pustie. Îmi aruncă arma din mână cu o mişcare pe care o face, parcă, fără pic de efort. Apoi, o prinde în aer şi mi-o azvârle înapoi. Mă străduiesc să o prind, dar vederea mea slabă mă face să ratez. Lemnul mă izbeşte peste mână. Tresar. La ora asta, tot ce mai vreau e să merg la culcare.

— Scuzele mele, Alteţa Voastră! răspund, ignorându-mi durerea.

Fir-ar el blestemat s-ajungă-n lumea de dincolo! Întotdeauna mă atacă numai dinspre partea mea slabă, aceea dinspre ochiul lipsă. Ştiu că încearcă să mă înfurie ca să-mi sporească puterea, dar nu îmi pasă.

— Sunt fiica unui negustor! ripostez. Nu am fost învăţată să mă duelez!

— Dar nici nu te duelezi! Nu faci decât să deprinzi mişcările de apărare elementare. Tinerele Elite au nenumăraţi duşmani! spune Enzo şi arată cu sabia spre mine. Din nou!

Atac. Chem silueta întunecată a unui lup şi o asmut asupra lui, sperând să-l fac să-şi piardă echilibrul. Nu izbutesc însă. Se fereşte cu uşurinţă, apoi atacă, la rândul lui, şi ne izbim de vreo două ori, până ce aproape ne lipim de peretele peşterii. Se răsuceşte şi scoate un pumnal din cizmă. Al cărui tăiş se opreşte la un fir de păr de gâtul meu.

Clocotesc de furie de acum. Ce rost are să pui un miel să lupte cu un asasin experimentat? Formez o iluzie din fum şi o fac să explodeze de jur-împrejurul nostru. Apoi, execut o mişcare pe care am învăţat-o de la el: îi apuc pumnalul şi îl ţintesc spre gâtlejul lui.

Dar mă prinde cu mâna de încheietură înainte să apuc să îl ating. Simt că mă străbate un val de căldură. Ceva ascuţit îmi zgârie pieptul. Când privesc în jos, văd vârful unei săbii, chiar deasupra coastelor.

— Nu uita de o armă doar fiindcă mai există alta! îmi spune, dar în ochi i se citeşte o sclipire de aprobare. Sau te vei trezi în frigare, cât ai zice peşte.

— Atunci poate c-ar trebui să ştii care sunt armele cele adevărate! îi răspund.

Şi de îndată, pumnalul pe care i-l ţin la gât dispare într-un norişor de fum. În cealaltă mână ţin însă adevăratul pumnal, pe care i l-am şterpelit între timp. Şi i-l apăs în coaste.

Enzo mă priveşte, gânditor. Apoi, zâmbeşte. Un zâmbet autentic, plin de surprindere şi amuzament. Îi însufleţeşte întreaga faţă, care parcă străluceşte călduros. Teama îmi e înlocuită imediat de bucurie, de mulţumirea că, în sfârşit, am izbutit să fac ceva ce i-a fost pe plac. El lasă să cadă sabia de lemn, îmi îndepărtează mâna cu pumnalul şi corectează felul în care îl ţin. Simt cum mă cuprinde un val de căldură. Pieptul lui îmi apasă umărul şi mâna lui înmănuşată o acoperă pe a mea. Un şuvoi de pasiune face să se dizolve tot

întunericul din mine într-o clipită, iar culoarea fumului din jurul nostru devine roşie, din neagră cum a fost.

— Aşa! murmură el, modificându-mi strânsoarea, astfel încât să fie corectă.

Nu suflă însă nicio vorbă despre culoarea modificată a fumului.

Rămân tăcută şi fac ce îmi spune. Căldura care se scurge din degetele lui într-ale mele e la fel de plăcută precum apa caldă pe un trup obosit.

— Încearcă să creezi din nou un pumnal! îmi spune în şoaptă. Vreau să mă uit mai bine la el.

Cu furia încă clocotindu-mi în piept şi sub atingerea lui care îmi trimite fiori prin tot trupul, mă străduiesc să îmi adun puterea de concentrare. Acum mi-e mai uşor să trag de firele de energie, aşa că în faţa ochilor noştri apare pe dată conturul unui pumnal. Care se unduieşte şi tremură, nu tocmai întreg. Apoi îi adaug detalii, pictând plăselele în stacojiu, canelurile de pe plăsele, strălucirea netedă a tăişului şi canalul pentru scurgerea sângelui din centru. Îl fac să se solidifice. Marginea lamei se ascute. Îl rotesc în aer, până când are vârful îndreptat spre noi.

Între iluzie şi realitate e doar o mică diferenţă.

Privesc într-o parte şi îl văd pe Enzo, cu ochii aţintiţi asupra pumnalului fals. Inima îi bate atât de tare, încât parcă o şi aud prin materialul veşmintelor, şi o simt, ritmic, pe pielea mea.

— Ce frumos! murmură el.

Cumva, am impresia că desluşesc două sensuri în cuvintele lui.

Îmi dă drumul şi îşi pune pumnalele în teci dintr-o mişcare. Zâmbetul i-a dispărut.

— E de ajuns pentru azi, îmi spune, fără să se obosească să mă privească în ochi; vocea îi e diferită, însă, un pic mai blândă. Vom continua mâine.

Dintr-odată mă loveşte un impuls. Chipul lui Teren îmi pluteşte în minte, apoi se preschimbă în imaginea surorii mele. Nu ştiu de unde-mi vine acest impuls, dacă de vină sunt atracţiile mele faţă de pasiune şi ambiţie, dar mă îndrept spre el cu toată energia mea, înainte să mă pot abţine. Enzo se opreşte şi mă priveşte cu o sprânceană ridicată, uimit.

— Da? mă întreabă el, simplu.

Tăcere. Toată tensiunea acumulată în ultimele două săptămâni ajunge la apogeu, şi mă trezesc zbătându-mă să scot cuvintele.

Spune-i! Asta-i şansa ta!

Spune-i tot adevărul!

Enzo mă priveşte răbdător, cu ochi pătrunzători.

Cuvintele sunt chiar acolo, îmi stau pe vârful limbii: *Inchiziţia m-a silit să vă spionez*. *Maestrul Teren Santoro o ţine ostatică pe surioara mea*. *Trebuie să mă ajuţi*!

Apoi, privindu-l în ochi, îmi amintesc de căldura puterii sale. Şi încerc din nou să vorbesc. Şi, din nou, cuvintele mi se opresc în gât.

În sfârşit, reuşesc să bâigui totuşi ceva. Dar tot ce îngaim este:

— Când voi putea pleca şi eu în misiune cu

voi?

Enzo mijeşte ochii. Face nişte paşi lenţi în faţă, până când nu ne mai despart decât vreo doi, trei paşi. Inima îmi bate cu şi mai multă putere. *Sunt o proastă*! *De ce am spus asta*?

— Dacă trebuie să întrebi, spune el, atunci înseamnă că nu eşti pregătită.

— Eu…

Dar momentul prielnic s-a pierdut. Adevărul s-a aflat pe buzele mele, iar acum dispare din nou, îngropat sub noianul temerilor mele. Obrajii îmi ard de ruşine.

— Credeam c-ai vrea să vin, reuşesc să închei.

— De ce te-aş vrea într-o misiune cu mine, lupuşor? întreabă el, încet.

Un şuvoi de pasiune mă străbate fără veste, reuşind să străpungă tensiunea care mi se revoltă în piept.

— Fiindcă te impresionez, îi spun.

Enzo nu îmi răspunde însă. Apoi, una din mâinile lui înmănuşate îmi atinge bărbia, ridicând-o uşor, în timp ce cu cealaltă se sprijină de piatra de deasupra capului meu. Tremur. Ce e lumina aceea ciudată din ochii lui? Se uită la mine de parcă m-ar cunoaşte dintotdeauna. Mă lupt cu dorinţa de a-mi acoperi partea hidoasă a feţei, aceea cu cicatricea.

— Aşa să fie? îmi şopteşte.

Se apleacă mai mult, până când ajunge atât de aproape, încât buzele lui sunt acum chiar deasupra buzelor mele, suspendate în spaţiul acela diafan care apare doar înaintea unui sărut. Şi rămân acolo, tachinându-mă. Poate că mă supune din nou

cine ştie cărei încercări. Dacă mă voi mişca, ne vom atinge. Căldura dă năvală spre mine, pornind de la mâna lui, inundându-mi fiecare venă şi umplându-mi plămânii cu jar. Energia îmi mugeşte în urechi. Sunt în mijlocul oceanului, lovită din toate părţile de curenţi dogoritori. În acelaşi timp, simt un iureş nou, al unui sentiment din care am mai trăit o brumă demult, în timpul primei încercări la care m-au supus Pumnalele în peşteră. Partea aceea din mine care a răspuns nestematei numite rozeit, adică pasiunii şi dorinţei, prinde acum viaţă. Energia ei îmi umple pieptul, ameninţând să îmi iasă prin piele şi făcând astfel încât capacitatea mea de a-mi controla puterile să se clatine. De jur-împrejurul nostru apar, în neorânduială, tot soiul de fantasme: străfulgerări de pădure, ţăndări de noapte, de ocean. Sunt bucuroasă că am un perete în spate. Dacă n-aş fi avut de ce să mă sprijin, sunt convinsă că m-aş fi prăbuşit.

E ceva ce ar trebui să ştiu? îmi imaginez că mă întreabă Enzo. Şi, pentru o clipă, sunt aproape convinsă că a şi spus asta cu voce tare şi aproape îi mărturisesc totul.

Numai că, apoi, Enzo se îndepărtează. Căldura care m-a străbătut se risipeşte când el îşi retrage energia, lăsându-mă rece, dar atât de plină de dorinţă! Toate fantasmele mele se destramă, şi ele. Pentru prima dată de când îl ştiu, nu mai e Distrugătorul rece, încrezător şi letal… Există o brumă de vulnerabilitate în el, poate chiar de vinovăţie… Ce s-a petrecut între noi? El e conducătorul Societăţii Pumnalelor, prinţul

moştenitor, un ucigaş celebru şi, probabil, viitorul nostru rege. Şi totuşi, cumva, am reuşit să-l tulbur. El negreşit m-a tulburat *pe mine*. Taina nerostită atârnă încă grea între noi, asemenea unei genuni întunecate.

Apoi, momentul lui de vulnerabilitate dispare, iar el îşi reia aroganţa cu care m-am obişnuit deja.

— Mai vedem noi cum stă treaba cu misiunile tale, îmi spune, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic.

Poate că nici nu s-a petrecut, poate că momentul acela de apropiere a fost doar o iluzie pe care am creat-o eu accidental, aşa ca tot ce a mai apărut în jurul nostru. Ca fantoma tatei.

Umerii mi se lasă. Nu mai spun nimic. Poate că, fără să ştiu, tocmai am scăpat de o moarte sigură.

Enzo mă salută, curtenitor, cu o aplecare a capului, apoi se întoarce pe călcâie şi iese, lăsându-mă singură. Inima îmi bubuie.

Când privesc într-o parte, remarc că piatra pe care şi-a sprijinit mâna e, acum, înnegrită cu amprenta palmei lui.

— Ţi-ai mai schimbat, cumva, părerea despre ea? întreabă Enzo, pe un ton scăzut.

Raffaele îi întoarce spatele prinţului. Astăzi, se află amândoi la intrarea în peşteri, uitându-se cum se antrenează câteva dintre Pumnale. Privirile lor sunt aţintite în acelaşi loc, asupra Adelinei, care stă într-un colţ, împreună cu Michel, şi exersează ţeserea firelor de energie pentru a plăsmui obiecte mici şi familiare. Un inel de aur. Un cuţit. O bucată de dantelă. Cu fiecare gest, Raffaele simte cum energia ei se transformă. Să se uite la ea cum învaţă să creeze iluzii îl face să îşi amintească felul în care se simte când îl priveşte pe Michel lucrând. Şi încercând să imite viaţa. Michel critică fără milă munca fetei, insultând-o, însă Raffaele îşi dă seama că tânărul pictor e impresionat de ucenica sa. În apropiere, Lucent se opreşte din antrenament, din când în când, ca să-i strige Adelinei provocări: *Fă un talant de aur*! *Fă o pasăre*! *Fă o statuie*! Adelina îi dă ascultare, iar iluziile ei devin tot mai complicate. Lucent încuviinţează, admirativ.

— Adelina avea dreptate, răspunde Raffaele, într-un târziu, remarcând prietenia dintre cele două care a tot crescut în ultima vreme. Poate că a judecat-o greşit atunci, la început: Eu, unul, o pregăteam prea lent pentru a-şi folosi puterile.

Enzo încuviinţează o dată:

— Învaţă într-un ritm nemaivăzut.

Cuvintele îl fac pe Raffaele să se simtă stânjenit, să se ruşineze. Îşi aminteşte din nou cum a reacţionat Adelina la ambră şi la piatra-nopţii, cum l-a avertizat în noaptea aceea de demult pe Enzo să scape de ea. Se gândeşte apoi la modificările alarmante pe care a observat în ultima vreme că le-a suferit întunecimea dinăuntrul fetei, la felul în care noul ritm al antrenamentelor îi afectează acesteia energia, la cât de des pare neliniştită, speriată şi singură. Emoţiile se scurg din ea. E ceva cu Adelina... Sub acea cochilie întunecată pe care a început să şi-o făurească în jur, ca pe o armură, sunt ascunse fragilitatea şi o ultimă scânteiere a unei luminiţe slabe. Singura care i-a mai rămas. O luminiţă care pâlpâie şi devine tot mai mică din zi în zi.

— Există un motiv bine întemeiat pentru care am pregătit-o încetişor, să ştii, spune Raffaele, după o clipă.

Enzo îl priveşte, uimit:

— Adică tu îi stăvileai dinadins puterile?

— I le stăvileam pentru a ne proteja pe noi toţi. Raffaele îşi alege cu grijă următoarele cuvinte: E drept, se prea poate ca ea să devină cea mai puternică dintre noi. Deja e în stare să plăsmuiască fantasme care păcălesc şi ochii, şi urechile. În curând, îşi va da seama că poate face să se înşele şi gustul, şi mirosul sau atingerea. Îi aruncă lui Enzo o privire bănuitoare: Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Înseamnă că va fi în stare să îl păcălească pe un om însetat să bea până şi metal topit! O să

poată face pe oricine să simtă o durere care nu există.

Raffaele se cutremură, îngrozit, când se gândeşte la această posibilitate:

— Rogu-te, asigură-te că loialitatea ei faţă de noi nu îi va fi eclipsată de faptul că va învăţa să îşi controleze puterile. Cea mai puternică atracţie a Adelinei e faţă de frică şi ură, însă ea e, de asemenea, atrasă de pasiune şi de ambiţie. Combinaţia asta o face să devină nesăbuită, nestatornică şi flămândă de putere.

Enzo priveşte cum Adelina plăsmuieşte imaginea detaliată a unui lup, într-un mod atât de realist, încât pare că animalul chiar se află acolo, pe pământul peşterii. Michel bate din palme, aprobator.

— Va fi grozavă cândva! exclamă Arhitectul.

De această dată, Raffaele simte că energia lui Enzo se schimbă atunci când o pomeneşte pe Adelina şi că prinţul este tulburat de o emoţie care nu îi e, de obicei, specifică Distrugătorului. Pe care acesta nu a mai simţit-o de ani buni.

S-a întâmplat ceva între ei, îşi dă seama. *Ceva tare periculos*.

— Ea nu e Daphne, ştii asta, nu? îi aminteşte Raffaele, cu blândeţe.

Enzo îl priveşte şi, în acel moment, Raffaele simte o compasiune puternică pentru tânărul prinţ. Îşi aminteşte de acea după-amiază când l-a însoţit pe Enzo la spiţerie, ca să o vadă pe tânăra vânzătoare. Când a asistat la cererea în căsătorie a lui Enzo. Chiar dacă afară cădea o ploaie tăcută,

soarele îşi trimitea razele printre stropi, pictând lumea într-o lumină sclipitoare. Daphne a râs de afecţiunea din vocea lui Enzo şi l-a tachinat pentru blândeţea din vocea lui, iar el a râs odată cu ea. Raffaele a observat atunci cum ea i-a atins obrazul şi l-a tras mai aproape.

Căsătoreşte-te cu mine! îi spusese Enzo.

Drept răspuns, ea se mulţumise să îl sărute.

După ce Daphne a murit, Raffaele nu a mai simţit niciodată acea emoţie în inima lui Enzo.

Până acum…

Într-un târziu, Enzo face, iute, un semn din cap, în semn de rămas-bun, şi se întoarce să plece.

— Pregăteşte-o! îi cere prinţul lui Raffaele, înainte să plece. O să vină şi ea cu noi la serbările dedicate Lunilor de Primăvară!

Am luat parte la serbările Lunilor de Primăvară pentru întâia oară, şi a fost de parc-aş fi ajuns într-un tărâm cu totul şi cu totul străin, straniu. Oamenii s-au transformat în năluciri ale zânelor şi strigoilor. Nu mă mai pot hotărî dacă să rămân sau să plec.

Scrisoarea lui Amendar de Orania către sora sa, din timpul celei de-a doua călătorii a acestuia în Estenzia

Adelina Amouteru

În copilărie, a existat o scurtă perioadă în care tata a fost bun cu mine. Iar în noaptea asta visez la vremea aceea. Am treisprezece ani. Tata se trezeşte bine dispus, apoi intră în iatacul meu şi dă draperiile la o parte, ca să lase lumina să intre. Îl privesc precaută, neştiind ce a pricinuit această schimbare bruscă. Oare să-i fi spus Violetta ceva?

— Îmbracă-te, Adelina! îmi spune, zâmbindu-mi. Astăzi te voi lua cu mine în port.

Apoi pleacă, fredonând pentru sine.

Inima îmi tresaltă de încântare. Oare chiar se va întâmpla asta? Tata o ia mereu numai pe Violetta în port, să privească navele şi să-i cumpere daruri. Eu rămân întotdeauna acasă. Mai aştept o vreme în pat, încă nesigură, apoi sar pe podea şi mă grăbesc spre garderobă. Îmi aleg hainele preferate: o rochie de mătase în stil tamouran, albastru cu crem; îmi leg şi două fâşii de material albastru în jurul părului, prinzându-mi-le la

spate. Poate că Violetta o să vină şi ea, mă gândesc. Sar din camera mea în a ei, aşteptându-mă să fie şi ea pregătită.

Violetta e încă în pat. Când îi spun unde mergem, pare surprinsă, apoi îngrijorată.

— Să ai grijă! mă sfătuieşte ea.

Dar sunt atât de fericită, încât o privesc cu superioritate. Acum *pare* grijulie, însă numai fiindcă e geloasă că nu o să vină şi ea cu noi. Mă întorc pe călcâie, să plec. Avertismentul Violettei îmi piere din minte de îndată.

Ziua e minunată, plină de culori strălucitoare. Tata mă ia la o plimbare pe canale. Mă ajută să cobor din gondolă. Portul geme de oameni, negustori care strigă din toţi rărunchii să le fie trimise mărfurile la adresele potrivite, comercianţi care stau în spatele tarabelor proprii, chemându-i şi îmbiindu-i pe trecătorii curioşi, copii care fug după câini... *Tata mă ţine de mână*! Mă grăbesc pe lângă el, râzând la glumele lui, zâmbind când ştiu că aşa se cuvine. În adâncul sufletului, sunt îngrozită însă. Nu e firesc. Tata cumpără pentru fiecare câte un bol plin cu gheaţă dulce, cu aromă de miere şi lapte, şi stăm împreună, privind tâmplarii şi călăfătuitorii care lucrează la un nou vas. El vorbeşte însufleţit, spunându-mi cât de exigenţi sunt cei din Estenzia cu privire la calitatea navelor lor, cum fiecare frânghie, pânză şi tambur trebuie să fie etichetate, astfel încât să poată fi identificat meşterul care s-a ocupat de lucrări. Nu înţeleg tot ce-mi spune, dar nu îndrăznesc să-l întrerup. Aştept ca, din clipă în clipă, să devină

violent. Dar astăzi tata pare atât de lipsit de griji, încât nu pot să nu mă las vrăjită, permiţându-mi să cred că, în sfârşit, e mulţumit de mine.

Poate că lucrurile vor sta altfel, de acum înainte. Poate că, până acum, am făcut cine ştie ce greşeli.

În sfârşit, când soarele începe să-şi croiască drum spre apus, ne întoarcem la gondole şi ne îndreptăm spre casă.

— Adelina, spune el, când stăm împreună, legănându-ne pe apele canalului în timp ce lemnul gondolei mai scârţâie uneori. Îmi ia chipul în mâinile lui: Eu ştiu prea bine cine eşti tu cu adevărat. Nu trebuie să-ţi fie teamă!

Zâmbetul îmi rămâne aşternut pe faţă, deşi inima parcă începe să îmi tremure. Ce vrea să spună?

— Arată-mi ce poţi să faci, Adelina! Ştiu că trebuie să se afle ceva înăuntrul tău.

Mă uit la el în tăcere, derutată, iar zâmbetul meu prostesc încă îmi mai e lipit pe buze. Când nu îi răspund nimic, expresia blândă a tatei începe să dispară.

— Haide, haide! mă îndeamnă. Nu trebuie să-ţi fie teamă, copilă! Îşi coboară vocea: Arată-mi că nu eşti o *malfetto* oarecare, obişnuită! Haide!

Încet, îmi dau seama că s-a folosit de bunătatea sa ca să îmi scoată la iveală puterea. Poate că a făcut chiar prinsoare cu cineva, azi, cineva care l-ar plăti pe tata dacă aş putea dovedi că stăpânesc cine ştie ce putere nemaivăzută. Zâmbetul îmi tremură, laolaltă cu inima. A încercat

cu forţa şi violenţa şi nu a reuşit să stârnească nimic înăuntrul meu. Acum, vrea să încerce şi cu afecţiunea. *Ai grijă*! îmi spusese Violetta. Vedeţi cât de proastă sunt?

Dar, cu toate acestea, încerc. Îmi doresc atât de mult să îi fac pe plac!

În ziua următoare, facem la fel. Tata e neobişnuit de blând şi de atent şi se poartă cu mine de parcă aş fi Violetta. Care nu îmi mai spune nimic, şi eu mă simt uşurată. Ştiu ce vrea de la mine. Şi sunt atât de dornică să-i accept bunătatea prefăcută, încât încerc, în fiecare zi, cât de tare îmi stă în puteri, să conjur ceva ca să-l mulţumesc pe tata.

Nu se întâmplă însă nimic.

După mai multe săptămâni, buna lui dispoziţie se risipeşte, îmi ia faţa în mâini pentru ultima oară, în timpul unei călătorii cu trăsura spre casă. Îmi cere din nou să îi arăt ce pot să fac.

Din nou, dau greş. Trăsura merge mai departe într-o tăcere stânjenitoare, deloc plăcută.

După o vreme, mâinile tatei îmi părăsesc faţa. Se îndepărtează de mine, oftează şi priveşte pe geam spre peisajul care se tot schimbă.

— Fără de vreo valoare! mormăie el, atât de încet, încât abia îl aud.

În dimineaţa următoare, stau întinsă în pat şi aştept să vină iarăşi tata, cu zâmbetul pe buze. *Astăzi e momentul*, *negreşit*! îmi spun. De data asta, sunt hotărâtă să îl mulţumesc, iar bunătatea lui va putea să scoată ceva folositor din mine. Dar el nu mai vine. Când mă ridic din pat şi îl găsesc,

mă ignoră. A renunţat la misiunea lui de a-mi găsi vreun folos. Violetta dă peste mine la jumătatea drumului. Distanţa dintre noi e copleşitoare. Ochii ei sunt mari şi întunecaţi, plini de milă. Faţa ei, ca de obicei, e perfectă.

Privesc în altă parte, fără să spun vreo vorbă.

*

Cele două săptămâni au trecut.

Nu am găsit nicio ocazie de a-l vizita pe Teren la Turnul Inchiziţiei. Poate că am evitat asta dinadins. Nu am habar. Tot ce ştiu e că a expirat timpul şi că el mă aşteaptă, probabil. Ştiu ce se va întâmpla dacă nu mă voi arăta la faţă, cât de curând.

Iar în seara asta iau parte la prima mea misiune oficială alături de Pumnale.

Planul lor, din câte pricep, este cam aşa: Lunile de Primăvară, sărbătorile anuale din Kenettra dedicate anotimpului, se desfăşoară vreme de trei nopţi cu spectacole şi petreceri, câte o noapte în onoarea fiecăreia dintre cele trei luni ale noastre. În fiecare noapte, un bal mascat de proporţii va avea loc pe malul apei, în cel mai mare port al Estenziei. La miezul primei nopţi, şase nave încărcate cu artificii vor prezenta un spectacol de lumini orbitor deasupra apei.

Dar Pumnalele vor da foc navelor înainte ca spectacolul să înceapă, distrugând flota într-o explozie spectaculoasă de artificii. Va fi o manifestare a puterii, o sfidare a regelui, pentru a

demonstra cât de nevolnic e ocârmuitorul. Iar eu îi voi ajuta să o facă.

— Oraşul se va transforma iute într-un adevărat butoi cu pulbere, îmi explică Raffaele, când ieşim din iatacul său.

Astăzi, el e o minunăţie în veşminte în două culori, verde şi auriu, iar o parte a chipului îi e ascunsă de o jumătate de mască din aur, complicat lucrată. Şi-a dat cu o pudră sclipitoare pe pomeţi şi pe sprâncene.

— Dacă regele o să vrea să ne ardă pe rug, atunci Pumnalele vor riposta! îmi spune şi îmi zâmbeşte.

Pe chip i se citeşte o expresie de cunoscător, totodată, misterioasă, timidă şi îndelung exersată.

— Oamenii s-au săturat de acest rege nevolnic. Când Enzo va prelua tronul, vor fi pregătiţi de schimbare.

Ascult, distrasă de propriile gânduri. Pentru o clipă, visez să mă aflu chiar eu în acea funcţie de ocârmuitor, în loc să fiu captiva capriciilor altora. Cum ar fi să se plece alţii în faţa mea, să dea alţii ascultare *fiecărei* porunci rostite *de mine*? Oare cum trebuie să te simţi când ai o putere atât de mare?

E pentru prima oară când calc în Estenzia pe timp de noapte. În câteva clipe, gondolele ajung la canalul de-a lungul căruia se întinde strada din faţa Curţii Fortunata, iar consorţii şi consoartele se despart în grupuri şi apoi păşesc cu toţii în bărcile care le-au fost rezervate. Mă alătur lui Raffaele şi altor doi în aceeaşi gondolă, iar banchetele

scârţâie un pic când ne aşezăm. Mişcarea tulbură apa. Plecăm, alunecând spre port. Casc gura la frumuseţile oraşului.

Nu există nopţi mai fericite decât acelea ale serbărilor Lunilor de Primăvară şi niciun oraş la fel de frumos precum Estenzia, care s-a transformat într-un tărâm de basm plăsmuit, parcă, numai şi numai din lumini.

De-a lungul tuturor podurilor sunt agăţate felinare, iar strălucirea lor se reflectă pe suprafaţa apei, în valuri portocalii şi aurii. Gondolele alunecă pe apă, iar muzica şi hohotele de râs străbat precum valurile mulţimile care s-au adunat pe afară, în aerul plăcut al serii. Deasupra capetelor noastre, cele trei luni sunt mari şi luminoase, aşezate într-un triunghi aproape perfect. Balire uriaşe plutesc printre ele, iar aripile sclipitoare, translucide, le sunt luminate de razele lor. Să le admir de aproape e minunat şi experienţa contrastează profund cu aceea de a le zări siluetele doar de la depărtare, aşa cum am făcut mai demult, înainte să ajung în Estenzia. Priveliştea oferită de trupurile lor alungite, care seamănă cu pisicile-de-mare, în timp ce trec prin faţa celor trei luni îmi taie respiraţia.

În port, destul de departe de mal, se zăresc siluetele a şase nave încărcate cu artificii care plutesc pe apă.

Inchizitorii, unii călare, alţii pe jos, patrulează pe poduri. Ei sunt singurii oameni care nu poartă nici culori luminoase, strălucitoare şi care nici nu au măşti. Iar siluetele lor auriu cu alb par deosebit

de severe pe lângă culorile de sărbătoare din jur. În seara asta sunt absolut peste tot, iar vederea lor sporeşte parcă tensiunea care pluteşte în aer. Îmi întorc privirea de la ei.

Oraşul se va transforma iute într-un adevărat butoi cu pulbere! aşa mi-a spus Raffaele. Pe care noi îl vom aprinde în noaptea asta.

Când ajungem în portul principal, sărbătoarea e în toi. Statuile îngerilor şi ale zeilor care se aliniază de-a lungul pieţei sunt acoperite cu flori, din cap până în picioare. Câţiva petrecăreţi mascaţi, deja beţi, s-au urcat pe statui şi fac semne cu mâna mulţimilor. Trag adânc aer în piept, prinzând mirosurile oceanului, dar şi aromele de prăjituri dulci şi savuroase, de porc prăjit şi de peşte.

Raffaele aşteaptă până când ceilalţi părăsesc gondola. Apoi, păşeşte afară graţios şi îmi oferă mâna. Mă alătur lui, pe uscat. Ceilalţi consorţi se risipesc, fiecare găsindu-i pe clienţii care îi aşteaptă în port. Raffaele mă conduce prin mulţime. Apoi, mă strânge de mână.

— Du-te! îmi şopteşte el. Să-ţi aduci aminte cum să ajungi înapoi singură la drumurile din catacombe, dac-o să te piezi!

Apoi pleacă, croindu-şi drum prin mulţime. Pentru o clipă, rămân singură, pierdută printre culori. Privesc în jur. Inima îmi bate cu putere. Am devenit atât de dependentă de îndrumările şi de călăuzirea lui Raffaele, încât absenţa sa mă face să mă simt nesigură.

Când o mână e pusă pe talia mea, cu totul pe

neaşteptate, privesc imediat într-o parte. Este Enzo.

Dacă nu aş fi ştiut că-l voi întâlni aici, nu l-aş fi recunoscut. Chipul şi părul îi sunt acoperite de o mască, una care l-a transformat dintr-un tânăr prinţ într-un spiriduş al pădurii, cu coarne strălucitoare, răsucite deasupra capului. Toată minunăţia e decorată cu fire argintii, care atârnă şi sclipesc în lumină. Tot ce pot vedea din chipul lui sunt buzele şi, dacă privesc dincolo de umbrele aruncate de mască, ochii. În ciuda deghizării, simt că îmi analizează înfăţişarea, complicatul acoperământ pentru cap în stil tamouran, mătăsurile aurii de petrecăreaţă, masca din porţelan alb care-mi ascunde partea sluţită a feţei. Buzele i se desfac uşor şi pare gata-gata să spună ceva.

Apoi se înclină în faţa mea.

— Ce seară frumoasă! exclamă.

Îi răspund cu un zâmbet, iar el mă sărută uşor pe obraz şi îmi oferă braţul lui. Tresar când simt, dintr-odată, căldura buzelor lui pe pielea mea.

Mă conduce apoi prin mulţime. Menţine o distanţă respectuoasă între noi, singurul nostru contact fiind braţul meu care l-a încolăcit pe-al lui… dar, chiar şi aşa, simt căldura care-i radiază prin veşminte şi, totodată, un sentiment tare plăcut, care mă cheamă parcă. Mă silesc să-mi păstrez calmul. Privind prin fanta măştii, îmi concentrez atenţia asupra navelor din port.

Pătrundem într-o zonă plină de dansatori. Ici şi colo se zăresc alţi consorţi şi alte consoarte,

rotindu-se cu clienţii şi binefăcătorii lor, alături de alţi privitori, într-o mare de strălucire. Cu toţii râd gălăgios, în timp ce se mişcă în ritm cu bătaia tobelor şi serenadele instrumentelor muzicale cu coarde. Îl văd pe Raffaele cu o nobilă bogat înveşmântată la braţ, dar nici el, nici Enzo nu dau vreun semn că s-ar cunoaşte. Inchizitorii privesc toată această agitaţie de pe spinările cailor.

Enzo se uită la mine pieziş, apoi mă trage mai aproape de el şi îşi aşază o mână pe mijlocul meu. În jurul nostru, lumea se transformă într-o frenezie de urale şi culori puternice. Zâmbeşte – cu adevărat, cu căldură –, iar pe chipul lui se citeşte o expresie rară, neobişnuită pentru Distrugător, una plăcută.

— Dansează cu mine, te rog! murmură el.

Totul face parte din jocul nostru. *Totul e numai o deghizare*. Îmi repet asta, dar nimic nu schimbă felul în care îi primesc atingerea, aplecându-mă spre el, pentru a o simţi mai bine, felul în care cuvintele lui îmi stârnesc dorinţa din suflet. Dacă remarcă şi el ceva, nu o arată defel… Dar pare să se apropie mai mult decât ar fi necesar şi pare să mă privească totuşi cu o intensitate pe care nu îmi amintesc să o fi remarcat-o vreodată înainte.

Ne rotim alături de alţii, într-un cerc amplu. Ni se alătură tot mai mulţi, până când alcătuim, cu toţii, un singur vârtej de trupuri. Şi clipele zboară. Mişcările lui Enzo sunt fără de greş, şi, cumva, mă trezesc mişcându-mă în deplin acord cu el, iar paşii îmi sunt la fel de precişi ca ai săi. Enzo îmi dă drumul şi dansăm în braţele altor parteneri, apoi

ne schimbăm perechile iar şi iar, într-un cerc care devine tot mai mare. Tobele bat în ritmul inimii mele. Mă învârt până când sunt din nou alături de Enzo. Îmi zâmbeşte din spatele măştii lui. Vreau să-i ating chipul. Însă, apoi, îmi amintesc că sunt deghizată în consoarta lui şi un astfel de gest n-ar fi deloc ciudat. Aşa că o fac. Râd şi mă apropii de el, atingându-i obrazul cu palma. E posibil să fie totul doar o farsă pe care mi-o joacă imaginaţia, însă ochii lui par să se îmblânzească. Nu mă opreşte. *Nu face decât să respecte regulile jocului nostru*! Dar nu mă deranjează.

Trece o clipă până să-mi dau seama că dansul s-a încheiat. În jurul nostru, ceilalţi îşi sărută iute partenerii, gestul care simbolizează armonia dintre iubire şi prosperitate. De peste tot se aud râsete şi fluierături.

Face parte din tradiţie.

Îl privesc pe Enzo, dintr-odată sfioasă: eu reprezint iubirea sau prosperitatea?

Îmi zâmbeşte, mă trage mai aproape şi se apleacă spre mine. Canelurile complicate ale măştii sale îmi ating pielea, iar eu mă întreb dacă vor lăsa în urmă o dâră de sclipici.

Îmi închid ochiul. O clipă mai târziu, buzele lui le ating pe ale mele. Abia simţit.

Trebuie să fi fost un sărut scurt; nu a durat, probabil, mai mult de o clipă, însă mie mi s-a părut că a trecut o veşnicie, de parcă Enzo ar fi îngăduit să rămânem aşa mai mult decât ar fi fost necesar. Căldura atât de cunoscută mă învăluie, senzaţia voluptuoasă pe care ţi-o lasă o baie caldă într-o

seară răcoroasă. Îl sărut, la rândul meu, şi mă sprijin de el, savurându-i căldura.

Apoi, totul ia sfârşit. Îl privesc în ochi şi văd cum sclipesc liniile stacojii subţiri din irişii lui. Buzele lui sunt încă foarte, foarte aproape.

Dar, când începe o nouă melodie, el se îndepărtează şi mă conduce afară din cercul dansatorilor. Acum suntem mai aproape de port şi doar un parapet din lemn ne separă de docul din piatră unde aşteaptă navele. Este poziţia perfectă. Abia mai pot respira, sunt încă ameţită şi îmi vine să chicotesc, iar Enzo râde odată cu mine, iar glasul lui scăzut şi catifelat se contopeşte cu al meu, mai înalt şi mai subţire. Nu cred că l-am mai auzit vreodată râzând. E un sunet liniştitor, totodată tandru şi nesigur, care aminteşte de cineva care obişnuia să râdă cândva mult mai mult. Braţul său rămâne încolăcit în jurul mijlocului meu. Buzele mă furnică. Chiar dacă el nu face decât să ne menţină deghizarea, se descurcă de minune.

Mulţimea se răreşte pe măsură ce ne apropiem de punctul care dă spre plajă. Printre stânci se mai văd doar vreo câteva persoane risipite, ici şi colo: toate admiră cele trei luni suspendate la orizont. Câţiva inchizitori stau de pază la fiecare dintre pontoanele care duc spre cele şase nave. Umbre lungi întunecă docurile.

Energia mea se agită, neliniştită. Aproape a venit momentul pentru a acţiona. Privesc repede spre acoperişurile celor mai apropiate clădiri. Nu zăresc însă pe nimeni, dar ştiu că vreo câteva

Pumnale aşteaptă totuşi acolo primul semnal.

Ne îndreptăm spre pontoane. Luminile sărbătorii fac loc umbrelor aruncate de clădirile aflate cel mai aproape de ţărm, iar eu tremur când aerul rece al nopţii ne înconjoară. Enzo mă trage mai aproape şi îmi şopteşte în ureche. Simt că buzele lui sunt arcuite într-un zâmbet.

— Primul ponton, murmură el. Stai de veghe pentru mine!

Chicotesc tare, drept răspuns, de parcă tocmai mi-ar fi şoptit vreun nimic romantic. Unul dintre inchizitorii care stau de strajă pe primul ponton ne aruncă o privire plictisită şi apoi ne întoarce spatele.

Ne apropiem tot mai mult de doc, continuându-ne şarada romantică. Pentru Enzo, cel puţin, pare să nu fie decât o şaradă. Eu nu mă pot plânge – râsetele pe care mi le smulge sunt cât se poate de reale şi la fel este şi roşeaţa din obrajii mei. Mâna lui îmi arde talia, iar pârâiaşele de căldură pe care le emană sunt absolut delicioase în noaptea răcoroasă.

În sfârşit, mă împiedic de o piatră şi cad, chicotind, în braţele lui. Suntem acum la capătul îndepărtat al docului, iar cei doi inchizitori care îl păzesc sunt la doar câţiva paşi distanţă de noi. Unul din ei ridică o mână înmănuşată.

— Nu îi e îngăduit nimănui să treacă de punctul acesta! ne informează străjerul, făcându-ne semn din cap să plecăm.

Enzo oftează, dezamăgit. Apoi atinge cu mâna umărul inchizitorului. Orice urmă de nepăsare, de

nonşalanţă i se şterge de pe chip. Într-o clipită, s-a transformat dintr-un băiat zâmbitor într-un animal de pradă.

Inchizitorul îi priveşte mâna, surprins. Dar, înainte să o poată da la o parte, ochii i se măresc. Îi aruncă lui Enzo o privire mirată. Lângă el, camaradul lui se clatină.

— Te simţi bine? îşi întreabă oşteanul tovarăşul şi îşi scoate sabia, dar, înainte să poată face vreun gest, aceasta îi dispare de sub ochii îngroziţi şi reapare la vreo câţiva paşi depărtare, căzând, inutilă, pe nisip.

Michel probabil că e pe-aici, *pe undeva*, *în beznă*.

Enzo atinge cu mâna braţul celuilalt inchizitor. Amândoi îşi deschid gurile în strigăte mute.

Îi topeşte din interior! Chiar şi ştiind că acesta era planul, privelişte a mă surprinde totuşi. Privesc îngrozită cum chipurile li se înroşesc şi li se contorsionează, căci sunt amândoi în stare de agonie. Unuia îi curge sânge din gură. Amândoi tremură.

— Acum! îmi şopteşte Enzo.

Caut înăuntrul meu şi trag de energie, chiar în clipa când cei doi inchizitori se prăbuşesc pe ponton. Plăsmuiesc, de jur-împrejurul nostru, fantasma unui doc pustiu: scânduri de lemn apar peste locul în care zac cei doi, iar Enzo şi cu mine dispărem în spatele unei himere cu valuri şi aer nocturn, care face ca atât noi doi, cât şi cadavrele inchizitorilor să devenim, cu toţii, nevăzuţi. Întunericul şi neliniştea din mine se învârtejesc,

inima mea se bucură, iar eu mă desfăt cu exaltarea pe care mi-o provoacă. Deasupra iluziei, plăsmuiesc imaginea a doi inchizitori cu mantii albe, care se comportă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De aproape, îţi dai seama că nu sunt decât fantasme din fum şi aer, cu chipuri prea simple ca să fie reale. Dar, din perspectiva oricui ar putea privi de la distanţă, e o acoperire convingătoare.

Întreaga scenă arată de parcă nu am fi fost niciodată aici. De parcă nu aş sta în faţa a două leşuri.

O, câtă putere!

Mă învârt în mijlocul nălucirii, cu maxilarul încleştat, cu buzele curbate într-un zâmbet triumfător, chiar dacă o altă parte din mine e scârbită de fapta mea. Simt că deţin controlul, dar sunt, totodată, amorţită şi complet neajutorată.

Prin scutul de invizibilitate pe care l-am creat, simt că Enzo mi-a făcut, o singură dată, un semn aprobator din cap. Îi răspund la fel, dându-i să înţeleagă că sunt pregătită. Sare de pe ponton. Din mâini îi izbucnesc flăcări. Le întinde şi, în întuneric, zăresc, cu greu, o siluetă mascată care este, probabil, Michel şi care îşi ridică braţele în aer şi desface flăcările lui Enzo, doar pentru a le reface undeva, în josul docului, pe puntea primei nave, aproape de lăzile cu artificii. Cele două Pumnale dispar în beznă. Câteva clipe mai târziu, dinspre navă se aud strigăte speriate.

Îmi tremură mâinile. Amintiri din noaptea în care mi-am ucis tatăl mă asaltează, întunecându-

mi iluziile. Dintr-odată, zăresc cu ochii minţii fantoma tatei care îmi zâmbeşte. Mi se pare chiar că îl văd pe doc. *Eşti o criminală, Adelina! Mă bucur să văd cum devii ceea ce, de fapt, ai fost dintotdeauna.*

Imaginea lui face să îmi dispară orice brumă de concentrare. Vălul pe care l-am plăsmuit deasupra celor doi inchizitori de la picioarele mele dispare brusc, dându-i la iveală lumii. Încep să fug spre al doilea ponton. Mintea mi-e amorţită. Imaginea leşurilor îmi rămâne în faţa ochilor. *Continuă*! *Nu te poţi opri*! Atenţia mea se întoarce spre clădirile din port şi spre ceilalţi inchizitori care patrulează pe celelalte cinci pontoane. Trag adânc aer în piept şi încerc să îmi chem din nou energia. Firele acesteia se trag înapoi în mintea mea, ca şi cum ar protesta.

Le oblig însă să se plece şi le împletesc laolaltă.

Pe lângă zidurile clădirilor aleargă de acum mai multe siluete. Fantasme cu glugi întunecate. Dintr-odată, Pumnalele par să fi împânzit portul. Inchizitorii de pe celelalte pontoane dau alarma, iar eu conjur Pumnale peste tot în jurul lor, apoi fug spre al doilea ponton. Teama mi se intensifică, iar iluziile aflate mai aproape de mine devin mai clare. Inchizitorii strigă după ajutor, în timp ce se luptă cu Pumnalele mele plăsmuite. Nevăzută, ajung la al doilea ponton, chiar când flăcările se aprind pe a doua navă.

— Sunt doar nişte năluciri false! strigă un inchizitor, când sabia lui trece printr-o fantasmă.

Apoi ţipă spre ceilalţi soldaţi, cerându-le să se oprească, dar aceştia sunt prea distraşi, prea orbiţi de teamă: Opriţi-vă şi găsiţi-l pe acela care se face vinovat pentru…!

Nu îşi duce însă gândul până la capăt, pentru că unul dintre Pumnale se aruncă spre el, cu iuţeala unei vipere, şi răsuceşte braţul bărbatului, înjunghiindu-l apoi în piept cu propria sabie. Un Pumnal în carne şi oase! Dante, desigur!

Ceilalţi inchizitori se întorc spre el, apoi îl atacă pe Păianjen, dar acesta e mult prea rapid pentru ei şi îi loveşte, unul după celălalt. Mişcările sale sunt atât de iuţi, încât par doar un vârtej de negură în noapte, aşa încât chiar şi după ce fac să dispară falsele Pumnale, tot pare că au fost mai mulţi luptători pe doc, nu doar el. Ultimul inchizitor încearcă să o ia la fugă. Dante îl prinde însă şi îi taie gâtul cu pumnalul.

În sfârşit, vreo câţiva petrecăreţi observă că se întâmplă ceva.

Se aud strigăte şi se dezlănţuie haosul.

Gândurile îmi aleargă, înnebunite. Mă îndrept spre al treilea ponton, apoi spre al patrulea. Ucidem inchizitorii, în timp ce şi mai multe patrule aleargă dinspre locul unde se desfăşoară serbarea spre noi. O, cât de multă moarte!

Ochiul meu se îndreaptă din nou spre acoperişurile mai apropiate şi, de data aceasta, văd siluetele care se mişcă pe acolo. Sunt celelalte Pumnale, în carne şi oase, cu feţele ascunse de măşti şi purtând mantii de culoarea safirului, cu glugile trase. Unul se ridică din poziţia ghemuită în

care a stat, îşi pune o săgeată în arc şi ţinteşte spre inchizitori. E Gemma. Deasupra ei se rotesc, în cerc, vreo câţiva corbi. Când lasă săgeata să zboare, păsările se avântă şi ele în jos, spre inamic. Tinerele Elite plăsmuite de mine, care se mişcă pe lângă ziduri, tremură puţin, dar scrâşnesc din dinţi şi mă concentrez şi mai tare. Pumnalele mele iluzorii redevin solide. Tot mai mulţi inchizitori aleargă în direcţia lor.

Acum, soldaţii se află foarte aproape. Deodată, unul dintre ei e ridicat în aer. Scoate un strigăt înăbuşit şi e aruncat peste clădiri, apoi se prăbuşeşte spre moarte. Tresar, şi iluziile mele tremură iar. Asta a fost, de bună seamă, opera lui Lucent! Deasupra, tot mai multe săgeţi cad din cer, iar una străpunge gâtul unuia dintre inchizitori.

Haide, *Enzo*! În timp ce toate celelalte Pumnale îi ucid pe inchizitori cu o eficienţă nemilostivă, strâng din dinţi cu disperare. *Vreau să plec de aici*! îmi spun. Privesc spre prima navă andocată.

Îl văd: Enzo, cu faţa complet acoperită de glugă şi cu masca argintie. Ţâşneşte prin vălurile de cerneală ale nopţii. Stă locului o clipită şi dispare în următoarea. Acesta e semnalul că trebuie să o şterg şi eu.

Dante mă apucă de braţ, apoi o ia la goană. Vântul ne vâjâie pe la urechi. În câteva clipe, am traversat nisipul şi iarba şi fugim deja, ascunşi în umbrele clădirilor dinspre port lângă care se ţin petrecerile sărbătorii. Se aud strigăte peste tot. Îmi eliberez fantasmele, le dau drumul. Toate firele de energie pocnesc şi revin acolo unde le e locul, iar

eu tresar din cauza pustietăţii care apare pe neaşteptate.

Şi chiar în clipa aceea explodează prima navă.

Suflul mă aruncă la pământ. Totul se cutremură. În jurul meu toţi ţipă. Îmi acopăr ochiul, să-l apăr de strălucirea orbitoare şi, când privesc printre degete spre infern, văd un curcubeu de artificii aprinzând cerul nopţii, într-o reprezentaţie înspăimântătoare şi măreaţă, totodată. Focul şi artificiile mistuie iute puntea navei. Mi-l imaginez pe Enzo aprinzând fiecare navă, o siluetă pierdută în beznă.

Mâini aspre mă trag în picioare.

— Du-te la Mesager! sâsâie Dante, apoi dispare în mulţime, cu ochii aţintiţi asupra celorlalţi inchizitori.

Îmi croiesc drum printre oameni, amintindu-mi care este următoarea etapă a planului: *Te vei întâlni cu Raffaele la capătul pieţei*. *El te va conduce undeva unde să fii în deplină siguranţă*. Energia din aer e asemenea fulgerului – pot adulmeca teroarea, pur şi simplu –, iar puterea trosneşte în jurul meu într-o ploaie lucitoare de fire. Întunericul din mine vrea să iasă, să fie eliberat, iar eu trebuie să îmi domolesc setea irezistibilă de a potopi întreaga piaţă cu fantasmele unor monştri din lumea de dincolo. Atât de multă putere în jur şi se risipeşte în zadar! Pentru o clipă, încerc să mă ascund, să devin nevăzută, dar sunt prea mulţi oameni care se izbesc de mine şi, de fiecare dată când încep să arunc vălul unei himere asupra mea, sunt întreruptă. În sfârşit, renunţ şi

continui să alerg.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că în mulţime sunt şi oameni care aplaudă, încântaţi de privelişte şi care îşi ridică pumnii spre cer, către artificii şi flăcări. Privesc reprezentaţia uluitoare cu zâmbete pe chipuri. Îmi amintesc ce mi-a spus Raffaele, mai devreme: *Să vadă Axa Inchiziţiei ce se întâmplă când ne obligă să ne umilim*! Oamenii aceştia le aplaudă pe Tinerele Elite! Se bucură de lovitura pe care tocmai am dat-o!

La docuri, explodează şi a doua navă. Apoi a treia. O adevărată reacţie în lanţ, de neoprit, continuă de-a lungul apei, şi fiecare navă aruncată în aer o atrage pe următoarea, până când flăcările şi artificiile care explodează consumă întregul port, transformând noaptea în zi, pictând în portocaliu şi galben tot ce se vede şi făcând pământul să se cutremure din cauza energiei eliberate spre cer. Exploziile, trosnetul flăcărilor, strigătele a mii de oameni, totul dansează într-un haos asurzitor. Nu mi-aş fi putut imagina o asemenea panică! Toată teama oamenilor se adună în mine, ca un curent întunecat şi puternic.

Trebuie să-l găsesc pe Raffaele neîntârziat! Mă întorc spre o alee îngustă, încercând să scap de mulţimea înnebunită. Pentru o clipă, sunt singură. Aproape am ajuns. Condurii mei lovesc o băltoacă şi apa rece îmi împroaşcă gleznele.

Ceva alb îmi trece ca un fulger prin faţă, prin dreptul singurului meu ochi.

Înainte să pot reacţiona în vreun fel, o mână mă prinde de gât şi mă izbeşte de zid. Văd stele

verzi. Lovesc şi eu cât pot, orbeşte.

Aud un chicotit. Încremenesc. Fiindcă recunosc vocea. Ceaţa albicioasă care-mi trecuse prin faţă se domoleşte acum, căpătând forma de neconfundat a unui inchizitor cu o mantie albă.

— Ei, să vezi şi să nu crezi! spune. O fătucă din Tamoura!

Căci mă uit ţintă în ochii lui Teren Santoro!

Nu! Nu! Nu aici! Nu acum!

Vederea lui e de ajuns să mă facă să îmi dezlănţui toată energia. Îmi dezvelesc dinţii spre el, când un demon cu ochi roşii se aruncă dinspre zidul din spatele meu, atacându-l cu un strigăt ascuţit. Teren tresare, pentru o clipită, dar nu îşi slăbeşte strânsoarea. Ochii i se măresc, surprinşi.

— Asta ce mai înseamnă? mă întreabă, zâmbind. Ai devenit sfidătoare de când ne-am văzut ultima dată? Ridică o arbaletă şi o îndreaptă spre mine: Încă o mişcare ca asta şi s-ar putea să hotărăsc să îţi ucid sora! Ţi-am dat două săptămâni. Zâmbetul lui devine un rânjet plin de răutate: Şi ai cam întârziat.

— Îmi pare nespus de rău! bâigui, cât de repede pot. Simt că mi se învârte capul: Nu… Rogu-vă să nu îi faceţi niciun rău! Nu am avut cum să plec să mă întâlnesc cu dumneavoastră. M-au pregătit fără încetare. Privesc spre piaţa principală: Dacă Tinerele Elite mă vor vedea vorbind cu domnia voastră, mă vor ucide, şi nu veţi mai putea să…

Teren mă ignoră cu totul şi mă ţine pe loc. Strânsoarea lui e nefiresc de puternică, iar chipul

lui, mult prea aproape.

— Păi, atunci, cred c-ai face bine să te pui pe vorbit. Îmi eşti datoare cu nişte informaţii.

Înghit cu greu. Pumnalele nu pot fi prea departe. Ştiau că mă voi îndrepta încoace şi, dacă nu mă voi arăta în curând, vor începe să mă caute. Şi mă vor vedea aici.

Mă strânge atât de tare, încât mă doare. Mâinile mele zboară spre locul în care mă ţine de gât. Mijeşte ochii lui lipsiţi de culoare:

— Vreau numele lor.

— Eu…

O, ce-aş putea să-i spun, fără să aduc pieirea asupra Pumnalelor?

Mintea mea caută, disperată, soluţii.

— Te-am văzut sosind la sărbătoare însoţită de un consort de la Curtea Fortunata, îmi spune Teren. A mai fost cu tine şi înainte. E unul dintre ei?

Nu!

Scutur din cap automat, lăsând minciuna să iasă.

— E doar însoţitorul meu.

— Doar însoţitorul tău, zici! murmură, privindu-mă drept în ochi.

Simt cum mă podidesc lacrimile. *Te rog*, *te rog*, *să nu îi faci vreun rău lui Raffaele*!

— Da.

Teren scoate un sunet gutural, mânios:

— Dă-i drumu’! *Vorbeşte*! *Signorina* Gemma e, cumva, un nume care-ţi sună cunoscut? Ai habar de ce a participat la cursele de calificare?

Clatin din cap ca o proastă neştiutoare.

— *Cine îi conduce*? continuă el.

Nu! Nu! Nu pot să îi trădez!

— Nu ştiu! Chiar nu ştiu!

Teren mijeşte ochii din nou şi îşi ridică arbaleta, cu un braţ, apoi mi-o vârâ sub ochi.

— Minţi!

— Nu, nu mint! şoptesc, în strânsoarea lui.

— Violetta va plăti amarnic pentru asta, aşa să ştii. Nu tu! *Violetta*! Se apleacă, vorbindu-mi mieros acum: Vrei să auzi în amănunţime tot ce-i voi face?

Îmi şopteşte la ureche, un detaliu după altul, şi încep să plâng. Nu ştiu ce să fac. Gândurile mele sunt învălmăşite. Violetta... Mă uit iar spre haosul din piaţă. Unde o ţine închisă, oare? Energia se agită în interiorul meu, hrănindu-se cu teroarea mea. Mă imploră să o eliberez, dar o ţin captivă.

— Vă implor, *messere*! spun. Vă voi spune tot ce doriţi să auziţi! Dar mai acordaţi-mi încă o săptămână! *Vă rog*! Nu puteţi fi văzut aici, cu mine. Nu ne va fi niciunuia de niciun folos. Privesc spre alee: Nu avem timp. Sunt aici şi ei, cu toţii. Nu pot...

Înainte să mai pot spune ceva, Teren îşi ridică privirea. Fac la fel şi văd o fluturare de robe întunecate pe acoperişuri. Un fior de teroare mă face să mă cutremur.

Pumnalele! Vin! Ne vor vedea!

În jurul nostru, ceilalţi inchizitori sunt ocupaţi să pună capăt haosului. *Nu are suficienţi oameni cu el*! îmi dau seama. Simt că-şi cântăreşte

opţiunile, hotărând dacă are sau nu timp să mă sileascăsă îi ofer nişte răspunsuri, chiar înainte ca Pumnalele să ne găsească.

Te rog, dă-mi drumul!

Momentul lui de ezitare dispare. Mă apucă de guler şi mă trage mai aproape.

— Îţi mai dau doar trei zile, îmi spune, pe ton scăzut. Dacă nu-ţi vei respecta cuvântul dat, voi trage o săgeată prin gâtul surorii tale, de-o să-i iasă prin ceafă. Şi va trebui să se considere tare norocoasă dacă acesta va fi primul lucru pe care i-l voi face. Rânjeşte, iar dinţii îi sclipesc în noapte: Putem fi duşmani, Adelina, sau putem fi cei mai buni prieteni. Ai priceput?

Atât are timp să îmi mai spună. Ridic privirea spre acoperişuri. Îl văd pe Dante ghemuit, cu săgeata pregătită, privindu-ne pe amândoi din spatele măştii.

Un fulger de robe de culoarea safirului îl loveşte pe Teren, trântindu-l la pământ şi eliberându-mă. Mă izbesc de zid. În faţa mea e un amestec de alb şi albastru – Teren o aruncă pe Tânăra Elită cât colo şi apoi se ridică în picioare. Cei doi se înfruntă. Enzo este cel care mi-a sărit în ajutor, iar chipul îi e ascuns de masca lui argintie. Şi-a scos amândouă pumnalele din teacă.

— Distrugătorul însuşi! exclamă Teren, îndreptându-şi arbaleta spre prinţ şi scoţându-şi, în acelaşi timp, sabia. Mereu vrei să salvezi câte un *malfetto*, nu-i aşa?

Tăişurile lui Enzo se înroşesc, apoi devin albe din cauza căldurii. Se aruncă spre Teren, înainte ca

acesta să poată trage cu arbaleta, apoi loveşte, căutându-i ochii. Teren se fereşte, cu o uşurinţă care mă uimeşte şi îşi flutură sabia într-un arc, fiind cât pe ce să-l lovească pe Enzo în piept, înainte ca el să apuce să se dea la o parte. Din mâinile lui Enzo ţâşnesc flăcări care îi cuprind pe amândoi într-o fulgerare de lumină. Prin tot infernul, îl zăresc pe Teren cum îşi încrucişează sabia cu pumnalul lui Enzo.

Flăcările nu par să îi facă niciun rău inchizitorului general. Pielea lui arde pentru o clipă, apoi redevine netedă, neatinsă, înlemnesc. Nu e doar o iluzie a luminii. Într-adevăr, *flăcările nu îi fac niciun rău*!

Cum e posibil? Doar dacă nu cumva…

— Fugi! se răsteşte Enzo spre mine.

Armele li se ciocnesc cu răsunet. Iar şi iar… Deasupra, o săgeată pluteşte şi îl atinge pe Teren lângă gât, străpungându-i umărul. Inchizitorul icneşte de durere, dar, spre groaza mea, o smulge fără o vorbă. O aruncă apoi cât colo. Pielea i se lipeşte la loc, vindecându-se în câteva clipe, până când pe umăr nu îi mai rămâne decât o pată de sânge.

Teren este o Tânără Elită! îmi dau eu seama.

Îmi recapăt echilibrul şi o rup la fugă. Când privesc în sus, o văd pe Lucent, cu arcul şi săgeata aţintite spre Teren, încercând să găsească un punct bun.

O mână aspră mă prinde de braţ. Mă întorc şi privesc drept în masca argintie a unui Pumnal.

Dante!

— Ce-ai zice să ne învălui pe toţi într-o mantie de invizibilitate şi să ne scoţi de aici imediat?

În vocea lui desluşesc ceva care mă face să îngheţ. Ceva din ochii lui îmi spune că a văzut mai mult decât mi-aş fi dorit să vadă, în seara asta.

Se aud strigăte. În jurul nostru totul e numai haos, panică, oameni înnebuniţi şi vâjâitul unui adevărat infern alimentat de artificii care vine dinspre port. Mă silesc să fac întocmai ce mi-a spus. Ne învălui pe toţi într-o fantasmă iute plăsmuită de invizibilitate, apoi el mă conduce în direcţia celei mai apropiate intrări în catacombe.

În spatele nostru, Enzo a dispărut deja, la fel de repede cum a apărut.

Vocea lui Teren îmi răsună în urechi.

Îţi mai dau doar trei zile...

Au fost cei mai buni prieteni, câtă vreme nu au avut habar că se cuvenea să fie duşmani.
Cât de curând, adevărul va pricinui tot răul pe care doar el îl poate pricinui.
Jedtare, Fraţi întru foc

Adelina Amouteru

Sunt singură în camera mea.

Pe străzi, oamenii strigă lozinci în sprijinul regelui sau împotriva lui, în sprijinul Tinerelor Elite ori împotriva lor.

Servitoarele vin să vadă ce fac, să se asigure că sunt nevătămată, după noaptea anterioară, dar le trimit să-şi vadă de treburile lor şi rămân sub cuverturi. De fiecare dată când aud că se apropie una dintre ele, sar în sus, crezând că e Dante, care şi-a dat seama că sunt o trădătoare şi vine să mă ucidă. Odată, aud pe coridor vocea lui Enzo, întrebând-o pe una dintre servitoare dacă mă simt bine. Gemma încearcă să mă facă să ies din camera mea, dar o refuz. Zac acolo până când razele de lumină ajung în partea cealaltă a încăperii. Amintiri cu Violetta mi se învârtesc prin minte, amestecate cu toate felurile în care Teren mi-a promis că o va tortura.

Am trei zile. Doar trei zile, şi apoi va trebui fie să le spun Pumnalelor tot adevărul, fie să le trădez pe deplin.

Mă gândesc la felul în care pielea lui Teren s-a lipit la loc, după ce săgeata lui Dante i-a sfâşiat

umărul. Teren este o Tânără Elită care a hotărât să ucidă alte Tinere Elite, să îi ucidă pe toţi *malfetto*, în general! Răsucesc acest gând în minte, iar şi iar, fără să-i găsesc sensul. Nu e de mirare că Enzo nici măcar nu a încercat să îl atace, în timpul plănuitei mele arderi pe rug. Nu e de mirare că nu au făcut din el una dintre ţintele atacurilor lor mai devreme. Cum ar putea o Elită să se întoarcă împotriva alor ei?

Deşi sunt şocată, simt însă şi o disperare din ce în ce mai mare. Dacă Pumnalele nu îi pot face rău lui Teren, eu, una, ce şansă am?

Raffaele e singurul care reuşeşte, în cele din urmă, să îmi alunge gândurile negre. Vine la uşa mea, la apus.

— Te-ai trezit, aşadar, îmi spune el, cu blândeţe. Haide! Îmbracă-te şi urmează-mă!

Dintr-odată, vreau să îi povestesc lui Raffaele totul: ameninţările lui Teren, faptul că-mi ţine sora captivă, ce mi-a oferit…

Ai putea să îi convingi pe ceilalţi să mă ajute de îndată! *Am putea organiza o misiune împreună*, *să-mi salvez sora*!

Dar, de fiecare dată când mă gândesc la asta, şovăi. Ei doresc să pună mâna pe coroană. O încercare de a o elibera pe Violetta din ghearele Inchiziţiei ar fi o abatere importantă şi periculoasă de la planurile lor. Le pasă, oare, îndeajuns de mine, încât să-şi rişte întreaga misiune? În plus, nu am habar unde se află sora mea. Teren ar putea să o ucidă înainte să ajungem la ea.

Raffaele mă priveşte cu atenţie. Sper că nu

poate intui de ce mi se schimbă atât de mult energia. Deschid gura şi rostesc o propoziţie inocentă:

— A venit timpul?

Când îmi vede expresia mea, încuviinţează.

— Da, a venit timpul!

Am un nod în gât. Am aşteptat ziua aceasta. Acum, nu mai sunt atât de sigură.

Dă să se întoarcă, apoi se opreşte şi mă priveşte iar.

— Ştiu că seara trecută a fost înspăimântătoare pentru tine, îmi spune el. Totul e în regulă acum, *mi Adelinetta*! Nimeni nu îţi va reproşa niciodată nimic.

Crede că mă simt aşa din cauza inchizitorilor omorâţi ieri şi fiindcă Teren m-a atacat. Nu ştie ce mi-a spus Teren. Încuviinţez în tăcere, lângă el, dar îmi ţin privirea pironită în pământ.

Ne croim drum pe coridoarele bine cunoscute de acum şi ne îndreptăm apoi spre curte şi spre peşteră. Niciunul din noi nu spune nimic.

În sfârşit, intrăm în peşteră. Pentru a doua oară doar, văd toate Pumnalele adunate la un loc. Singurul care lipseşte este Enzo. Absenţa sa îmi înfige ghimpele groazei în suflet. Probabil e la moşia sa regală sau îşi adună binefăcătorii.

Sau… dacă Teren i-a descoperit identitatea? *Dacă Inchiziţia e acum pe urmele lui*?

Raffaele îmi face semn să mă apropii. Fac ce îmi cere, până când sunt la doar câţiva paşi de el. Celelalte Pumnale privesc, fără un cuvânt. Gemma îmi zâmbeşte, la fel şi Michel. Zâmbesc şi eu, cu

sfială, drept răspuns. Din celălalt capăt al peşterii, Dante mă priveşte ameninţător. Încerc să îl ignor, dar chipul lui mă umple de nelinişte, amintindu-mi de cuvintele lui Teren. *La ce se gândeşte oare*? *Ce a văzut*? Îi privesc iar pe ceilalţi, căutând vreun detaliu care, poate, mi-a scăpat. Ştie cineva ceva?

Raffaele face un pas spre mine şi îmi dă o bocceluţă de material frumos împăturită. Când se dă la o parte, văd că deasupra se află şi o mască argintie. O iau, în tăcere, şi o ridic în faţa mea. *Ei nu ştiu încă nimic*.

Mâinile îmi tremură şi nu le pot controla. În ciuda tuturor, inima îmi tresare, totuşi, de bucurie. Acestea sunt masca *mea* de argint şi mantia *mea* întunecată. De azi înainte, voi fi una de-a lor. Pentru prima dată în viaţă, am fost acceptată într-un grup!

Bucuria păleşte repede, iar groaza mistuitoare îi ia locul.

— Repetă după mine! spune Raffaele.

Încuviinţez, dând din cap. Am gâtlejul uscat. Cuvintele sale răsună în peşteră:

— Eu, Adelina Amouteru…

Violetta va plăti amarnic pentru asta, aşa să ştii. Nu tu! Violetta! aud parcă aievea vorbele inchizitorului general.

— Făgăduiesc solemn să servesc cu credinţă Societatea Pumnalului, să sădesc teama în inimile celor care conduc Kenettra…

Vă implor, messere! Vă voi spune tot ce doriţi să auziţi! Dar mai acordaţi-mi încă o săptămână! Vă rog!

— Să iau, chiar şi prin moarte, ceea *ce* ne aparţine de drept, şi să fac astfel încât puterea Tinerelor Elite să devină cunoscută fiecărui bărbat, femeie şi copil.

Îţi mai dau doar trei zile... Dacă nu-ţi vei respecta cuvântul dat, voi trage o săgeată prin gâtul surorii tale, de-o să-i iasă prin ceafă.

— Dacă-mi voi încălca jurământul, fie ca pumnalul să-mi ia *ce* i-am luat eu pumnalului.

Repet jurământul. Vorbă cu vorbă. Întunericul pluteşte înăuntrul meu.

Dacă-mi voi încălca jurământul, *fie ca pumnalul să-mi ia ce i-am luat eu pumnalului*.

Raffaele îşi înclină capul în faţa mea, când terminăm.

— Bine ai venit în Societatea Pumnalului! îmi spune el, zâmbindu-mi. Lup Alb...

*

După ceremonie, mă îmbrac în veşminte roşii şi mă îndrept împreună cu Gemma spre capătul peşterii. Ceilalţi sunt deja acolo când ajungem, împreună cu câţiva străini înveşmântaţi în haine bogate, de aristocraţi. Să fie nişte binefăcători? În jurul lor se învârt câteva consoarte de la Curtea Fortunata. Pumnalele s-au îmbrăcat cu veşminte de ceremonie din Kenettra în această seară şi acum stau într-un cerc, pe divane moi, în încăperea din adâncuri, ignorând tăvile cu struguri reci şi vin aromat. În ciuda conversaţiilor aprinse pe care par să le aibă cu străinii îmbrăcaţi fastuos,

sărbătoarea plutește în aer, de parcă ar anunța că ei toți se apropie de împlinirea țelului lor suprem. Atmosfera contrastează în mod bizar cu urnele cu cenușa răposaților care stau înșirate de-a lungul pereților. Vocile tuturor sunt joase și însuflețite. Privesc totul de parcă nu ar fi decât o reverie plină de culoare care mă înconjoară. Nimic nu îmi pare real. Undeva, dincolo de pereții aceștia, se înalță Turnul Inchiziției.

Cum să găsesc o ocazie de a ieși de aici?

Disting silueta lui Enzo în mijlocul grupului. Raffaele nu e de găsit. Poate că nu participă la această întâlnire sau poate e ocupat. Încerc să-mi explic absența lui.

— Adelina!

Vocea Gemmei pătrunde prin vârtejul gândurilor mele. Îmi zâmbește, apoi mă conduce spre grup. Străinii îmi aruncă priviri curioase. Îi privesc și eu. Doar unul mi-e cunoscut: matroana de la Curtea Fortunata, astăzi îmbrăcată într-o rochie bogată, din mătase, albastru cu auriu.

— Aceștia sunt nobilii noștri binefăcători, care sprijină financiar societatea noastră, îmi șoptește Gemma, când ne așezăm pe divan. Sunt, cu toții, nerăbdători să te cunoască.

Așadar, aceștia sunt oamenii care îl sprijină pe Enzo și revendicarea lui la tron! Gemma îmi prezintă toți oamenii din cerc, vorbind însuflețit, oprindu-se să mi-l arate pe tatăl ei. Zâmbesc și îmi joc rolul, când fiecare dintre ei mă salută, pe rând, cu priviri lungi. În celălalt capăt al încăperii, Enzo se sprijină de spătarul unui divan, cu un pahar de

vin în mână, cu picioarele încrucişate pe o măsuţă joasă şi cu chipul în parte ascuns de o mască. Mă priveşte iute şi revine la conversaţie.

— Am auzit că regele nu poate anula Turnirul Furtunilor, îi spune unul dintre binefăcători lui Enzo. L-ar face să pară prost şi nevolnic în ochii poporului. El şi regina trebuie să-şi facă apariţia, fiindcă aşa cere tradiţia.

— Ăsta e exact impasul în care vrem să-l vârâm, adaugă un altul.

— Oare iluzionista ta ne poate ajuta să pătrundem în palat? întreabă un al treilea şi ochii i se îndreaptă spre mine, iar eu mă simt cuprinsă de un fior de nelinişte. Oamenii sunt pregătiţi să dea o lovitură de îndată, după tot ce s-a petrecut seara trecută. Am putea încerca să facem ceva înainte de turnir, chiar şi în seara asta.

Enzo clatină din cap:

— Sora mea nu se va afla împreună cu regele. Apartamentele lor se află la părţi opuse ale palatului. Talentele Adelinei nu sunt încă îndeajuns de puternice pentru a menţine o iluzie atâta vreme. Turnirul e cea mai bună ocazie a noastră.

Ceilalţi încep să murmure, cuprinşi de frustrare. Michel se lasă pe spate şi îşi ridică paharul cu vin, în semn că îşi cere scuze faţă de Enzo pentru situaţia în care ne aflăm.

— Dac-aş putea desface lucruri vii, reale, aş intra cu dragă inimă în palat şi i-aş descompune pe membrii familiei regale pentru a-i alcătui apoi din nou tocmai într-un vârf de stâncă, şi asta numai şi numai de dragul tău!

Se aud râsete pe ici, pe colo.

Lucent îşi dă ochii peste cap, răsucindu-şi o şuviţă blondă în jurul unui deget.

— Eu încă mai cred c-ar trebui să dăm uitării nenorocita asta de ţară, să plecăm în Beldain şi să trăim regeşte acolo. Unele popoare chiar ştiu cum să se poarte cu un *malfetto*.

Acum se aud parcă mai multe râsete, în timp ce Michel o ia, cu afecţiune, peste picior pentru accentul ei.

Privesc în jur amorţită, încercând să intru în joc.

— Într-o bună zi, chiar aşa va face, să ştii, îmi şopteşte Gemma. Tresar, apoi mă gândesc că mă crede derutată de conversaţie: Michel, adică, mă lămureşte ea. Îşi va da seama cum să desfacă până şi creaturi vii. Spune că deocamdată energia sufletului îi stă în cale.

Energia sufletului?

Dacă Michel mi-ar putea zări energia sufletului, oare ce ar vedea cu adevărat?

Conversaţia revine la mine şi aud cum numele îmi e pomenit din nou.

— Şi iluziile ei chiar sunt plăsmuite îndeajuns de bine, încât să ne ajute să participăm la turnir? îl întreabă un binefăcător pe Enzo.

— Da, Alteţa Voastră, chiar aşa: îşi poate face treaba cum se cuvine?

— Demonstraţie! Vrem o demonstraţie!

— Adelina! mă strigă Enzo, brusc, privind în direcţia mea.

Ca la un semn, toţi nobilii se întorc şi ei spre

mine.

Clipesc, surprinsă:

— Da, Alteţa Voastră?

— Te rog să creezi fantasma unei persoane, pentru noi! Şovăi, apoi inspir şi mă concentrez asupra întunericului care sălăşluieşte în pieptul meu. Treptat, ţes în aer un chip care seamănă cu al lui Enzo: acelaşi nas, aceiaşi ochi, aceeaşi gură şi acelaşi păr... Plăsmuiesc până şi cicatricea subţire de pe obraz. Nobilii încep să murmure între ei. Nu e tocmai perfectă – detaliile sunt lipsite de rafinament, are aspectul nefiresc, fals al unei fantasme care nu e tocmai umană, iar textura pielii arată că sunt încă o diletantă. Şi tremură puţin. Din când în când, devine chiar transparentă. N-ar fi credibilă văzută de aproape. Dar va fi suficientă. Menţin iluzia o clipă, apoi o eliberez.

Enzo îmi zâmbeşte.

— Când va începe Turnirul Furtunilor, spune el, regele şi regina vor anunţa cursele de cai, apoi le vor privi dintr-un punct de observaţie aflat în apropierea pistei. Dacă o poţi deghiza pe Gemma, nimeni nu o va remarca pe spinarea unui cal. O poţi aduce suficient de aproape ca să lovească?

Şi astfel anunţă, în faţa tuturor binefăcătorilor, că voi participa la misiunea lor finală. Inima îmi tresaltă de bucurie, apoi mi se strânge dureros, căci îmi amintesc, din nou, cuvintele lui Teren.

— Da, pot face asta, răspund.

Nobilii mă privesc, încântaţi. Enzo îmi zâmbeşte plăcut şi ciocneşte pahare, dar, chiar şi aici, în siguranţa peşterii şi înconjurat de

binefăcători, încă mai păstrează o urmă de precauţie în gesturi şi neliniștea cuiva preocupat de alte probleme.

Mă întreb dacă simte că e ceva suspect, în neregulă *cu mine*. Le mulţumesc zeilor că Raffaele nu e şi el aici, să remarce cum mi se schimbă alandala energia mea întunecată. Probabil că are un client în seara asta. Vinul aromat îmi mai domoleşte neliniştea, iar eu mă trezesc că întind iar paharul, ca să-mi fie reumplut de consorţi.

— Pari cu mult mai puţin bucuros decât s-ar cuveni, îi spun lui Enzo cu voce scăzută, într-un moment când conversaţia sa cu nobilii lâncezeşte.

El mă priveşte, părând să-şi cântărească răspunsul, apoi îmi evită comentariul.

— Sărbătoreşti, *mi Adelinetta*? mă întreabă şi apoi face un semn de încuviinţare din cap spre un consort care îi umple paharul a două oară. Inima îmi tresare puternic la felul în care îmi pronunţă numele de alint: Ai grijă! Vinul acesta e tare.

E adevărat. Vinul îmi dă curaj şi mă ajută să uit.

— Sunt Lupul cel Alb, îi răspund. Cu siguranţă, asta merită şi un al doilea pahar.

Buzele lui Enzo se arcuiesc într-un zâmbet amuzat, iar eu simt tumultul atracţiei ridicându-se în mine. Cum să îi spun despre pactul meu cu inchizitorul general? Ochii lui se îndreaptă spre celelalte Pumnale.

— Aşa este. Ridică paharul şi nobilii i se alătură: Pentru Lupul cel Alb! spune, privindu-mă în ochi. Şi pentru începutul unei noi epoci!

Gemma se apleacă spre mine, când sorb din vin.

— Îl placi, nu-i aşa? mă tachinează ea, lovindu-mă cu cotul în coaste.

Tresar şi o lovesc şi eu.

— Ia mai taci! îi şuier.

Gemma râde, încântată de expresia feţei mele, apoi se împinge şi sare sus pe divan. Are picioarele goale. Trag din nou aer adânc în piept, dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc. *Normal că doar îşi râde de mine*!

Enzo o priveşte. Ea îşi încrucişează braţele.

— Să ştii c-am exersat, Distrugătorule! declară ea. Ia uite!

Şi, spunând acestea, arată spre Enzo, apoi mijeşte ochii. Privesc, curioasă.

— Tu! porunceşte ea. Adu-mi o felie de pepene!

Enzo ridică o sprânceană.

— Nu! răspunde el sec, iar binefăcătorii râd din toată inima.

Tatăl Gemmei zâmbeşte cu îngăduinţă.

Gemma râde cu ei, apoi îşi dă ochii peste cap şi se lasă să cadă înapoi pe divan.

— Aşteaptă tu numai! îi declară *signorina* prinţului. Bărbaţii nu-s cu mult mai complicaţi decât animalele. O să-mi dau eu seama cum să-i conving!

Copilăriile sale îl silesc pe Enzo să zâmbească plin de afecţiune, ceea ce îl mai linişteşte puţin.

— Nu am nicio îndoială, micuţa mea Hoaţă-de-Stele! îi răspunde şi ea îi zâmbeşte larg, în timp ce

tot mai multe hohote de râs se aud dinspre Pumnale şi nobili.

Încerc din răsputeri să lupt cu invidia care mă chinuie când văd cum râde Gemma împreună cu tatăl ei.

Una dintre consoarte bate din palme.

— Un joc! exclamă ea. Haideţi să jucăm ceva!

Şi face să circule colane de mărgele printre noi. Nu cunosc jocul, dar se pare că toţi ceilalţi îl ştiu, fiindcă se pun pe strigat şi fluierat. Consoarta îmi remarcă privirea derutată, aşa că îmi explică:

— Trebuie să îţi pui mărgelele la gâtul persoanei la care ţii cel mai mult, explică ea, zâmbind. Cine are cele mai multe colane, la sfârşit, câştigă.

Strigătele şi râsetele se înteţesc şi zboară iute, în toate părţile. Gemma încearcă să fure colanele tuturor pentru ea însăşi, doar pentru ca Lucent să i le arunce din mâini cu o pală de vânt, şi apoi să o împingă pe fată şi să o înghesuie între pernele divanului. Toţi aristocraţii bat din palme, aplaudându-le pentru felul în care îşi etalează puterile şi discutând pe şoptite despre ce se va întâmpla în timpul turnirului. Câteva consoarte îşi trec colierele în jurul gâtului lui Michel, făcându-l să rânjească şi să-şi arate toţi dinţii. Chiar şi Dante, în ciuda permanentei lui încruntări, o lasă pe una dintre consoarte să-i treacă un colan după gât şi îi cuprinde mijlocul cu braţul.

Gemma îmi oferă mărgelele ei, la fel şi unul dintre consorţi. Roşesc şi izbucnesc în râs. Enzo ne priveşte pe toţi cu o expresie calmă. Se joacă apoi

cu colanul de aur printre degete, adâncit în gânduri.

— Haideţi, Alteţa Voastră! îi strigă Michel, rotindu-şi toate cele trei coliere în jurul mâinii. Rânjeşte: Doar dacă nu cumva ţineţi la Maria Voastră mai mult decât la oricine altcineva!

Se aud încă şi mai multe râsete lipsite de griji. Enzo îi zâmbeşte puţin, apoi îşi aruncă în aer colanul.

— Atunci, al tău să fie! răspunde el.

Michel face un semn spre colan, care dispare şi îi reapare în jurul mâinii. Şi-l pune la gât, cu un rânjet triumfător. Enzo o îndepărtează pe consoarta care încearcă să îi mai dea un colier şi priveşte cum se ceartă ceilalţi pentru premii, unul mai entuziasmat decât celălalt.

Niciunul nu are habar ce-mi trece prin minte. Niciunul nu ştie că, în timp ce se bucură cu toţii, eu nu mă gândesc decât la ce să fac în legătură cu Teren, cum să ajung la Turnul Inchiziţiei, pentru a-mi salva sora. La cum să îi trădez pe toţi cei prezenţi.

Mă clatin pe loc. Ceilalţi nu remarcă, însă Enzo, da şi se întoarce să mă privească. Pun jos paharul cu vin şi inspir adânc, dar nu îmi e de niciun ajutor. Întunericul mi se adună în stomac, hrănindu-se, lacom, cu teama mea. Nu mai pot rămâne aici!

Îmi ia doar o clipă să-mi dau seama că Enzo s-a ridicat de acum în picioare. Face paşi repezi spre mine, îmi oferă o mână înmănuşată şi mă ajută să mă ridic şi eu. Mă sprijin de el, nesigură. Ceilalţi se opresc o clipă să ne privească, şi unele râsete

pălesc.

— Te simţi bine, Adelina? strigă Gemma.

Vreau să spun ceva, dar îmi vine greu să mă concentrez. Enzo mă înconjoară cu braţul şi mă ghidează afară din cerc.

— Continuaţi, rogu-vă! le spune celorlalţi. Mă-ntorc de-ndată! Apoi, mă conduce spre curte şi îmi spune pe un ton scăzut: Ţi-ar prinde bine să te odihneşti puţin!

Nu îl contrazic. Pe măsură ce larma celorlalţi se estompează, lăsând să se mai audă doar ecoul paşilor noştri pe aleea de piatră care duce către suprafaţă, îmi revin încet, încet. Întunericul scade puţin, alungat de bătăile inimii lui Enzo. Mâna lui e fierbinte pe trupul meu. Îmi simt picioarele moi, dar el mă sprijină. Capul meu îi ajunge la umăr şi îmi amintesc din nou cât de înalt e el şi cât sunt eu de mică.

— Nu cred că am trecut încă peste seara trecută, şoptesc, în timp ce mergem, încercând să găsesc o scuză potrivită.

— Nu-ţi cere scuze! îmi răspunde Enzo. Teren nu e un inchizitor uşor de înghiţit.

Mă uit la el. Sunt plină de curiozitate.

— Focul tău nu l-a rănit! hotărăsc să spun. Ai… ştiut mereu ce este?

Enzo şovăie.

— Îl cunosc de când eram amândoi doar nişte copii.

Spune asta într-un fel ciudat, de parcă Teren i-ar fi simpatic.

— El e singura Elită pe care Raffaele nu o

poate simţi.

Raffaele!

— Unde e Raffaele în seara asta?

— Matroana Curţii Fortunata m-a informat că Raffaele a fost chemat acasă la un client, spune Enzo, după o clipă. Sunt convins că totul e bine.

Dar ceva din tonul lui îmi spune că Raffaele ar fi trebuit să se întoarcă, până acum. Privesc în jos, încercând să nu mă gândesc la ce e mai rău.

Ajungem la zidul care se deschide spre fântânile din curte. A început să burniţeze mărunt, răcind aerul nopţii. Deja sunt capabilă să merg iar de una singură, şi mă opresc pentru o clipă să savurez dansul tăcut al ploii pe pielea mea. Enzo aşteaptă, răbdător. Ridic faţa şi îmi închid singurul ochi. Burniţa e rece şi îmi limpezeşte simţurile. Iarba umedă îmi umezeşte tivul veşmintelor.

— Acum mă simt mai bine, spun.

E doar în parte adevărat.

Priveşte şi el spre curte, parcă admirând strălucirea pe care ploaia o aduce peisajului nocturn. În ochi are o privire pierdută. În sfârşit, se întoarce iar spre mine. Pare că ar vrea să mă întrebe ce mă supără, de parcă ar şti că e mai mult decât pretind, dar nu o face.

Îţi pot spune oare totul? aş vrea să-l întreb. *Te-ai întoarce împotriva mea*?

Enzo mă priveşte în tăcere. Felinarele de pe zidul grădinii îi înconjoară chipul cu o aureolă de lumină umedă, aurie, iar picăturile de apă din părul lui scânteiază. E de o frumuseţe atât de diferită faţă de a lui Raffaele: întunecat, intens, prevăzător,

poate chiar ameninţător… Dar parcă zăresc în el şi o blândeţe şi o dorinţă provocatoare. Ceva misterios îi sclipeşte în priviri.

Vinul aromat de mai devreme îmi dă o împunsătură de curaj. Cu un gest de nestăvilit, îmi scot un colan de mărgele şi i-l pun lui la gât. Mâinile mele îi ating părul stacojiu, pielea. Aproape că mă aştept să mă dea la o parte, dar nu o face. Ochii lui sunt făcuţi parcă din întuneric lichid, superbi, cu firicele roşii, înconjuraţi de gene lungi şi plini în clipa aceasta de o emoţie adâncă. Apoi, mă ridic pe vârfuri, trag de colan spre mine şi îi apropii buzele de ale mele.

Plutesc acolo pentru o clipă, ameţită de şuvoiul de curaj. Lui nu i se clinteşte însă niciun muşchi. Spre surprinderea şi nemulţumirea mea, căldura lui nu mă străbate deloc atunci când mă lipesc de el. Nu în felul în care a făcut-o când m-a sărutat la Lunile de Primăvară.

Are teama în suflet. Îşi reţine energia! Înţeleg.

Asta mă readuce la realitate, şi, dintr-odată, mă simt prost. Ultimul nostru sărut a fost necesar, a făcut parte din deghizarea noastră. N-a fost decât atât şi nimic mai mult! Mă trag înapoi. Ploaia îmi cade, rece, pe faţă.

Sunt o proastă!

Nu sunt în stare să mă comport adecvat acum – prea multe gânduri îmi aleargă prin minte, epuizându-mă. Sunt prea stânjenită să îl privesc în ochi, aşa că dau să mă retrag.

Mă prinde de talie cu mâna înmănuşată şi mă opreşte. Rămân nemişcată o clipă, tremurând.

Picăturile de ploaie îi sclipesc pe gene. Cealaltă mână îmi ridică bărbia. Am timp doar să privesc o dată spre el, înainte să-şi apropie buzele de ale mele. Apoi, mă sărută, mă sărută *cu adevărat*, ca şi cum ar dori mai mult.

Căldura explodează înăuntrul meu, străbătându-mi fiecare venă, un foc atât de intens, încât nici nu mai pot respira. Gura mi se deschide după aer, până când el reia sărutul. Mâna pe care o foloseşte ca să-mi ridice bărbia îmi alintă acum maxilarul, cu blândeţe, dar, chiar dacă-şi reţine talentele letale, simt puterea brută care e adunată dedesubt. Mă lipeşte de zidul umed, iar trupul lui îl apasă pe al meu. Nu-mi mai amintesc nimic. Mă ridic pe vârfuri şi îi înconjor gâtul cu braţele. Îi simt conturul pieptului prin tunică şi cămaşa de in, trupul care-l face uman, dincolo de puterile lui de Distrugător.

Sărutul lui continuă parcă la nesfârşit, aşa că nu mai par în stare să pot gândi. Mâna îmi alunecă de pe ceafa lui pe gâtul pe care cămaşa îl descoperă vederii mele. Dau la o parte pânza de in dezvelindu-i pielea şi linia fină a claviculei, apoi curba umărului său maroniu. Degetele mele îi pipăie cicatricea de pe piele. Îmi ia mâna şi mi-o lipeşte cu putere de zid, deasupra capului. Săruturile sale îmi rătăcesc în jos, pe gât. Căldura se răspândeşte parcă în unde de dogoare pe pielea mea, de oriunde mă ating buzele sale. Simt că mor de ruşine. O să mă prăbuşesc, sunt convinsă, dar el mă ţine bine. Marginile fustelor mi se ridică, lăsându-mi urme umede pe picioare. Mâinile lui

înmănuşate… Piele moale, pe pielea mea. Apoi, un alt val de foc lichid îmi traversează corpul, iar eu nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Picăturile mărunte de ploaie care îmi aterizează pe buze şi pe piele sunt ca nişte înţepături de gheaţă pe dogoarea care mi-a cuprins trupul. Când îmi mijesc ochiul, prin burniţă, văd respiraţia ridicându-mi-se în cerul noptatic. Degetele îmi sunt străbătute de un fior necunoscut. *Nu mai pot gândi – o să îmi pierd controlul*. Firele energiei mele încep să mi se strecoare afară din piept, căutând inima lui Enzo, răsucindu-se în jurul firelor lui de energie, acoperindu-le cu întuneric.

E periculos! Ce facem noi e tare periculos! O luminiţă pâlpâie ca un avertisment înăuntrul meu, şi, cu toată puterea de care sunt în stare, îmi silesc toate plăsmuirile să se întoarcă înapoi, să revină sub controlul meu.

— Opreşte-te! îi şoptesc, împingându-l la o parte.

Se retrage şi el imediat, luând cu sine căldura energiei sale. Trupul mi se răceşte dintr-odată. Pare derutat, de parcă nu şi-ar aminti ce s-a petrecut. Ochii lui îmi caută chipul. Clipa de pasiune a luat sfârşit, iar toate gândurile mele întunecate se întorc brusc, lăsându-mă slăbită şi ameţită. Pielea mă furnică. Oare ce a încercat să facă energia mea? Simt încă urmele firelor întunecate, dornice să-l atingă pe Enzo, să-l copleşească.

— Nu am încă şaptesprezece ani, hotărăsc să îi spun. Nu mă pot oferi încă nimănui.

Enzo încuviinţează.

— Fireşte! Fireşte!

Pare să mă recunoască din nou, dintr-odată, iar expresia lui mă derutează. Îmi zâmbeşte puţin, de parcă şi-ar cere scuze.

— Să nu îi înfuriem pe zei, atunci!

Mă conduce afară din curte şi înapoi pe coridor. Mergem în tăcere, iar inima îmi bate în ritmul paşilor. În sfârşit, ajungem la uşa iatacului meu. Enzo nu mai rămâne nicio clipă cu mine. Îmi face o plecăciune curtenitoare şi îmi urează noapte bună. Îl privesc plecând, până când face o cotitură şi dispare. Apoi, intru în cameră.

E întuneric, iar reflexiile picăturilor de ploaie pe geamuri pictează umbre mişcătoare pe pereţi. Stau lipită de uşă, o vreme, amintindu-mi de sărut. Obrajii îmi ard, încă. Trec clipe bune, şi nu mai ştiu de când stau aşa. Oare chiar mi-am trecut mâna de-a lungul gâtului său dezvelit, de-a lungul claviculei, de-a lungul umărului său dezgolit? Chiar mi-a scăpat energia de sub control, căutând să îl învăluie?

Trebuie să-i spun! Negreşit!

Sunt, în mod oficial, o Tânără Elită, de acum. Ar trebui să le pot spune totul Pumnalelor. Enzo mi-a mărturisit că îl cunoaşte pe Teren. Dacă ar fi să îi spun cuiva despre cele şoptite de Teren, *el* ar fi cel mai potrivit. Dintr-odată, simt că mă mişc iar spre uşă. Ies, apoi urmez coridorul pe care am venit. Nu voi mai avea o a doua şansă ca aceasta.

Cerul e complet întunecat, când îmi croiesc drum înapoi pe coridor, iar lumânările care îl

încadrează sunt deja aprinse. Nu se mai aude decât zgomotul ploii care bate ritmic în acoperiş. Mă îndrept spre peşteră. Dinăuntrul său plutesc spre mine râsete şi frânturi de conversaţie. Toată lumea e încă acolo, probabil, şi, după zgomot, aş spune că vinul curge încă fără restricţii, îmi tremură mâinile.

Ajung la culoarul care dă spre peşteră, apoi mă opresc în spatele ultimului stâlp din faţa încăperii. Ici şi colo, văd o sclipire a părului stacojiu al lui Enzo. Vederea lui face ca inima să îmi bată cu putere.

Sunt una dintre ei, acum! îmi spun. *Sunt prietenii şi aliaţii mei. Merită să ştie.*

Vreau să fac un pas.

Dar mă opresc.

Dante l-a tras pe Enzo deoparte. Schimbă câteva cuvinte între ei, apoi Dante face semn spre coridorul unde mă aflu. Se îndreaptă spre mine, căutând un loc pentru o discuţie între patru ochi. Mă încordez. Mă vor descoperi dacă rămân aici! Fără să ştiu de ce, din teamă, din curiozitate sau din bănuială, alunec înapoi în umbră şi chem o perdea de invizibilitate să mă acopere. Pictez iluzia unui coridor pustiu deasupra mea, amestecându-mă cu umbrele zidului şi stâlpului. Şi încerc să îmi ţin răsuflarea.

Despre ce vorbesc oare? Lângă mine apare, fără niciun avertisment, fantoma tatălui meu, cu pieptul strivit ridicându-se şi coborând, în ritmul respiraţiei, cu gura răsucită într-un zâmbet întunecat. Îşi pune mâna scheletică pe umărul meu

şi arată spre siluetele lor, care se apropie. *Vezi asta*? îmi şopteşte, în ureche, transformându-mi măruntaiele în gheaţă. *Hai să auzim ce are să-i spună duşmanul tău iubitului tău*!

Vreau să îi ignor vorbele, dar, când Enzo şi Dante ajung, în sfârşit, pe coridor şi se opresc la nici zece paşi de mine, îi aud. Într-adevăr, eu sunt aceea despre care vorbesc.

Şi Moritas s-a înălţat din lumea de dincolo cu o asemenea furie în ochi, încât toţi cei care au văzut-o au căzut în genunchi şi au prins a plânge, cerându-i îndurare. Dar Moritas nu avea nicio dorinţă să ierte pe cineva. Şi a poruncit pământului, şi pământul s-a cutremurat, iar munţii au îngropat satul în cenuşă şi piatră.

Căpitanul Ikazara Terune, Istorisire a distrugerii Insulei Teaza

Adelina Amouteru

Inima îmi bate cu putere în piept. Mă rog tuturor zeilor ca ei să nu o audă.

— Fapt e că a fost recunoscută, spune Dante.

Doar sunetul vocii sale şi e de ajuns să îmi trimită un fior de mânie prin tot trupul, totodată aducând cu el şi amintirea ameninţărilor sale din timpul antrenamentului.

— Şi nu numai că a fost recunoscută, i-am văzut cu ochii mei cum *îşi vorbeau*! Se încruntă: Ţie ţi-a spus ce-au discutat?

— O împinsese în zid… Ea a-ncercat să-l atace…

Dante scrâşneşte din dinţi:

— Crede-mă, au vorbit mai mult de-atât. Unde-i ea acum?

— Se odihneşte, îi răspunde Enzo.

Dante îl aşteaptă, sperând că prinţul va spune mai mult de-atât. Când nu mai primeşte niciun răspuns, continuă, mârâind aproape:

— I-ai mai ucis şi înainte pe unii dintre ai tăi, când au pus în pericol întregul grup.

Enzo nu mai spune nimic, amintindu-şi parcă de ceva ce ar prefera să uite. Îmi încleştez mâinile:

— Prezenţa ei ne pune în pericol pe toţi, continuă Dante. Mai avem doar câteva zile înainte de Turnirul Furtunilor şi Adelina nu poate fi recunoscută, nu din nou.

— Dar ea ar putea fi singura care să ne ofere o cale pentru a ne apropia îndeajuns de rege şi de regină!

— Da, numai că, la fel de bine, ar putea fi şi aceea care ne pune beţe-n roate! Nu ţi se pare ciudat că Inchiziţia le-a interzis tuturor celor declaraţi *malfetto* să participe la turnir chiar în aceeaşi zi în care a mers să privească Adelina cursele de calificare, împotriva voinţei tale?

— Dac-ar fi vrut să ne trădeze, inchizitorii ar năvăli asupra noastră chiar acum! Enzo îşi duce mâinile la spate: Sau ar fi venit deja.

Dante îl priveşte, suspicios:

— Asta e tot, *Alteţă*?

Enzo mijeşte ochii:

— Ce propui?

— Te-am văzut cum ai condus-o în iatacul ei. Toate celelalte Elite bănuiesc ceva. Eu te cunosc de ani buni şi îţi pot citi adevărul pe chip.

— Nu-i nimic de citit!

— Îţi aminteşte de Daphne, aşa-i? Cu mutrişoara aia a ei de tamouranã?

Simt că mă cuprinde amorţeala.

Daphne? *Cine-i Daphne asta*?

Prin ceaţa care mă învăluie, simt cum un val de furie se ridică în inima lui Enzo, împingând tot mai tare, străduindu-se să iasă. Energia mă face să tresar, dar îmi acopăr gura cu mâna, ca să o astup, să o silesc să rămână la locul ei. Inima îmi bate mai tare, într-un ritm înnebunit, ca o avertizare.

— Ai grijă: păşeşti pe un teren periculos! îl avertizează Enzo, pe un ton scăzut.

Dante şovăie pentru o clipă, dar se încruntă şi continuă. Vocea lui capătă un ton surprinzător, căci trece de la condescendenţa arogantă, violentă, la ceva care transmite o îngrijorare reală:

— Ascultă-mă, rogu-te! Tuturor ne plăcea Daphne. A fost cea mai bună ne-*malfetto* din câte am cunoscut. A avut grijă de mine, să mă fac bine, şi aş fi murit fără ajutorul ei. Crezi că nu am băgat de seamă de câte ori ţi-ai părăsit moşia sau Curtea Fortunata şi te-ai dus să o cauţi? Crezi că nu ştiam cu toţii că voiai să te însori cu ea?

Să te însori cu ea?

Vocea lui Dante se domoleşte.

— Crezi că nu am jelit-o şi eu? Că nu am vrut să îl ucid pe fiecare inchizitor din oraş pentru ce i s-a întâmplat?

Enzo ascultă în tăcere, cu chipul împietrit. În jurul energiei sale s-au ridicat ziduri peste ziduri, care mă împiedică să pătrund şi să-i ghicesc emoţiile. Mă străduiesc să menţin vălul de invizibilitate plăsmuit.

De ce nu-l faci mincinos, *Enzo*?

Fiindcă, fireşte, totul e adevărat! Nu e de mirare că Enzo mă priveşte, uneori, de parcă aş fi

altcineva. Asta fiindcă el chiar *vede* pe altcineva în locul meu. O altă fată care a trăit cândva, pe care a iubit-o şi pe care, poate, încă o mai iubeşte.

Dante se apleacă. Furia clocoteşte în el.

— Adelina *nu este ea*! Are acel foc, recunosc, şi, lăsând la o parte însemnele, şi chipul potrivit. Dar sunt persoane complet diferite, Distrugătorule! Iar eu îţi spun că, dacă noi toţi aveam o încredere neţărmurită în Daphne, *nimeni* nu are încredere în fata asta nouă. Cel mult, o tolerăm. Dante se opreşte şi ridică două degete: S-a împotrivit poruncilor tale şi a fost văzută vorbind cu duşmanul nostru. Ai ucis Elite pentru mai puţin de-atât. I-ai oferit avantaje pe care nu le oferi altora. Te-ai înmuiat cu totul, ai o slăbiciune faţă de ea. *Nu-mi place* să primesc porunci, dar totuşi le accept pe *ale tale*. Nu ţi-am îndeplinit ordinele ani la rând doar pentru ca acum să văd cum te dai peste cap pentru o fată care-ţi aminteşte de o iubită moartă!

Privirea pe care Enzo i-o aruncă acum lui Dante e îndeajuns de dură, încât să-l facă pe acesta să se dea un pas înapoi.

— Sunt perfect conştient cine este Adelina! îi spune prinţul, cu glas scăzut. Şi cine *nu* este.

— Nu şi dacă tu crezi că eşti îndrăgostit de ea, Alteţă!

— Nu te amesteca în treburile mele!

— Mă amestec, dacă ea te distrage de la ţelurile noastre.

Enzo mijeşte ochii.

— Nu înseamnă *nimic* pentru mine, pricepi? se

răsteşte el, făcând un gest nepăsător cu mâna. Nu e nimic mai mult decât un recrut al Societăţii Pumnalului. Face doar parte din planurile noastre. Gheaţa din vocea sa mă izbeşte cu putere: *Nu e nimic mai mult*!

Simt că mi se sfâşie inima.

Dante pufneşte.

— Dacă acesta e adevărul, atunci n-ar trebui să ai dificultăţi în a primi câteva sfaturi de la un alt Pumnal de-al tău! spune şi se arată pe sine.

— Şi ce-mi sugerezi? îl întreabă Enzo.

— Pe-onoarea mea, o voi tolera câtă vreme o vei tolera şi *tu*. Foloseşte-o aşa cum doreşti. Dar, după ce vei ajunge pe tron şi vei fi terminat cu distracţia, ar trebui să scapi de ea. Nu-ţi va rămâne loială multă vreme.

Tremur când simt întunericul care se trezeşte în inima lui Enzo, o furie care umbreşte toată încântarea care răzbeşte dinspre celelalte Pumnale şi binefăcătorii lor, o furie care cuprinde întreaga peşteră.

— Îţi apreciez grija! spune el, după o clipă, accentuând cuvintele cu o notă rău prevestitoare. Dar conversaţia noastră a luat sfârşit!

— Fie precum doreşti, Alteţă! spune Dante, scârbit. Ne-ai condamnat, probabil, pe toţi la moarte.

Se întoarce pe călcâie să se îndrepte înapoi spre grup. Enzo rămâne pe loc, cu o expresie reţinută, cu ochii aţintiţi la spinarea Păianjenului. Se gândeşte. Îmi trece prin mine că s-ar putea *să ia în considerare* vorbele lui Dante, şi asta mă

doare ca un pumnal răsucit în rană.

Într-un târziu, Enzo se întoarce şi el alături de ceilalţi. Eu rămân pe loc, ghemuită la intrarea în peşteră, învăluită în zăbranicul meu de invizibilitate, singură, atât de singură, în timp ce petrecerea îşi continuă cursul. Cuvintele mărturisirii pe care am pregătit-o pentru Pumnale mi se usucă pe buze. Amintirea sărutului împărtăşit cu Enzo cu atât de puţină vreme în urmă mă lasă, de acum, rece, tremurând.

Nu simt nici furie, nici gelozie. Doar… pustietate. Singurătate… Izolare… Un sentiment de pierdere care-mi macină oasele. Cumva, ecourile glumelor Gemmei şi ale râsetelor binefăcătorilor încep să mi se pară de-a dreptul ameninţătoare, acum.

Gemma s-*a purtat frumos cu tine*. *Raffaele te-a luat sub protecţia sa!* încerc să îmi spun.

Mă agăţ cu disperare de aceste gânduri, căutând să-mi recapăt calmul şi încercând să mă conving că Dante a minţit. Dar nu mi-e cu putinţă!

Sunt buni cu mine numai fiindcă au nevoie de mine. La fel ca Enzo.

Bunătatea lor e condiţionată, *mi-o oferă doar dacă le îndeplinesc dorinţele*.

Oare s-ar mai fi împrietenit cu mine dacă aş fi fost cu totul lipsită de orice valoare?

În cele din urmă, mă ridic în picioare şi mă îndrept spre iatacul meu. Fantasma pe care am creat-o începe să se vălurească în jurul meu. Dacă ar fi cineva aici, pe coridor, ar putea zări un curent de mişcare în aer, o umbră stranie care alunecă

de-a lungul pereţilor.

Ajung în iatac, încui uşa, îi permit iluziei să se împrăştie şi mă ghemuiesc lângă piciorul patului. Aici, îmi eliberez toate emoţiile. Lacrimile îmi curg şiroaie pe faţă. Nici gând să le mai pot mărturisi ceva. Şi timpul trece... Clipe, ceasuri... Cine mai ştie? Cine mai ţine socoteala?

Lumina lunilor se schimbă, văd pe ferestre. Acum sunt din nou în iatacul copilăriei mele, căci am fugit de tata. Apoi iată-mă, din nou, lângă balustrada din capul scărilor din vechea noastră casă, ascultând cum mă vinde tata oaspetelui său. Sau îl ascult pe Dante, care mă denunţă lui Enzo.

Toţi vorbesc despre mine... Întotdeauna vorbesc despre mine...

N-am făcut decât să mă învârt în cerc şi tot nu am scăpat, nici pe departe, de soarta mea crudă.

Stafia tatei apare prin peretele de lângă mine. Îngenunchează în faţa mea şi îmi prinde faţa în mâini. Aproape că-i simt şoapta atingerii, fiorul rece al morţii. Zâmbeşte: *Nu vezi*, *Adelina*? îmi spune el, cu blândeţe. *Nu vezi că doar eu am avut mereu grijă de tine? Tot ce te-am învăţat vreodată e adevărat. Cine va iubi vreodată o malfetto aşa ca tine?*

Îmi prind capul în mâini şi îmi închid strâns ochiul.

Enzo nu e ca toţi ceilalţi! El a crezut în mine! M-a luat la el şi m-a apărat. Îmi amintesc felul în care a dansat cu mine la serbarea Lunilor de Primăvară, felul în care m-a salvat de Teren Santoro, în timpul plănuitei mele arderi pe rug.

Toate acele zile în care ne-am pregătit împreună, blândeţea sărutului său, râsul lui plin de afecţiune... Îmi tot repet aceste amintiri, până când cuvintele se înceţoşează în ceva de nerecunoscut.

Dar a făcut oare toate astea pentru tine? îmi şopteşte tata. *Sau pentru el însuşi, pentru ca tu să îl ajuţi să îşi ducă la îndeplinire planurile?*

Nu am habar cât de târziu e. Din câte ştiu, zorile ar putea sosi în curând. Sau poate că au trecut numai câteva clipe. Tot ce ştiu e că, pe măsură ce timpul se târăşte mai departe, frântura aceea din mine care e adevărată, autentică îngăduie ca încet, dar sigur, dinăuntrul meu să iasă la iveală ceva amar. Ceva ce a fost cândva tristeţe face loc furiei. Întunericul se strecoară înăuntru. Extenuată, îl primesc cu braţele deschise.

Mă ridic. Picioarele mă duc spre uşă. Mă îndrept iar spre coridor, dar, de data aceasta, nu mai merg spre peştera unde se află ceilalţi. Paşii mă poartă, în schimb, în direcţia opusă, aceea care mă duce afară din curte, pe străzi, în josul canalelor.

Drept spre Turnul Inchiziţiei.

Teren Santoro

Luminile dinăuntrul palatului ard slab, în noaptea asta.

Inchizitorul general Teren Santoro îşi croieşte drum pe coridoarele goale, urmând un traseu cunoscut. Cizmele sale răsună cu un ecou slab pe podele, iar el păşeşte atât de uşor, încât sunetul e aproape imposibil de auzit. La capătul coridorului se află iatacul personal al regelui. Dar la uşi stau mereu gărzi. Teren face un ocol, luând-o pe un coridor mai îngust şi trecând printr-un panou invizibil din zid, care îl duce direct în dormitor.

Uşa secretă se dă la o parte, fără un sunet. Ochii lui Teren se îndreaptă imediat spre pat. În lumina celor trei luni, îl poate zări pe regele care sforăie şi al cărui piept se ridică şi coboară sub cuverturi. Lângă el, regina Giulietta stă în capul oaselor. Ea vizitează atât de rar iatacul regelui, încât să o vadă aici i se pare tare ciudat lui Teren. Ea îi întâlneşte privirea şi îi face semn să se apropie.

Mirosul de vin e ca un nor care îl înconjoară pe rege şi care duhneşte, înţepător. Teren se apropie. O priveşte întrebător pe regina care se uită la el fără ca vreo expresie să i se poată citi pe chip.

Teren îşi scoate cuţitul de la brâu. E o armă neobişnuită, atât de mică şi de subţire, încât pare un instrument chirurgical. Îl ţine cu o mână, în timp ce cu cealaltă scoate un ciocan greu, de lemn, din mantie.

Teren a învăţat asta, copil fiind, când tatăl său se afla pe patul de moarte, iar el stătea alături, plângând, în timp ce un doctor i-a curmat bătrânului suferinţa. Fusese ceva rapid şi fără durere. Şi, lucru mult mai important, nu cursese nicio picătură de sânge şi nici nu lăsase vreun semn. Când Inchiziţia îi îngropase tatăl, acesta arăta ca şi cum ar fi murit în somn, cu trupul neatins.

Acum, Teren aşază cuţitul ca un ac deasupra colţului interior al ochiului drept al regelui. Ridică ciocanul de lemn deasupra capătului său. Regina îl priveşte, tăcută.

Giulietta este conducătoarea de drept a Kenettrei. Zeii au hotărât asta, însemnându-l pe prinţul Enzo şi blestemându-l să devină un *malfetto*. Zeii i-au dat Kenettrei un rege slab, pe ducele de Estenzia, un nobil care nici măcar nu era parte din familia regală.

Dar Giulietta e pură! îşi spune Teren. *Ea se cuvine să conducă Kenettra*.

Şi, cu ajutorul Adelinei, Teren le va distruge pe Tinerele Elite. Cu susţinerea Giuliettei, vor scăpa întregul regat de alde *malfetto*. Teren zâmbeşte la gândul acesta. În noaptea asta, Giulietta va chema gărzile şi le va spune că inima regelui a încetat să mai bată când se afla alături de ea. Regele va fi declarat mort din cauze naturale, din cauza excesului de vin sau a unui atac de inimă.

Şi inchizitorul general va putea să înceapă adevărata purificare a oraşului de *malfetto*.

Îşi adună forţele. Loveşte cu ciocanul mânerul

cuţitaşului care se împlântă adânc. Trupul devine rigid o clipă, apoi prinde să se zvârcolească. Dar, încet-încet, convulsiile se domolesc.

Regele a murit. Trăiască regina![8]

8 Autoarea foloseşte, în interpretare proprie, expresia Le roi est mort, vive le roi! (fr.), „Regele a murit, trăiască regele!”, care anunţă, totodată, decesul unui monarh şi venirea la putere a succesorului său. Formula se pare că a fost rostită pentru prima oară în 1422, atunci când, la moartea regelui francez Carol al VI-lea (1368-1422), a urcat pe tron fiul său, Carol al VII-lea (1403-1461) (n. red.).

Să iubeşti înseamnă să-ţi fie teamă. Înseamnă să fii speriat, îngrozit de moarte că li se va întâmpla ceva acelora pe care îi iubeşti. Gândeşte-te numai câte posibilităţi! Ţi se strânge oare inima la fiecare dintre aceste gânduri? Aceasta, prietene, este dragostea. Şi iubirea ne înrobeşte pe toţi, fiindcă nu poţi avea parte de ea fără de teamă.

Baroana de Sammarco, Dizertaţie despre „Romanţa celor trei regi”.

Adelina Amouteru

Nu am ieşit suficient prin Estenzia încât să ştiu, însă credeam că, la ora aceasta târzie, străzile vor fi mai liniştite. Dar nu am noroc, căci sunt tiscite de gărzile Inchiziţiei. De fapt, nu pot să fac o cotitură fără să văd o patrulă care-şi croieşte drum pe undeva. Prezenţa lor mă obligă să încetinesc pasul. Ceva s-a petrecut.

Ce se întâmplă oare?

Trec printre umbre, cu masca de argint îndesată sub braţ. Mă învălui în iluzia unui văl de invizibilitate, dar asta mă oboseşte repede, aşa că îmi permit să merg astfel doar câteva clipe odată. Mă opresc adesea pe alei întunecate, să-mi adun forţele. Invizibilitatea e dificil de menţinut, la fel de dificil cum ar fi să mă deghizez încât să trec drept altcineva. Cu fiecare pas pe care îl fac, decorul se schimbă, iar eu trebuie să modific iluzia, să o schimb şi pe ea pentru a-i fi pe potrivă. Dacă nu fac modificarea suficient de repede sau de precis,

pare că sunt o undă care se mişcă prin aer. Consecinţa invizibilităţii, astfel, e concentrarea constantă, până în punctul în care abia dacă-mi mai amintesc cum arăt cu adevărat. Bine măcar că e noapte! O perioadă mai îndurătoare.

Mă ascund din nou, când încă şi mai mulţi oşteni ai Inchiziţiei trec pe lângă mine. Undeva, în depărtare, în noapte, se aud câteva strigăte. Ascult cu atenţie. La început, nu-mi dau seama ce spun. Apoi, câteva clipe mai târziu, cuvintele devin limpezi:

— *Regele a murit*!

Strigătul îndepărtat mă înlemneşte. *Regele*... *a murit*?

O clipă mai târziu, se alătură o altă voce, care repetă propoziţia. Apoi, o alta. Printre ele, aud şi altceva:

— *Trăiască regina*!

Regele a murit. *Trăiască regina*! Mă sprijin, ameţită, de un zid. Oare Pumnalele au atacat în noaptea asta? Nu, n-ar fi avut cum! N-au plănuit asta! Regele a murit înainte să ajungă ei la el.

Ce s-o fi întâmplat?

Teren! *Inchizitorul general a fost de vină*! îmi sugerează o şoaptă din mintea mea. Dar nu mi se pare corect. De ce să vrea el ca regele să moară?

Pentru că nu îndrăznesc să risc să fac o cursă cu gondola, îmi ia mai bine de un ceas până să văd Turnul Inchiziţiei, în depărtare. Dincolo de el se află palatul – şi, dacă nu mă înşel, grupurile de inchizitori par să se îndrepte toate într-acolo.

Când ajung în piaţa unde se află turnul, un

strat rece de sudoare îmi acoperă deja fruntea. Mă opresc în umbra unei prăvălii din apropiere, apoi las fantasma vălului de invizibilitate să dispară, îmi scot pentru o clipă masca şi trag adânc aer în piept. E, cu siguranţă, cea mai lungă perioadă în care am menţinut o iluzie, iar rezultatul e că m-a cuprins un val de ameţeală care mă face să mă clatin pe picioare. Când aveam nouă ani, am intrat odată în biroul tatei şi am făcut bucăţi-bucăţele o scrisoare pe care el o scrisese unui medic local, cerându-i să îi recomande nişte medicamente cu ajutorul cărora să îmi mai potolească temperamentul. Fiindcă tata aflase, bineînţeles, tot ce făcusem. Îi spusese Violettei să mă încuie în iatacul meu pentru trei zile, fără apă şi fără mâncare.

Când sora mea mă găsise zăcând fără cunoştinţă la finalul celei de-a doua zile, îl implorase să îmi dea drumul. El o făcuse. Apoi zâmbise şi mă întrebase dacă mi-a făcut plăcere să sufăr de sete şi de foame. Dacă nu cumva asta trezise ceva în mine.

Ameţeala simţită atunci, în timp ce am stat sprijinită de uşa încuiată şi am tot strigat până am răguşit la sora mea, să mă elibereze, a fost asemănătoare cu ceea ce simt acum. Amintirea îmi dă forţă, totuşi. După câteva minute, înghit în sec şi mă îndrept. Privirea îmi e aţintită asupra turnului.

O alee scurtă duce din piaţa principală spre porţile turnului, iar inchizitorii veghează întregul drum. Un felinar mare, rotund, atârnă la intrare,

iluminând lemnul întunecat al porţilor. Încep să mă ascund iar, apoi mă opresc. De ce să-mi secătuiesc acum energia? Dacă voi ajunge la porţi învăluită în fantasma mea, nu-mi va fi, oricum, de niciun folos, pentru că tot va trebui să le deschid de-adevăratelea ca să intru. Iar *asta* nu mai am cum să ascund.

Aşa că mă îndrept spre gărzi. Amintirea ultimei dăţi când am făcut asta, într-un oraş înnebunit pentru că urmau să înceapă cursele de calificare, mă bântuie.

Doi dintre oşteni îşi scot imediat săbiile. Mă silesc să îi privesc în ochi.

— Sunt aici să-l întâlnesc pe maestrul Santoro, spun eu. A cerut să mă vadă personal.

Un licăr de îndoială apare pe chipul unuia dintre bărbaţi, când pomenesc numele lui Teren. Energia mi se învolburează şi prinde puteri. Mă încrunt spre ei. De data asta, aleg să profit de buimăceala lor. Scot masca de argint din mantie.

— Am informaţii despre Tinerele Elite, pentru el. Vocea mea e surprinzător de calmă: Chiar vreţi să riscaţi să nu mă primiţi?

Ochii gărzii se măresc când recunosc masca, iar energia mea devine pe dată mai puternică datorită spaimei lui, când simt că obţin controlul asupra acestui soldat şi îl oblig să facă un lucru împotriva voinţei sale.

În sfârşit, inchizitorul le face semn altora doi să mă ia.

— Lăsaţi-o să treacă! Apoi, mârâie spre mine: Ai să aştepţi până când va reveni domnia sa.

Teren nu e în turn în noaptea asta! îmi dau eu seama. Când simt mâinile inchizitorilor pe braţele mele, îmi amintesc de ziua aceea din Dalia când urma să fiu arsă pe rug. Când mă conduc înăuntru, privesc peste umăr cum tot mai mulţi inchizitori aleargă pe străzi. Energia fricii lor pare să fi ajuns la apogeu, căci pulsează prin mine, stimulându-mi simţurile.

Intrăm în turn. Mă conduc într-o cămăruţă, dinspre sala principală, şi aici mă aşază pe podea. Apoi, mă înconjoară, cu toate suliţele îndreptate spre mine. Afară, la uşă, aşteaptă alţii. Mă uit la ei, hotărâtă să nu le arăt nicio urmă de emoţie. Temniţele trebuie că se află undeva sub noi, dacă turnul seamănă cu acela în care am fost prizonieră. Unde o fi ţinând-o Teren pe Violetta... dacă e adevărat că o are în stăpânirea lui?

Nu ştiu cât timp rămân aici, numărând clipele. Inchizitorii stau nemişcaţi ca nişte stane de piatră. Oare aşa se pregătesc ei când sunt ucenici, stând fără să se mişte cu orele? Le simt neliniştea cauzată de faptul că se află în preajma mea, o emoţie stăruitoare, profundă, care se strecoară prin carapacea severă, lipsită de emoţii, pe care încearcă s-o arunce deasupra ei. Le zâmbesc. Teama lor sporeşte. Entuziasmul meu creşte şi el, odată cu spaima lor.

Dintr-odată, dinspre ferestre pătrunde zgomotul sticlei sparte. Apoi se aud strigăte. Mă întorc în direcţia aceea. Străjerii mei îşi ridică săbiile, toţi odată, când mă mişc, dar eu continui să mă uit spre ferestre. Zgomotul unor paşi, făcuţi

de sute de picioare, probabil, apoi încă şi mai multe voci… Vacarm… Haos… O strălucire slabă de portocaliu şi galben tremură dincolo de sticla întunecată a ferestrelor.

Moartea regelui… Are vreo legătură cu tot ceea ce aud? Oare Pumnalele ştiu ce s-a petrecut? Enzo o fi aflat deja că am fugit?

Uşa se deschide brusc. Un inchizitor se grăbeşte să intre, şopteşte ceva în urechea celei mai apropiate gărzi, iar eu încerc în van să prind ce spune. Afară, în noapte, se aud şi mai multe strigăte.

Apoi o desluşesc: o voce familiară, pe coridor. Capul meu tresare în direcţia sa. Inchizitorul general, Teren Santoro, s-a întors. Intră cu paşi mare în încăpere, clătinându-se uşor, cu capul sus şi un zâmbet rece pe buze. Se opreşte când mă vede. Inspir brusc. Dintr-odată, întreaga mea misiune şi toate puterile mele par să pălească, în prezenţa lui.

— Ai venit, vasăzică! spune el, oprindu-se în faţa mea. Era şi timpul! Eram convins că va trebui să te ucid în noaptea asta. Îşi încrucişează braţele la piept: M-ai scutit de efort.

— Am auzit că ar fi murit regele, şoptesc.

Teren îşi pleacă fruntea o dată, aprobând, dar în cuvintele lui nu pot ghici nici urmă de compasiune.

— S-a îmbolnăvit brusc. Suntem cu toţii în doliu.

Mă cutremur.

Serios, *Teren*? *Chiar ţii doliu după el*?

Răspunsul lui realist, spus pe un ton monoton, e o confirmare suficientă că nu Pumnalele au fost la mijloc. Dar numai fiindcă nu ele au fost acelea care l-au asasinat pe rege nu înseamnă că acesta nu a fost asasinat.

Ca să vezi! S-a îmbolnăvit brusc! Pare cam suspect.

— Mi-ai promis-o pe sora mea, spun eu, cu ochiul aţintit asupra mantiei sale însângerate. Şi că ea va fi în siguranţă.

Pentru o clipă, mă gândesc să-mi folosesc puterile asupra lui. Dar apoi, ce-aş mai putea face? Tot ce pot crea sunt nişte biete iluzii. Care nu-i pot face niciun rău. Nici măcar Enzo nu l-a putut răni!

— Cuvântul meu e la fel de bun ca al tău, îmi răspunde, privindu-mă cu atenţie. Dar s-ar putea să nu îi pot garanta siguranţa pentru prea multă vreme.

Orice ar fi ceea ce a comandat Teren să se întâmple în oraş în noaptea asta, un lucru e cert: porunca lui a făcut să se pogoare un nor de teroare asupra cartierelor. Îl studiez, simţind întunericul care se învolburează în inima lui, nebunia care-i străluceşte în ochi.

Adună-te! Concentrează-te!

Îmi împietresc inima, transformându-mi teama într-un tăiş ascuţit.

— Du-mă la sora mea sau nu-ţi voi spune absolut nimic!

Teren îşi înclină capul.

— Dar tare pretenţioasă mai suntem azi! Mijeşte ochii: S-a întâmplat ceva cu tine de când

ne-am văzut ultima dată.

În piept, atracţia mea faţă de ambiţie sporeşte şi tot sporeşte, şi capătă puteri.

— Te interesează sau nu să le prinzi pe Tinerele Elite?

Răspunsul meu îi provoacă un hohot de râs. Zâmbetul îi tremură pentru o clipă, nebunia parcă i se mai domoleşte, iar el mă priveşte mai serios.

— Ce te-a făcut să te întorci împotriva lor?

Bat în retragere. Nu vreau să îmi amintesc încă o dată ce am auzit.

— Nu e de ajuns că ai ameninţat-o pe sora mea cu moartea? Că m-ai izbit de un zid?

Ochii lui sclipesc de curiozitate:

— Nu, nu! E altceva, mai mult…

Căldura sărutului lui Enzo îmi apare în minte, nechemată… Felul în care ochii lui s-au îmblânzit când m-a privit, felul în care m-a lipit de perete… Şi, apoi, discuţia lui cu Dante… Clatin din cap spre Teren, încercând să-mi îndepărtez orice urmă de emoţie.

— Înainte de toate, o să mă laşi să-mi văd sora! repet.

— Şi dac-o să le spun oamenilor mei să o ucidă chiar acum, dacă nu-mi dai ce vreau?

Îmi încleştez dinţii.

Păstrează-ţi curajul!

— Atunci, nu voi scoate o vorbă!

Îi întâlnesc privirea, dar refuz să dau înapoi. Ultima oară când ne-am văzut, m-a luat prin surprindere, şi de aceea m-am speriat. Acum, nu-mi pot permite să am aceeaşi reacţie.

Într-un târziu, Teren îmi face semn să îl urmez.

— Atunci, vino! spune, arătând spre inchizitori. Hai să jucăm micul tău joc!

Am avut succes! Inchizitorii îşi coboară săbiile şi mă ridică în picioare. Treptat, încep să adun energie în piept. Voi avea nevoie de toate resursele sau, altfel, nu am nicio speranţă să scap din palat împreună cu Violetta.

Ne conduce spre temniţe, tot mai jos şi mai jos, până când renunţ să mai număr treptele de piatră pe care le coborâm. Cât de departe vom merge? Continuăm, iar eu aud strigătele prizonierilor de la alte etaje, un cor de vaiete chinuite. Trebuie să-mi ţin respiraţia aici. Niciodată nu am mai simţit atâta teamă şi atâta furie concentrate la un loc. Emoţiile plutesc în jurul meu şi sunt, toate, dornice să le folosesc, şi cât mai grabnic. Teama şi furia proprii ameninţă să-mi copleşească simţurile. Scrâşnesc din dinţi, agăţându-mă de puterile mele. Aş putea face atât de multe aici! Aş putea chema o plăsmuire nemaivăzută.

Dar mă abţin. Vreau să o văd pe Violetta cu ochiul meu, nu cu acela al unei fantasme.

În sfârşit, Teren ne conduce la un etaj mai liniştit decât celelalte. Uşiţe de lemn, acoperite cu bare de fier, se înşiră de-a lungul pereţilor. Mergem pe un coridor slab luminat, până când ajungem în faţa unei singure uşi aflate aproape de capătul său. Aproape mă împleticesc, atât de mare e întunericul aici. Am mai fost într-un loc ca acesta.

— Sora ta, îmi spune el, făcând o plecăciune

spre mine, în batjocură.

Unul dintre ceilalţi inchizitori descuie uşa, care se deschide cu un geamăt.

Clipesc. În spatele uşii grele e o celulă mică şi înghesuită. Lumânările ard de-a lungul unor nişe mici din zid. Un pat de paie se află într-un colţ, şi pe el stă o fată cu un chip dulce şi fragil, cu bucle întunecate, încurcate şi nespălate, acum. E slabă, plăpândă şi tremură de frig. Ochii ei mari mă găsesc. Sunt ruşinată de amestecul de emoţii care mă cuprinde când o văd: bucurie, iubire, ură şi invidie.

— Adelina? întreabă sora mea.

Şi, dintr-odată, îmi amintesc de noaptea în care am fugit de acasă, când se afla în uşa iatacului meu, frecându-se la ochii toropiţi de somn.

Inchizitorii intră imediat şi o înconjoară. Se înghesuie mai aproape de perete, ridicându-şi genunchii la piept. Atunci bag de seamă cătuşele grele pe care le are la încheieturi şi glezne şi care o ţin legată de pat.

Întunericul clocoteşte în mine. Ce iluzie aş putea chema oare ca să ne scot de aici, înainte ca ei să-i facă vreun rău?

Măsor distanţa dintre noi, numărul de trepte care mă separă de inchizitori, de Teren. Toate lecţiile primite de la Raffaele şi de la Enzo îmi vâjâie prin minte.

Teren aşteaptă să intru în încăpere, apoi închide uşa în urma lui. Se apropie de Violetta. Când face asta, simt cum teama ei sporeşte – şi,

odată cu a ei, şi a mea. Teren o măsoară, critic, apoi se întoarce spre mine, cu o fluturare a mantiei.

Mă studiază.

— Spune-mi, acum, Adelina, care sunt numele lor?

Deschid gura.

Spune-i despre Păianjenul cel oribil! spun şoaptele bucuroase din mintea mea. *Haide*! *O merită pe deplin*. *Dă-i de gol pe Enzo*, *pe Michel*, *pe Lucent*! *Dă-i-o pe Gemma*! *Te descurci atât de bine*! În mintea mea, îmi imaginez cum îi mărturisesc totul lui Teren.

— *Unde sunt Tinerele Elite*? ar spune el.

— *La Curtea Fortunata*, aş răspunde eu.

— *Unde anume*?

— *Are multe pasaje secrete*. *Ei folosesc catacombele de sub curte*. *Poţi găsi intrarea în grădiniţă*.

— *Spune-mi numele lor*!

Şi eu i le-aş spune. Pe toate.

Viziunea din mintea mea dispare şi îl văd iar pe Teren în faţa mea. Cumva, mărturisirile nu vor să iasă de pe buzele mele.

În ciuda tăcerii mele, Teren pare calm.

— Adelina, sunt, cu adevărat, impresionat! Chiar ţi s-a întâmplat *ceva*!

Un avertisment slab îmi răsună în minte.

— Le vrei numele, spun, prelungind jocul.

Teren mă priveşte, interesat. Îi tremură buzele:

— Tot mai şovăi?

Îmi dă târcoale lent, suficient de aproape, încât

să-i simt atingerea mantiei pe piele. Cu un fior, îmi dau seama că-mi aminteşte de felul în care mi-a dat ocol Raffaele în timpul probei cu nestematele la care m-a supus, măsurându-mă şi testându-mi potenţialul.

În sfârşit, se opreşte în faţa mea. Îşi scoate sabia şi o îndreaptă spre Violetta. Îmi tresare inima.

— De ce îi aperi cu atâta loialitate, Adelina? Ce ţi-au promis, de îndată ce vei face parte din cercul lor? Te-au făcut să crezi că sunt un grup de eroi plini de nobleţe? Că te-au recrutat pentru o cauză onorabilă, nu pentru crimele pe care le comit? Crezi că tărăşenia pe care aţi pus-o la cale în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară nu a dus şi la pierderea de vieţi nevinovate? Îşi pironeşte asupra mea ochii lui spălăciţi, aproape fără nicio culoare, care sclipesc acum: Am văzut ce poţi să faci. Ştiu ce întuneric sălăşluieşte în sufletul tău. Ai dorit să fugi de ei pun pariu că n-ai încredere în ei! E ceva… diferit la tine. Nu te plac, nu-i aşa?

Cum poate şti una ca asta?

— Ce vrei să spui? îl întreb, scrâşnind din dinţi.

— Eşti aici fiindcă ştii că nu ţi-ai găsit locul printre ei, răspunde el, cu răceală. Să-ţi spun *eu* ceva, Adelina! Nu e nicio ruşine dacă vei întoarce spatele unui grup de răufăcători care nu doresc decât să ardă regatul ăsta din temelii. Crezi că te-ar apăra, dacă ai fi în pericol? mă întreabă şi se întoarce spre mine, privindu-mă pieziş.

Mă gândesc din nou la felul în care au ars pe

rug cei trei *malfetto* şi cum Pumnalele au ales să nu îi salveze, fiindcă nu erau Tinere Elite.

— Au venit după tine atunci fiindcă aveai ceva ce voiau, spune Teren, parcă citindu-mi gândurile. Nimeni nu aruncă un lucru trebuitor pe foc, decât atunci când nu-i mai aduce niciun folos.

Are dreptate!

— Am început să ţin la tine, în timpul pe care l-am petrecut împreună, continuă el. Te gândeşti vreodată la legenda îngerului bucuriei şi a fratelui său, îngerul lăcomiei? Îţi aminteşti povestea lui Daenarius, care l-a aruncat pe Laetes din ceruri, condamnându-l să străbată pământul în trup omenesc, până când moartea l-a trimis înapoi printre zei? Cum *l-a vindecat* asta pe îngerul bucuriei de trufia lui de a se crede cel mai iubit copil al zeilor? Se apleacă, venind şi mai aproape de mine: Există un dezechilibru în lume, aşa cum era şi atunci când Laetes a părăsit cerurile – auzim avertismente că demonii s-ar afla printre noi, sfidând rânduiala firească a lucrurilor. Uneori, singura cale de a îndrepta lucrurile e să faci o alegere dificilă. Doar aşa vei putea să iubeşti din nou totul. Toate prefăcătoriile de mai devreme, când pretindea că se amuză doar, i-au dispărut de pe chip: De aceea am fost eu trimis de zei pe lume. Şi simt şi că *tu* ai fost trimisă, poate, din acelaşi motiv. Există în tine dorinţa de a îndrepta lucrurile, micuţă *malfetto* eşti mai inteligentă decât alţii, fiindcă tu, una, ştii că e ceva în neregulă cu tine. Gândul ăsta dă încontinuu asalturi asupra conştiinţei tale, nu-i aşa? Te deteşti, iar eu admir

asta la tine. De aceea te tot întorci la mine. Singura cale de a te vindeca de vinovăţie e să te pocăieşti, salvându-ţi tovarăşii care nu sunt decât nişte pocitanii, nişte monstruozităţi. Dacă vrei să îi ajuţi să se întoarcă în lumea de dincolo, unde le e locul, fă-o împreună cu mine! Noi doi cred că putem îndrepta lucrurile şi, când o vom face, zeii ne vor ierta pentru ceea ce suntem. Vocea lui a căpătat o nuanţă ciudată, blândă*: Nu pare* corect şi nici blând, ştiu, ci doar o cruzime. Dar *trebuie* făcut. Înţelegi?

Ceva din vorbele lui are sens. Mi se răsucesc în minte şi în suflet, până când încep să îmi pară logice, raţionale. Eu, una, chiar *sunt* o pocitanie – chiar şi pentru celelalte Pumnale. Poate că e, într-adevăr, de *datoria mea* să îndrept lucrurile.

Fac asta doar pentru că te iubesc, îmi şopteşte fantoma tatei. *Poate nu înţelegi acum, dar e spre binele tău. Eşti un monstru, încă te iubesc. Te voi ajuta să te îndrepţi.*

Privirea lui Teren se transformă într-una plină de compasiune, o expresie pe care o recunosc, pentru că am văzut-o şi în ziua în care ar fi trebuit să fiu arsă pe rug.

— Dacă vei depune un jurământ de credinţă faţă de Inchiziţie, faţă de *mine*, şi dacă te vei jurui să-ţi foloseşti puterile şi cunoştinţele numai şi numai ca să îi trimiţi pe alde *malfetto* înapoi în lumea de dincolo, îţi voi oferi tot ce ţi-ai dorit vreodată. Îţi pot satisface orice dorinţă. Vrei bani? Putere? Respect? S-a făcut! Zâmbeşte: Îţi voi reabilita numele, te voi schimba dintr-o

monstruozitate în ochii zeilor într-o salvatoare. Mă poţi ajuta să îndrept lumea asta. N-ar fi frumos să nu mai fi silită să fugi? Se opreşte şi, pentru o clipă, o notă cu adevărat tragică, dureroasă, i se poate distinge în voce: Noi doi nu s-ar cuveni să existăm, Adelina! Nu ne-a fost menit să vieţuim…

Suntem nişte greşeli.

— Iar acum, Adelina, rosteşte el, încet, convingător, spune-mi!

Vreau să fac asta. Ah, cum îmi mai doresc s-o fac! Teren poate să ne ofere mie şi Violettei o viaţă atât de uşoară, dacă-i dau ceea ce doreşte. Planurile Pumnalelor sunt, oricum, distruse de acum, nu? Regele a murit. Nu am motive să le mai rămân loială. Deschid gura. Cuvintele lui Dante îmi sunt proaspete în minte şi un şuvoi de amărăciune se ridică în mine, dornic să se elibereze. Aş putea să-i distrug pe toţi acum, cu doar câteva vorbe.

Dar cuvintele tot nu vor să iasă de pe buzele mele. Mă gândesc, în schimb, la expresia blândă a lui Enzo, la zâmbetul Gemmei, la prietenia pe care mi-a arătat-o, uneori, Lucent, la lecţiile de artă ale lui Michel… Mă gândesc cel mai mult la Raffaele, la răbdarea şi graţia lui, la încrederea lui blândă şi bună care m-au câştigat de partea sa. Dacă el s-ar fi aflat în noaptea asta la curte, i-aş fi mărturisit, poate, totul. M-ar fi ajutat. Lucrurile ar fi mers altfel dacă s-ar fi aflat acolo. Am ceva de preţ când mă aflu împreună cu Pumnalele, ceva care e mai mult decât un simplu legământ nescris, ceva care mă îndeamnă să fac tot ce-mi spun Tinerele Elite.

O scânteie de claritate se iveşte prin pânza

ţesută de cuvintele lui Teren şi pe care el a aruncat-o asupra mea, o scânteie de raţiune, care mă ajută să ies din ceaţă. El spune că Pumnalele mă folosesc. Dar şi el mă foloseşte. Acesta e motivul pentru care nu par să fiu în stare să-i ofer ce-şi doreşte. Nu o fac doar pentru a proteja Pumnalele.

Ci fiindcă sunt sătulă să tot fiu folosită.

Teren oftează şi clatină din cap. Îi face semn unui inchizitor. Acesta îşi scoate sabia şi se apropie de Violetta.

O privesc în ochi pe sora mea. Îşi dă seama că sunt pe punctul de a face o mişcare. Îmi adun forţele. Apoi, mă întind şi *trag*.

O pânză invizibilă se aşterne asupra mea, imitând zidul din spatele meu şi podeaua de sub picioarele mele. Ţes aceeaşi iluzie şi în jurul surorii mele. Cu ochiul liber, pare că ea a fost brusc înlocuită de un spaţiu gol.

Pentru prima dată, Teren pare surprins.

— Ai devenit mai bună, izbucneşte. Îşi scoate sabia, apoi strigă spre ceilalţi inchizitori: Gata cu asta! Găsiţi-o!

Ei pornesc spre mine, dar eu mă mişc deja. Trag iar, ţesându-l pe fiecare într-o viziune de coşmar: demoni care urlă şi ale căror vaiete asurzitoare seamănă cu metalul care scrâşneşte pe metal, care au imense guri căscate. Câţiva oşteni cad în genunchi, cu mâinile apăsate peste feţe şi urechi. Teroarea lor mă face să icnesc. Mi-e atât de bine! O, cât e de bine!

Eu şi Teren ajungem la sora mea în acelaşi

timp. El pipăie orbeşte, apucând-o de braţ. O trage spre el şi îşi apasă tăişul sabiei pe gâtul ei.

— Să nu faci una ca asta! strigă el în aer.

În ciuda furiei lui, pare să vadă încă în mine ceva fascinant. Îmi îndrept toată puterea pe care o pot concentra asupra lui, apoi îi caut simţurile, căci vreau să-l potopesc şi pe el cu aceleaşi iluzii în care i-am învăluit pe oamenii lui.

Însă mă izbesc ca de un zid!

Nu am mai simţit asta în nimeni, niciodată. E ca un bloc de gheaţă, ceva atât de dur şi de imposibil de trecut, care-i blochează energia, ferind-o de a mea. Scrâşnesc din dinţi şi împing mai tare, dar energia lui mi se opune şi împinge, la rândul său, înapoi. Un zâmbet i se lăţeşte pe chip, când simte cum mă zbat. Am fost de faţă când focul lui Enzo abia dacă l-a atins şi l-am auzit pe prinţ spunând că Teren nu poate fi rănit ca orice persoană obişnuită. Acum, pentru prima dată, simt asta pe pielea mea.

— Mai încearcă o dată şi îi tai gâtul! mă avertizează el.

Violetta închide ochii strâns. Şi trage adânc aer în piept.

Apoi, se petrece un lucru cât se poate de ciudat. Teren se opreşte chiar în mijlocul atacului. Se cutremură. Simt cum zidul de gheaţă care-i ocroteşte energia se crapă, apoi se zguduie. Icneşte groaznic, îi dă drumul Violettei şi cade în genunchi. Dintr-odată, pur şi simplu, văd firele de energie, teama şi întunecimea lui, iţele care se leagă de simţurile sale, pe care, acum, le pot căuta

şi le pot răsuci, asemenea celor ale tuturor oamenilor. Ce s-a întâmplat?

Cineva i-a modificat abilităţile!

O privesc pe Violetta, uimită. Ea mă priveşte, la rândul ei. Atunci ştiu şi o ştiu bine.

Sora mea este o Tânără Elită!

Şi tocmai i-a luat puterile lui Teren!

În timp ce fantasma creată de mine se menţine, mă grăbesc spre el şi îi smulg cheia din jurul gâtului. Apoi, mă îndrept spre sora mea şi îi îndepărtez invizibilitatea, pentru o clipă. Tremură toată, cu o peliculă de transpiraţie pe fruntea delicată, iar ochii îi rămân aţintiţi asupra lui Teren, care e chircit pe jos. Degetele mele tremurătoare încearcă să-i nimerească iute cu cheia cătuşele de fier. Tresar, când îmi forţez degetul rupt cândva să lucreze împreună cu celelalte. Fie ca zeii să mă ajute, căci tare ostenită mai sunt! Epuizată. Nici măcar nu mi-am dat seama câtă energie am folosit, dar acum simt cum mă apasă. Teama e singurul lucru care mă face să continui.

În sfârşit, lanţurile Violettei cad, iar ea sare în picioare şi îşi trece unul din braţele mele pe după umărul ei, pentru a mă sprijini, şi ne îndreptăm împreună spre uşă. Întăresc vălul de invizibilitate care ne înconjoară. Mă opresc chiar în faţa uşii, apoi privesc spre Teren, peste umăr. El rânjeşte. Zidul de gheaţă din jurul lui se reuneşte, treptat.

— Adelina! exclamă el. Mă surprinzi mereu.

Râde iar, ca un nebun. Ne împleticim pe coridor, în timp ce Teren cheamă alte gărzi.

Urcăm scările în tăcere, cu respiraţia

transformându-ni-se în icnete răguşite. Energia mea scade, şi chiar propria teamă nu mai e de ajuns pentru a menţine iluzia. Invizibilitatea noastră apare şi dispare. Inchizitorii trec în goană pe lângă noi. Când ajungem la etajul principal al turnului, părem ca nişte unde care se deplasează pe lângă zid.

— Rezistă, Adelina! mă îndeamnă sora mea.

Ne grăbim să ieşim în stradă, în mijlocul haosului.

Peste tot sunt numai cioburi de sticlă. Strigătele răsună în noapte. Mai mulţi inchizitori decât am văzut în întreaga mea viaţă umplu străzile şi îi trag afară din casele lor pe *malfetto*, încă în cămăşile de noapte, ducându-i spre piaţa centrală şi bătându-i până îi lasă fără simţiri, punându-i în lanţuri. Mă opresc dintr-odată pe o alee. Apoi, las, în sfârşit, ca ultimul dram de energie să mi se scurgă şi mă preling lângă zid, în poziţia în care stă un făt în pântecul mamei sale. Violetta se prăbuşeşte lângă mine. Împreună, privim uluite scena din faţa noastră. Un inchizitor înfige o sabie prin trupul unei tinere *malfetto* cu o şuviţă aurie în părul negru. Ea strigă, dar ţipătul i se frânge când sângele i se împrăştie pe dalele caldarâmului. Piaţa răsună de hohote de plâns.

Regele a murit! Regele a murit!

Totul e greşit. Rău. Privesc cum inchizitorii ucid şi alţi *malfetto*. Parcă aş fi amorţită, încremenită. Ceva s-a petrecut şi nu e deloc bine.

O trag pe Violetta mai aproape.

— Gândeşte-te la altceva! îi şoptesc la ureche,

simţind-o cum tremură în îmbrăţişarea mea, fără să se poată controla.

Mă silesc să absorb toată teroarea şi tot răul care ne înconjoară, pentru a spori întunericul din mine îndeajuns, încât să pot ţese fantasma unui oraş liniştit în jurul surorii mele. Blochez toate strigătele, împiedicându-le să mai ajungă la ea. Ţes o pătură de întuneric în jurul ei, protejând-o de priveliştea acelor *malfetto* care strigă, adunaţi în piaţă. Probabil că astfel de scene se petrec în toată Estenzia... Poate chiar în întregul regat al Kenettrei. Violetta plânge, cuibărită cu capul pe umărul meu, iar eu nu pot decât să privesc scena oribilă, în locul ei.

Ce ironie crudă că trebuie să îmbrăţişez tot răul acesta pentru a o putea proteja pe ea de vederea lui!

Prin ceaţa terorii, îmi amintesc de catacombele de sub oraş. Ating faţa surorii mele:

— Trebuie să plecăm de aici! îi spun, cu fermitate.

Apoi, o iau de mână şi o conduc cât mai departe de locul acela, până când facem o cotitură şi ne izbim de Dante! El priveşte în jos, spre mine, cu chipul mohorât.

— Ei, ce să vezi! mârâie el. Ştiam c-o să dau peste tine pe-aici!

Putea simţi energia furtunii în bătaia vântului, de parcă vijelia ar fi fost o fiinţă vie, care îi insufla, totodată, viaţă şi teamă în trup.
Ephare, Poveştile Lordului Dunre

Adelina Amouteru

Primul meu gând febril e: *Dante m-a urmărit*.

Cumva, m-a văzut părăsind Curtea Fortunata. M-a urmărit până la Turnul Inchiziţiei. Acum, ştie că am fost înăuntru. Un noian de gânduri îmi trec prin minte, într-o clipită. Dacă se întoarce la celelalte Pumnale, le va spune totul.

Nu, nu ne pot găsi aşa!

Deschid gura, încercând să zic ceva.

Nu-mi dă însă nicio şansă. Se aruncă spre mine, cu mâna întinsă, încercând să mă apuce de braţ. Violetta strigă, iar energia mea răcneşte, parcă, făcându-mi urechile să vâjâie.

Azvârl, cuprinsă de disperare, o brumă de iluzie de invizibilitate asupra noastră şi mă arunc la pământ. Puterile îmi scad cu repeziciune, iar noi când ne vedem, când nu. Mă ridic apoi cu greu în picioare, chiar când Dante mă atacă din nou, de data asta cu un pumnal.

Fantasma plăsmuită de mine reuşeşte să-i schimbe ţinta, dar tăişul lui îmi atinge coapsa, trecându-mi prin haine. Tresar când simt muşcătura în carne. Întunericul clocoteşte în mine, hrănindu-se cu furia lui Dante. Forţa îmi sporeşte la loc.

— *Trădătoare ce eşti*! îmi strigă şi arată spre mine cu pumnalul. Enzo ar fi trebuit să scape de tine încă din clipa în care ai venit la noi!

Cum îndrăzneşti? V-am protejat pe toţi doar!

— N-am făcut nimic rău! urlu, la rândul meu. Nu le-am spus nimic!

— Te-aştepţi să te cred? spune Dante şi îşi răsuceşte pumnalul.

— Lasă-mă să-ţi explic, îl rog, întinzându-mi mâinile spre el. Chiar nu le-am spus nimic! Ce ai văzut în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară…

Dante rânjeşte:

— Las că ştiu eu prea bine ce-am văzut! mârâie aproape. Ia zi, mai bine, de câtă vreme lucrezi cu Teren?

— Nu lucrez cu el! M-a găsit cu luni în urmă la Curtea Fortunata…

Nu ştiu cum să-i spun asta lui Dante, fără să fac să pară ca şi cum totul ar fi din vina mea.

Pentru că, de fapt, e numai şi numai vina mea! îmi zic.

— Şi totuşi, nu ne-ai spus nimic. De ce-ai fi ţinut un asemenea secret dacă nu eşti vinovată?

— N-am vrut s-o fac! Dar… Mi-era teamă să nu păţesc ceva. Sora mea…

Dante se strâmbă.

— Am ştiut eu de la bun început că nu eşti bună de nimic. Ar trebui să-ţi sfâşii gura, s-o scobesc de pe faţa ta, fiindcă nu face decât să scuipe afară minciuni peste minciuni!

Încep să respir cu greu. Cuvintele îmi ies afară

în icnete.

— Trebuie să mă crezi! Nu i-am spus nimic!

— I-ai zis ceva despre Turnirul Furtunilor?

— Eu… şovăi.

Dante îmi surprinde ezitarea. Mijeşte ochii.

— Şi l-ai turnat pe Raffaele la palat, aşa-i?

Clipesc. *Poftim*? *Ce-i cu Raffaele*?

— Ce? Raffaele nu s-a întors nici până acum?

Dante nu trebuie să spună niciun cuvânt pentru ca eu să ştiu răspunsul.

Raffaele a lipsit de la ultima întâlnire, nu s-a mai întors de la clientul său. Nu! îmi vine să urlu. *Nu el!*

Gândul că Raffaele va fi primul care va suferi…

Dante ţâşneşte din nou. Mă izbeşte de pământ şi mă ţine ţintuită acolo. Nu mai găsesc niciun pic de energie. Violetta scoate un strigăt gâtuit.

— O să te duc înapoi la Enzo, mârâie el, mijind ochii spre mine.

Mâna lui îmi apasă beregata, sufocându-mă.

Nu, nu poţi să faci una ca asta! Eu se cuvine să fiu aceea care-i spune, nu tu!

— Vei da socoteală în faţa lui, laşă nenorocită ce eşti!

Să ştii că mai bine te ucid, decât să strici învoiala pe care-am făcut-o!

Cuvintele tatei din noaptea aceea de pomină răsună deodată peste tot în jurul meu, umplându-mi urechile şi ducându-mă, pe neaşteptate, înapoi în piaţa scăldată de ploaie în care a murit el. Cuvintele pe care Dante i le-a spus lui Enzo îmi aleargă, şi ele, prin minte.

Întunericul care s-a ridicat în mine de când am părăsit petrecerea Pumnalelor mă sfâşie acum cu ghearele, cerându-mi să-l eliberez. Şi creşte, şi tot creşte, hrănindu-se cu teama şi cu ura lui Dante, ale inchizitorilor, ale tuturor oamenilor terorizaţi de pe străzi, cu toată întunecimea din jurul nostru. Deasupra mea, deja nu îl mai văd pe Dante… Ci pe tata, cu un zâmbet maliţios pe buze.

Ajunge!

Răsucesc firele lucitoare de energie care se află peste tot în jurul meu. Dintr-odată, am atât de multă, încât simt că ameţesc de atâta putere, de parcă mi-aş fi părăsit propriul trup. Raffaele mi-a arătat cândva cum să creez iluzii care păcălesc atingerea, simţul pipăitului cuiva! Aş putea oare să fac asta acum?

Rânjesc, dezvelindu-mi dinţii, şi îi permit furiei din mine să se dezlănţuie.

Pentru o clipă teribilă, văd fiecare fir de energie care-l leagă pe Dante de mine… Pe mine de felul în care el simte durerea… Din instinct, mă întind şi trag cu toată puterea.

Dante se îndepărtează pe dată de mine. Mâna lui îmi părăseşte gâtul, iar eu caut cu disperare aer pe care să-l mai pot respira. Ochii îi ies din orbite. Apoi, lasă armele să-i cadă şi scoate un strigăt îngrozitor. Sunetul scos de el trimite un şuvoi de încântare prin mine, unul atât de intens, încât mă face să tremur din cap până-n picioare.

Iluzia atingerii… Iluzia durerii…

Ah, de cât timp mi-am tot dorit să pot face exact asta! Şi trag mai tare încă, răsucind, făcând

să crească în el convingerea că e cuprins de agonie, că membrele îi sunt smulse, unul câte unul, că îi jupoaie cineva pielea de pe spinare. Se prăbuşeşte la pământ, zvârcolindu-se. Şi strigă... Urlet după urlet...

La început, tot ce simt venind dinspre el e furie. Se uită la mine cu o privire criminală.

— Te omor! scuipă el, în ciuda durerii. Ai atacat-o pe Elita de care nu trebuia să te-atingi!

Îmi împietresc inima: *Nu, tu ai făcut asta!*

Furia lui se transformă în teroare pură. Care se scurge din el şi mă face să devin tot mai puternică, aşa că pot folosi toată puterea asta suplimentară pentru a-l tortura. O părticică din mine e, totuşi, îngrozită de ceea ce fac. Dar o altă parte, aceea care e fiica tatălui meu, e de-a dreptul încântată. Sunt ameţită de plăcere, o plăcere care mă potopeşte până când simt că sunt o persoană complet diferită. Mă apropii de locul unde se zbate el şi îl privesc cu răbdare, curioasă. Deschid gura să spun ceva, şi cuvintele tatei îmi ţâşnesc de pe buze:

— *Arată-mi ce poţi să faci!* îi şoptesc în ureche, aşa cum mi-a şoptit tata în ziua aceea de demult, în port.

Undeva, în mijlocul beznei care se învolburează în jurul meu, o văd pe Violetta într-un colţ, privindu-mă îngrozită. *Are puterea să mă oprească*! îmi dau seama, în mijlocul triumfului. Dar nu o face totuşi.

Să mă opresc? De ce să mă opresc? Acesta e băiatul care i-a cerut lui Enzo să mă ucidă. Mi-a

ameninţat viaţa din clipa în care m-am alăturat Pumnalelor. A încercat să mă ucidă şi acum. La fel ca toţi ceilalţi. Am tot dreptul să-l chinui. Merită să moară de mâna mea, iar eu o să mă asigur că o să simtă durerea fiecăreia dintre ultimele sale clipe. Toată furia şi toată amărăciunea pe care le-am păstrat în inima mea, faţă de tot şi de toate, ajung la apogeu. Imaginea tatei ia, din nou, locul chipului lui Dante, al trupului său chircit, în agonie. Zâmbetul meu se întunecă, iar eu răsucesc din ce în ce mai tare.

Te voi distruge!

— Opreşte-te, *te rog*!

La început, cred că Violetta e aceea care strigă, dar îmi dau seama apoi că e tata. S-a decis să implore. Bătăile inimii îi sunt tot mai rapide, au un ritm tot mai iute.

Ceva dinăuntrul meu îmi strigă că am mers prea departe. Simt cum întunecimea mă copleşeşte. Tata – adică Dante! – tresare. Strigătul său se întrerupe, când chipul îi îngheaţă într-o imagine tremurătoare a groazei.

Mai tare!

Încerc din răsputeri să mă desprind, să îmi recapăt controlul asupra propriei puteri. Dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot! O şuviţă de sânge se prelinge de acum dintre buzele Păianjenului. Inima îmi tresaltă.

Nu ar trebui să se întâmple una ca asta. Tot ce fac eu e să plăsmuiesc nişte *iluzii*! Cum ar putea, oare, fantasma durerii să provoace o suferinţă reală? Din nou, încerc să mă opresc. Dar stafia

tatei îmi râde în nas, amestecându-şi vorbele cu şoaptele vesele din capul meu: *Haide, Adelina, continuă, şi nimeni nu îţi va mai porunci nimic, niciodată!*

Simt cum ceva plesneşte în inima lui Dante. Cum se rup nişte fire nevăzute.

Şi el încremeneşte. Gura îi rămâne deschisă într-un strigăt mut. Buzele i se înroşesc. Degetele îi tremură, dar ochii i s-au acoperit deja de o peliculă fină. Întunericul din mine, care a pus stăpânire pe mintea mea, dispare dintr-odată, iar eu mă prăbuşesc în genunchi, fără să mai pot respira, şi mă sprijin de zid, epuizată. Mă simt de parcă m-aş fi reîntors, în sfârşit, în propriul trup. Energia mi se chirceşte până devine becisnică şi se topeşte în nimicnicie. Prezenţa fantomatică a tatei se şterge, iar glasul i se topeşte în noapte. Violetta rămâne pe loc, privind uluită spre leşul lui Dante. Fac la fel. Vacarmul de pe străzi îmi răsună în urechi, asemenea unui strigăt subacvatic.

Am vrut să-i fac rău… Să mă apăr… Să mă răzbun… Să scap…

Dar n-am făcut doar asta! sunt silită să recunosc.

M-am asigurat că nu va mai ridica vreodată un deget asupra mea.

Cuprinsă de furie, l-am ucis.

Balirele devin violente când sunt provocate. Dar, dacă rămâi tăcut şi liniştit, vei vedea fragilitatea imensităţii lor, felul în care-şi apără puii cu aripioarele.

Messere Alamour Kerana, Creaturile lumii de dincolo

Adelina Amouteru

Nu ştiu cât rămânem pe alee. Poate o clipă sau poate ore.

Timpul îşi pierde sensul. Îmi amintesc doar că părăsesc străduţa cu totul şi cu totul uluită, cu mâna încleştată între a Violettei. Pe pământ, în spatele nostru, zace un leş, la care îmi este teamă să mă uit.

Cumva, reuşim să stăm ascunse în umbre. Haosul din oraş ne e de mare folos. În inima Estenziei, inchizitorii, care, oricum, patrulează în permanenţă pe acolo, s-au înmulţit, cu repeziciune, încât acum formează o adevărată gloată în care zăresc mai multe mantii albe decât am văzut vreodată. Cioburile de sticlă acoperă caldarâmul. Prăvăliile deţinute de *malfetto* sunt distruse, incendiate, iar proprietarii, târâţi afară din paturi, încă îmbrăcaţi doar în cămăşile de noapte, şi aruncaţi în stradă, pentru a fi arestaţi. Palatul se răzbună pentru tot ce am făcut noi la docuri, în noaptea serbării dedicate Lunilor de Primăvară. Mă răzbun şi eu, în felul meu.

Mergem mai departe. Pare că a început să se lumineze de ziuă. Au venit zorile, deja? *Probabil am rămas destul de multă vreme pe alee,* mă gândesc. Epuizarea mă doboară şi mă sprijin de un zid, ca să mă întăresc şi să fac faţă ameţelii care m-a cuprins. *Ceva s-a petrecut pe alee... Dar ce anume a fost?* De ce mă simt atât de lipsită de concentrare? O amintire îmi revine, înceţoşată, abia formată, de parc-aş fi asistat la acea scenă în pielea altcuiva.

Cineva a fost acolo. Un băiat... A încercat să ne facă rău... Nu-mi mai amintesc ce-am făcut apoi. Dar ceva s-a întâmplat. Ce oare?

Mă uit la Violetta, care mă priveşte, la rândul ei, cu ochii mari şi înspăimântaţi. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că acum ea se teme *de mine*.

Poate că-mi amintesc, de fapt. Poate că, de fapt, uit intenţionat.

— Grăbeşte-te, Adelina! şopteşte ea, luându-mă, şovăitoare, de mână. O urmez, orbeşte: Unde mergem? mă întreabă.

Prin ceaţa din mintea mea, reuşesc să murmur:

— La Curtea Fortunata. Pe aici…

Dacă aş putea vorbi cu Raffaele, i-aş putea explica totul. Enzo îl va asculta, de bună seamă. N-ar fi trebuit să fug de ei. Totul a fost o greşeală.

O conduc pe surioara mea prin întunericul care se risipeşte, trecând pe lângă clădiri care ard şi pe lângă oameni care gem, prin aerul care musteşte a teroare. Mă opresc din nou, când întunericul din stomac a sporit atât de mult, încât nu-l mai pot înghiţi.

— Aşteaptă! icnesc spre Violetta.

Înainte ca ea să îmi poată răspunde, mă aplec în faţă şi vomit. Puţinul pe care l-am avut în stomac se varsă afară. Tuşesc şi continui să vărs, până nu mai am ce. Dar întunericul continuă să se frământe înăuntrul meu, nemilostiv, aducând cu sine valuri de greaţă amestecate cu unele de linişte, de alinare. Mă legăn, fără să mă pot opri, între repulsie şi bucurie.

În ameţeala mea, o simt pe Violetta cum îmi înconjoară umărul cu braţul. Mă susţine. Când privesc în sus, îi întâlnesc privirea solemnă.

— Cine era? mă întreabă pe şoptite.

Întrebarea ei sună ca o acuzaţie şi mă derutează.

— Cine?

Ochii Violetei devin mari de uimire.

— Vrei să spui că tu nu-ţi mai…

Asta înseamnă, *probabil*, *că-mi pierd minţile*! îmi dau seama.

Îi scutur braţul şi îmi îndrept toată atenţia înapoi asupra străzilor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! izbucnesc.

Aştept să-mi răspundă ceva, orice, dar ea păstrează tăcerea, şi nu mai schimbăm niciun cuvânt până ce nu ne apropiem de arcadele Curţii Fortunata.

Când ajungem, oraşul răsună de ţipete, iar lumina palidă a zorilor e străbătută de ţâşnirile portocalii ale incendiilor. Ne oprim pe o alee, să ne tragem sufletul. Toată forţa mea a fost suptă şi nici nu încerc să conjur măcar o fantasmă de protecţie.

Violetta îşi întoarce privirea de la mine.

— Înapoi! îmi şopteşte, pe neaşteptate.

Ne ghemuim în umbre când inchizitorii trec pe strada principală, în goană, intrând într-o prăvălioară din apropiere. Câteva clipe mai târziu, târăsc afară o femeie *malfetto*, aruncând-o cu atâta forţă, încât cade în genunchi şi se sprijină în mâini. Suspină. În spatele ei, mantiile albe fluturã înăuntrul clădirii, iar primele semne ale focului se iţesc prin ferestre. Privim, tăcute, cu inima cât un purice, cum femeia îi imploră să aibă milă. Unul dintre inchizitori vrea să o lovească. Sus, de la ferestre, vecinii privesc. Chipurile tuturor sunt împietrite de groază. Niciunul nu intervine şi nici nu îi vine în ajutor femeii.

Dintr-odată, inchizitorul care e pe cale să o lovească se clatină în spate, de parcă o pală de vânt l-ar fi făcut să-şi piardă echilibrul. Apoi e smuls de la pământ, ridicat în aer şi purtat pe deasupra acoperişurilor, în timp ce urlă din toţi rărunchii.

Calcă-Vânt! înţeleg. *Tinerele Elite sunt aici*!

Inchizitorul pluteşte pe cer, pentru o clipă, apoi se prăbuşeşte pe stradă, zdrobindu-se cu un zgomot oribil de caldarâm. Violetta tresare şi se ascunde după umărul meu. Simultan, flăcările din prăvălioară se sting fără urmă, lăsând în urmă doar fum negru care iese acum în vălătuci pe terestre. Ceilalţi inchizitori se pun pe urlat, cuprinşi de spaimă. Mă ascund în umbre, cuprinsă dintr-odată de groază că mă vor găsi.

De la mare depărtare, auzim câţiva *malfetto*

care strigă:

— Tinerele Elite!

— Sunt aici! Salvaţi-ne! strigă şi femeia îngenuncheată.

Alţii scandează aceleaşi lucruri. Disperarea din vocile lor îmi face părul de pe ceafă să se ridice. Dar nimic altceva nu se mai întâmplă. Inchizitorii trec pe străzi, în căutarea Pumnalelor, dar acestea nu sunt de găsit.

— Trebuie să plecăm de aici, şoptesc eu. Urmează-mă! Vom merge în subterane!

Eu şi Violetta ne întoarcem pe alee şi fugim în josul unui drumeag tăcut, cât mai departe de măcel.

Când soarele răsare, în sfârşit, ajungem pe străzile din faţa Curţii Fortunata. Înlemnesc, refuzând să cred ce văd. Palatul, care fusese cândva o adevărată bijuterie, acum e incendiat şi distrus de inchizitori. Sângele pătează strada de la intrare. Probabil că Pumnalele au dispărut. Toate planurile lor, misiunea de a-l asasina pe rege, casa lor secretă, toate au fost distruse. Într-o singură noapte.

Nu a mai rămas nimic.

Când aristanii i-au cucerit pe salani, le-au luat totul: bijuteriile, onoarea, până şi copiii, pe care i-au smuls uneori direct din pântecele mamelor.

Mireina cea Mare, Jurnalul-cronică al Primului Război Civil din Amadera (758 – 762)

Adelina Amouteru

Nu am îndrăznit să pun piciorul în Curtea Fortunata. Nu ştiam dacă mai sunt sau nu inchizitori care caută prin camere... Şi nici nu aveam habar dacă sunt sau nu pregătită să văd dacă inchizitorii au descoperit sau nu încăperile secrete ale Pumnalelor. Dacă există sau nu cadavre pe care să le recunosc. *Nu voiam* să ştiu.

În loc de asta, am luat-o pe Violetta de mână şi am condus-o spre singurul loc unde credeam că vom fi în siguranţă. În catacombe.

Din adâncul tunelelor de sub oraş, zgomotul oamenilor de deasupra răsună ca un ecou ciudat, înfundat, şoapte ale stafiilor care, probabil, bântuie pe coridoarele acestea întunecate şi înguste. Raze de lumină firave pătrund prin grilajele micuţe din capătul coridorului, iar lipsa de strălucire a dimineţii ploioase pictează totul în ceaţă. Nu ştiu unde altundeva să mergem. Am petrecut o întreagă zi aici, de când am fugit din cenuşa Curţii Fortunata, ascunzându-ne printre cei morţi. De aici, am auzit vocea lui Teren răsunând în piaţa palatului, i-am văzut pe inchizitori cum au umplut străzile oraşului. Amintirea serii trecute îmi lasă o

senzaţie de durere şi de greaţă în stomac. Ar fi trebuit să mă opresc să îi ajut pe oamenii de pe străzi. Dar nu mai aveam nicio brumă de putere.

Oare ce s-o fi întâmplat cu Enzo, acum, când Curtea Fortunata nu mai e decât o ruină şi regele, doar un cadavru? Ce va face? Ce vor face Pumnalele?

Nu putem rămâne aici multă vreme. Poate că Inchiziţia a descoperit pasajele secrete ale Curţii Fortunata şi tunelurile prin care Pumnalele ajungeau în catacombe. Poate că inchizitorii deja caută prin tunele chiar acum, vânându-ne. Însă, ne odihnim aici, căci suntem prea ostenite să continuăm.

— Te simţi bine? o întreb pe surioara mea, când ne sprijinim amândouă de zid.

Gâtlejul mi-e uscat, iar cuvintele ies cu greu, pe un ton slab şi răguşit. Deasupra, sunetul ploii blânde îmi îneacă vorbele.

Violetta dă din cap doar o dată. Ochii ei sunt parcă rezervaţi, reci, în timp ce studiază masca albă care-mi acoperă ochiul lipsă.

Oftez, apoi îmi dau părul la o parte de pe faţă şi încep să îmi împletesc şuviţele. Trec minute bune de tăcere între noi. Împletesc, despletesc şi împletesc iar. Tăcerea dintre noi nu a luat sfârşit, dar, cumva, e confortabilă şi îmi aminteşte de zilele petrecute împreună în grădină.

Într-un târziu, mă uit la ea.

— De câtă vreme te ţinea Teren acolo, aşa?

— Din ziua în care ai scăpat de arderea pe rug, îmi şopteşte. Îi ia o vreme să continue: Inchiziţia

din Dalia te-a căutat zile bune. Au scotocit prin tot oraşul după tine şi după alte fete *malfetto* cu părul argintiu. Pe două dintre ele le-au şi ucis… Îşi pleacă privirea: Erau deja în casa noastră, aşa că n-am putut pleca. Apoi, a venit Teren şi m-a luat. Mi-a spus că mă duce în portul care e capitala regatului nostru.

— Ţi-a făcut vreun rău?

Ea clatină din cap:

— Nu. Nu fizic.

— Avea vreo idee că şi tu ai puteri?

— Nu, şopteşte Violetta.

Mă chinui să mă aşez mai bine, apoi îmi pironesc privirea asupra ei. Se propteşte într-un cot.

— Tu ai ştiut?

Violetta tace o clipă. În ochi îi citesc adevărul.

— *Ai ştiut*, şoptesc, uluită. De când? De cât timp?

Violetta şovăie şi îşi trage genunchii la bărbie.

— Ştiu încă de când eram mici de tot.

Încremenesc, amorţită. Nu mai pot respira.

— Am aflat din întâmplare, îşi continuă ea spovedania. La început, nu mi-a venit să cred e ceva real, spune, privindu-mă cu timiditate. De fapt, nu aveam niciun însemn. Cum aş fi putut fi o *malfetto* cu puteri demonice… Se opreşte şi se corectează: Neobişnuite?

Încerc să îmi ignor ţiuitul din urechi.

— De când?

— Din ziua în care tata ţi-a rupt degetul. Vocea ei devine mai scăzută: Îţi aminteşti când te-ai

retras? Ai vrut să te ascunzi în spatele unui văl întunecat, *literalmente*. L-am simţit.

Doar Raffaele putea face asta.

— M-ai *simţit*?

Violetta încuviinţează, dând din cap:

— Din ziua aceea, am ştiut, instinctiv, că nu voiam să faci ceva ca să-l înfurii pe tata şi mai tare. Ştiam că, dacă aveai să făptuieşti lucruri extraordinare, el ar fi fost în stare să te ucidă sau să te vândă, sau chiar mai rău... Aşa că... Se opreşte o clipă, încercând parcă să-şi dea seama cum să explice, cum să îşi ceară scuze: Aşa că... *te-am tras înapoi*... Te-am oprit...

Într-o clipită, cuvintele lui Raffaele îmi revin în minte. *E ceva întunecat şi plin de amărăciune în sufletul tău*. Oare de acolo izvorăsc toate gândurile mele îngrozitoare? De la toată acea energie care a fost stăvilită atât de multă vreme, devenind tot mai dornică să iasă la iveală?

Acum, totul are sens! Raffaele s-a întrebat de ce puterile mele nu se iţiseră mai devreme. Dar o făcuseră, numai că eu, una, nu am avut habar, fiindcă Violetta le-a suprimat mereu. Ea a avut febră în ziua aceea, după primul incident, îmi amintesc acum.

Şi, oare, nu mi-am folosit puterile, pentru prima oară, în noaptea în care am fost despărţite? Nu m-am simţit de parcă o mantie s-ar fi ridicat de deasupra mea, când mi-am luat rămas-bun de la Violetta? Nu mi-am folosit puterile în timpul plănuitei mele arderi pe rug?

Şi Raffaele!

Clatin din cap.

— Nu! Trebuie să mai fie ceva ce nu îmi spui. Noi, Pumnalele, avem un Mesager, cineva care poate simţi când în preajma lui se află alte Tinere Elite. Or, el nu te-a simţit niciodată. Cum te-ar fi putut trece cu vederea?

Violetta nu are niciun răspuns, de bună seamă. Nu sunt sigură dacă mă aştept să-mi ofere unul. Mă priveşte, neajutorată.

Raffaele n-a putut s-o simtă, mă gândesc dintr-odată, *fiindcă, probabil, i-a suprimat şi lui puterea, fără să o ştie măcar!*

E singura explicaţie logică. Pentru Raffaele, puterea Violettei e invizibilă.

— Când mi-ai dat drumul? o întreb în şoaptă.

Vocea Violettei pare goală acum.

— Când te-a arestat prima oară Inchiziţia, m-am întins după tine şi ţi-am împins puterile la o parte. Nu am vrut să mă gândesc cum aveai să te dezlănţui asupra inchizitorilor, cât ai fi stat în temniţă. M-am gândit că, poate, aveau să te ierte, dacă nu ar fi putut dovedi că erai în stare să faci ceva ieşit din comun. Dar apoi am auzit că urma să fii arsă pe rug şi i-am văzut târându-te în piaţă. Nu am ştiut ce altceva să fac… Aşa că ţi-am eliberat puterea. Iar tu ai chemat-o. Îşi pleacă privirea în pământ: Nu ştiu ce altceva ţi s-a mai întâmplat după ce Tinerele Elite te-au luat.

Inima îmi bate cu putere în piept. Departe de sora mea, am învăţat, pentru prima dată, cum să ajung şi să apuc acea energie, datorită antrenamentelor cu Pumnalele. Dintr-odată, mă

întind după mâna ei şi mi-o apăs pe inimă.

— Vreau să văd cum faci asta, îi spun, încetişor.

Violetta şovăie. Apoi, trage adânc aer în piept, închide ochii şi... împinge. Tresar. De data asta, o simt, de parcă mi-ar stoarce cineva tot aerul din plămâni, luându-mi esenţa vieţii şi împingând-o în jos, până când devine de nevăzut şi de nesimţit. De neatins. Mă ghemuiesc lângă zid, ameţită. O goliciune stranie mi-a fost scobită în piept. Ciudat! Nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată aşa, în trecut. Poate e imposibil să-ţi lipsească un lucru despre care nu aveai habar că există. Acum ştiu, totuşi, că ar trebui să existe, aşa că îi simt absenţa. Fac o încercare să-mi ating energia, căutând întunericul care mi se adună în piept, de obicei. Un fior de panică mă izbeşte, când nu simt nimic. O privesc pe Violetta.

— Dă-mi înapoi puterea! şoptesc.

Face aşa cum i-am cerut. Inspir, iar aerul se grăbeşte să pătrundă din nou în mine, viaţă şi întuneric, dulce, dătător de dependenţă, şi, dintr-odată, văd iar firele de energie, simt zumzetul care aleargă prin corpul meu şi ştiu unde să mă întind ca să prind firele de energie. Oftez, uşurată de prezenţa acestui sentiment, formând un trandafiraş în faţa ochilor noştri şi rotindu-l în cerc, cu lentoare. Violetta mă priveşte cu ochi mari. Umerii i se lasă încă puţin, de parcă folosirea puterilor i-ar fi consumat vlaga.

Poate să suprime abilitatea unei Elite, şi apoi să i-o elibereze din nou. În tot acest timp, sora mea

a avut o putere care ne poate domina pe toţi! O mie de posibilităţi îmi gonesc prin minte.

— Eşti o *malfetto*, exact ca mine, şoptesc eu, privind absentă la trandafirul care pluteşte în faţa noastră. O *malfetto*, o Tânără Elită!

Violetta îşi fereşte privirea. Îmi dau seama că-i este ruşine.

— Cum ai putut ţine asta secret faţă de mine? Vocea mea e răguşită de furie: Cum de m-ai putut lăsa să sufăr singură?

— Pentru că şi mie mi-a fost teamă, îmi răspunde. N-am vrut să te-ncurajez şi ştiam cum ar fi mers lucrurile dacă tata şi-ar fi dat seama că am puteri. Tu aveai modul tău de a te proteja, iar eu, pe al meu.

Dintr-odată, îmi înţeleg sora mai bine. M-am gândit mereu la ea ca la o fătucă dulce şi naivă. Dar poate că îşi folosea drăgălăşenia şi naivitatea ca pe un scut. Poate că a avut dintotdeauna habar ce făcea. Spre deosebire de mine, care îi îndepărtam pe toţi oamenii din jurul meu, ea se proteja făcându-i s-o placă. *Şi, când oamenii te plac, se poartă frumos cu tine...* Aşa că rămăsese tăcută, pe seama mea.

— Am văzut cum se purta tata cu tine, spune, încet. Face o altă pauză, apoi continuă: Îmi era teamă, Adelina, atât de teamă! Tata părea să mă iubească... Aşa că nu i-aş fi putut spune. Uneori, îmi imaginam că îi mărturisesc: „Tată, sunt şi eu o *malfetto*. Am puteri care nu aparţin acestei lumi, fiindcă pot să iau şi să înapoiez puterile Adelinei”. Eram doar un copil şi eram îngrozită. Nu voiam să-l

pierd. Aşa că m-am convins că nu eram asemenea ţie, că lipsa însemnelor mă făcea mai bună. Cum să îţi fi spus totul tocmai ţie? Aş fi vrut să experimentez, iar tata ne-ar fi putut descoperi pe amândouă.

— Aşa că m-ai lăsat să mă descurc singură, singurică, şoptesc, cu amărăciune.

Nu are puterea să mă privească în ochi de ruşine:

— Îmi pare nespus de rău, Adelina!

Mereu n-aud decât de păreri de rău! Ce poţi cumpăra, pe lumea asta, cu nişte scuze amărâte?

Îmi închid singurul ochi şi îmi plec capul. Întunericul se învârtejeşte înăuntrul meu, spălând ţărmurile conştiinţei mele, dornic de eliberare. În toţi aceşti ani, am suferit singură, privind cum tata o răsfăţa pe acea fiică despre care credea că era pură, neîntinată, nepângărită de blestem… În toţi aceşti ani i-am suportat lui crizele de furie de una singură, gândindu-mă că surioara mea nu era ca mine, că era fără de pată… Şi ea m-a lăsat să mă port şi să cred asta în tot acest timp…

— Mă bucur că l-ai ucis, adaugă, încet de tot. În expresia ei se citeşte duritatea, acum: Pe tata, vreau să zic. Mă bucur…

Nu ştiu ce să spun despre asta. Nu credeam să aud vreodată aşa ceva de pe buzele surorii mele. Asta îmi înmoaie nodul strâns din piept. Încerc să-mi amintesc că s-a dus la Teren să îl implore să-mi cruţe viaţa. Că a riscat totul pentru mine. Încerc să-mi amintesc cum îmi împletea părul, cum dormea în iatacul meu pe timp de furtună.

Pot doar să dau din cap, încuviinţând.

Zgomotele nebuniei de pe străzile de deasupra noastră pătrunde şi în gândurile mele. Clopotele Turnului Inchiziţiei prind să bată nebuneşte. Teren se pregăteşte, probabil, să ţină un discurs. Ascultăm amândouă o vreme, încercând să prindem cuvintele de deasupra, dar nu auzim nimic cum se cuvine. Doar clopotele şi zgomotul a sute de mii de paşi înfundaţi.

— Se întâmplă ceva important, spun. Apoi îi fac semn Violettei să se ridice: Trebuie să ajungem mai sus, dacă vrem să aflăm ce se petrece. Pe aici!

O conduc mai departe prin tunel, până când acesta se ramifică în trei coridoare strâmte. Îl aleg pe cel din stânga. După ce am mers cincisprezece paşi, mă opresc şi caut uşiţa încastrată în stâncă. Mâna mea găseşte nestemata neşlefuită din lemnul uşii. Energia mea o activează, iar uşa se deschide. Ne croim drum pe nişte scări înguste, până când, în sfârşit, ne trezim ieşind prin zidul care străjuieşte aleea întunecată de la marginea pieţei principale. Rătăcim pe alee până când aceasta ajunge într-o stradă întunecată, apoi privim din umbră spre locul unde începe piaţa.

E plină de oameni. Inchizitorii se aliniază de-a lungul străzilor, îndrumându-i pe târgoveţi, iar gondolele zac părăsite pe canale. În dimineaţa asta nu e îngăduit să călătoreşti pe apă.

— Ce se-ntâmplă? mă întreabă Violetta.

— Nu ştiu, îi răspund, privind la mulţime şi la inchizitori.

Va trebui să aşteptăm. Puterile mele sunt

secătuite, iar noi nu putem ieşi la loc deschis cu atâţia oameni în jur, riscând să fim recunoscute de cineva din garda Inchiziţiei. Îmi ţin respiraţia când un grup de oşteni trec pe lângă străduţa îngustă. Spatele mi-e lipit atât de tare de perete, încât simt că mă topesc în el.

Trec fără să ne remarce. Pot să respir din nou.

O iau pe Violetta de mână şi ne retragem în umbre. Ne croim drum înainte, încet şi din greu, pe străzi şerpuite, până când ajungem în spaţiul în care se deschide piaţa principală. Aici, ne ghemuim în umbrele unei intrări care dă spre podul de peste canal şi privim cum tot mai mulţi oameni se îndreaptă spre piaţă, umplând-o.

Spaţiul e ticsit, de parc-ar fi zi de iarmaroc, dar oamenii sunt ciudat de tăcuţi, aşteptând – speriaţi şi fără să bănuiască nimic bun – un anunţ din partea Inchiziţiei. Singurul meu ochi se îndreaptă spre acoperişuri, unde se află statuile zeilor. Sunt înţesate de inchizitori azi, dar, chiar şi acum, cumva, ascunse între ţigle şi hornuri, Pumnalele probabil că stau la pândă.

Sunt încă slăbită, dar energia pieţei scrâşneşte de teamă, una care vibrează parcă, întunecată şi care mă hrăneşte.

O licărire slabă de mişcare apare pe balconul principal al Turnului Inchiziţiei. O fluturare de robe aurii şi de alb, un conducător care merge în mijlocul oamenilor săi. Mă încordez. Inchizitorul general Teren Santoro îşi face apariţia peste câteva clipe.

Poartă veşmintele oficiale: o armură albă,

strălucitoare, o robă care îi flutură în vânt şi pe care se zăresc modele răsucite, în alb şi auriu. O mantie grea îi e prinsă pe umeri şi e drapată în urma lui, ca o trenă. Lumina zorilor cade pieziş pe balcon – căci aşa a fost conceput palatul –, scăldându-l în lumină strălucitoare.

Apoi, remarc că Teren a adus cu el un prizonier.

— Ah! spun dintr-o suflare şi îmi stă inima.

Mai apar doi inchizitori, târând între ei un băiat cu părul lung, negru, cu corpul subţire în lanţuri, cu capul ridicat când Teren îi apasă o sabie la gât. Veşmintele sale stacojii, bogate, sunt sfâşiate şi murdare. Chipul lui e solemn, dar îl recunosc imediat.

Raffaele!

Numai din vina mea a ajuns acolo!

Teren ridică un braţ liber.

— Cetăţeni ai Estenziei! strigă inchizitorul general. Cu inima grea, vă transmit mesajul că regele a murit. În locul său, va domni Maiestatea Sa, regina Giulietta. Mâine-seară vor avea loc funeraliile regelui, în arena Estenziei. Prezenţa voastră, a tuturor, e obligatorie. Se opreşte câteva clipe, apoi continuă: Vor avea loc schimbări în privinţa felului în care ne ocupăm de trădători şi de monstruozităţi. Maiestatea Sa nu tolerează fărădelegile împotriva coroanei.

Dacă Enzo ar fi reuşit, şi-ar fi ucis sora, adică pe regină. Nobilii săi şi-ar fi oferit sprijinul. Ar putea să atace chiar *acum*. Dar nu o va face. Nu cât timp Raffaele e ţinut ostatic în felul acesta. Şi îmi dau

seama că, din acest motiv, Teren, iar nu Giulietta, este acela care se adresează mulţimii. Ea ştie prea bine că trebuie să rămână la adăpost o vreme.

Adevărul despre moartea regelui îmi devine din ce în ce mai clar.

Ridic privirea când Teren îşi întăreşte strânsoarea. Raffaele tresare, iar sabia îi pătrunde în carne.

— În genunchi! îi porunceşte Teren.

Raffaele face cum i s-a spus. Robele sale stacojii se revarsă în jurul său, în cerc. Energia din pieptul meu tresare, dureros.

Teren face un semn spre mulţime:

— Din ziua aceasta, spune el, toţi cei care sunt *malfetto* sunt surghiuniţi din oraş. Vor fi mutaţi în mahalale şi izolaţi de restul societăţii.

Tăcerea mulţimii se întrerupe. Se aud icnete... Mormăieli... Apoi, strigăte... Eu şi Violetta privim mai departe, ţinându-ne de mâini, tremurând de frică.

Oare ce le va face Inchiziţia, de îndată ce vor fi surghiuniţi în mahalale? mă întreb.

Teren îşi ridică vocea deasupra haosului.

— Oricine îi va trăda pe acei *malfetto* care sfidează Inchiziţia va fi răsplătit cu aur. Oricine se va împotrivi acestui ordin sau va fi descoperit că adăposteşte vreun *malfetto* va fi executat.

Aş putea ajunge oare la Raffaele? Ar putea s-o facă oricare dintre noi? Cercetez piaţa. Mi-e imposibil să mă apropii îndeajuns de el fără să atrag atenţia cuiva, iar cu Teren ameninţând viaţa lui Raffaele în felul acesta, nu ne putem permite să

greşim. Prea mulţi inchizitori înconjoară piaţa ca să mă pot apropia, mai ales că sunt atât de slăbită. *Nu îl putem salva aici!* îmi dau seama.

Violetta întoarce capul. O expresie ciudată, gânditoare, i se citeşte pe chip.

— Mai sunt şi alte Tinere Elite aici, îmi spune.

Îmi ia o clipă să îmi amintesc că puterea ei îi permite să facă tot ce poate face Raffaele: poate spune dacă în apropiere se află sau nu alte Elite. O privesc cu atenţie.

— Vrei să spui: în afară de Teren?

Ea încuviinţează.

— Câte?

Violetta se concentrează, numărând. Apoi, răspunde:

— Patru.

Patru! Toţi ceilalţi sunt aici! Enzo priveşte tot ce se întâmplă!

Teren priveşte mulţimea, iar vocea lui continuă să răsune peste piaţă.

— Toţi aceşti *malfetto* sunt un adevărat blestem aruncat asupra poporului nostru. Sunt mai prejos decât câinii. Nevrednici. Teren se apleacă să-l apuce pe Raffaele de păr, îl trage înapoi în sus, în picioare şi îşi apasă sabia mai tare pe gâtul lui: Oamenii ca ăsta aduc ghinion ţării noastre. Sunt motivul pentru care suntem nefericiţi. Cu cât scăpăm de mai mulţi *malfetto*, cu atât mai bună va fi viaţa noastră. Cu atât mai bine vă va fi *vouă*, *tuturor*. Ridică vocea: Vezi asta, Distrugătorule?

Încearcă să ne scoată din ascunzătorile noastre! Mulţimea se mişcă, neliniştită,

exasperată. Oamenii ridică privirile spre acoperişuri şi în jos, spre alei. Exact aşa cum au făcut în ziua când ar fi trebuit să fiu arsă pe rug!

Teren mijeşte ochii:

— Ştiu că ne priveşti! Am auzit că băiatul ăsta nevrednic ţi-e drag. Aşa că hai să facem un târg! Te vei preda, iar, dacă nu, vei vedea cum îi scot maţele chiar aici, pe balcon.

Enzo nu va muşca momeala! îmi spun.

Suntem prinşi în cursă. Mă uit disperată de la Raffaele la acoperişurile unde cred că s-ar putea afla Enzo, privind. Nu e nicio cale de salvare. Niciuna! Îl vom privi cum o să-şi dea ultima suflare.

Chiar când cred că s-a terminat totul, un strigăt se ridică din mulţime. Apoi, altul. Şi sus, pe acoperişuri, o siluetă umbrită se ridică, în faţa întregii pieţe.

Este Enzo!

Chipul său e ascuns în spatele măştii de argint, dar cuvintele îi răsună puternic şi limpede. Sunt pline de furie. Privesc şi mi se pune un nod în gât.

— Lasă-mă să-ţi propun *eu* un târg, inchizitorule general! strigă prinţul. Şi hai să ne jurăm aici, pe toţi zeii. Te provoc la duel! În dimineaţa înmormântării regelui, ne vedem în câmp deschis, pe arena Estenziei. Mă voi lupta singur cu tine.

Mulţimea rămâne complet nemişcată. Oamenii îi sorb fiecare cuvânt. Inchizitorii de pe acoperişuri se grăbesc spre Enzo, dar ştiu că poate dispărea într-o clipită, dacă oricare dintre ei se apropie prea mult. Teren o ştie şi el, fiindcă ridică o mână şi le

face semn să se oprească.

— Dacă voi învinge eu, inchizitorule general, continuă Enzo, atunci Inchiziţia îi va da drumul băiatului pe care-l ţii ostatic. Va fi graţiat şi i se va permite să plece nevătămat. Urmează o pauză lungă: Dacă vei învinge tu, atunci eu voi muri.

Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte!

Teren şi Enzo se privesc multă vreme. Niciunul nu scoate nicio vorbă. Apoi, într-un târziu, un zâmbet leneş se lăţeşte pe faţa lui Teren. Încuviinţează scurt în direcţia lui Enzo.

— Prea bine, Distrugătorule! Îi iau pe toţi zeii drept martori! Hai să ne duelăm!

A fost odată ca niciodată un prinţ care s-a îndrăgostit nebuneşte de o făptură demonică din lumea de dincolo. Când ea a dispărut înapoi în mare, i-a simţit lipsa atât de tare, încât a ales să intre el însuşi în ocean şi nu s-a mai întors niciodată.

Poveşti populare din Kenettra (*autori necunoscuţi*)

Adelina Amouteru

Ne înapoiem în siguranţa catacombelor. Când începe să se lase seara, aruncând umbre lungi asupra întregului oraş, îndrăznesc, în sfârşit, să părăsesc din nou tunelurile şi să o conduc pe Violetta în oraş.

— Unde se duc Pumnalele?

Vocea Violettei e gâtuită şi abia mai respiră în timp ce se grăbeşte pe lângă mine, ţinându-mă de mână. Ne croim drum pe străzile întunecate, alergând orbeşte, bizuindu-ne doar pe ce îmi amintesc din configuraţia oraşului.

— Le simt cum devin tot mai slabe, răspunde ea. Sunt în dreapta. Cred că o vor lua într-acolo.

Arată spre locul unde încep nişte clădiri înconjurate de arcade. Universitatea!

— E una dintre casele lor de refugiu.

Nu ar trebui să mă întorc la Pumnale. Dar, cu Raffaele ostatic şi cu Enzo pregătindu-se pentru duelul cu Teren de mâine, din arenă, simt atracţia legăturilor pe care mi le-am creat în ultimele

săptămâni.

Iuţesc pasul. Nu pot permite ca Raffaele să moară aşa. Poate că Dante a fost singurul care a vrut să scape de mine. Poate că aş putea rămâne unul dintre Pumnale şi poate că lor le pasă de mine, şi poate încă mai aparţin Societăţii.

Te minţi din nou, *draga mea*? Vocea tatei îmi şopteşte în minte. Încerc să îl ignor.

— Pe aici, spun, după o clipă.

Ne grăbim mai departe.

În sfârşit, când ne apropiem de universitate, mă opresc să găsesc iar intrarea în catacombe şi o conduc pe sora mea sub pământ. Ar fi prea periculos pentru noi să intrăm în universitate pe la suprafaţă, în timp ce inchizitorii patrulează, cu siguranţă, prin săli. Prin catacombe, găsesc scările uzate care duc spre sala întunecată dintr-un cotlon al universităţii. În spatele meu, Violetta pare să fi obosit cam prea repede. Probabil că talentul ei o stoarce de puteri cu mult mai repede decât al meu.

— Sunt aici! îmi şopteşte ea.

Mă opresc în faţa uşii, în capul scărilor, apoi pun mâna pe nestemata încastrată în uşa care se deschide pe dată.

Ieşim la suprafaţă. Sala e atât de tăcută, încât auzim zgomotul din afara zidurilor clădirii, patrulele Inchiziţiei care se mişcă de colo-colo, mulţimea agitată… Următorul lucru pe care-l aud sunt vocile care vin din interior, voci care îmi sunt cunoscute. Mă strecor în umbre şi Violetta mă urmează.

Prima voce pe care o recunosc e a lui Lucent. Pare frustrată.

— Îl va ucide înainte de venirea dimineţii... Cum poţi să crezi chiar şi un singur cuvânt din tot ce spune?

Mă opresc pentru o clipă, adunându-mă, apoi încep să mă grăbesc în direcţia de unde se aud vocile. Violetta mă urmează. O conduc spre templul principal al universităţii, unde uşile sunt încuiate. Lumina pătrunde prin sticla vitraliilor de deasupra noastră. Şi acolo, în centrul acelui spaţiu cu un acoperiş înalt, se află câteva siluete pe care le ştiu prea bine.

Care încremenesc când dau cu ochii de noi.

Trag adânc aer în piept şi ies din umbre.

*

— Pe unde-ai fost până acum?

Lucent e prima care întreabă. Nu am idee cum să răspund. De unde să încep? Enzo a cerut o cămăruţă în aripa unde se află apartamentele din templul universităţii pentru noi, iar acum Violetta şi cu mine suntem înăuntru, odihnindu-ne pe nişte paturi micuţe, aidoma. Lucent stă în prag, interogându-mă cu braţele încrucişate la piept. Enzo se află în sigurul scaun din colţul încăperii, iar Gemma şi Michel stau pe marginea unuia dintre paturi. Violetta e aproape de mine, pe celălalt pat, tăcută, nemişcată, tremurând uşor. Sunt bucuroasă că e prea speriată ca să vorbească.

Îl privesc pe Enzo, care se apleacă în faţă şi îşi sprijină bărbia în mâini. Se uită la mine în tăcere.

— Teren a ameninţat că îmi va ucide sora,

răspund eu. O ţinea în temniţele turnului.

Enzo mijeşte ochii:

— Când te-ai întâlnit prima dată cu Teren?

Acum câteva săptămâni! aş vrea să-i spun. Însă nu mă pot convinge să îi răspund aşa.

— M-a ameninţat cu asta în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară, înainte să se lupte cu tine.

Michel se încruntă:

— De ce nu ne-ai spus nimic pân-acum? mă întreabă el.

Şovăi.

— Nu credeam că m-aţi fi ajutat, mă hotărăsc să mărturisesc; şi e adevărul. Era prea riscant să implic pe toată lumea atât de aproape de ziua Turnirului Furtunilor.

Lucent pufneşte şi se întoarce, aşa că o văd din profil. Nu merge atât de departe, încât să mă acuze de trădare, dar simt, în fiecare linie a corpului ei, c-ar vrea s-o facă. Nu are pic de încredere în mine. Respectul ei pentru mine a făcut loc suspiciunii. Îmi spun că trebuie să rămân calmă. Chiar dacă prinderea lui Raffaele e, în mare parte, motivul pentru care m-am întors, în clipa asta sunt uşurată că nu se află şi el aici.

Ar simţi, probabil, câte minciuni ţes în jurul meu.

Privirea mea rătăceşte înapoi spre Enzo, care rămâne tăcut multă vreme. Nu vorbeşte nici în favoarea, nici împotriva mea. Într-un târziu, se îndreaptă şi ne priveşte pe toţi.

— Teren nu se va ţine de cuvânt, spune. Să nu

greşim gândindu-ne c-ar face-o. Când ne vom duela mâine, va folosi asta ca pe o *ocazie* să mă ucidă nu doar pe mine, ci şi pe voi toţi. Nu îl va elibera pe Raffaele. Ştie că vom fi cu toţii în mulţime, în arenă, şi vrea ca acela să fie ultimul nostru spectacol. Vrea o luptă din care mâine să nu mai rămână niciun supravieţuitor.

Enzo mă include în planurile lor. Sunt încă una dintre ei, aşadar!

— Care e planul atunci, Distrugătorule? îl întreabă Lucent. Regele a murit, iar sora ta îl ţine pe Teren sub papuc. Inchizitorii îi adună pe toţii acei *malfetto* pe care-i găsesc. Cum s-o ucidem pe Giulietta?

— Sora mea nu-şi va arăta faţa în arenă, mâine, îi răspunde Enzo. Se va ascunde, protejată de gărzile sale. De dimineaţă, binefăcătorii care ne-au mai rămas credincioşi îşi vor trimite susţinătorii să atace arena. Îl vom salva pe Raffaele, iar eu îl voi ucide pe Teren. Îşi încleştează maxilarul: Vom porni războiul. Se uită la mine: Am nevoie de ajutorul tău.

Când ne-am sărutat în curtea aceea, îmi spun, *înconjuraţi de ploaie şi de felinare, a fost adevărat? Ce vrei, de fapt, de la mine?*

Într-un târziu, încuviinţez încet.

Lângă mine, Violetta se agită. Toată lumea o priveşte. Când nu vorbeşte, fac eu asta pentru ea.

— Am adus-o aici pe sora mea nu doar ca să o protejez, spun, ci şi fiindcă ne poate ajuta. Are ceva cu care putem întoarce sorţii în favoarea noastră.

Michel o priveşte, neîncrezător:

— Eşti şi tu o *malfetto*? şi se uită mai bine la ea, căutând în van un însemn.

— E o Tânără Elită, îi răspund. Cred că îi lipsesc însemnele pentru că poate face ceea ce poate face. Privirea mi se întoarce la Enzo: Are talentul de a le lua puterile celorlalţi.

Se lasă tăcerea. Toată lumea e atentă. Enzo se apleacă în faţă, ne priveşte pe amândouă gânditor şi îşi strânge buzele. Ştiu că toată lumea se gândeşte la acelaşi lucru.

Violetta ne poate ajuta să îl ucidem pe Teren.

— Păi, spune el, să vedem ce poate, cu adevărat.

*

Febra Violettei se prelungeşte pe timpul nopţii. Arde domol, lăsând-o într-o stare ciudată, nici de trezie, nici de totală lipsă a cunoştinţei. Murmură uneori, chemându-mă. Stau lângă ea şi o ţin de mână până când nu mai scoate nicio şoaptă şi respiraţia îi redevine regulată.

În sala templului din universitate e linişte. Ceilalţi cred că s-au retras cu toţii în camerele lor, deşi mă îndoiesc că vreunul doarme cu adevărat. Vreau să ies, să plec de lângă sora mea şi să las aerul rece al nopţii să-mi limpezească simţurile. Dar Pumnalele ne-au încuiat în cameră. Lucent a spus că e pentru siguranţa mea, dar pot să simt năluca fricii care se ascunde în spatele cuvintelor sale. Zidurile se ridică şi se tot ridică, încet, între

noi.

Sunetul oţelului care zăngăneşte pe coridor îmi atrage atenţia. Mă ridic, în stare de alertă. Pentru o clipă, cred că ar putea fi inchizitori. Că ne-au descoperit ascunzătoarea şi că vin după noi. Dar, cu cât ascult mai mult, cu atât îmi dau seama că sunetul vine de la o singură sabie, care stârneşte un ecou puternic la fiecare câteva clipe, dintr-o cameră îndepărtată. Mă ridic din pat şi îmi apăs urechea de uşă. Pare a fi un duel. Ascult o vreme, până când sunetul dispare.

Pe coridor se aud paşi apropiindu-se. Mă îndepărtez de uşă. Câteva clipite mai târziu, se aude un ciocănit uşor. Îmi ia puţin să răspund.

— Da?

— Eu sunt.

E vocea lui Enzo. Rămân tăcută şi, o clipă mai târziu, aud ivărul mişcându-se. Uşa se crapă uşor, dezvăluind o parte din faţa prinţului. Mă priveşte şi el, înainte să-i cadă ochii pe silueta fragilă a Violettei.

— Cum se simte? mă întreabă.

— Are nevoie de odihnă, răspund. Am mai văzut-o aşa de multe ori. Se pare că se întâmplă după ce-şi foloseşte puterile.

— Vino cu mine! îmi cere el, după o clipă.

Apoi, lasă uşa întredeschisă şi îmi face semn să îl urmez.

Şovăi. Pentru o clipă, mă tem că acesta e momentul în care Enzo a hotărât să scape de mine o dată pentru totdeauna. Dar el aşteaptă răbdător şi, după o vreme, mă ridic şi îl urmez afară din

încăpere. E de ajuns să îi arunc o singură privire şi un val de căldură mă cuprinde pe dată. E îmbrăcat în haine simple astăzi, cu o tunică de in care-i acoperă torsul, care are şireturile descheiate la piept, dezvelindu-i pielea. Părul lui e ciufulit şi dezlegat, o coamă de un roşu-întunecat care îi cade mai jos de umeri. În mână ţine o sabie. Acesta fusese sunetul pe care-l auzisem pe coridor. Probabil se pregăteşte pentru duelul de mâine.

Îl urmez pe coridor, cu paşi moi, până când ajungem la uşa camerei lui.

Intrăm, fără să scoatem un sunet. Aici, silueta lui e luminată slab de flacăra lumânărilor. Inima îmi bate cu putere în piept. Rămân lângă intrare, în timp ce el se îndreaptă spre biroul de lângă pat şi îşi foloseşte energia pentru a mări flacăra lumânării. Tunica sa lejeră îi dezveleşte pielea de pe claviculă. Tăcerea adastă, grea, între noi.

Face semn spre scaunul de la birou.

— Te rog să iei loc!

Apoi se aşază pe marginea patului.

Mă aşez şi eu. Între noi, tăcerea e de neclintit. Acum, că suntem singuri, privirea lui e blândă – nu mai e întunecată şi dură, aşa cum m-am obişnuit. E aceeaşi blândeţe pe care am văzut-o când ne-am sărutat în curte. Mă priveşte. În jurul său pluteşte un nor de teamă, delicat, dar greu de ignorat. Se teme *de mine*?

— Spune-mi de ce ai fugit, de fapt! îmi cere el. A mai existat un motiv, în afară de sora ta. Nu-i aşa?

Ştie! Mă cuprinde brusc frica. Dar n-are cum să

ştie despre Dante, cum ar putea? Nu, nu, scotoceşte după altceva. Lent, îmi permit să retrăiesc noaptea în care am acoperit podeaua iatacului cu viziuni de sânge, când am scrijelit cuvinte furioase pe pereţi.

— E adevărat? răspund, într-un târziu. Ce ţi-a spus Dante, pe coridor, în noaptea aceea? C-ar fi mai bine… să scapi de mine?

Enzo nu pare surprins. A bănuit că acela fusese motivul meu.

— Erai acolo, aşadar! spune el.

Încuviinţez, în tăcere.

După o vreme, îşi drege glasul.

— Părerile lui Dante îi aparţineau lui şi numai lui. Apoi, adaugă, mai blând: Nu vreau să îţi fac niciun rău.

Îi aparţineau! *La trecut*! Mă cutremur. Dintr-odată, camera pare mai rece.

— Ce s-a întâmplat cu Dante? întreb.

Enzo nu răspunde, o vreme, socotind. Apoi, mă priveşte din nou. Îmi spune cum au căutat prin oraş, în acea noapte, după ce au văzut cum inchizitorii au inundat străzile. Cum s-au despărţit, luând-o care încotro. Cum au venit cu toţii înapoi, mai puţin unul. Cum Lucent a descoperit trupul lui Dante pe o alee.

Povestea trezeşte la viaţă şoaptele din mintea mea, chemându-le înapoi la suprafaţă. Pentru o clipă, abia dacă-l mai aud pe Enzo printre şuierăturile gândurilor mele. *Dante a* meritat-o, spun ele. Îmi îngân condoleanţele ca printr-o negură, iar Enzo le primeşte cu o faţă solemnă.

Cât timp mai pot continua să îl mint?

Se pogoară din nou tăcerea. Clipele trec, iar eu simt o nouă energie în Enzo, ceva atât de familiar pentru mine şi atât de străin lui! Îl privesc o vreme, înainte să fiu sigură ce simt. *Se teme*.

— Te simţi pregătit pentru înfruntarea de mâine? şoptesc.

Enzo şovăie. Nu i se potriveşte aureola asta de teamă care îmi face inima să se strângă de durere, aşa că mă ridic de pe scaun, să mă apropii de el. Dante s-a înşelat. Trebuie să însemn ceva pentru el. Cât de puţin! Trebuie să-i pese de mine!

Enzo mă priveşte cum mă apropii. Nu se retrage. Când mă aşez lângă el, o parte din tensiune pare să i se risipească, iar chipul i se îmblânzeşte.

— Tatăl lui Teren m-a învăţat să lupt, spune el, pe un ton firesc, calm. Sunt tare bun. Dar Teren e cu mult mai bun.

Mă gândesc la confruntările lor anterioare: mai întâi, în ziua în care ar fi trebuit să fiu arsă pe rug, apoi, în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară. De fiecare dată, s-au ciocnit doar câteva clipe. Ce se va întâmpla mâine, când se vor confrunta până la moarte?

— Ne-a urât dintotdeauna atât de mult? murmur.

Enzo îmi zâmbeşte cu amărăciune.

— Nu. Nu dintotdeauna.

Aştept o clipă, apoi Enzo începe, din nou, să vorbească. Îmi povesteşte cum se duelau ei doi pe când erau copii şi, ascultându-l, lumea din jurul

meu parcă se topeşte şi dispare, până când simt că mă aflu în curtea palatului, cu ani în urmă, privind cum un tânăr prinţ şi fiul unui inchizitor general se confruntă, într-o după-amiază însorită. Erau atât de mici! Enzo avea opt ani, iar Teren, nouă; niciunul din ei nu era însemnat, căci febra sângelui nu lovise încă Estenzia. Ochii lui Teren erau de un albastru mai intens pe atunci, dar erau aprinşi de aceeaşi patimă ca şi acum. Lângă ei, bătrânul inchizitor general îi privea şi le striga instrucţiuni. Era atent să nu îl critice pe prinţul moştenitor, însă cuvintele lui îl atingeau dur pe propriul fiu. Enzo îi striga uneori câte ceva bărbatului, luându-i apărarea lui Teren şi lăudându-i acestuia priceperea. Iar Teren se pleca în faţa lui Enzo după fiecare duel, făcându-i complimente.

Ascult şi îmi imaginez diferenţele dintre cei doi băieţi. Enzo trebuie să fi luptat ca un băieţel, însă Teren… intensitatea lui nu părea deloc a unui copilaş, ci era, de pe atunci, ceva demn să inspire spaima.

— Lovea de parc-ar fi fost hotărât să ucidă, spune Enzo. Îmi plăcea să mă antrenez cu el, fiindcă era cu mult mai bun decât mine. Dar nu era *crud*. Era doar un băieţel. Enzo se opreşte, iar scena păleşte: Ani şi ani mai târziu, ne-a lovit febra, continuă el. Am ieşit amândoi însemnaţi din ea. Tatăl lui Teren a murit. Apoi, rătăceam prin curte, dar Teren nu mai era acolo, dornic de dueluri în fiecare după-amiază. În schimb, îşi petrecerea zilele boscorodind prin temple, jelindu-şi tatăl, sporindu-şi dispreţul faţă de sine însuşi,

acceptând orbeşte doctrina Inchiziţiei că toţi cei *malfetto* erau nişte blestemaţi, nişte demoni. Nu cred că ne detesta încă, fiindcă niciunul dintre noi nu îşi cunoştea încă puterile. Dar am văzut schimbarea din el, şi a observat-o şi sora mea. Îşi încleştează maxilarul: De când a devenit inchizitor general, le-a tot vânat pe Tinerele Elite şi pe cei care le ajută.

Ceva din felul în care spune asta îmi trezeşte o amintire. Am nevoie de toată forţa pe care o pot aduna ca să îl întreb:

— Daphne? şoptesc, cu şovăială.

Enzo mă priveşte. O urmă de ceva familiar îi dansează în ochi, şi îmi doresc să nu ştiu ce înseamnă. Durerea care vine dinspre el, emoţia întunericului, furiei şi vinovăţiei, a durerii, totul străluceşte în aer, sub forma a nenumărate fire de energie.

— Se numea Daphne Chouryana, spune el. Era o fată tamourană, din câte ţi-ai dat seama. Şi intrase ucenică la unul dintre spiţerii din oraş.

Cuvintele sale îmi rănesc inima, unul câte unul, amintindu-mi că lucrurile pe care le iubeşte la mine s-ar putea să nu mă privească deloc. Probabil a recunoscut-o în chipul meu, în măsliniul pielii mele. Probabil o vede de fiecare dată când mă priveşte.

— Şterpelea ierburi interzise şi prafuri ilegale de la spiţerie ca să îi ajute pe *malfetto* să îşi ascundă însemnele, continuă el. Vopsele care schimbau temporar culoarea părului, creme care ascundeau o vreme însemnele întunecate de pe piele. Era prietena noastră. Când l-am descoperit

prima oară pe Dante, încă rănit din luptă, ea l-a repus pe picioare.

— Ai iubit-o, spun, cu blândeţe, întristată pentru el, fiindcă a pierdut-o, dar şi pentru mine.

Enzo nu recunoaşte direct. Nu e nevoie.

— Un prinţ, chiar şi unul care a devenit un *malfetto*, rămâne, totuşi, un prinţ. Nu puteam să mă căsătoresc cu ea. Nu făcea parte dintr-o familie nobilă. Dar nu a mai contat, în cele din urmă.

Nu vreau să cer detalii despre ce i s-a întâmplat. În schimb, îmi plec capul în semn de respect.

— Îmi pare nespus de rău!

Enzo încuviinţează, acceptându-mi condoleanţele.

— I se poate întâmpla oricui. Suntem siliţi să mergem mai departe.

Pare îndurerat şi mă întreb dacă asta are de-a face cu gândurile la Daphne sau cu supărarea pricinuită de Teren. Poate cu ambele.

În tăcerea care se aşterne, se apleacă spre mine, până când suntem despărţiţi doar de o palmă. Strălucirea din ochii lui mă cheamă. Au în ei o apăsare, o profunzime întunecată pe care s-ar putea să nu o înţeleg vreodată. Îmi atinge bărbia. Căldura lui mă străbate din nou şi îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit, când se apropie şi mai mult.

— Ştiu cine eşti *tu*, îmi şopteşte Enzo, de parcă ar simţi gândurile din mintea mea.

Ţii la mine doar fiindcă îţi amintesc de Daphne? Nu! Ştie cine sunt eu. Ţine la mine pentru cine sunt.

Gândul mă umple de un entuziasm feroce, trezindu-mi la viaţă toate simţurile. Săruturile sale sunt blânde, acum, unul după altul, răbdătoare, cercetătoare. Mâinile sale le ating pe ale mele şi îmi mângâie braţele, atrăgându-mă spre el. Nimic nu ne mai desparte, decât materialul subţire al cămăşii mele de noapte şi tunica lui de in iar când mă îmbrăţişează, căldura lui îmi împrăştie scântei pe piele. Ataşamentul meu faţă de pasiune explodează, trimiţându-mi energia prin tot corpul, rostogolindu-se, disperată să-şi ţească firele întunecate cu ale lui Enzo, prinzându-l în capcană. Ameţesc, la fel cum am ameţit în noaptea aceea, pe alee, în noaptea pe care încerc să nu mi-o mai amintesc. Îmi scapă de sub control şi nu o pot opri.

Se retrage. Apoi, îşi lipeşte fruntea de a mea şi şopteşte:

— Rămâi, rogu-te!

Iar eu ştiu că aura de teamă din jurul lui a apărut din cauza zilei de mâine, din cauza a ce ni se poate întâmpla nouă, tuturor, din cauză că s-ar putea ca el să nu-l salveze pe Raffaele, să nu îl învingă pe Teren, că, dimineaţa, ar putea ieşi din universitate ca să nu se mai întoarcă niciodată. Îi este teamă şi asta-l face să devină vulnerabil. Încerc să-mi uit propriile temeri când îi cuprind faţa în mâini, apoi gâtul.

După o clipă, încuviinţez. Se aşază lângă mine, iar eu mă ghemuiesc pe pat. Îmi dă la o parte părul argintiu de pe frunte. Instinctiv, mă fac mică-mică atunci când ochii i se opresc asupra părţii distruse, ciuntite a chipului meu, dar el nu reacţionează.

Degetele sale îmi mângâie cu blândeţe cicatricile. Şi lasă în urmă o dâră de căldură. Asta mă linişteşte şi mă adoarme. Ochii lui se închid, în cele din urmă, iar respiraţia i se liniştеşte. Mă cufund şi eu în tihna somnului. Mă concentrez asupra senzaţiei până când nu mai simt nimic, până când cad într-un coşmar agitat cu demoni, surori, taţi şi cuvintele unui inchizitor tânăr, cu ochi de un albastru spălăcit.

Mi-am auzit surorile gemând în noapte.
Ştiau ce făcusem şi mă urau pentru asta.
Boran Valhimere, Dantelle

Adelina Amouteru

Astăzi ar trebui să fie prima zi a Turnirului Furtunilor.

În schimb, noi, Pumnalele, vom purta lupta finală cu Inchiziţia.

Piaţa centrală din Estenzia, de obicei lăsată deschisă şi deloc aglomerată, s-a transformat într-o adunătură de tarabe de lemn şi de steaguri colorate, o mare de dughene şi oameni care înconjoară zona care dă spre port. Dar, fiindcă turnirul de azi s-a transformat într-o ceremonie fastuoasă de înmormântare a regelui şi, totodată, într-o provocare pentru Pumnale, atmosfera e ameninţătoare, rău prevestitoare şi ciudat de liniştită, ţinând cont de cât de mulţi oameni se revarsă încoace. Ici şi colo, şiruri de inchizitori cercetează cu atenţie mulţimea. Teren vrea ca oamenii să ne vadă morţi, să ne prăbuşim sub ochii tuturor.

Îmi croiesc drum prin mulţime, împreună cu Violetta. Fără niciun văl de invizibilitate, deocamdată. E prea dificil să menţin o asemenea plăsmuire care trebuie mereu transformată pentru cât timp am avea nevoie. Pe deasupra, cu atâţia oameni în jur, mi-e teamă c-am atrage atenţia în clipa în care s-ar ciocni cineva de noi din greşeală.

Trebuie să-mi păstrez energia pentru atac. Am ţesut în schimb iluzia unor feţe diferite pentru fiecare dintre noi. Mi-am schimbat ochiul întunecat şi partea ciuntită a feţei într-un chip fără defecte, cu ochi verzi, strălucitori, fiecare din ei încadrat de gene blonde, nu argintii, ca în realitate. Mi-am schimbat culoarea pielii de la măsliniu-închis la un crem-deschis, iar buzele mi le-am făcut de-un rozaliu-pal. Părul meu e roşu-auriu, iar structura mea osoasă e diferită. Violetta are şi ea tenul deschis al unei fete din Beldain, iar părul ei negru a devenit blond-arămiu.

Nu suntem imagini perfecte. Nu am avut timp să îmi antrenez priceperea de a ţese fantasme de chipuri şi, chiar dacă învăţ repede, există amănunte care nu par fireşti. Ar trebui să ţină, însă, dacă nu se va uita nimeni cu prea multă atenţie la noi, dar oamenii care ne-ar privi îndelung chipurile s-ar încrunta, fiindcă şi-ar da pe dată seama că e ceva în neregulă cu noi. Aşa că ne mişcăm cât putem de iute.

Când ajungem în apropierea, arenei, transpiraţia mi se scurge deja pe spate.

Arena este imensă, poate cea mai mare structură din câte am văzut vreodată, cu rânduri şi rânduri de arcade una peste alta, într-un ring gigantic de piatră. Numărul inchizitorilor tot creşte, pe măsură ce avansăm. Teren a adus o întreagă armată de apărători ai legii aici. Încerc să-mi ţin privirea în pământ cât de mult pot, să îi imit pe ceilalţi din mulţime şi să trec de inchizitori fără să-i privesc în ochi. Aproape că mă aştept să mă

recunoască, să vadă prin iluzia mea tulbure, dar ei par să-mi ia de bună înfăţişarea ori de câte ori mă privesc.

Inchizitorii îi caută pe aliaţii Pumnalelor. Firele de teamă acoperă totul, îngroşându-se chiar în centrul arenei.

— Opriţi-vă! ne spune un inchizitor.

Mă opresc, amintindu-mi să par surprinsă şi ridic privirea spre el. Se uită la mine. Lângă mine, Violetta se opreşte şi ea. Inspir şi mă concentrez să-mi întăresc plăsmuirea, accentuând mişcările subtile ale feţei, porii de pe piele şi detaliile ochilor.

Inchizitorul se încruntă.

— Numele? mormăie el.

Îmi ridic bărbia şi îi arunc o privire încrezătoare.

— Anne din neamul Tamerly, răspund. Fac semn spre Violetta, care face o plecăciune frumoasă: Verişoara mea.

— Unde locuiţi?

Îi arunc numele unui han local pe care l-am văzut în timpul curselor de calificare.

— Tata e cu afaceri în Estenzia, pentru câteva luni, adaug. Am auzit, în dimineaţa asta, că funeraliile regelui ar putea include şi o execuţie. Aşa este?

Inchizitorul îmi aruncă o altă privire bănuitoare, dar oamenii se înghesuie în spatele nostru, aşa că nu are timp de pierdut. Într-un sfârşit, mormăie ceva spre noi şi ne face semn să continuăm.

— Nimic din ce-aţi putea aprecia voi, cei din Beldain, răspunde el. Daţi-i drumul mai departe!

Nu îndrăznesc să privesc înapoi, dar, în spatele nostru, îl aud cum se întoarce spre următoarea persoană.

Arena a fost construită să poată primi zeci de mii de oameni. Arcadele amfiteatrului se întind înspre cer, dar se cufundă şi în pământ, aşa că, deşi am pătruns prin spaţiul de la nivelul străzii, ne aflăm acum în mijlocul unor şiruri de bănci de piatră şi privim alte zeci de şiruri aflate la nivelurile de sub noi, bănci care înconjoară arena în cercurile etajelor, înainte să se încheie la capăt într-un spaţiu mare şi larg. Hoarde de oameni se înghesuie în tribune.

Printre ei se află şi soldaţii binefăcătorilor noştri!

Nu ştiu cine sunt, dar sunt aici, împrăştiaţi şi ascunşi în mulţime. Şi nu aşteaptă decât semnalul lui Enzo. Îmi ridic privirea, căutându-l. Violetta clatină din cap, spunându-mi fără vorbe că nu îl simte în apropiere.

— Haide! şoptesc, trăgând-o de mână. Să ne apropiem!

O luăm în jos, printre şirurile de locuri, până când ajungem jos de tot, apoi ne aşezăm chiar în primul rând.

În faţa noastră se întinde centrul arenei. E plin – un lac adânc, cu canale a căror apă e filtrată şi ajunge la noi din Marea Soarelui. Formele întunecate ale balirelor se răsucesc în adâncurile sale. Deasupra apei se află un podeţ lat de piatră, care porneşte din locul unde stăm eu şi Violetta, ajungând până în partea opusă a arenei, având, în

centru, o platformă mai mare, rotundă. În timpul unei sărbători obişnuite, călăreţii de balire ar aştepta înşiruiţi de-a lungul platformei şi şi-ar chema vietăţile, iar, când creaturile enorme ar ţâşni din apă, călăreţii le-ar sări pe spate şi ar executa acrobaţii uluitoare pentru spectatorii care ar aplauda. De-a lungul platformei s-ar plimba petrecăreţi cu măşti, magnifici în veşmintele lor în culori strălucitoare.

Nu şi azi, însă. Azi, inchizitori cu mantii albe se aliniază de ambele părţi ale podeţului de piatră. În apă, balirele se rotesc, iar strigătele le sunt mute, fantomatice. Mă întorc şi cercetez restul arenei. O mantie de teamă şi nelinişte acoperă tot spaţiul. Unii dintre privitori par încântaţi, aşteptând, nerăbdători, să vadă cum curge sângele, aşa cum li s-a promis. Alţii au rămas aşezaţi, ba tăcuţi, ba şuşotind între ei. Neliniştea mea creşte. Firele de energie strălucesc în aer şi mă ispitesc.

Respiraţia începe să-mi fie neregulată, în timp ce menţin plăsmuirile de pe feţele noastre. Violetta mă atinge pe umăr. Face semn spre capătul opus al arenei.

— Acolo! şopteşte.

Îi urmăresc privirea.

— *Enzo e undeva*, *în mulţime!*

Pumnalele ar trebui să se afle, toate, pe poziţii deja, împreună cu susţinătorii lor.

În sfârşit, după o perioadă care pare să fi durat ore întregi, inchizitorii din arenă îşi scot săbiile şi le ridică în aer, în salutul îndătinat. Mulţimea se linişteşte. Privesc spre pavilionul regal, unde,

cândva, ar fi apărut regele încoronat, purtând o mantie ţesută din fire de aur.

Pavilionul e gol acum. La capătul celălalt al arenei, Teren se apropie cu paşi mari, flancat de inchizitori. Un coif îi apără ochii, transformându-l într-o imagine înfricoşătoare a cuiva care nu e tocmai om. Chiar în faţa sa, apăsat de lanţuri şi păzit de mai mulţi soldaţi e Raffaele, legat la ochi, cu un căluş în gură. Inima începe să-mi bată cu putere.

Teren se opreşte în mijlocul arenei, apoi îşi ridică mâinile spre mulţime.

— Dragi concetăţeni! Vocea sa răsună puternic: Cu inima grea, ne-am adunat astăzi aici, nu ca să sărbătorim, ci ca să ne jelim regele mort. Nu departe de el, inchizitorii îl obligă pe Raffaele să îngenuncheze, îşi scot săbiile şi îşi apasă tăişurile pe gâtul lui: Acum, oameni ai Kenettrei, vă conduce o regină. Şi, în această nouă eră, veţi asista la un moment istoric, când naţiunea noastră măreaţă şi glorioasă va fi purificată de demonii care ne bântuie. Şi care au încercat să abată teroarea asupra noastră.

Lângă mine, Violetta mă strânge mai tare de mână. Privesc în jos şi îi văd încheieturile albindu-se.

Teren face un cerc larg, cu mantia albă fluturând în urmă-i, şi zâmbeşte către publicul tăcut:

— Distrugătorule! strigă el. Învoiala-i învoială! Îl am aici pe micul tău prieten, pe consort – se opreşte ca să facă o plecăciune în batjocură spre

Raffaele – şi te aşteptăm. Haide, demon ce eşti! Zâmbetul i se şterge, înlocuit de o expresie goală: Haide afară, la joacă!

Îmi ţin respiraţia. Pentru o clipă, doar tăcerea acoperă mulţimea. Apoi, oamenii se mişcă, neliniştiţi, cu ochii căutând un semn că Enzo e acolo. Atenţia mi se îndreaptă spre lungul şir de inchizitori înşiraţi de fiecare parte a podeţului de piatră de peste apă.

Unul dintre cei apropiaţi de Teren se desprinde din formaţie şi se îndreaptă spre conducătorul său, până când se află la doar zece paşi distanţă de inchizitorul general. Unii dintre ceilalţi îşi scot săbiile, dar majoritatea ezită, gândindu-se că omul e, totuşi, unul de-al lor.

Scrâşnesc din dinţi şi dau drumul iluziei care l-a deghizat până acum pe nou-venit. Mă simt uşurată. În faţa tuturor, inchizitorul se transformă, treptat, dintr-o siluetă învăluită într-o mantie albă, într-un băiat înalt, în veşminte întunecate, cu chipul bine ascuns în spatele unei măşti de argint şi cu gluga trasă în jos: Enzo, prinţul moştenitor.

Inchizitorii de pe platformă îşi scot săbiile, dar Teren ridică mâna. Se întoarce spre Enzo. Mulţimea se agită, strigând, iar eu îmi închid ochiul, savurându-le frica. Puterea îmi tot sporeşte.

Cei doi se privesc pentru un moment, dar niciunul nu scoate vreo vorbă. În sfârşit, Teren îşi ridică bărbia.

— De unde ştiu că eşti chiar tu? strigă el. Oare făuritoarea ta de iluzii le ascunde şi pe celelalte Tinere Elite?

În spatele lui, inchizitorii îşi apasă şi mai abitir săbiile de gâtul lui Raffaele.

— Ştii prea bine cine sunt! îi răspunde Enzo, limpede.

— De ce te-aş crede?

— Dar eu de ce te-aş crede pe tine? îi răspunde Enzo, în batjocură.

Teren îşi scoate coiful, dezvelindu-şi părul blond ca grâul. Îl aruncă departe.

— Arată-mi cine eşti cu adevărat, Distrugătorule! strigă el, făcând semn spre masca de argint a lui Enzo. Sau prietenul tău o să moară.

Enzo nu şovăie. Îşi trage gluga neagră a mantiei de pe faţă, expunându-şi părul roşcat. Apoi îşi scoate masca şi îşi dezvăluie identitatea mulţimii. Aruncă şi el cât colo masca.

— Învoiala-i învoială! strigă şi el.

Teren îl priveşte cu chipul împietrit. Mulţimea îl priveşte şi ea. Toată lumea a amuţit. Mă clatin, ameţită şi eu de tensiunea care creşte. Iluzia deghizării noastre se tulbură la marginile câmpului meu vizual.

— E prinţul! strigă cineva din arenă.

Alţii duc mai departe strigătul şi descoperirea face publicul să se învolbureze. Chiar dacă simt teama copleşitoare care îi întunecă pe oameni, mai simt şi izbucnirea de entuziasm, emoţiile acelora din mulţime care îi susţin pe *malfetto* şi pe acelea ale soldaţilor binefăcătorilor noştri. În tulburarea generală, Teren face semn spre Enzo.

— Nu va interveni nimeni! strigă el. Mă voi lupta singur cu tine, dacă ai curajul să faci la fel.

Enzo îşi înclină capul o dată, ca răspuns.

Teren minte!

Dar şi noi minţim. Bătălia va izbucni curând.

— A trecut ceva vreme, Alteţa Voastră, spune Teren, îndreptându-şi sabia spre Enzo.

M-aş fi aşteptat să aibă un ton batjocoritor, dar e serios. Nicio urmă de amuzament nu i se citeşte în voce. Spre surprinderea mea, îşi pleacă fruntea în faţa lui Enzo, cu un respect nedisimulat.

— Hai să vedem dac-ai devenit mai bun între timp!

Enzo îşi scoate pumnalele lungi şi strălucitoare din tecile de pe spate. Metalul fiecărei arme devine roşu, apoi alb, înfierbântându-se. Focul explodează din mâinile lui şi îi înconjoară pe amândoi într-un cerc larg, separându-i de ceilalţi. Mulţimea strigă.

Teren se aruncă.

Enzo loveşte cu pumnalele, ţintind spre ochi, însă Teren îşi ridică umărul şi îşi acoperă faţa – lovitura e deviată fără niciun risc de pe pielea lui tare. Enzo se rostogoleşte, sare înapoi în picioare şi se aruncă iar spre inamic. Îşi dau târcoale unul altuia, încetişor. Enzo răsuceşte un pumnal într-o mână înmănuşată.

— Pari să şovăi, în dimineaţa asta! îi strigă Teren.

Se repede spre Enzo cu o viteză nemaipomenită. Prinţul dansează, ferindu-se, se răsuceşte şi loveşte cât de tare poate cu ambele pumnale. Unul dintre ele îl atinge pe Teren într-o parte, dar parcă ar fi lovit un lemn moale. Inchizitorul general mormăie, dar în clipa în care

tăişul îi părăseşte pielea, rânjeşte.

— Foloseşte-ţi focul, Distrugătorule! îl tachinează el. Provoacă-mă!

Enzo atacă iar. De data aceasta, lamele sale se aprind, trasând dâre de foc în aer, când se aruncă spre Teren. Fentează la stânga, apoi se răsuceşte în aer şi loveşte spre faţa inamicului său. Teren îşi dă capul la o parte, ferindu-se, dar Enzo se mişcă odată cu el, cu tăişurile sale gemene arzând, anticipându-i următoarea mişcare, şi loveşte cu al doilea pumnal spre ochii lui Teren. Inchizitorul ţâşneşte într-o parte, în ultima clipă. Lama lui Enzo îi zgârie obrazul lui Teren, lăsând o urmă care se închide imediat.

Teren zâmbeşte.

— Vezi, aşa-i mai bine!

A venit rândul meu. Inspirând adânc, las să cadă vălul deghizării mele şi a Violettei, apoi ne învălui imediat în invizibilitate. În jurul nostru, oamenii tresar, dar noi ne mişcăm deja. Mă grăbesc spre portiţa de la capătul rândului, care duce spre podeţul de piatră aruncat peste lac. Trecem. Inchizitorii se aliniază de-a lungul drumului de piatră, gata să atace dacă vor primi ordin s-o facă. O conduc pe sora mea, cu grijă, înainte.

— Spune-mi, strigă Enzo, peste mugetul flăcărilor, de ce le întorci spatele celor care sunt asemenea ţie?

Teren nu îi răspunde imediat. În schimb, îşi scoate sabia şi loveşte. Enzo sare într-o parte, dar sabia reuşeşte să-i zgârie braţul. Prinţul face să

apară o perdea de flăcări care-l înghit cu totul pe Teren, însă acesta nu dă niciun semn de durere. În schimb, păşeşte afară din flăcări cu un zâmbet maliţios, cu pielea arzându-i, întunecată, doar pentru a reveni, aproape imediat, la normal. Marginile mantiei sale se rup şi ard din cauza căldurii, dar hainele care se află în contact cu pielea sa rămân neatinse, de parcă ar fi adăpostite în spatele unui scut.

— Nu le-am întors niciodată spatele! strigă Teren. Sunt singurul dornic să-i ajute. Uită-te numai ce faci acum, Distrugătorule! Puterile noastre sunt blesteme ale lumii de dincolo, iar noi le folosim ca să distrugem tot ce atingem.

— Să distrugi e o alegere.

Enzo îşi ridică o mână, chemând flăcări mai încinse, mai strălucitoare, până când focul arde într-un alb orbitor şi îl înghite din nou pe Teren.

Dacă Teren nu poate vedea, *nu poate ataca*! Înţeleg.

Enzo ridică un pumnal. Focul dispare brusc, iar, în absenţa lui, Enzo îşi aruncă pumnalul spre ochii lui Teren.

Teren îi parează lovitura cu sabia, apoi prinde pumnalul în aer şi-l aruncă înapoi. Enzo se fereşte, aplecându-se cu o mişcare graţioasă.

— Sunt blestemat, la fel ca tine. Dar, în timp ce *tu* continui să îi aperi pe cei zămisliţi de febra sângelui, *eu* fac ceea ce au intenţionat zeii.

Ochii spălăciţi ai lui Teren absorb flăcările care-i înconjoară, căpătând o culoare înfricoşătoare. Buzele i se curbează şi el aproape mârâie.

Enzo împinge cât colo arma lui Teren. Muşchii i se reliefează sub mâneci. Teren e, pur şi simplu, prea puternic – văd cum puterea lui Enzo scade cu fiecare clipă. Dar tot aud vocea lui Enzo din vâltoarea luptei.

— Poate că faci asta fiindcă îţi iubeşti puterile, strigă el, şi vrei să fii singurul cu un asemenea dar.

Zâmbetul lui Teren dispare.

— Cât de puţine ştii despre mine, Alteţa Ta! răspunde el. Chiar şi după toţi aceşti ani…

Enzo se aruncă în faţă şi loveşte spre ochii lui Teren. De data aceasta, lama sa reuşeşte să taie colţul pleoapei lui Teren. Când inchizitorul îl priveşte iar pe Enzo, sângele îi întunecă ochiul stâng, colorându-i irisul palid în roşu-aprins.

Teren se repede spre Enzo. Fentează, apoi implântă un pumnal adânc în umărul prinţului. Tresar. Flăcările din jurul lor tremură. Se înfioară, însă reuşeşte să se tragă într-o parte.

Tăişul îi sfâşie umărul. Violetta şi cu mine suntem atât de aproape, încât simţim căldura focului. Suntem pe poziţii.

Oare toată lumea e pregătită?

Ochii lui Teren ard. Enzo păşeşte în faţa lui Raffaele şi se întoarce iar spre inamic, gata de atac. Sângele îi curge din umăr. Apoi, ridică un pumnal în aer şi îl flutură o dată.

E semnalul pentru noi, ceilalţi.

Se întâmplă câteva lucruri deodată. Săgeţi îi nimeresc pe cei doi inchizitori care îl ţin pe Raffaele. O perdea de vânt îi loveşte pe ceilalţi din apropierea lui, aruncându-i în apă, în strigătele

tuturor. Din adâncul lacului, două balire ţâşnesc spre suprafaţă, cu trupurile translucide arcuindu-se peste podeţul pe care ne ghemuim eu şi Violetta. Mă lipesc de piatră, urmată de sora mea. Balirele aruncă valuri peste platformă, stropind întreaga arenă. Ochii lor sunt negri de furie, iar strigătele, tunătoare. Una din ele se răsuceşte în aer, cu aripile enorme, cărnoase, lovind un şir de inchizitori din capătul cărării de piatră. Sunt, cu toţii, aruncaţi în apă. O altă aripă enormă le trece peste capete, lovindu-i pe inchizitorii aflaţi mai aproape de noi.

Cealaltă baliră are un călăreţ: pe Gemma. Privesc cum creatura se răsuceşte, permiţându-i să se aplece şi să-l prindă pe Raffaele de braţ. Îl trage în siguranţă pe spatele făpturii magnifice.

E rândul nostru. Violetta îşi activează energia odată cu mine. Ea îi ia puterile lui Teren. Pe platformă, ochii inchizitorului general se bulbucă, iar el se împleticeşte înapoi un pas, apoi se ghemuieşte într-un genunchi, de parcă l-ar fi lovit cineva cu putere. Violetta inspiră brusc. Nu va putea face asta multă vreme.

Ridic vălul de invizibilitate. Pentru prima dată, suntem expuse în mijlocul arenei. Mă concentrez şi mă întind după energia lui Enzo. Într-o clipită, se transformă în copia fidelă a lui Teren.

Arena izbucneşte în haos. Peste tot, în tribune, binefăcătorii noştri şi oştenii lor se aruncă în luptă, atacându-i pe inchizitori oriunde s-ar afla, trimiţând oamenii într-un haos alimentat de panică. Unii dintre inchizitorii de pe platforma de piatră din

centrul arenei par gata să intervină în duelul dintre Teren şi Enzo, dar, fiindcă ei sunt acum identici, nu par să-şi dea seama cine e cine.

Enzo nu stă pe gânduri. Sare în faţă, cu pumnalul ridicat. Teren reuşeşte să ridice sabia chiar la timp pentru a para, însă, cuprins de slăbiciunea lui neaşteptată, nu poate devia lovitura. Cei doi se rostogolesc la pământ, iar Teren strigă, când lama lui Enzo îl atinge, în sfârşit, fierbinte şi ascuţită, tăind adânc în umărul inchizitorului şi arzându-i carnea. Al doilea pumnal al lui Enzo îi caută inima. Furibund, Teren loveşte spre prinţ. Chiar şi aşa, slăbit, şi tot reuşeşte să-l facă pe acesta să se dea la o parte. Se împleticeşte, ridicându-se în picioare. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că râde. Ne vede pe mine şi pe Violetta, ghemuite la marginea platformei. Se încruntă.

— Era şi timpul să faceţi o mişcare! ne strigă el, în mijlocul haosului.

Abia ce i-au părăsit cuvintele gura, că remarc că inchizitorii, cu sutele, cu *miile*, se revarsă în arenă. Eram pregătiţi să-i facem faţă, dar şi el se pregătise să ne facă nouă faţă. Oamenii din jurul nostru sar în picioare, urlând, şi se înghesuie spre cea mai apropiată ieşire, dar inchizitorii le blochează calea. Va fi o baie de sânge, fie că învingem, fie că nu.

Mijesc ochiul. Întunericul din mine mă copleşeşte, hrănindu-se din teroarea şi mânia unei întregi arene. Mă întind, primesc energia, îl găsesc pe Teren şi *trag*.

Îngheaţă, în mijlocul atacului, şi cade în genunchi. Strigă de durere, în timp ce eu conjur cea mai agonizantă iluzie de care sunt capabilă.

Enzo îl învăluie în flăcări, apoi se aruncă în faţă, ţintind spre ochi.

Asta a fost! Inima mea e cuprinsă de anticipare*. Îl va ucide pe Teren*!

Ceva rece îmi respinge violent energia. Tresar. Teren se luptă cu mine! Iluzia aruncată asupra lui tremură, apoi se rupe. Violetta îşi duce o mână la frunte şi se împleticeşte înapoi.

— Nu pot s-o mai fac, îmi spune, răguşită, înainte să cadă în genunchi.

În arenă, Teren inspiră adânc, de uşurare, când pielea lui arsă începe să se vindece. Începe să se apere. Şi, astfel, perioada când i-ar fi putut fi dată o lovitură fatală ia sfârşit. O privesc pe sora mea. Şi-a dat ochii peste cap şi, extenuată, leşină pe podeţ. Încep să îmi pierd puterea de concentrare.

— Violetta! strig, apucând-o de mână.

Apoi, privesc spre locul în care Enzo se luptă cu Teren. Iluzia aruncată asupra lui Enzo a dispărut şi ea, iar silueta sa întunecată contrastează puternic cu uniforma albă a lui Teren.

— Las-o!

Ridic privirea şi îl văd pe Michel deasupra noastră, cu o privire sălbatică. Ni s-a alăturat pe platformă. O ridică pe Violetta în braţe.

— Am trecut printr-o intrare şi o pot scoate de aici. Fugi! îmi strigă.

Şovăi o secundă, apoi încuviinţez. Michel dispare cu ea, iar eu mă întorc spre arenă.

Niciodată nu am mai văzut atât de mulţi inchizitori. Care dau năvală şi potopesc tribunele, confruntându-se cu luptătorii lui Enzo. În mijlocul haosului, mă urc pe zidul scund care separă locurile de centrul arenei, aterizez pe podeţul de piatră, mă acopăr cu invizibilitate şi mă grăbesc spre locul unde Enzo şi Teren încă se luptă. Concentrarea îmi revine, alimentată de panică, şi Enzo se transformă iar în imaginea în oglindă a lui Teren.

Dar obosesc şi eu. Puterile încep să îmi scape de sub control.

Mă opresc la mică distanţă de ei. Apoi, îmi unesc mâinile, mă întind şi ţes un cerc din fire de energie în jurul lui Teren. Conjur o duzină de versiuni ale lui, identice în toate felurile, fiecare năpustindu-se spre adevăratul Teren cu pumnalele scoase. Iluzia nu durează, însă îşi face efectul. Teren ezită o clipă, dintr-odată nesigur unde să se uite. Inamicul său e peste tot, în acelaşi timp.

Enzo, adevăratul Enzo, îl prinde pe Teren de gât. Încearcă să îl înjunghie în ochi, dar Teren reuşeşte să-şi răsucească faţa în ultima clipă. Lama lui Enzo îi taie gâtul, lăsând în urmă o rană adâncă. Una care însă, imediat, începe să se vindece. Teren geme bolborosit şi îşi dă capul pe spate, îndepărtându-l pe Enzo, apoi se împleticeşte în faţă şi scuipă sânge. Nu mai pot menţine duzina de plăsmuiri. Siluetele fantomatice dispar, lăsându-l din nou pe Enzo singur cu Teren.

Teren respiră greu. Până şi el are limite. Ochii i se opresc din nou asupra mea. Îmi dau seama că

sunt prea obosită să îmi mai menţin propria iluzie de invizibilitate.

— Acolo erai, vasăzică! spune el, cu un glas scăzut şi răguşit, cu faţa lui ca dăltuită în piatră de obicei schimonosită într-un rictus. Atenţia i se concentrează asupra mea: Micuţa făuritoare de fantasme!

Apoi, se întâmplă.

Teren se aruncă spre mine. Sabia lui mă taie adânc peste piept, trecând prin veşminte şi prin piele. Sunt copleşită de durere. Mă prăbuşesc. Capul mi se loveşte cu putere de pământ, iar lumea începe să se învârtă. Dintr-odată, totul încetineşte. Ridic o mână şi o văd pătată de propriul sânge. Încerc să îmi ating energia, dar totul se mişcă prea lent, iar gândurile mi se formează în frânturi dezlânate. Fantasme destrămate saltă de jur-împrejurul meu, iar puterile mi-au devenit nestatornice, şovăitoare, de necontrolat. Prin negura pe care ele o plăsmuiesc, Enzo se grăbeşte să se interpună între mine şi Teren. *M-am*... *lovit la cap*...

Inchizitorul general se aruncă spre mine, cu sabia scoasă. Tot ce pot zări sunt ochii lui spălăciţi, aproape fără culoare, care sunt furibunzi acum. Un coşmar...

Îl lovesc orbeşte cu iluziile mele. Teren e aici, înceţoşat, în faţa mea. Încerc să strig spre el, dar nu pot forma nici măcar un gând, darămite un ţipăt. Puterile îmi scapă de sub control. Faţa lui Teren se schimbă în a lui Dante şi înapoi. O amintire revine... Văd, dintr-odată, milioane de fire

strălucitoare.

L-am ucis, pe aleea aceea întunecoasă, în noaptea în care a murit regele. L-am ucis cu o iluzie de durere extremă...

Scotocesc adânc în pieptul meu, îmi găsesc ultima brumă de energie şi trag de energia lui Teren. Lasă-l să simtă o agonie cum nu a mai simţit! Să sufere! Pun tot ce mai am în dorinţa asta, dând frâu liber urii pe care o simt pentru el.

Teren scoate un strigăt de durere şi cade în genunchi.

Stai! Nu e bine!

Clipesc, derutată, încercând să-mi limpezesc gândurile. Iluziile continuă să lucreze asupra lui, sălbatice, necontrolate, oarbe. *Oarbe*. Apoi, îmi dau seama de ce îl pot atinge pe Teren? El nu poate fi atins. Iar Violetta nu e aici, să-l oprească.

Atunci, îmi dau seama, oripilată, că l-am atacat *pe Enzo*! Prinţul meu se înceţoşase în faţa mea, mişcându-se în încercarea de a mă apăra. Enzo este cel pe care l-am trimis în genunchi.

Îmi retrag puterile imediat, dar e prea târziu. Teren, adevăratul Teren, profită de moment. Ridică sabia şi o înfige adânc în pieptul lui Enzo. Pătrunde până la plăsele, iar vârful însângerat îi iese prin spate, printre omoplaţi.

Nu! Nu! Nu!

Enzo scoate un geamăt teribil. Gura lui Teren se încleştează. E triumfător. Prinde în pumn robele lui Enzo şi îl trage mai aproape, înfigând sabia şi mai adânc. Nu mă mai pot mişca. Nu mai pot gândi. Nu mai pot nici măcar striga. Mâna mea

tremurătoare se întinde spre el, dar sunt prea slăbită să pot face ceva. Toate puterile mele au dispărut, în clipa în care ar fi putut să îi fie de folos. Mă zbat să îmi recapăt controlul, dar nu mai contează. Enzo tremură, înfipt în sabie. Teren îl trage şi mai aproape şi se apleacă spre urechea lui. Cumva, în mijlocul haosului din arenă, cuvintele inchizitorului general răsună limpede:

— Am câştigat! îi spune el.

Pentru o clipă, privirile li se întâlnesc: a lui Teren, şteарsă, pulsând, smintită; a lui Enzo, întunecată, roşietică, pe moarte. Apoi, inchizitorul îşi trage sabia afară. Şi Enzo se prăbuşeşte la pământ. Alerg spre silueta lui care cade, de parcă ar fi o iluzie, dar el rămâne nemişcat. Undeva, vocea lui Teren mă atinge.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor! îmi spune el, batjocoritor.

Ating faţa prinţului meu cu mâinile. Numele i se scurge de pe buzele mele, într-o şoaptă răguşită, îndurerată. L-am lovit cu toată furia, dar a fost, oare, o furie aţintită împotriva lui Teren, sau aceea pe care o adunasem în mine împotriva lui *Enzo însuşi*, fiindcă mă folosise? *Poate că mai există o speranţă*! Se luptă, cu ultimele puteri, să mă privească şi el. Ce văd acolo? E, oare, o sclipire care arată că el crede că l-am trădat? Suspin, iar lacrimile îmi umplu singurul meu ochi şi îmi curg pe obraz. Nu mai pot face nimic.

Enzo mă priveşte. Clipeşte repede, încercând să spună ceva, dar sângele i se transformă în spumă la colţurile gurii. Tuşeşte. Pe mână îmi

aterizează stropi roşii. Privesc fără să-mi vină să cred, când ochii lui îl întâlnesc pe al meu pentru ultima dată. Apoi, viaţa i se stinge. Pur şi simplu.

Mintea mi se goleşte. Lumea întreagă amuţeşte.

Văzduhul de deasupra noastră tremură acum, apoi se transformă într-o nuanţă furioasă de stacojiu, o viziune de sânge, adâncă şi întunecată. Mă ghemuiesc, cu mâinile scurmând, în zadar, pietrele, în timp ce un vârtej de emoţii se tot învârtejesc, iar energia mi se ridică la un nivel cum nu am mai simţit-o niciodată. Privirea mi se pironeşte asupra lui Teren. Mă arunc, neajutorată, înspre puterea lui invincibilă, încercând, cu disperare, să îl apuc cumva, *să îi fac rău*, *rău*, *rău*! Dar nu pot. Nu sunt de niciun folos! Nu sunt decât o netrebnică!

M-ar putea ucide acum, dacă ar vrea. Dar mai are încă zâmbetul acela ciudat lăţit pe chip şi nu mai e amuzat. Pare serios, grav şi gânditor.

— Locul tău nu e printre ei, Adelina Amouteru! îmi spune. Locul tău e alături de mine.

Cumva, undeva, o perdea de vânt mă ridică în aer. Mă lupt cu ea, vrând să rămân în arenă. Vreau să-l distrug pe Teren. Dar simt braţele lui Lucent înconjurându-mă, apoi trăgându-mă pe spatele unei balire. Sub noi zace arena distrusă, cu morţi şi muribunzi, cu fum şi măcel, cu mantii albe care se adună pâlcuri-pâlcuri, cu leşurile celor care au murit luptând pentru Enzo…

Nu mai contează. Nimic nu mai contează!

Prinţul meu a murit şi el.

Teren Santoro

Teren priveşte spre Elitele care au rupt-o la fugă, luând cu ele şi leşul prinţului. În spatele lor se află inchizitori pe spatele balirelor, care îi urmăresc. Teren mai priveşte un moment, imaginându-şi chipul mort al lui Enzo. Faţa tânărului prinţ era cenuşie şi lipsită de viaţă, ochii, distruşi, inima, oprită pe vecie. Sângele lui încă mai mânjeşte platforma arenei.

Teren tace. Nu zâmbeşte. Enzo, pe care şi-l aminteşte din copilărie, băiatul care îl apăra mereu în faţa tatălui său – ce păcat că tocmai el a fost Distrugătorul!

Trebuia să fac asta! Malfetto spurcat! Acum, lumea e un loc mai bun, iar Giulietta poate să domnească.

Chipul lui Teren rămâne ca sculptat în piatră, dar, înăuntru, în piept, el simte durerea pierderii.

Ce păcat!

Mare păcat!

Încrederea înseamnă să ne cufundăm în adâncurile unei genuni şi să ne căutăm unii altora mâinile.
Poezie amaderană (*autor necunoscut*)

Adelina Amouteru

Mă cufund şi mă deştept, pe rând, dintr-un somn ciudat, frământat, tulbure, bântuit de fantome. Sau de fantasmele mele? Nu-mi mai dau seama care e diferenţa.

Poate că nu-s niciuna, nici alta.

Câteodată, îl văd pe tata aplecat deasupra mea, cu faţa distorsionată, zâmbitoare. Altă dată, e Violetta, cu chipul înlăcrimat. Şi Enzo. *Enzo*! Pluteşte deasupra mea, prea departe, iar eu strig după el, zbătându-mă în lanţurile mele nevăzute, străduindu-mă să îl ating. *Trăieşte*! *E chiar acolo*! De undeva, din depărtare, se aud strigăte. *Ţineţi-o bine*! Negurile care mă înconjoară sunt prea de nepătruns ca să mai pot pricepe ceva, în afară de prezenţa creaturii enorme care ne poartă prin văzduh şi de tăcerea celor care mă însoţesc. Vreau să deschid gura şi să spun ceva. Orice! Dar, în starea în care sunt, nici pe deplin trează, nici pe deplin fără de cunoştinţă, nu pot face nimic. Îmi trec o mână peste piept şi simt un bandaj gros, care se străduieşte, în zadar, să îmi încetinească pierderea de sânge.

Mi se întunecă vederea când încerc să privesc în jur, spre ceilalţi, dar nu mă pot concentra

suficient, încât să văd cine sunt ei. Privesc din nou spre cerul amurgului şi îmi închid singurul meu ochi. Lumea a devenit cenuşie odată cu moartea lui Enzo. Singurul lucru de care mai sunt conştientă este senzaţia pe care mi-o lasă mâna Violettei încleştată într-a mea, strângând-o. Îi strâng şi eu mâna, la rândul meu, cu puţinele forţe care mi-au mai rămas. Câteva şuviţe din propriul păr îmi întunecă vederea. Sunt atât de întunecate, cum nu am mai văzut.

Îmi amintesc vag că am coborât de pe spinarea balirei şi că peisajul din jurul nostru s-a schimbat. Lumina serii se strecoară printre coroanele copacilor, iar licuricii dansează în întuneric. Din când în când, zăresc câte un deal, apoi o vale de un verde profund. Porţile unui conac... Ne aflăm, oare, la marginea Estenziei?

Mă loveşte un val de greaţă şi îmi închid iar ochiul. Somnul ameninţă să mă prindă în mrejele sale.

Următoarea oară când mă trezesc, zac într-un iatac luminat de amurg, unde aerul albăstrui îmi arată că se apropie noaptea. Pentru o clipă, cred că m-am întors în timp, în perioada în care Pumnalele m-au salvat prima oară şi m-au dus la Curtea Fortunata. Chiar seamănă cu camera aceea. Dacă o să aştept îndeajuns, voi vedea cum intră tânăra slujnică, zâmbitoare, şi apoi Enzo pe urmele ei, cu ochii lui întunecaţi, gânditori şi obosiţi, aprinşi de scântei stacojii. Se va apleca în faţă şi mă va întreba dacă vreau să-i pedepsesc pe aceia care m-au nedreptăţit.

Încet, camera se schimbă, până când îmi pare de nerecunoscut. Iluziile mele se plăsmuiesc iar spontan. Îmi ia o clipă tare lungă să-mi dau seama că aici nu e Curtea Fortunata, ci un loc cu totul străin, în care nu am mai fost, şi că nu sunt deloc singură, ci înconjurată de Pumnale. Gem şi mă întorc să o privesc pe persoana care şade cel mai aproape de mine.

În clipa în care mă mişc, toată lumea se dă înapoi. În mâini le apar armele. Încremenesc. Gestul lor îmi trimite un freamăt de entuziasm prin trup, fiindcă teama lor îmi stârneşte şi îmi sporeşte energia. Apoi, senzaţia dispare, înlocuită de o durere ascuţită. Sunt foştii mei prieteni şi *tuturor le este teamă de mine*.

Persoana care stă cel mai aproape e Raffaele. E singurul care nu se dă înapoi. Vânătăile şi rănile lui sunt încă vizibile. Pometii îi sunt albăstrui şi vineţi, iar buza, crăpată. În jurul gâtului are cicatrici. Când Gemma se apropie să-l tragă la o parte, totuşi, ridică o mână şi o opreşte, fără cuvinte. Ea se dă înapoi. Îi privesc în tăcere.

— Unde e sora mea? şoptesc.

Sunt primele mele cuvinte.

— Se odihneşte. Raffaele îmi face un semn din cap, când îmi vede expresia alarmată: E bine.

Distanţa dintre mine şi celelalte Pumnale e încărcată, aerul e greu parcă. Îmi dau seama, prin pâcla din minte, că încă nu sunt sigură ce rol am jucat în moartea lui Enzo. Cuvintele mă fac să tresar. Energia mi se învârtejeşte, iar Raffaele îşi încleştează maxilarul.

— Tu l-ai ucis pe Dante, nu-i aşa? mă întreabă Lucent.

Vocea ei nu mai e amuzată, cum mi-o aminteam, nici prietenoasă şi plină de încrederea pe care începusem să i-o câştig. Acum, nu mai desluşesc în ea decât mânie, reţinută doar din respect pentru Raffaele. Am pierdut-o.

— Cum ai făcut-o? mă întreabă.

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet. L-am ucis pe Dante, aşa este. Am făcut-o răsucind iluziile durerii atât de puternic, încât i-a sângerat inima. Tăcerea mea e tot ce îi trebuie lui Lucent. Îşi pungeşte gura şi un văl de teamă şi nelinişte acoperă întreaga încăpere.

— A fost un accident, mă înec cu vorbele.

E singurul lucru pe care sunt capabilă să-l spun, se pare.

— Lucrai cu Teren? se răsteşte Lucent. Acolo ai dispărut, când ai fugit? Ai plecat să te vezi cu inchizitorul general? Ai făcut un fel de pact cu el? Îşi ridică vocea: Ţi-a *mulţumit*, peste trupul lui Enzo. *Tu*…

— Nu! Pot să explic!

Gândul îmi face furia să crească, iar iluziile mele ameninţă să scape din nou de sub control. Le reţin la timp, dar gestul îl face pe Raffaele să mă privească îngrijorat. Gemma mă studiază, muşcându-şi buza. Teama a cuprins-o şi pe ea. Inima îmi tresare.

— N-aş fi făcut asta niciodată. A fost doar un accident, jur în faţa zeilor!

— Ei bine, Raffaele? întreabă Michel, curmând

tăcerea. Ce facem acum cu ea?

Felul în care Michel i se adresează lui Raffaele şi acela în care Gemma i-a ascultat simplul gest făcut cu mâna îmi spun că Pumnalele au un nou conducător. Raffaele clatină din cap, o dată. Ochii lui sunt plini de tristeţe.

— Ai spus că ne poţi explica, îmi zice el. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat!

Încerc să îi spun lui Raffaele cum l-am învăluit pe Enzo în invizibilitate, dar mă opreşte, cu un gest uşor.

— Nu, spune el. Vocea lui e fermă: Spune-ne *tot ce* s-a întâmplat *de la bun început*.

Îmi tremură buzele. Adevărul… Şovăi, ca de fiecare dată.

Dar apoi, nu mă mai opun. Cu o voce tremurătoare, le povestesc totul.

Îi spun lui Raffaele despre seara de la Curtea Fortunata în care l-am văzut pe scenă. Despre felul în care mi-a vorbit Teren, din public, despre cum m-a ameninţat că îi va lua viaţa surorii mele. Despre cum am profitat de cursele de calificare ca să merg la Teren şi să îi spun despre ce plănuiau ei în timpul Turnirului Furtunilor. Despre cum Teren m-a găsit iar, în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară. Şi despre cum am auzit conversaţia dintre Dante şi Enzo despre mine. Despre cum am fugit spre Turnul Inchiziţiei să-mi salvez sora. Despre cum l-am ucis pe Dante, pe o alee întunecoasă. Mărturisirea tuturor minciunilor şi tainelor mele mă eliberează şi mă extenuează, totodată. Le spun cum s-a năpustit Teren asupra

mea, în arenă, şi cum mi-am ridicat mâinile, să mă apar, chemând iluzia unei dureri de nedescris asupra lui. Despre cum mi-am dat seama că, de fapt, nu era Teren ţinta mea, ci Enzo însuşi.

Când ajung aici, vocea îmi tremură deja. Povestea îmi umple inima cu o durere atât de mare, încât abia mai pot respira, şi parcă văd stafia lui Enzo plutind prin încăpere, cu ochii întunecaţi aţintiţi asupra mea, cu o expresie chinuită. Simt bănuiala care se îndreaptă spre mine dinspre ei toţi, gândurile lor nerostite, faptul că mă consideră responsabilă de tot ce s-a întâmplat. Se gândesc că sunt un monstru.

Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Poate că Teren a ştiut mereu că voi face una ca asta.

Când termin, tac cu toţii. Lucent mă priveşte cu o expresie dezgustată şi îngrozită. Gemma s-a retras în spatele ei, iar Michel pare gata să mă oprească, dacă aş vrea să îi rănesc. Ştiu ce gândesc, chiar dacă nu o spun cu voce tare. Îmi vor moartea. I-ar face să se simtă mult mai bine. O furie adâncă şi întunecată se ridică înăuntrul meu. Mă agăţ de ea. Negura mi se risipeşte din creier şi simt scântei de putere care tot roiesc în mine, îndepărtând slăbiciunea pierderii şi a suferinţei.

Raffaele vorbeşte, în sfârşit. Cu toţii îi acordă respect, iar când el îşi rosteşte cuvintele, cu toţii tac imediat, întorcându-se spre el, parcă în speranţa că ar avea puterea să îndrepte lucrurile. Vocea lui e slabă, dar fermă.

— Când te-am supus prima dată la încercare,

începe el, luându-mă de mână, te-ai simţit atrasă de teamă şi de furie, de pasiune şi de curiozitate. Îţi aminteşti?

Îşi foloseşte energia asupra mea. Simt cum trage, liniştitor, de corzile inimii mele, o atingere blândă, care mă încălzeşte şi mă calmează. Mă sprijin de atingerea lui, strângându-l tare de mână. După-amiaza în care ne-am întâlnit prima dată nu mi se pare chiar atât de îndepărtată.

— Îmi amintesc, răspund.

Raffaele continuă. Vocea îi e pătrunsă de tristeţe.

— Reacţia pe care ai avut-o când ai atins piatra-nopţii şi ambra, reacţia ta faţă de întuneric m-a speriat. M-a speriat rău de tot. Totuşi, am vrut să cred că, într-un fel, vei reuşi să ţi le înfrânezi. Ştii cât de puternică ai putea fi, dac-ai putea stăpâni aceste două emoţii şi ai învăţa să le foloseşti pe amândouă în tine şi în alţii? Am crezut... M-am gândit... Şovăie, pentru o clipă: Am crezut că atracţia ta faţă de pasiune te va salva. Energia pasiunii e caldă şi luminoasă, e ca un foc în noapte. Am crezut, la început, că asta te va ţine în siguranţă, că, dacă te vei afla printre oameni care te iubesc, vei putea să-ţi foloseşti întunericul în avantajul tău. Am crezut că te va ajuta să te îmblânzeşti, că te va ajuta, pur şi simplu...

Lacrimile mă înţeapă, apărându-mi la coada ochiului. Ştiu ce vrea să spună Raffaele, încotro bate...

El îşi pleacă în pământ ochii de culoarea nestematelor:

— Am greşit. M-am înşelat… Pasiunea e caldă şi luminoasă… dar are şi o latură întunecată. Care are legătură cu teama. Inimile ni se umplu de groază când ne gândim că li se poate întâmpla ceva celor dragi, nu-i aşa? Nu poţi avea parte de iubire fără de teamă. Cele două coexistă. În tine, ataşamentul faţă de pasiune s-a hrănit din teamă şi din furie. Te-a făcut mai întunecată. Cu cât iubeşti mai mult pe cineva, cu atât devin mai şovăielnice puterile tale. Pasiunea ta pentru Enzo care a tot crescut te-a făcut schimbătoare, nestatornică. Te-a făcut să-ţi pierzi controlul asupra propriilor puteri care au crescut până au devenit de o intensitate periculoasă. Aceasta, combinată cu furia şi amărăciunea, te-au făcut incredibil de imprevizibilă.

— Ce vrei să spui? şoptesc eu, printre lacrimi.

Raffaele continuă să tragă de energia mea, iar atingerea sa blândă trimite valuri de tristeţe peste mine. Se simte vinovat, îmi dau seama.

— Adelina, murmură el.

Ah! Tresar, cuprinsă de durere. Sunt surprinsă că asta e ceea ce-mi frânge inima. Nu mi-a mai spus niciodată doar *Adelina*, înainte, nici măcar atunci când ne-am întâlnit prima oară. El rupe acum toate legăturile afective cu mine.

— Să ştii că l-am sfătuit pe Enzo de la bun început să te ucidă. El a refuzat însă…

Izbucnesc în hohote de plâns. Îmi amintesc de după-amiaza petrecută cu Raffaele, când am stat împreună lângă apele aurii ale canalelor Estenziei şi am privit gondolele trecând, când mi-a cântat

cântecul de leagăn al mamei. *Dante avea dreptate*! Raffaele cel bun şi frumos, senzualul Raffaele, la care ţineam din tot sufletul, singura persoană din lume în care crezusem că pot să mă încred pe deplin, persoana pentru care mă întorsesem în rândul Pumnalelor, ca să le ajut să o salveze, nu avusese niciodată încredere în mine! *Bunătate condiţionată*!

El era ultimul fir care mă mai lega de lumină. Fără el, simt că mă prăbuşesc, căzând spre un loc din care nu o să mă mai pot ridica.

— Chiar şi tu! şoptesc, printre lacrimi. Cum ai putut?

Nu trebuie să întreb ca să ştiu că Raffaele a sugerat, probabil, ca Enzo să îl ucidă şi pe băiatul care nu putea controla ploaia. În anumite feluri, Raffaele a fost mereu conducătorul Pumnalelor.

— Am fost vreodată cu adevărat prieteni? îl întreb, cu o voce abia auzită. Ţi-a păsat vreodată cu adevărat de mine?

Raffaele tresare. Îmi dau seama că îl face să sufere să îmi spună adevărul, că, în ciuda faptului că îşi doreşte să îmi ofere alinare, se abţine şi îşi întăreşte inima.

— Susţin mai departe sfatul pe care i l-am dat. Te-am pregătit încet, încet, fiindcă nu voiam să-ţi îmbrăţişezi pe deplin puterile. Ştiam de la bun început că talentele tale ne pot face pe toţi să suferim, inclusiv pe tine.

Cine te va dori vreodată, *Adelina*? parcă îl aud din nou pe tata întrebându-mă. *Ai crezut*, *cu adevărat*, *că vei putea fugi de cine eşti*? *Nu te vei*

adapta niciodată, *nicăieri*. Fantoma tatei se întrupează în faţa mea, cu respiraţia grea şi rece pe pielea mea, cu vocea familiară ridicându-se în aer. Nimeni nu mai reacţionează la prezenţa sa. E o iluzie care mă chinuie doar pe mine.

— Putem repara asta, spun, şi mâna mea îl strânge mai tare. O ultimă încercare disperată: Mi-ai spus cândva că există zvonuri despre o Tânără Elită care poate aduce morţii înapoi. E adevărat?

Raffaele clatină din cap.

— Te minţi singură, Adelina, spune el blând, şi ştiu că nu vorbeşte despre imposibilitatea aducerii lui Enzo înapoi la viaţă.

Vorbeşte despre iubirea lui Enzo pentru mine.

I-a păsat! Şi-a riscat viaţa pentru mine!

Disperată, îmi folosesc energia pentru a chema iluzia unor emoţii în jurul lui Raffaele, încercând să îl conving că Enzo m-a iubit, chiar dacă pentru scurtă vreme, chiar dacă într-un moment de slăbiciune, încercând să-l conving că şi lui îi pasă de mine. Cuvintele îmi curg repede de pe buze:

— Voi învăţa să îmi controlez puterile! îi promit. Pot s-o fac, data viitoare. Mai dă-mi doar o şansă!

Raffaele îşi închide ochii. Simt că se împotriveşte iluziei care se ţese în jurul lui.

— Nu face asta! îmi şopteşte el.

— Te rog! şoptesc, la rândul meu, cu vocea frântă. Ai fost întotdeauna bun cu mine. Nu mă lăsa de izbelişte, te implor! Voi fi pierdută fără tine. Ce să fac? Cum să învăţ?

Când Raffaele îşi deschide iarăşi ochii, sunt

lucioşi din cauza tuturor lacrimilor pe care nu le-a vărsat. Se întinde să-mi dea la o parte părul de pe partea ciuntită, sluţită, a chipului.

— În inima ta există şi bunătate, spune el. Dar întunecimea ta o copleşeşte. Dorinţa ta de a face rău, de a distruge şi de a te răzbuna este mult mai puternică decât aceea de a iubi, de a ajuta şi de a lumina calea celorlalţi. Mi-am atins limitele cunoştinţelor. Nu ştiu cum să te pregătesc.

Suferinţa intensifică frumuseţea, aşa îmi spunea mereu tata. Pentru o clipă, văd parcă aievea o fantasmă în care îl fac pe Raffaele să simtă durerea pe care mi-o provoacă el mie, îl silesc să se chircească în faţa mea, în agonie. Cât de mulţumitor ar fi! Energia mea se umflă de anticipare. Apoi, mă retrag, oripilată de scânteia de bucurie simţită la gândul unei asemenea fapte vicioase. Are dreptate în ceea ce mă priveşte, şi a avut mereu.

Raffaele strânge din buze. În ochi nu îi mai lucesc lacrimi. Poate că şi ele au fost doar o plăsmuire a imaginaţiei mele.

— Poţi să îţi petreci noaptea aici, îmi spune el. Dar, dimineaţă, tu şi sora ta trebuie să plecaţi. Sarcina mea e să protejez Pumnalele şi nu mai simt că putem fi în siguranţă cu voi printre noi. Îmi pare rău!

Mă alungă! Nu mai sunt una de-a lor.

Întunericul se revoltă în mine, scăldând ţărmurile conştiinţei mele. Văd toate momentele în care m-am pregătit împreună cu Enzo, cum mi-a salvat viaţa şi m-a primit la el, cum ne-am sărutat,

strălucirea siluetei sale în întuneric, felul în care-i cădea părul pe umeri, desfăcut şi neîmblânzit, expresia lui blândă. Apoi văd noaptea furtunoasă în care tata a făcut un târg să mă vândă, prima dată când am chemat iluziile în mijlocul ploii care cădea în valuri, adevăratul motiv pentru care Enzo a ales să mă salveze, în ziua în care ar fi trebuit să ard pe rug, toate acele momente în care am fost rănită şi maltratată, lăsată în urmă, abandonată, stâlpul de fier şi focul, şi oamenii care scandau la picioarele mele, arătând cât îmi doreau moartea, ochii spălăciţi ai lui Teren care mă priveau. Apoi Pumnalele, antrenamentele, chipul lui Dante, trădarea lui Raffaele... Ambiţia care clocoteşte în mine atinge apogeul, transformându-mi durerea, unindu-se cu furia, cu ura şi cu teama, cu pasiunea şi curiozitatea... Şoaptele din mintea mea ies acum la iveală, fantome cu degete lungi şi scheletice, bucurându-se de libertate.

Oare Pumnalele sunt chiar atât de diferite de tatăl tău, care a vrut să te vândă ca să-şi plătească datoriile? îmi sâsâie ele. *Atât de diferite de Teren, care a vrut să te folosească pentru a pune mâna pe Pumnale?*

Chiar şi peştera de antrenamente, cea ascunsă sub pământ, nu era chiar atât de diferită de temniţele Inchiziţiei.

Poate că doar am schimbat o temniţă cu alta. Nimeni nu îmi oferă niciun pic de bunătate fără să spere că va primi ceva în schimb.

Sunt, oare, diferiţi?

Sau sunt cu toţii la fel?

Toţi vor să se folosească de tine, *să te folosească*, *să te uzeze până când obţin tot ce vor*, *şi apoi să te arunce*.

Tot ce a văzut Raffaele în mine în ziua primei încercări la care m-a supus e adevărat. Împreună, ataşamentele mele faţă de energie se răsucesc în interior, schimbătoare, puternice. Tremur.

Raffaele simte puterea care creşte în mine, fiindcă o nuanţă de teamă pluteşte deasupra lui. Dar nu se clinteşte. Mă priveşte cu o hotărâre mohorâtă, refuzând să se retragă.

Nu face asta! Controlează-te! Concentrează-te! îmi poruncesc.

Singura modalitate de a-mi respinge energia este să-mi şterg emoţiile, aşa că le dau în lături, una câte una. Durerea mi se transformă în furie, apoi într-o mânie rece ca gheaţa. Sufletul meu se răsuceşte în sine, apărându-se. Am dispărut. Am dispărut cu adevărat.

Nu îmi pare rău!

— Nu aveţi dreptul să mă judecaţi! şoptesc, privind spre ceilalţi. Aparţineţi unei societăţi care se bucură, care se hrăneşte din crimele pe care le comite. Nu sunteţi cu nimic mai buni!

Raffaele se mulţumeşte să mă privească doar. Le face celorlalţi semn să plece. Lucent vrea să se opună, dar oftează şi se uită urât la mine, înainte să îi urmeze pe Gemma şi pe Michel pe uşă afară. Eu şi Raffaele am rămas singuri. Pentru o clipă foarte scurtă, blândeţea de pe chipul lui se întunecă în ceva plin de duritate.

— Crima este un mijloc, nu un scop pentru noi,

îmi spune el, înclinându-şi capul spre mine. De data asta, gestul pare mai degrabă viclean decât galeş: Nu e ceva ce faci cu plăcere.

Dacă mă vei alunga din Societatea Pumnalului, îmi voi forma propriul grup! îmi vine să-i spun. *Sunt sătulă să tot pierd. Sunt sătulă să tot fiu folosită, rănită şi aruncată.*

E rândul meu să folosesc şi să rănesc.

Rândul meu!

— Faci o greşeală, îi declar.

Vocea îmi este rece şi monotonă. E vocea unui nou eu, al unei noi Adeline.

— Faci o mare greşeală fiindcă nu mă ucizi pe loc.

— Nu! îmi răspunde el. Nu fac!

Se ridică. Mâna i se desprinde dintr-a mea. Se îndreaptă spre uşă cu graţia lui caracteristică, apoi se opreşte chiar în faţa ei.

— Adelina, spune el, întorcându-se spre mine. Privirea din ochii lui ameninţă să mă distrugă: Şi eu l-am iubit. Să ştii.

Apoi mă părăseşte, iar eu rămân singură.

Jur credinţă Societăţii Trandafirului, până la sfârşitul zilelor mele, jur să-mi folosesc ochii ca să văd tot ce se petrece, limba ca să-i conving pe alţii să mi se alăture, urechile ca să aud fiecare taină, mâinile ca să-mi strivesc duşmanii. Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a-i distruge pe toţi aceia care îmi vor sta în cale.

Adelina Amouteru, Jurământul de iniţiere în Societatea Trandafirului

Adelina Amouteru

S-a lăsat noaptea şi e din nou linişte. Afară, în grădinile conacului, câteva lumânări pâlpâie, plângându-l, parcă, pe Enzo. Nu ştiu unde sunt celelalte Pumnale. Poate că au părăsit de mult locul acesta. Poate au fugit în Tărâmul Văzduhului, acolo unde cei din Beldain le pot oferi adăpost. Mâine-dimineaţă, lucrurile vor fi diferite: revolta a fost înăbuşită, Giulietta va deveni ocârmuitoarea Kenettrei, iar Teren îşi va abate furia asupra tuturor celor care sunt *malfetto*. Susţinătorii lui Enzo s-au ascuns, lingându-şi rănile. Violetta şi cu mine vom fugi din Estenzia. Nu ştiu sigur unde ne vom duce. Poate că mă voi hotărî să rămânem într-o altă capitală-port, una aflată cât mai departe de aceasta. Poate că îmi voi înfiinţa propria societate de Tinere Elite, ca să mă răzbun pe Teren cu ajutorul lor. Poate vom întâlni alte Tinere Elite. Pumnalele nu sunt singurele care există.

Stau în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă din

iatac, sprijinindu-mă de scaun, căci mă simt tare slăbită. Rana din piept mă doare de fiecare dată când respir. Cuţitul îndesat în cizmă e singura armă care mi-a rămas, iar eu îl scot şi îl pun pe măsuţă, cu vârful îndreptat spre mine. Pe fereastră, văd siluetele de un albastru-întunecat ale grădinii. Acolo se plimbă Enzo, alunecând prin iarba care înconjoară fântâna arteziană. Robele sale de culoarea safirului se târăsc în urmă-i. Dar ştiu că nu e aievea, că e doar o altă plăsmuire pe care nu o pot controla.

Toată lumea va vorbi despre mine. Vestea morţii prinţului se va răspândi prin toată ţara, ca vântul şi ca gândul – Lucent a trimis deja porumbei ca să îi anunţe pe toţi susţinătorii Pumnalelor. Oamenii vor spune că prinţul s-a îndrăgostit de mine, iar eu l-am ucis ca să-l ajut pe Teren să dobândească tronul. Mă vor acuza că l-am amăgit pe Enzo şi că am încercat să-i iau puterea. Se vor şuşoti tot soiul de calomnii despre mine. Voi avea duşmani ascunşi în fiecare umbră.

Lasă-i să vorbească! Lasă-i să se teamă de mine! Voi primi cu bucurie totul.

În lumina albăstruie a zorilor, îmi privesc în tăcere imaginea din oglindă, studiindu-mi şuviţele lungi, argintii şi partea de faţă schilodită. Mă gândesc la noaptea în care am strigat la imaginea mea şi am zdrobit oglinda cu o perie. S-a schimbat ceva de atunci? Stafia tatei călătoreşte prin oglindă, înceţoşată, alunecând în spatele meu, cu chipul întunecat şi ameninţător. Încerc în zadar să-l fac să plece. Nu pot. Puterile mă copleşesc, creând

viziuni ale tuturor lucrurilor pe care nu vreau să le văd.

Iau dintr-odată cuţitul de pe masă. Apoi, îmi înşfac o şuviţă şi încep s-o tai, cu disperare. Firele îmi alunecă în faţa ochiului şi, pentru moment, nu ştiu dacă sunt fire de energie sau de păr, apoi cad, strălucind, pe podea. Mă cuprinde o febră stranie. Rana îmi pulsează, protestând sub bandaje, deschizându-se, dar nu îmi pasă. Urăsc tot ce ţine de însemnele mele, vreau să dispară, fiindcă mi-au adus toată durerea şi suferinţa de pe lume, mi-au luat tot ce contează. Acum, niciuna dintre puterile mele nu mă mai bucură. Sunt singură, înfrântă şi măruntă, ca fluturele acela de demult care se lupta în iarbă pentru viaţa sa. Poate că ar fi mai bine să câştige Teren. Să ne distrugă pe toţi. Să ne dispară însemnele de pe lume şi să ne încheiem lupta.

Trebuie să scap de însemnul ăsta. Tai din nou şi din nou, ciopârţind şuviţe şi răspândind firele rupte peste tot în jurul meu. În frenezia mea, cuţitul îmi taie degetele şi scalpul, lăsând în urmă scrijelituri. Mă clatin pe scaun, apoi cad. Roşul îmi întunecă vederea, amestecat cu cenuşiu.

— Adelina!

Undeva, în mijlocul freneziei, se aude o voce mică, dar clară. Apoi, Violetta intră în cameră, îşi întinde mâinile delicate spre mine şi mă imploră. Mă feresc de atingerea ei, sar în picioare şi continui să tai mai departe.

— Lasă-mă! sâsâi eu, gustând sare şi apă pe buze.

Cineva îmi smulge cuţitul din mâini şi mă lasă

neajutorată. Într-o furie oarbă, o atac pe sora mea cu iluzii, încercând s-o oblig să-mi dea cuţitul înapoi, dar Violetta îmi ia puterile. Energia care-mi părăseşte brusc corpul îmi taie respiraţia. Icnesc, apoi mă prind de masă, căci îmi tremură genunchii. Braţele Violettei mă înconjoară. Mă coboară cu grijă pe podea, în jurul nostru sunt peste tot şuviţe din părul meu, argintii şi cenuşii în lumina lunilor. Violetta mă îmbrăţişează strâns. Mă agăţ cu disperare de ea, îngrozită.

— Simt că pierd, şoptesc, cu vocea întretăiată de suspine frânte. Întunericul se strecoară tot mai mult în mine, în fiecare zi. Ce am făcut? Cum pot fi aşa?

— Pot să opresc asta. Pot învăţa să îţi iau puterile pentru totdeauna.

Cuvintele ei blânde opresc vocile otrăvite din minte. Şovăie:

— Te pot salva.

Cuvintele lui Teren ies din gura surorii mele. Tresar.

— *Nu*! mă răstesc. Dă-mi-le înapoi!

Ochii Violettei strălucesc de lacrimi.

— Te vor distruge! îmi spune.

Aşa să fie! Nu îmi pasă.

— Dă-mi înapoi puterile, te implor! Nu pot trăi fără ele! o rog. Violetta mă priveşte. Nu văd prea des că semănăm… Dar aici, în lumina palidă a lunilor, ochii ei devin ai mei, părul meu devine al ei, iar tristeţea de pe chipul ei îmi frânge inima, aşa cum, cu siguranţă, şi a mea o întristează pe ea.

Într-un târziu, Violetta îmi dă drumul. Energia mi se întoarce zbuciumată, oferindu-mi viaţă şi libertate. Apuc firele de energie şi le ţin aproape. Asta e tot ce am şi e ceva ce îmi aparţine numai şi numai mie.

— Lasă-mă singură! mormăi, iar şi iar. Lasă-mă singură! Cuvintele mi se opresc când Violetta mă cuprinde iar în braţe.

— *Mi Adelinetta*, îmi şopteşte în ureche. Îţi aminteşti când zăceam în iarbă, numărând stelele pe măsură ce apăreau pe cerul nopţii?

Dau din cap.

— Îţi aminteşti cum dansam în vechiul iatac al mamei? Cum ne ascundeam în cămară şi ne prefăceam că locuim foarte departe? Vocea începe să-i tremure: Îţi aminteşti cum stăteam cu tine până târziu în noapte, legându-ţi cum mă pricepeam mai bine degetul rupt? Îţi aminteşti?

Încuviinţez, reţinându-mi lacrimile.

Da!

— Nu eşti singură! Mă strânge mai tare în braţe: Toată viaţa mea am încercat să te protejez.

Apoi, îmi dau seama că tot ce mi-am dorit, acea bunătate necondiţionată, a venit mereu doar de la Violetta. Nu ştiu de ce nu am văzut niciodată asta. Pe lumea asta, numai ea a făcut ceva pentru mine, fie fapte rele, fie bune, fără să se gândească la vreun câştig. Suntem surori. În ciuda a tot ce am trăit, a tot ce ne-a asmuţit una împotriva celeilalte, suntem şi vom rămâne surori până când moartea ne va despărţi.

Ceva se frânge înăuntrul meu, făcând şoaptele

urâcioase să dispară, acele şoapte care m-au chinuit până acum, iar zăgazurile care-mi reţineau lacrimile se rup. O îmbrăţişez pe Violetta cu putere, de parcă aş muri dacă i-aş da drumul. Mă învăluie durerea. Încep să ţes. Formez o iluzie în jurul nostru, o viziune a lucrurilor la care visez şi care nu există. Camera străluceşte şi dispare, înlocuită de grădinile scăldate în soare ale vechii noastre case. Părul şi genele mele nu mai sunt argintii, ci întunecate, la fel ca ale mamei şi surorii mele, şi chipul meu e perfect. Violetta chicoteşte spre mine şi îmi pune o floare la ureche. Tata vine să ne salute din casă o viziune întreagă, sănătoasă, o fantezie a cuiva pe care nu l-am cunoscut, cu râsul în voce, cu miros de vânt şi de lemn în haină, nu cu aroma cunoscută a vinului. Lângă el se află mama, cu un zâmbet amuzat pe buze, o viziune a femeilor care vom deveni. Alerg în braţele lor. Mama îşi pune mâinile pe obrajii mei şi mă sărută. Tata mă îmbrăţişează şi mă ridică sus, în aer. Mă învârte într-un cerc larg, iar eu râd, cu capul dat pe spate, râd cu el, fiindcă sunt fiica lui, iar el e tatăl meu şi nu îi este ruşine cu mine. Mă iubeşte aşa cum sunt, aşa cum ar fi trebuit să fiu.

Menţin viziunea cât de mult pot. Aş fi reţinut-o pentru totdeauna, fericită să mă pierd în ea pentru tot restul vieţii.

Îi dau drumul, însă. Dispare încet, în jurul nostru, soarele şi iarba fiind înlocuite de lumina lunilor şi de podelele de lemn, mama şi tata, de Violetta, cu braţele încă strânse în jurul meu, cu pielea caldă. Mă sprijin de ea, slăbită, extenuată,

sângerând, cu energia consumată. Niciuna nu vorbeşte.

Mâine-dimineaţă o voi conduce afară din Estenzia. Voi găsi alţii ca noi. Ne vom revolta împotriva lui Teren cu o asemenea furie, încât ne va implora să îl iertăm. Mâine, voi face toate acestea şi voi fi de neoprit.

Dar, în noaptea asta, rămânem pe loc, ţinându-ne în braţe, pierdute în beznă.

Epilog

Oraşul Hadenbury
Beldainul de Miazănoapte
Tărâmul Văzduhului

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

Departe, la miazănoapte de naţia insulară a Kenettrei, pe câmpiile înalte ale Tărâmului Văzduhului care aparţin poporului beldain, prinţesa moştenitoare Maeve îşi afundă mâinile în apa sfinţită, pregătindu-se să execute un prizonier. Priveşte norii care acoperă cerul, apoi podul care duce de la ea şi de la porţile Palatului Hadenbury spre oraş. Vântul e tare puternic pentru o zi de vară. Şuieră la porţile din spatele ei, cântând o melodie chinuită, iar puţinii oameni care s-au adunat pentru a privi execuţiile stau strânşi laolaltă, de fiecare parte a porţilor, înfruntând frigul şi privind curioşi peste capetele soldaţilor.

Maeve îşi strânge mai bine blănurile în jurul gâtului, încordându-şi puterile pentru a face faţă vântului de la porţi şi îşi întoarce atenţia spre bărbatul înlănţuit de la picioarele sale. Ornamentele micuţe care-i atârnă în păr zăngănesc în vânt. E al treilea prizonier de azi. Oftează.

Dacă tot mi-e dat să-mi petrec ziua ucigând oameni, *măcar să fi fost pe câmpul de luptă*! îşi spune.

N-are niciun haz să tragi săgeţi în prizonierii slăbiţi care abia se mai ţin pe picioare.

În spatele ei, aliniaţi într-un şir perfect, se află cei şase fraţi mai mari. Lângă ea, tigrul său alb beldain stă, languros, privindu-l pe prizonier cu ochi aurii, leneşi. Blana lungă şi groasă îi e dungată

cu auriu, liniile lui asortându-se cu acelea pictate cu aur pe chipul lui Maeve. E uimitor cât de mult poate să crească un tigru adolescent, slăbănog, găsit în pădurile de miazănoapte, într-un singur an!

Îşi sprijină mâna de plăselele sabiei.

— Mărturiseşti? îl întreabă ea pe prizonier. Vocea îi e dură, gâjâită, exact ca a mamei sale, suficient de tare spre a fi auzită de privitori: Vorbeşte, ca să hotărăsc dacă meriţi o moarte atât de rapidă.

Maeve abia dacă înţelege replica prizonierului, printre suspinele acestuia. El se târăşte cât de aproape de ea poate, până când gărzile care-l flanchează îl împing înapoi. Reuşeşte să-şi treacă degetele murdare peste ghetele ei.

— Alteţa Voastră, reuşeşte el să spună, cu o voce tremurătoare.

Îşi ridică fruntea spre ea, cu ochii umezi, rugători, şi îşi şterge dungile de murdărie şi sânge de pe faţă. Maeve îşi încreţeşte nasul, dezgustată. E greu de crezut că ar fi fost cândva nobil.

— Trebuie să vă fac o mărturisire, bâiguie bărbatul. Am… am făcut de ruşine aceste ţinuturi, binecuvântate de Sfânta Fortuna. Nu merit să trăiesc. Alteţă… nu sunt decât umilul…

— Mărturisirea, *signore* Briadhe! îl întrerupe ea, pe un ton plictisit.

Azi, Maeve are cosiţele prinse în vârful capului, ca o războinică, fioroase şuviţe ca nişte frânghii împletite de ambele părţi, care-i ridică părul asemenea coamei unui lup. Jumătate e blond-închis; cealaltă, întunecată precum noaptea. Marea

zeiţă Fortuna, ocrotitoarea Beldainului, a binecuvântat-o cu acest însemn, printre alte lucruri.

Suspinele prizonierului continuă. Mărturiseşte, cu buze tremurătoare, ceva despre adulter şi aventuri, furie şi crimă, apoi cum şi-a ucis soţia fugară cu un pumnal înfipt în spate. Cum a continuat să o înjunghie, deşi era moartă.

Privitorii murmură molcom, în timp ce vorbeşte. Când termină, Maeve priveşte în jur, gândindu-se la o pedeapsă potrivită. După o clipă, priveşte spre prizonier.

— *Signore* Briadhe, spune ea. Îşi scoate arbaleta grea: Hai să facem un târg!

Bărbatul o priveşte, animat de o frântură de speranţă:

— Un târg?

— Da. Priveşte în spatele tău! Vezi podul acesta lung pe care ne aflăm? Cum duce dincolo de împrejurimile palatului, în oraş? Maeve face semn cu capul în depărtare, începând să-şi pună o săgeată în arbaletă: Dacă izbuteşti să ajungi la capătul lui înainte să număr până la zece, îţi iau doar titlul şi te las să trăieşti în surghiun.

Prizonierul icneşte. Apoi, se târăşte la picioarele lui Maeve şi începe să-i sărute cizmele.

— Aşa voi face! spune el, grăbit. Aşa voi face! Mulţumesc, prinţesă!

— Ei bine? spune Maeve, iar gărzile îl ridică pe bărbat în picioare.

Prinţesa îşi apucă arbaleta mai strâns. Oştenii se dau la o parte, lăsând bărbatul să se clatine pe

picioare.

— Ai face bine să porneşti! îl îndeamnă ea pe prizonier.

Îşi ridică arbaleta pe umăr şi începe să numere:

— Unu! Doi!

Prizonierul este cuprins de panică. Se răsuceşte pe călcâie, îşi ridică lanţurile şi începe să fugă cât de repede poate. Se împiedică de lanţuri, în graba sa, dar reuşeşte să se oprească la timp. Mulţimea începe să scandeze, apoi să strige. Maeve se încruntă în josul corzii arbaletei. Continuă să numere:

— Şapte! Opt! Nouă!

Prizonierul e prea lent. Maeve lasă săgeata să zboare.

După faptă, *şi răsplată*! aşa spunea mereu mama ei.

Îl loveşte direct în pulpă. Strigă şi se prăbuşeşte într-o grămadă. Disperat, se ridică înapoi în picioare şi se împleticeşte în faţă. Maeve îşi pune, calmă, o nouă săgeată în arbaletă, apoi o ridică şi ţinteşte din nou. De data asta, nimereşte celălalt picior. Omul cade greoi. Suspinele sale străpung aerul. Mulţimea izbucneşte în urale. Prizonierul e la câţiva paşi de ultimul stâlp – începe să se târască pe coate.

Prizonierii sunt, de fiecare dată, atât de disperaţi, când privesc moartea în faţă!

Maeve se uită la el cum se târăşte, o clipă. Apoi, îngenunchează lângă tigru.

— Fugi! îi porunceşte ea.

Animalul sare de lângă ea. Câteva clipe mai târziu, vaietele prizonierului se transformă în ţipete ascuţite. Maeve priveşte cum aplaudă publicul. Nu simte nicio bucurie. Îşi ridică mâinile, cerând tăcere, iar strigătele se opresc brusc.

— Acesta nu e un prilej de bucurie, spune ea, dezaprobator. Regina nu tolerează ca vreo crimă să fie comisă cu sânge rece în măreaţa naţiune a Beldainului. Să vă fie de învăţătură tuturor!

Unul dintre fraţii ei îşi îndreaptă spatele, renunţând la postura sa relaxată, şi o atinge pe umăr. Augustine. Îi înmânează un pergament.

— Veşti din Estenzia, micuţă Jac, spune el, acoperind zgomotul. Porumbelul a sosit în dimineaţa asta.

Porecla îi ridică moralul lui Maeve. Îi aminteşte mereu de copilăria ei petrecută alături de grupul său de fraţi, de felul în care se ţinea după ei, îmbrăcată în blănuri şi rochii, imitându-le mersul ţanţoş şi poziţiile de vânătoare. Apoi, inima i se strânge. În ultima vreme, Augustine i-a spus „micuţă Jac” doar când au venit veşti proaste, aşa, ca atunci când mama lor a căzut bolnavă prima oară.

Maeve citeşte scrisoarea în tăcere. Vine de la Lucent, şi nu e adresată mai-marilor palatului, ci lui Maeve însăşi. Prinţesa rămâne tăcută o vreme. Apoi oftează, frustrată:

— Kenettra are o nouă conducătoare, se pare, răspunde, într-un târziu.

Pocneşte dezaprobator din limbă, apoi fluieră după tigru, să se întoarcă.

Fratele ei se apleacă mai aproape.

— Ce s-a întâmplat?

— Regele a fost asasinat, răspunde Maeve. Nu de către prinţul moştenitor, ci de către inchizitorul general al Kenettrei. Iar prinţul Enzo e mort.

Augustine se dă înapoi şi îşi duce mâna la plăselele sabiei.

— Asta ne cam schimbă planurile, nu?

Maeve încuviinţează dând din cap, căci şi-a făcut gura pungă. A sperat că, deoarece a fost unul dintre cei mai mari şi mai generoşi susţinători ai Pumnalelor, asta însemna că, după ce Enzo ar fi luat tronul, el avea să îşi respecte promisiunea de a relua comerţul dintre Kenettra şi Beldain.

Dacă vreau să preiau controlul Kenettrei, aş prefera s-o fac fără a sacrifica mii de soldaţi, îşi spune Maeve din nou.

În plus, ar fi preferat să vadă că pe tronul naţiei insulare ar fi urcat cineva care-i susţinea pe *malfetto*. Iar acum, prinţul moştenitor e mort!

— E o complicaţie, spune el. Dar poate va fi mai uşor aşa.

— Şi ce-i cu Lupul ăsta Alb de care pomeneşte?

— E doar o altă Tânără Elită, mormăie Maeve, distrasă, recitind scrisoarea. Cum să îi ucizi pe cei aleşi de Fortuna? Kenettranii ăia devin tot mai barbari de la an la an! Se întoarce şi-i întinde pergamentul fratelui său: Dă-i-l reginei!

— Fireşte!

— Şi adună-i pe ceilalţi! adaugă ea. A venit vremea să-şi pună Tinerele Elite la treabă: Dacă încă mai vrem să facem o mutare, va trebui s-o

facem repede.

Augustine îşi încrucişează braţele la piept şi zâmbeşte:

— Cu multă plăcere, Alteţa Voastră!

Maeve îl priveşte plecând.

Lucent! O, ce dor îi este de Lucent, de discuţiile lor intime şi de duelurile prieteneşti, şi de aventurile lor trăite în sălbăticia pădurii! Lucent urmărea căprioarele, iar Maeve le ucidea cu pricepere. Lucent îngenunchea să-şi jure credinţa faţă de coroană, iar Maeve o ridica în picioare. Lucent se ferea, sfioasă, de sărutările ei, iar Maeve o trăgea înapoi…

Lucent a fugit în Kenettra după ce regina a exilat-o. Iar Maeve a devenit tăcută şi distantă, neprietenoasă în absenţa ei.

În timp ce străjerii fac curat după execuţie, Maeve reintră în Palatul Hadenbury. Fraţii ei merg mai departe, spre iatacul mamei lor, dezbătând noutăţile cu voci entuziasmate, dar Maeve o ia pe alt drum, care o duce departe de apartamentele din palat, peste curţi şi spre un conac mai mic, separat. Mama ei s-a căsătorit cu doi bărbaţi şi a născut nu mai puţin de şapte fii, înainte să aducă pe lume şi o fată. Maeve aşteptase toată viaţa să îşi dobândească dreptul din naştere… Dar, ca să devină regină în Beldain, trebuia ca mama ei să moară. Tresare la acest gând.

Dar acum alege să nu o viziteze pe regina muribundă, împreună cu fraţii săi. Maeve nu are dispoziţia necesară pentru a face faţă unei noi predici despre cum s-ar cuveni să îşi aleagă un soţ,

ca să poată da naştere unei moştenitoare.

Cei doi străjeri care stau de pază la conac se pleacă adânc în faţa ei. O escortează pe coridoarele familiare, până când ajung la un etaj unde e tăcere. Aici, Maeve o ia înainte, în timp ce gărzile neliniştite rămân la câţiva paşi în spate. Se apropie de o uşă îngustă, cu bare de fier întinzându-se de-a lungul lemnului, apoi scoate o cheie de la gât. De cealaltă parte a uşii, aude mişcare. Paznicii se dau înapoi. Chiar şi tigrul ei de casă refuză să se apropie.

Lacătul se deschide. Maeve dă la o parte grilajele de fier şi deschide uşa, care scârţâie uşor. Intră de una singură, închizând bine uşa în urma ei.

Camera e întunecoasă. Dâre de lumină albăstruie pătrund printre gratiile metalice ale ferestrelor. Pe patul aflat în cameră, o siluetă se mişcă la intrarea ei şi se ridică. E înalt şi slab, cu părul ciufulit – fratele ei cel mai mic.

— Eu sunt, îi spune Maeve, cu blândeţe.

Tânărul de pe pat o priveşte, încă toropit de somn. În lumină, ochii lui strălucesc ca două discuri. Au o culoare care nu prea pare să aparţină acestei lumi. Nu îi răspunde.

Maeve se opreşte la câţiva paşi de piciorul patului. Se privesc unul pe celălalt. Ştie că, dacă ar deschide uşa camerei şi ar lansa o poruncă, ochii lui s-ar întuneca şi ar ucide pe oricine s-ar aflat în curtea palatului. Dar nu o face, aşa că el nu spune nimic.

— Ai dormit bine, Tristan? întreabă ea.

— Destul de bine, răspunde tânărul.

— Ştii ce-am aflat azi? Kenettra are un nou conducător, iar Tinerele Elite ale ţării sunt în război.

— O, e tragic! răspunde Tristan.

Cumva, în ultimele luni, conversaţia lui s-a rezumat mai mult la propoziţii scurte. Şi, de la zi la zi, lumina din ochii lui se stinge câte puţin.

Înghite în sec, încercând să ignore felul în care tăcerea lui i se implântă în inimă. Ea şi Tristan s-au născut doar la un an distanţă, iar el era atât de vorbăreţ, încât ea ajunsese să strige la el să o lase în pace. Îşi petreceau zile lungi în pădure, cu Lucent. Închide ochii şi se gândeşte cum era cu cinci ani în urmă. Îşi aminteşte de accident... De moartea lui Tristan... De surghiunirea lui Lucent... Şi de descoperirea făcută de ea, de Maeve...

Îşi aminteşte încă vizita pe care a făcut-o în lumea de dincolo, în coşmarurile sale, la scurtă vreme după uciderea lui Tristan. Mai avusese vise cu lumea celor morţi înainte, dar în noaptea aceea fusese totul diferit. Se aflase acolo, fizic, înotând prin apele întunecate şi încercând să-şi găsească fratele. Îl găsise. Şi îl trăsese înapoi la suprafaţă. Un miracol, o putere de la zei. *Magie*, îi spuneau oamenii acum, darul Tinerelor Elite. Dar nu spusese niciodată nimănui ce făcuse – toată lumea presupusese doar că Tristan nu murise, de fapt. Îşi păstrase secretă puterea, chiar şi faţă de mama ei, chiar şi faţă de Lucent, în puţinele scrisori pe care i le trimisese. Doar cei care făceau parte din societatea ei de Tinere Elite ştiau. Dacă s-ar fi aflat, porţile palatului ar fi fost inundate de oameni

din toată lumea, care ar fi implorat-o să-i învie pe toţi cei dragi lor. Era mai bine să nu spună nimănui nimic.

În primii ani după ce se întorsese, Tristan fusese el însuşi. Viu. Normal.

Apoi, treptat, începuse să se schimbe.

Maeve îi zâmbeşte trist fratelui său, apoi îi atinge obrazul, îi simte puterea şi acum, o putere ciudată, nefirească, o putere care îi străbate tot trupul, pe care doar ea, cea care a ales să-l aducă înapoi, o poate descătuşa împotriva duşmanului ales.

— Haide! îi spune ea. Trebuie să fac o vizită în Kenettra!

Mulţumiri

Tinerele Elite a început ca o călătorie a unui erou: un băiat care acceptă sarcina de a-şi stăpâni puterile şi a învinge un răufăcător. Povestea nu s-a legat, însă, iar eu am rămas să mă zbat în mijlocul necunoscutului, încercând să-mi dau seama de ce. Într-o zi, când discutam despre asta cu agentul meu literar, Kristin Nelson, ea a spus:

— Hei, dar ce-i cu fata asta, Adelina? E un personaj secundar tare interesant!

— Hm, da, i-am răspuns, distrată. E amuzant să scriu despre ea. Sper s-o ţin prin preajmă dacă voi reface totul.

Kristin a continuat:

— Poate că ea ar trebui să fie vedeta.

Uneori, ca să vezi drumul cel bun, ai nevoie doar de sclipirea intuiţiei altcuiva. Mi-am dat seama că problema fusese că nu voiam să spun povestea călătoriei unui erou, ci a unui antierou.

Aşa că îţi mulţumesc, Kristin, pentru înţelepciune, isteţime şi pentru prietenia ta minunată! Cartea aceasta nu ar fi existat fără ajutorul tău.

Mai departe, n-aş fi fost capabilă să transform acea primă schiţă anapoda într-o poveste cum se cade fără mâna călăuzitoare şi sigură a redactoarei şi prietenei mele, Jen Besser. Eşti minunată, să ştii, în toate felurile posibile!

Pentru feedbackul lor neiertător, le mulţumesc lui JJ, Amie şi Jess Spotswood! De asemenea, vă

mulţumesc şi pentru că m-aţi îndemnat să devin o povestitoare mai bună. Vă iubesc pe voi, minţile şi cărţile voastre!

Nu m-aş fi putut salva de multe, multe greşeli de redactare dacă n-aş fi avut-o lângă mine pe Anne Heausler cea incredibil de deşteaptă. Dacă nu ştiu ceva, sunt sigură că vei şti tu!

Le mulţumesc oamenilor grozavi din echipa de la Putnam şi din echipa Editurii Penguin, fiindcă au promovat cartea fără odihnă şi au făcut-o să ajungă în mâinile potrivite. Şotiile făcute cu voi sunt mai bune decât o mie de concerte cu Lil Jon.

Scrisul poate fi o profesie singuratică, subestimată şi, adeseori, haotică. Sunt norocoasă să fiu înconjurată de prieteni care nu numai că pot să înţeleagă prin ce trec, ci reuşesc şi să mă liniştească şi să mă încurajeze: Beth, Jess, Andrea, sunteţi surorile/spiritele naturii mele, pentru totdeauna! Margie, Mel, Kami, Tahereh, Ransom, Leigh şi Josie – o, câtă minunăţie poate exista într-o propoziţie în care doar vă scriu numele! Jess Brody, Morgan, Jess Khoury, Brodi, Jen Bosworth, Jenn Johansen şi Emmy: să trăiască Steamboat 8! Amie, să ştii că poftesc la minunăţia firii tale aşa cum poftesc prăjituri. Adică tot timpul.

În sfârşit, nu aş putea fi fericită fără susţinerea mea zilnică. Aşadar, le mulţumesc prietenilor, familiei, mamei şi lui André. Şi mulţumesc, Primo! Încă e ciudat să te numesc *soţul meu*. Adică, e ciudat într-un sens bun. Foarte bun! Te iubesc!

DARTH VADER, VOLDEMORT, MALEFICENT... ACUM PUTEȚI FI PĂRTAȘI LA APARIȚIA UNUI NOU ANTIEROU FASCINANT: ADELINA AMOUTERU!

Signorina Adelina Amouteru este unul dintre puținii copii care au supraviețuit îngrozitoarei febre a sângelui, molima care a ucis mai bine de o treime din populația Kenettrei. Cei rămași au fost însemnați în cele mai stranii moduri și au căpătat puteri atât de mari și neobișnuite, încât oamenii au început să îi considere făpturi din altă lume. Pentru unii sunt adevărați demoni, monștri aducători ai nenorocului, *malfetto*, iar pentru alții, preaiubiți copii ai zeilor, Tinere Elite...

„Deoarece le îngăduie personajelor sale să comită greșeli uriașe, Marie Lu reușește să facă mult mai fascinant totul, în cel mai bun mod cu putință. [...] În mod evident, avem de aflat mult mai multe lucruri și abia aștept să citesc continuarea acestei cărți. Căci lumea creată de autoare e una care chiar merită să fie revizitată."

The New York Times Book Review

„Marie Lu sparge tiparele genului «roman al formării», dar și pe acelea ale oricărei povești de dragoste pe care ați citit-o vreodată, pentru a scoate la iveală și a descrie nenumăratele emoții care sunt adesea, prea repede, catalogate drept iubire. În *Tinerele Elite* absolut nimic nu e ușor. Nici pentru Adelina, nici pentru cititori – nu există niciun loc sigur unde să nu poată fi simțite trădările, amenințările cu moartea sau eșecurile..."

Publishers Weekly

„*Tinerele Elite* este o lectură obligatorie pentru aceia care sunt, cu adevărat, pasionați de romanele *fantasy* atât de bine scrise, încât te fac să te cufunzi cu totul în lumea lor și să o dai uitării pe a ta."

Kirkus Reviews

DE ACEEAȘI AUTOARE:

LEDA EDGE fantasy

ISBN: 978-606-793-363-5
www.edituracorint.ro